

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

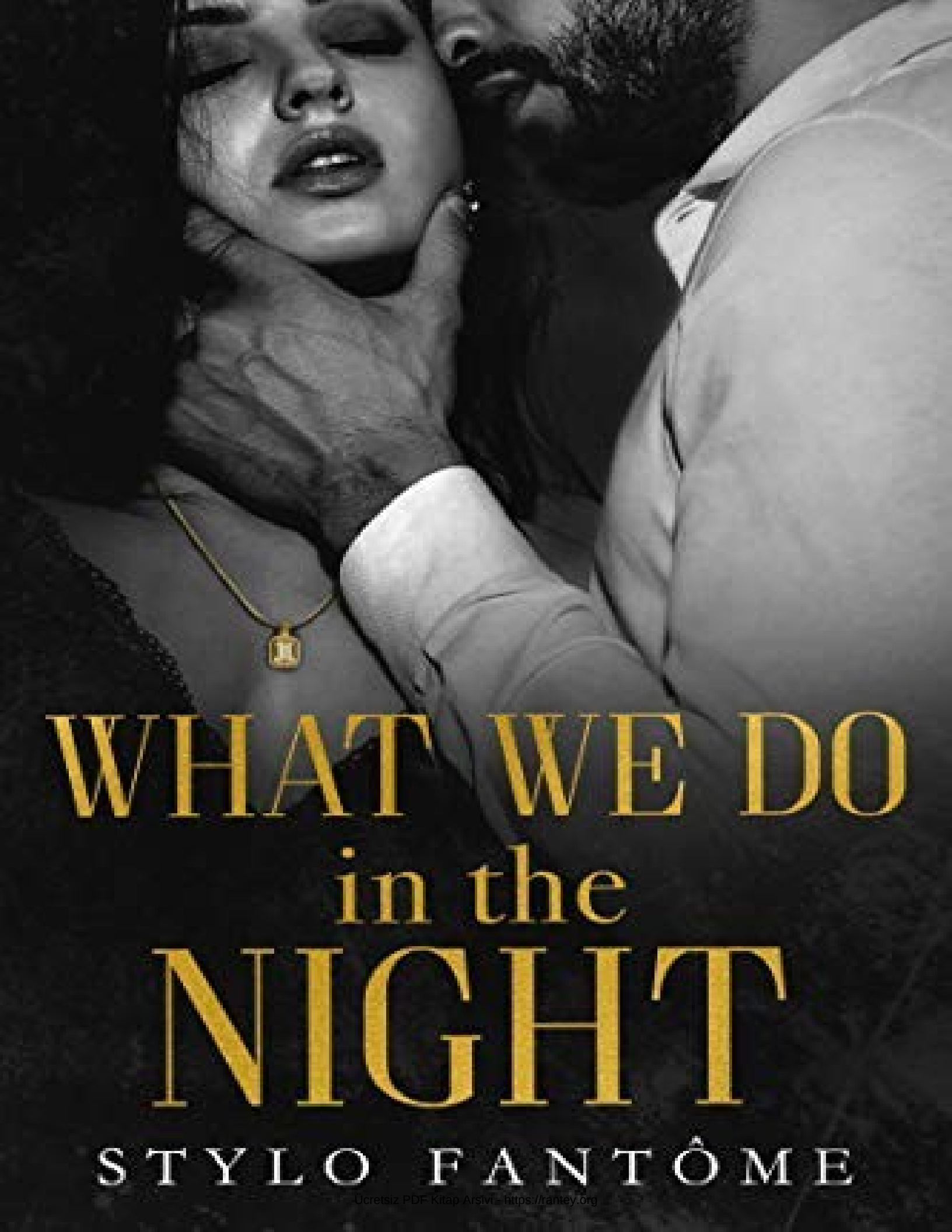
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



WHAT WE DO in the NIGHT

STYLO FANTÔME



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Geceleri Ne Yapıyoruz STYLO
FANTÔME

BattleAxe Productions tarafından
yayınlanmıştır Telif Hakkı © 2019

Stylo Fantôme

Kapak Tasarımı:

Najla Qamber Designs

<http://najlaqamberdesigns.com>

Copyright © 2019

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır.

Telif hakları yazara aittir,

ve çoğaltılamaz, kopyalanamaz, yeniden satılamaz veya yeniden dağıtılamaz.

Bu e-kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da

sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa,

o zaman bu kopya imha edilmelidir.

Lütfen lisanslı bir satıcıdan kendiniz için bir kopya satın alın.

Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası](#)

[DİPNOT 1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[22](#)

[GÜNDÜZDEN GECEYE, #2](#)

[Kane Serisi](#)

[AYRICA YAZARIN](#)

[TEŞEKKÜRLERİNDEN](#)

[SOUNDTRACK](#)



DEDİKASYON

Rebecca için
Tüm cesaretlendirmeler için teşekkürler

Gece Gündüz Ne Yapıyoruz, #1



1

S Gözyaşlarını saklamak için mok gibi gözler. Çatık kaşları yumuşatmak için parlak dudaklar. En güzel saçlarından birini sergilemek için topuz yapılmış saçlar varlıkları - yüzü.

Yanıp sönen ışıklar ve gümbür gümbür vuruşlar, aşağıya, aşağıya, aşağıya, çoğu insanın bulamayacağı kadar uzağa vuruyor.

Çoğu... ama hepsi değil.

"Bu gece iyi görünüyorsun!"

Valentine O'Dell başını kaldırdığında iş arkadaşı fedai Serge'in kendisine doğru geldiğini gördü ama dans etmeyi bırakmadı.

"Teşekkürler," diye cevap verdi, hızlı bir daire çizdikten sonra kollarını başının üzerine kaldırdı.

"Bir içki ister misin?" diye sordu, kadının önünde yavaşça bir-iki adım atarak.

Zavallı adamın hiç ritmi yoktu.

"Hayır," dedi ona sırtını dönerek. "Ama yine de teşekkürler."

"Hadi ama tatlım! Bir içki!"

"Her gece işe gittiğimde bunu konuşuyoruz," diyerek güldü. omzunun üzerinden baktı. "Ve her gece sana hayır diyorum. Ne zaman duracaksın?"

"Sen evet dediğinde, tatlım."

"O gece bu gece değil, yani *amscray* - balıkları korkutuyorsun."

Serge gözlerini devirdi ama söyleneni yaptı ve garip bir konga dansı yaparak uzaklaştı. Serge 1.85 boyunda ve dövmelele kaplı olduğu için herkesi korkutuyordu ama gerçekte tam bir korkak olduğu düşünülürse bu komikti. Elbette, bir keresinde Val'in kışını ellediği için bir adamı zıplatmış, başka bir seferinde de kızlardan birini ellediği için alıngan bir kankayı dövmüştü.

ama onu kızdırmazsanız, olabildiğince tatlıydı.

Tatlı ve tamamen sınırların dışında. Valentine kalemini şirket mürekkebine batırmadı, aptal değildi.

Adam gözden kaybolunca Val dönüp kalabalığa baktı ve şansını değerlendirmeye çalıştı. Gecenin henüz erken bir saatiydi, saat henüz on buçuktu ve aynı zamanda bir Çarşamba günüydü - kulüp için en yoğun gecelerden biri değildi.

Girişe yakın bir yerde, bir kabinde üç adam oturuyordu. Buzlu camdan yapılmış bir duvara yaslanmıştı ve arkasında mavi ve kırmızı ışıklar yanıp

sönerek beyefendilerin üzerine gölgeler düşürüyordu. Yerde başka birkaç

Erkekler gruplar halinde ya da tek başlarına dans ediyorlardı. Sadece bir çift dar, beyaz iç çamaşırı ve dayanıksız melek kanatları giyen bir adam, iri yarı, iri yapılı bir adamla öpüşüyordu.

Val'in arkasında, go-go podyumunda bir kız vardı ama dans etmiyordu. Kalabalık bir Çinli işadamı grubuyla yüksek sesle Mandarin dilinde konuşuyor, söylediği her neyse hepsi birden kahkahayı basıyordu. O da onlarla birlikte gülüyor, ara sıra elini sarı saçlarındaki parmak dalgalarının üzerinde gezdiriyor, taktığı payetli göz bandını bozmamaya dikkat ediyordu.

Kısacası tipik bir erken akşam kalabalığı vardı.

Diğer odalar nasıl acaba?

Valentine bir kulüpte çalışıyordu... bir çeşit. Çok gizli ve çok özeldi. Yeraltı kulüpleri vardı, bir de *Caché* vardı. Haritanın dışında, listelenmemiş, bulunması neredeyse imkansız - sadece davetlilerin girebildiği bir yerdi ve pek çok müşterisi böylesine özel bir yeri arkadaşlarıyla paylaşmak istemiyordu.

Sadece zar zor dizginlenen bir delilikti. Muhtemelen cennetin kapıları, ama

Daha çok cehennemin girişiydi. Hiçbir gece birbirinin aynısı değildi, sürekli değişen lezzetler vardı ve bu da insanların geri gelmesini sağlayan şeyin bir parçasıydı.

Caché'nin bir sonraki adımında ne yapacağını görmek için. "*Hey, Val!*"

Tekrar döndü ve kulübün sahibinin ona doğru yürüdüğünü gördü. Ona başıyla selam verdi ve sonra dans etmeye başladı.

"Evet?" diye sordu, kalçalarını ritme göre döndürerek. Girişe yakın masadaki adamlardan birinin kendisine baktığını fark etti. Ona cilveli bir gülümseme fırlattı.

"Git kapıya göz kulak ol - Angel yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyor," dedi ev sahibi Marco "Del". DelVecchio, ona söyledi.

Valentine şaşırmıştı. Değişiklik her zaman eğlenceliydi ama aynı zamanda onu pistten ve gerçek işinden uzaklaştırıyordu. Yine de bir mola hoş karşılanırdı, bu yüzden dans etmeyi bıraktı.

"Hallediyorum."

"Hey hey hey," DelVecchio uzaklaşmadan onu durdurdu. "Yardıma ihtiyacı var dedim - bütün gece orada kal demedim. Önümüzdeki otuz dakika içinde kıcını kıpırdatarak bu kata çıkmanı istiyorum, anladın mı?"

Valentine onu selamladı.

"Kıç kıpır kıpır olacak, efendim."

"Taşaklarımı sıkıp duruyorsun kızım, yemin ederim. Defol git buradan," diye homurdandı uzaklaşmadan önce.

Dans pistinden çıkarken Val kendisine bakan adama göz kırpmayı ihmal etmedi. Adam da ona gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Val kulüp alanını terk ettiğinde kaşlarını çatı.

Caché, Chicago şehir merkezinin hemen dışındaydı. DelVecchio tüm bloğun ve caddenin diğer tarafının da sahibiydi. Kulübü büyük, geniş, görkemli bir malikâneye - aslında bir konağa - inşa ettirmiş, sonra da içerisini kendi ihtiyaçlarına göre tamamen yenilemişti.

En üst kat kişisel yaşam alanı, ikinci kat soyunma odaları, mola alanları ve ofisi, zemin kat ise Caché'nin ana girişi ve meşhur "Eğlence Odaları" idi.

Caché tamamen fanteziler sunmakla ilgiliydi. Del'in sloganı "Onları tahmin etmeye devam edin" olduğundan Eğlence Odaları sürekli değişiyordu. Cuma günü, belki bir odada henüz vizyona girmemiş bir film gösterimi, başka bir odada ise vücut boyama olurdu. Ancak Cumartesi günü tekrar geldiğinizde bir odada devasa bir top havuzu, diğerinde ise lisanssız bir boks maçı görebilirdiniz.

Valentine'ın kulüple ilgili en sevdiği şey buydu. Bir kişi sadece özel bir şov izleyeceğini düşünerek gelirdi. Ünlü bir opera sanatçısı, ancak iki saat sonra kendilerini rastgele yüksek bahisli bir strip-poker oyununda bulurlar.

Willy Wonka'nın fabrikası gibiydi, ama yetişkinler için. Ne alacağınızı asla bilemezsiniz, ancak hangi aktivitelerin mevcut olduğuna bakılmaksızın her zaman iyi vakit geçirirdiniz.

Tabii ki, biraz yapıyı takdir eden insanlar için alt seviye vardı.

Bir zamanlar malikânenin kendi bodrumu vardı ama Del her şeyi paramparça etmişti. Daha derin kazdırmış ve daha geniş inşa ettirmiş. Dans Odası'nın olduğu yer - aslında bir evin altında küçük bir gece kulübüydü ve Valentine zamanının çoğunu burada geçiriyordu. Ayrıca aşağıda canlı gösteriler için bir Müzik Odası ve diğer çeşitli gösteriler için çok özel bir oda vardı.

Val dans kulübünün alanından çıkarken dar, neredeyse zifiri karanlık bir koridorda ilerledi. Sarhoş eğlence düşkünleri yanından geçerken kıs kıs gülüyor ve homurdanıyorlardı ve sonunda gümbürdeyen tekno bas yerini daha yumuşak seslere bıraktı.

Piyano. Bir trampet. Mikrofonu mırıldanan yumuşak bir ses.

Val'in girdiği bir sonraki oda Müzik Odasıydı - küçük bir sahnenin önünden geçmesi gerekiyordu. Üzerinde, üzerine boyanmış gibi görünen kırmızı bir elbise giymiş kısa boylu, düzgün vücutlu bir kadın duruyordu. Elbisenin üzeri tamamen

Yapay elmaslarla süslenmişti ve hareketsiz durduğunda bile bir yıldız gibi parlıyordu. Platin sarısı saçları başının üstünde intihar topuzları şeklinde kıvrılmıştı ve pin-up görünümünü tamamlıyordu; Val yanından geçerken eldivenli elini uzatarak yüzünün yan tarafını nazikçe okşadı. Valentine ona bir öpücük verdikten sonra yoluna devam etti.

Başka bir koridordan aşağı indi - bu koridor gündüz rengine boyayla kaplıydı ve siyah ışıklarla aydınlatılmıştı - ve dik bir merdivenden yukarı çıktı ve sonunda yerin üstündeydi. Kapının yanındaki zile bastı ve bir dakika sonra kapı açıldı.

Kapıdan içeri adımını attı ve kendini dev bir soğutucunun içinde buldu. Fedai'ye dönerken gülümsedi.

"Hâlâ alt katta olduğumu sanıyordum," diye güldü Serge.

"Görev çağırdı," diye iç geçirdi. "Bana eşlik etmeye mi geldin, bebek yüzlü?" "Hayır. *Görev çağırıyor*," diye onu taklit etti. Adam içini çekti ve kapıyı kapattı.

yeni geldi. Kapandığında, raflarıyla birlikte normal bir duvar gibi görünüyordu.

"Dışarıda sana bir şey yapan olursa beni ara," dedi ve soğutucudan çıkarken ona el salladı.

"Anladım."

Bir çeşit küçük dükkânda ortaya çıktı. Cipsler ve gazlı içecekler vardı. prezervatif, şeker, kayganlaştırıcı ve şişe su vardı ama kasa yoktu. Kimse ödeme yapmak zorunda değildi. Üyelik fiyatı zemin kattaki her şeyi kapsıyordu - Caché'de her şey dahildi. Elbette, bir konuk gecenin herhangi bir anında bir çalışandan herhangi bir şey isteyebilirdi. Gerçekten *her şeyi*. Ama

Bazı insanlar daha "el değmeden" bir deneyimden hoşlanırken, diğerleri garsonlarından yenilebilir çilek kayganlaştırıcı veya pamuk şeker külotu isteyemeyecek kadar utangaçtı.

Val uzun bir koridorda ilerlerken, birkaç açık odanın önünden geçti. Bir tanesinde, tamamı Fransız Viktorya tarzında yapılmış, devasa, kraldan daha büyük bir yatak vardı. Çok iri yarı bir kadın ortasına diz çökmüş, etrafındaki yarı çıplak kadın ve erkekler yastık savaşı yaparken yüksek sesle gülüyordu. Mücevherli bir korse giymişti.

Göğüs çizgisinin hemen altında durdu ve elmas kaplı pastiller meme uçlarını kapladı.

Valentine o elmasların gerçek olduğunu biliyordu.

"Koruyucu azizim!" diye seslendi kadın ona. "Bu akşam sizi dünyaya getiren nedir?"

"Kapıda Angel'a yardım ediyorum," diye seslendi Val. "İyi görünüyorsun, Charice!" "Oh, ben de *kendimi iyi hissediyorum*, Valentine."

Koridorun geri kalanında müstehcen kahkahalar onu takip etti. Başka bir odada insanlar iç çamaşırlarıyla birbirlerinin vücutlarını gündüz rengine boyuyor, sonra da kendilerini duvarlara fırlatıyorlardı. Karşısında çok yoğun bir yakar top oyunu oynanıyordu. Ön taraftaki bir odada dört parçadan oluşan bir yaylı çalgılar dörtlüsü vardı ve etrafında smokin giymiş birkaç erkek ve balo elbisesi giymiş kadınlar oturuyordu. Karşısındaki odada ise porno filmler için B-roll çekimleri yapıyorlardı. Gerçek seks yok, sadece toz alan ya da süpüren ya da telefonlara cevap veren ya da faks makineleriyle kavga eden az giyimli kadınlar.

Valentine o koridora ilk kez girdiğinde şok olmuştu. O gece bir korku filmi için B-roll çekimleri yapıyorlardı ve Yatak Odası'nda Charice erkeklerin sol göğsünden kokain çekmesine izin veriyordu.

"Bir ücret karşılığında - göğüslerim ucuz değil," diye şaşkın şaşkın bakan Valentine'a güvence verdi.

İnsanlar Caché'de dini bulduklarına yemin ettiler. Diğerleri inançlarını kaybettiklerini söyledi. İnsanlar aşık oldu. İnsanlar ayrıldı. İnsanlar seks yaptı. Uyuşturucu kullandılar. Bazen yüksek bahisli kumar oynandı. Bazen de yiyebildiğin kadar ye büfesi vardı. En sevdiği zamanlardan birinde, Bir Yaz Gecesi Rüyası'nın tamamını sahneye koymuşlardı.

Tuhaf ve garipti ve kesinlikle Chicago'ya taşındığında kendisi için hayal ettiği şey değildi - ama dürüstçe söyleyebilirdi ki orayı sevdi.

"Hey, Angel," dedi sonunda ön kapıya ulaştığında. Angel tepeden tırnağa beyaz vücut boyasıyla kaplıydı.

Takma beyaz kirpikleri berrak mavi gözlerinin üzerinde kırpışıyor, dudaklarını altın yaldızlar kaplıyordu. Büyük bir çift mekanik, eklemli kanat arkasından kapatılmıştı. Val'e baktı, sonra da bir kez daha baktı.

"Tanrıya şükür buradasın," diye sızlandı. Valentine'in onun kullandığını duyduğu tek ses tonuydu bu. "*Çok fena* işemem lazım."

"Bu kadar mı?" Val güldü. "Beni buraya kadar çiş molasına ihtiyacın olduğu için mi getirttiler?"

"Şey, seni istedim. Düşündüm ki belki sana zaman zaman biraz temiz hava alma şansı verebilirim ve belki sen de bana biraz

Alt katta çalışmakla ilgili ipuçları - Del'e sonunda oraya taşınıp taşınamayacağımı sormak istiyorum."

Valentine kıza gülümsedi ve sonra sırtını sıvazladı. "Çok tatlısın, Melek Bebek. Git çişini yap ve acele etme."

Val girişin yanındaki küçük podyumun arkasında oturuyordu. Ön kapının ötesinde büyük bir avlu olduğunu biliyordu, burada Serge'den bile daha büyük bir fedai oturuyordu. İnsanların kimliklerini kontrol ediyor, üstlerini arıyor ve içeri girmelerine izin vermeden önce çantalarını alıyordu. Eğer şanslıysa, Angel yokken ya hiç kimse gelmezdi ya da sadece müdavimler gelirdi. İşini kolaylaştırırdı.

Bu düşünceye neredeyse gülecekti.

Ben mi? Lucky mi?

Ve tam o sırada yanındaki dahili telefon çatırdadı. "İki kişi geliyor."

Valentine ayağa kalktı, olası ruj lekelerinden kurtulmak için dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve ardından kocaman gülümsedi. Ellerini önünde kavuşturmuş, ilkel ve düzgün görünmeye çalışıyor, bir yandan da göğüslerini birbirine yaklaştırıp yukarı kaldırıyordu.

Sonra ön kapı açıldı ve iki adam içeri girdi. İkisi de maske ve kapüşonlu pelerin takıyordu ve birinin üzerinde üç parçalı pahalı bir takım elbise varken, diğerinin üzerinde kapüşonlu bir tişört, kot pantolon ve spor ayakkabı vardı.

Bunların hiçbirini onu şaşırtmadı.

"Beyler," dedi podyuma doğru adım atarak. "Caché'ye hoş geldiniz. İzin verirseniz sizi bir dizi lezzetimizle tanıştırmak istiyorum - eminim neler sunduğumuzu görünce ayrılmak istemeyeceksiniz."

"Hey, dur bakalım," diye durdurdu kapüşonlu adam onu. "Bütün bunları daha önce görmediğimizi nereden çıkardın?"

Valentine gülümsemesini alaycı bir hale getirdikten sonra şakağının yan tarafına hafifçe vurdu. Tüm yeni gelenlere pelerinler ve yüz örtüleri verildi.

"Maskeler, beyler," diye fısıldadıktan sonra takım elbiseli adama göz kırptı. Adamın sadece alt dudağından aşağısını görebiliyordu ama onun da kendisine gülümsediğinden emindi.

Yoksa sırtıyor mu? Söylemesi zor. Şu aptal maskeler.

"Ah, kahretsin," diye inledi kapüşonlu adam. "Bu aptal şeyleri giymememiz gerektiğini biliyordum, acemi biri gibi görünmek istemiyorum."

Valentine dönüp onları koridorun sonuna götürürken, "Hepsi oyunun bir parçası," diyerek onu temin etti. "Şimdi beni takip ederseniz, size daha önce hiç görmediğiniz türden bir tur attıracağım..."

Durup onlara her odayı göstermeye devam etti. Charice ve elmas pastilleri kapüşonlu adamın yüzünü kızarttı - maskesi yüzünün sadece yarısını kapatıyordu. Yine de takım elbiseli adamın ne düşündüğünü anlayamadı. Alt dudağı duygularını ele vermiyordu.

"Bu saçmalık ama Richie'yi o odaların hiçbirinde görmedim. Burada olacağını söylemişti," dedi kapüşonlu adam koridorun sonundaki dükkâna vardıklarında. Onları arka tarafta, üzerinde *Sadece Çalışanlar* yazan bir kapıya götürdü, sonra da dönüp onlara baktı.

"Bunalmış değilim," diye iç geçirdi takım elbiseli adam. Valentine kaşlarını kaldırdı.

"Özür dilerim, amacımız memnun etmek," dedi ona. Maskesinin sadece yarıkları vardı, bu yüzden gözlerini tam olarak göremiyordu, ancak formunda yukarı ve aşağı seyahat ettikleri hissine kapıldı.

"Sanırım daha çok fantezi bekliyordum."

Neredeyse kahkahalarla gülecekti. Eğer onu gücendirebileceğini düşünüyorsa, yanlış yere gelmişti. Serge bir keresinde kafayı bulmuş üç kişiyle uğraşmak zorunda kalmıştı.

Yüz kiloluk bir adamdı - onu taşıyor ve diri diri gömmekle tehdit ediyordu. Tiki bir iş adamının birkaç hakaretini kaldırabilirdi.

"Yazık. Keşke ne aradığınızı bilseydim..." diye iç geçirdi ve bakışlarını onlardan kaçırdı. Uzun bir sessizlik anı yaşandı. Kapüşonlu adam ayaklarını sürüyerek yürüyordu - belli ki kendini kaybetmişti. Takım elbiseli adam dimdik duruyordu, pelerini bir omzunun üzerinden geriye itilmişti. Sonunda sinirli bir iç geçirdi.

"Kart, Derrick."

"Kahretsin, evet!" diye soludu kapüşonlu adam - görünüşe göre Derrick - ve ceplerini karıştırmaya başladı. Sonunda kızın beklediği şeyi çıkardı: ağır, metalik, altın bir kart. Aslında on sekiz ayar altına batırılmış olduğunu biliyordu. Ön yüzünde büyük, kalın, siyah harflerle *DVC* yazıyordu.

DelVecchio'nun Caché'si.

Valentine onun parmaklarının arasından kartı aldı ve dar bluzunun önünden aşağı kaydırıldı. Yine emin olamıyordu ama takım elbisenin-Adamın gözleri hareketi takip etti. Ona sırtıttı, sonra döndü ve Sadece Çalışanlara Özel kapıyı iterek onları soğutucuya götürdü.

"Kurallar var beyler," diye sert bir tonda konuştu, seksi ve tatlı rolünü bırakarak dalga geçmediğini belli etti.

"Bana burada kural olmadığı söylenmişti!" Derrick sızlandı. Kadın durdu ve dönerek ona ters bir bakış attı. Derrick sustu ve bir süre ona baktıktan sonra devam etti.

"Ne istersen yapabilirsin," dedi. "Nasıl istersen. Kiminle istersen. Rızan olduğu sürece ve *nezaketle* yapıldığı sürece. Anlaşıldı mı?"

Takım elbiseli adamın tamamen anladığını biliyordu. Aslında onun buradaki ilk gecesi olmasına şaşırmişti - üzerindeki tavırdan hedef kitleleri gibi görünüyordu.

Öte yandan Derrick tam bir morundu.

"Yani, kız arkadaşımın kışından kokain çekmek istersem çekebilir miyim?" diye sordu. Kız ona gergin bir gülümseme verdi.

"Önce kız arkadaşın izin verdiği sürece, evet." "Onu herkesin önünde bile becerebilir miyim?"

Valentine gözlerini devirdi ve tekrar soğutucuya doğru yürümeye başladı.

"Evet, onu becerebilirsin," diye cevap verdi. "Yine de dürüst olalım - senin bir kız arkadaşın yok. Eğer burada seninle yatmaya gerçekten istekli bir kadınla tanışırsan, onunla yatabilirsin. Ama yine, sadece rıza ile. Burada ikinci bir

Caché'de şansınız var beyler. Bir kez çuvallarsanız, sonsuza dek gidersiniz. Ve 'gidersiniz' derken, kibarca gitmenizin isteneceğini kastetmiyorum."

"O zaman ne demek istiyorsun?"

"Yani Serge sizi öyle bir şekilde buradan çıkaracak ki burada olduğunuzu bile hatırlamayacaksınız - ve büyük olasılıkla başka bir şey de olmayacak. *Anlaşıldı mı?*" diye tekrar sordu iri yarı fedainin önünde dururken. Adam dişlerinin arasına sıkıştırdığı kürdanıyla yeni gelenlere ters ters baktı.

"Bu adamın beni öyle bir döveceğini söylüyorsun ki hiçbir şey hatırlamayacağım, öyle mi?" Derrick, Serge'i işaret ederek güldü.

Kürdan yere tükürüldü, ardından fedai yavaşça ayağa kalktı.

"Evet, sana *tam olarak* bunu söylüyor, *sikik*. Bir sorun mu var? Bu mu?"

Derrick sesli bir şekilde yutkundu ve başını salladı. Arkadaşı sıkılmış bir şekilde İç çek.

Sonra odanın diğer ucundan kapı pat diye açıldı.

"Oh!" Angel haykırdı. "Burada olduğunu bilmiyordum. Merak etme Val, onları indirebilirim."

Büyük, beyaz, striptizci topuklu ayakkabılarıyla soğutucuya doğru hızlı adımlarla ilerlerken, silikonlu göğüsleri yol boyunca hazır olda bekliyordu. Melek onlara yaklaşıırken Derrick kocaman gülümsedi ve takım elbiseli adam başıyla onayladı.

"İşte bu daha çok beklediğim şeydi," diye mırıldandı ama bakışları hâlâ Valentine'ın üzerindeydi. Kadın da ona ters ters baktı.

"Bu akşam sizi ağırlamak bir zevkti beyler," dedi.
"Eğlenin. Çok eğlenin. Hayatınızda daha önce hiç eğlenmediğiniz kadar eğlenin. Ve sonra yarın geri gelin ve her şeyi tekrar yapın, sadece tamamen farklı."

Serge kapıyı açarken Angel kıkırdayıp güldü, sonra da gevezelik ederek adamları merdivenden aşağı indirdi. İşinde gerçekten de mükemmeldi, Valentine yeni gelenler için gereken sabra sahip değildi. Serge sahte duvarı tekrar yerine yerleştirdiğinde derin bir iç çekti ve üstündeki altın kartı çıkardı.

"Yemin ederim, bazen bu dangalaklarla uğraşmak çok fazla geliyor," diye mırıldanarak kartı onun küçük masasına fırlattı. Serge güldü ve iri bir kolunu onun omuzlarına doladı.

"Hadi ama, seviyorsun!" diye hatırlattı ona. "Şimdi söyle bana - şu adamlar, sana bir bok veriyorlar mı? Sinirli görünüyordun. Eğer sana bir bok verdilerse, onları kapı dışarı ederim."

"Hayır," diye güvence verdi ona. "Kapüşonlu olanın başı belaya girecek, bunu garanti ederim. Aptalın teki, muhtemelen benim yaşımda ya da daha genç. Birine sarkıntılık etmeden önce ona birkaç saat veriyorum."

"Bu gece eğlenceli bir gece olacak," dedi Serge tekrar yerine oturmadan önce neşeyle. "Peki ya diğer adam? O da pisliğin teki gibi görünüyordu."

Valentine ellerini kalçalarına koydu ve düşünceli bir şekilde gizli kapı aralığına baktı.

"Diğer adam... Tam olarak bilmiyorum. Maske takıyordu, yani bu onun ilk seferi ama sanki tüm bunları daha önce görmüş gibi davrandı. Bence tam uyum sağlayacak" dedi.

"Sıkıcı. Hey, bir süre okey oynamak ister misin? Kapıda biri varsa Otto radyoyu alabilirim."

"Hayır, Serge," diye güldü Valentine çıkışa yönelirken. "Ama yine de teşekkürler."

"Denemeye devam edeceğim, tatlım!"

Kapıya ulaştığında elini başının üzerinde salladı.

"Ve ben de çabanızı takdir etmeye devam edeceğim!"

ANGEL yukarı döndüğünde başka müşteri kalmamıştı. Kızlar birbirlerine veda ettikten sonra Valentine aşağıya indi. Gerçek işine geri döndü.

Görünüşe göre üst kattaki kalabalığın bir kısmı da sonunda aşağıya inmenin yolunu bulmuştu. Kulüp Odası'ndaki dans pisti çok daha kalabalıktı. Valentine kollarını başının üzerinde tutarak insanların arasında mekik dokuyor, vücudunu ritme göre yuvarlıyordu. Go-go podyumunun yanında bir an durakladı - şu anda üzerinde gerçek bir go-go dansçısı vardı - sonra pistin etrafında yavaşça dönmeye başladı. Kendini olabildiğince görünür ve ulaşılabilir kılmak istiyordu.

Sadece doğru balık türünü yakalamak istiyorum.

Neyse ki çok uzun sürmedi. Yavaş gecelerden *nefret* ederdi - bu yüzden neon yeşili kıyafetini giymişti. Temelde uyumlu bir sporcu sütyeni ve diz hizasında dar bir etekten oluşan bu kıyafet bronzlaşmış, tonlanmış vücudunu aşırı derecede gösteriyordu. Neredeyse her zaman bir skoru garantiliyordu, bu yüzden onu fazla kullanmamaya çalıştı ve sadece "yavaş" gecelerde çıkardı.

"Karanlıkta parlıyorsun!" diye bağırdı arkasından bir adam. Etrafında döndü, sonra onu tanıdığında gülümsedi. Bu, daha önce girişin yanındaki kulübede duran adamdı. Anlaşılan göz kırpması işe yaramıştı.

"Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum," diye gülerek ona yakın dans etti.

"En iyi halin bana oldukça iyi görünüyor," diye güvence verdi ona, gözlerini göğüs dekoltesinden ayırmadan. Gülümsemeye devam etti ve gamzelerini sonuna kadar açtı.

"Tek isteyebileceğim buydu."

Adamın kalın yutkunduğunu görebiliyordu; bu onu neredeyse güldürecekti.

"Ben Richard," diye kendini tanıttı ve kulağına konuşmak için eğildi.

"Valentine," diye yanıtladı.

Caché'deki kadınların çoğunun sahte isim kullandığını biliyordu. Her zaman isminin çok saçma olduğunu, çoğu erkeğin zaten sahte olduğunu düşüneceğini düşünmüştü. Sahte bir kimliği hatırlayamazdı, hele ki şu anda hayatında olan onca şey varken.

"Tatil gibi!" Richard güldü ve o da yüksek sesle güldü.

"Tam olarak tatil gibi," diye kabul etti, sonra düşünceli bir şekilde ona baktı. "Aslında... Sanırım ben daha çok bir tatil gibiyim."

"Nasıl yani?"

Ayak parmaklarının üzerinde durdu, vücudunu onunkine yasladı, sonra dudaklarını onun kulağına dayadı.

"Ben bir süreliğine ortadan kaybolabileceğiniz, oradayken kendinizi unutabileceğiniz ve tüm eğlencenizi yaşadktan sonra ayrılabilceğiniz bir yerim."

Valentine onun içinden geçen titremeyi gerçekten hissedebiliyordu ve o da

işin bittiğini biliyordu. Daha uzun olmasa da en azından önümüzdeki birkaç saat boyunca ona aitti. Maske takmıyordu, yani ilk kez gelen biri değildi, ama tavırlarından onun da sıradan biri olmadığı hissine kapıldı. Bu belki ikinci ya da üçüncü ziyaretiydi. Onu korkutmuştu ama iyi anlamda.

"Tatilleri severim," dedi kısık bir sesle.

"Herkes sevmez mi? *En iyisi onlar.*"

Sonra adamın ağzı onunkinin üzerindeydi, o da adamı öpüyordu, adamın elleri kadının sırtında geziniyordu ve kadın adamın göğsünü tırmalıyordu. Ancak akli milyonlarca kilometre ötedeydi ve hafta boyunca yapması gereken işlerin listesini gözden geçiriyordu.

"Hayır' demekten korkmayın. Ne yaptığınızı düşünmeyin. Ne düşündüğünü bilmelerine izin verme. Ve Tanrı aşkına, sakın bağlanma."

Bunlar DelVecchio'nun Caché'deki dördüncü gecesinde ona söylediği sözlerdi ve onları hiç unutmamıştı. Onlar onun İncil'iydi. Yani Richard'ın Diliyle arka azı dişlerini incelerken Gam-Gam'ın Pazartesi günkü randevusunu düşündü.

"Çok ateşlisin," diye haykırdı sonunda uzaklaştığında.

"Öyleyim," diye kabul etti Valentine. "Ve benim gibi sıcaktan bunalanların elektrik faturası epey kabaracak."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Kadın gülümsedi ve alt dudağını ısırđı, parmakları nazlı bir şekilde adamın yakalarından biriyle oynuyordu. Adam hızla etrafına bakındı, sonra tekrar ona baktı.

"Ne tür bir faturadan bahsediyoruz?"

"Üç yüz dolar karşılığında, şimdiye kadar yaşadığın en iyi, en eğlenceli, en çılgın randevu olacağım," diye güvence verdi ona. "Caché'nin kendi başına eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun? Bunu *benimle* deneyimleyene kadar bekleyin."

"Sabırsızlanıyorum," diye başını salladı ama sonra gergin göründü. Tekrar etrafına bakındı. Gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Bu yüzden yaşlı erkekleri tercih etme eğilimindeydi - oyunu daha iyi biliyorlardı. "Peki bu fatura... bu randevu... *her* deneyimi içeriyor mu?"

"Ah, bebeğim," diye güldü ve tüm ağırlığıyla ona yaslanıp kollarını boynuna doladı. "Çok tatlısın ve senden hoşlanıyorum, gerçekten hoşlanıyorum ama şekerim... o fatura için yeterli paran yok."

Bu kesinlikle bir "hayır" dı. Böyle bir cümle daha tecrübeli bir erkeği kolayca soğutabilirdi ama Valentine işinde iyiydi ve onun o erkeklerden biri olmadığını biliyordu. Göğüsleri onun göğsüne bastırılmış ve onun Ağzı boynuna, dili tenine değdiğinde yürüyen bir ölü gibiydi. Kolları tekrar onun beline dolandı.

"Gelin arkadaşlarımla tanışın," dedi boğuk bir sesle, onu çoktan yerde geriye doğru itmeye başlamıştı.

"Ooohhh, grup olayına girdin demek, ha," diye dalga geçti, onlar hareket ederken adamın kulak memesini dişledi.

"Hayır, sadece sana hava atmak istiyorum," diye güldü, sonra durakladı. "Sakin... onlara bunun ne olduğunu söylemeyeceksin, tamam mı?"

"Ne *ne*?" diye sordu masum bir sesle ve kirpiklerini ona fırlatabilmek için geri çekildi. "Sadece dünyanın en seksi adamının tüm bu yer benimle dans etmeye başladı."

Sırıtmaya başladı, sonra onu kabine doğru itti.

Masasının üstü karanlıktı ama kapüşonlulardan birini tanımakta zorlanmadı. Görünüşe göre Derrick'in aradığı "Richie" onun yeni arkadaşı Richard'dı. Gülümsedi ve kolunu

Richard'ın beline sarıldı ve onu kendi tarafına çekti. "Hey çocuklar, bu -" diye başladı.

"Valentine," diye sözünü kesmekte gecikmedi. "Ve evet, tıpkı tatil gibi."

Herkes kıkırdadı, en çok da Derrick.

"Ön kapıdan daha fazla çalışıyorsun, ha?" diye yüksek sesle kıkırdadı ve arkadaşlarının kıkırdamasına neden oldu. Richard'ın yanında biraz kaskatı kesildiğini hissetti ama onu hafifçe sıkmakla yetindi.

"Sizler benim son müşterilerimdiniz - siz geldiğinizde benim vardiyam çoktan bitmişti, bu yüzden Angel devraldı. Ama Richie'nin daha önceki gelişini aklımdan çıkaramadığım için aşağı inip onu bulmak zorunda kaldım."

Büyük geyik gözleri ve daha da büyük bir gülümsemeyeyle ona bakarak açıkladı. "Şanslıyım ki henüz kimse onu kapmamıştı."

"Sanırım şanslı olan benim," diyerek masadan bir bardak aldı ve ona doğru kadeh kaldırdı.

"Bence asıl saçmalayan sensin," diye homurdandı Derrick, sonra da kendi yorumuna güldü. Valentine bardağı Richard'ın elinden kaptı ve içindikileri bir dikişte bitirdi.

"Ve sanırım burada göremeyeceğim kişi sensin. Yine mi?" diye karşılık verdi ve masadaki diğer adamlar Derrick'e güldüler.

Derrick'in arkadaşı, takım elbiseli adam hariç. Ondan en uzakta oturuyordu ve rahat bir şekilde arkasına yaslanmıştı. Onu izliyor gibi görünüyordu. Ürkütücü maske, gölgeler ve pelerin arasında boynundan yukarısını zar zor görebiliyordu.

Yine de beni izlediğini biliyorum.

"Val, bunlar çocuklar," dedi Richard. "Bunlar Lenny, Bruce, Derrick ve Aaron."

Aaron, ha. Görünüşte ilginç bir insan için ne kadar sade bir isim. Belki de maskesini kaybettiğinde *Aaron* da herkes kadar sıkıcı olacaktı. Bir grup erkeğe gülümsedi.

"Hey, çocuklar. *Derrick*'in yardımcılarıyla dostluk kurmanın ona yakışmadığını düşündüğünü biliyorum ama bunun avantajları da var. Bedava şişe isteyen var mı?"

Derrick hariç herkes alkışladı ve o da bir garsona el salladı. Hemen bir şişe viski getirildi ve beraberinde iki go-go dansçısı masanın etrafında dönüp durmaya başladı. Adamlar yuhalayıp bağırırken, Valentine Richard'ı tekrar kendine yaklaştırdı ve kulağına konuşmak için uzandı.

"Aya gitmek ister misin?" diye fısıldadı.

"Evet. Evet, istiyorum."

Onu arkadaşlarından uzaklaştırıp köşeye götürdü. Arkasındaki duvarda bir kapı vardı ve onu bu kapıdan geçirerek kabinin arkasındaki odaya götürdü. Arkadaşları şimdi buzlu camın ardından belli belirsiz, gölgeli hatlar halinde görünüyorlardı. Go-go dansçıları kucak dansı yapıyordu ve Derrick oturduğu yerde durup para atıyor gibiydi.

Takım elbiseli adam - Aaron - hiç hareket etmemişti.

"Vay canına, burası..." Ay Odası'na girdiklerinde Richard'ın sesi uzaklaştı.

Mavi ve kırmızı ışıklar buzlu camın hemen üzerinde yanıp sönüyordu. Odanın karşı duvarı tamamen LED panellerle kaplıydı ve ekranlarında hayat kadar büyük havai fişekler patlıyordu. Cam duvarı ve arka duvarı çevreleyen pelüş yastıklı bir bank vardı ama bunların hiçbiri şeyler odanın en ilginç kısmıydı.

Hayır, asıl mesele zeminin su yataklarından yapılmış olmasıydı. Kalın, dayanıklı, askeri sınıf kauçuk bir kanvasla kaplıydılar - neredeyse Yırtılması imkânsız olan bu derinin üzeri de pastel turkuaza boyanmış en yumuşak dana derisiyle kaplıydı. Zeminde yürümek biraz ayda yürümek gibi hissettiriyordu ve tüm duvarların zeminle aynı renge boyanmış olması bu etkiyi daha da artırıyordu. VIP partiler ya da asit atmak, hatta bazen daha özel anlar için harika bir odaydı.

Valentine, Richard'ı banka götürdü ve sırtını arkadaşlarının oturduğu duvara yaslayarak oturttu. Sonra eteğini yukarı sıyırdı ve onun kucağına oturdu.

"Bu oda tamamen bize mi ait?" diye fısıldadı, ellerini kalçalarının arkasında gezdirirken. Kadın usulca güldü, sonra bankın arkasındaki bir panele uzandı. Bir düğmeye bastı ve odanın aydınlatması kıpkırmızıya dönuştü.

"Hayır," diye fısıldadı. "Daha erken. Biraz zaman tanı, gün ışığında hiç görmediğin şeylerin burada gerçekleştiğini göreceksin."

"Tanrım," diye nefes aldı kadın yüzünün yan tarafını uzun, yavaş bir şekilde yalarken.

"Hayır," diye iç geçirdi. "Sadece Aziz Valentine."



T Ertesi sabah Valentine yüzüstü uyandı. Sabahın altısında yatağa düşmüştü. Hala neon kulüp kıyafetlerini giyyordu. kıyafeti ve saçlarının kafasında bir fare yuvası olduğunu söyleyebilirdi. İnleyerek kendini yavaşça ayağa kaldırdı.

"Lanet olsun, Charice."

Kulüp kapandıktan sonra, gecenin büyük beden kraliçesiyle atışmak için bir süre geride kalmıştı. Bok atmak döndü Bu da eve çok özensiz bir Uber yolculuğu yapmasına neden oldu. Artık nadiren içki içiyordu, para başta olmak üzere pek çok nedenden dolayı içki içmeyi göze alamıyordu. Ama Charice herkesi her şeye ikna edebilirdi.

Val tökezleyerek banyoya girdi ve yansımasına bakarak yüzünü buruşturdu. Soluk kahverengi ruju yüzünün yan tarafına bulaşmıştı ve üzerinde uyuduğu için mi yoksa Richard yüzünden mi olduğunu anlayamadı.

Richard'ı. Duşa girerken onun anısına güldü. "Randevular" söz konusu olduğunda, hiç de fena bir randevu sayılmazdı. Ay Odası'nda bir süre öpüşükten sonra onu üst kata çıkarmış ve Charice'le tanıştırmış, sonra da onu orada bırakarak "özel kucak dansı".

Daha sonra, pantolonunu tekrar yukarı çekerken, Valentine onu Vücut Boyama Odası'na çekmişti. O soyunurken aval aval ona bakmış, sonra o kendisini soyarken gerçekten de titremişti. Üzerlerinde sadece iç çamaşırları vardı ama yine de sanki birlikte soyunmuşlar gibi davranmıştı. Sonra kız onun sırtını gündüz turuncusuna boyamış, önünü de pembe ve yeşile boyamasına izin vermiş, sonra da onu duvara doğru itmişti. Sonra boyanın içinde yuvarlanırken öpüşmüşler ve arkalarında vücut izleri bırakmışlardı.

Üç saat onun limitiydi, bunu ona söylediği için çok üzgündü ama Richard onu bırakamayacak kadar uçmuştu. Adrenalin mi, kokain mi, yoksa ecstasy mi, bilmiyordu, ama Richard üç yüz tane daha dolarları avucuna koyduğunda itiraz etmemişti. Sadece kıyafetlerini geri giydi, sonra ona Caché'deki birkaç gizli cevheri daha gösterdi. Onu VIP'ler ve ekstra hizmetler için ödeme yapan müşteriler için ayrılmış bazı gizli odalarla tanıştırdı.

Val gibi.

Sonunda onu yine Charice'e rehin vermişti. Kadın doyumsuzdu ve onları genç, aptal ve döl dolu olarak seviyordu. O iri göğüslerin arasında kaybolmadan önce Richard, Val'i terk ettiği için özür dilemiş, Val bunu gülünç bulmuş ve sonra da kaçınılmaz olanı yapmıştı.

"Harika vakit geçirdim. Seni tekrar görebilir miyim?"

Hep sordular. Aptal adamlar. Onun Casa de Caché'de sadece bir Eğlence Odası olduğunu bilmiyorlar mıydı?

Ona bir göz kırpıp öpücük verdikten sonra Charice'in bekleyen kollarına itti. Bu onu son görüşüydü.

"Ama en azından iyi biriydi," diye iç geçirdi duştan çıkarken.

Marco DelVecchio ona dansçı olması için para ödemiş, teknik olarak. İş başvurusunda, W4'ünde böyle yazıyordu. Ve ilk üç gecesinde sadece bir go-go dansçısı olmuştu. Ama Del çaresizliğin kokusunu yüz mil öteden alabiliyordu ve Valentine'ın nasıl bir meta olabileceğini görmüştü ve dördüncü gecesinde öldürmek için üzerine çullanmıştı.

Ona sadece ortaya çıkıp dans edebileceğini ve güzel görünebileceğini söylemişti. Ne de olsa güzel kızlar erkekleri kendine çekerdi ve Valentine *çok* güzeldi. İnce, uzun bacaklı, 1.80 boyunda, aklına koyduğu zaman başları döndürebileceğini biliyordu. İri kahverengi gözleri uzun, gür saçlarıyla aynı renkteydi ve her ikisi de bronz tenini tamamlıyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, Tanrı ona biraz minyon yapısına göre büyük olan göğüslerini bahşetmişti - yıllardır kendi içkileri için para ödemek zorunda kalmamıştı, göğsü onları bedavaya alıyordu. Müthiş bir moda anlayışı ve makyaj yapma yeteneği, hepsi bir araya geldiğinde çarpıcı bir paket oluştuyordu.

Del'in insanların satın almakla çok ilgileneceğini düşündüğü bir paket.

Yine de dans etmekten daha fazlasını yapabilirdi, teklifini sürdürmüştü. İstemediği sürece kimseyle yatmak zorunda kalmayacağına yemin etmişti. Asla. Gelip dans ettiği sürece asgari ücret alacaktı. Ama çok daha fazla para kazanmak isterse, başka bir şey olabilirdi. Kulüp için bir eskort olabilirdi. Erkeklerin kendilerini daha özel hissetmelerini sağlayabilirdi; kendilerini kulüpler kulübünün kralı gibi hissetmelerini sağlayabilirdi. Onlara sadece bir gece için, sadece küçük bir ücret karşılığında bir fantezinin ipucunu - bir *tat* - verin.

Tek yapması gereken Del'e her üç dolardan bir yüz dolar vermektir. ve bunlar altın değerindeydi. Karşılığında kulübü ve korumasını teklif edecekti. Ve hey, eğer Ay'da bum bum yapmak isterse

Oda, Del'e yüzde otuz verdiği sürece istediği fiyatı talep edebilirdi.

Valentine hiçbir zaman ama *hiçbir* zaman "Ay Odası'nda bum bum yapmak" istememişti.

Kendi kendine bunun sıradan bir kulübe gitmek gibi olduğunu söyledi. New York'taki evinde bunu çok yapmıştı. Dans etmeye gitmiş, bir adamla tanışmış.

Dans pistinde öpüşmek, eğlenceli zamanlar. Aynı şeydi, sadece şimdi para alıyordu. Bunda bir zarar yoktu. Yoktu.

Ve iyi bir amaç içindi. Paraya ihtiyacı vardı. Büyükannesinin paraya ihtiyacı vardı. *İyi* bir amaç içindi.

*Ben fahişe değilim. **Değilim.***

Bazı günler bahaneler onu neredeyse ikna ediyordu.

VALENTINE SIK SIK insanların onun sahte olduğunu anlayıp anlayamayacağını MERAK EDERDİ.

İlle de sahte olduğunu düşündüğünden değil, ama bazen günün sert ışığında gerçek dünyaya uymadığını düşünüyordu. Özellikle okuldayken böyle hissediyordu.

İyi insanlarla dolu, yeterince iyi bir okuldu. *Zengin* insanlar. Eğer onlar Geceleri ne tür şeyler yaptığını, onlardan bir adım aşağıda kalabilmek için ne tür şeyler yapması gerektiğini bilselerdi, hepsi onun bir çöp olduğunu düşünürdü.

Çok büyük bir fark yaratmazdı sanırım.

Haksızlık ettiğini biliyordu. Chicago'da yaşıyor olmasına rağmen Ağustos ayından beri çalıştığı üniversiteye daha bir hafta önce, Ocak döneminin başında başlamıştı. Diğer öğrencilere zaman tanınması gerekiyordu,

Kendine zaman tanıyordu. Bu farklı bir kültür, farklı bir deneyimdi ve gece hayatından o kadar farklıydı ki her sabah başını döndürüyordu.

Bunu asla devam ettiremeyeceğim.

"Pekala millet, bugün nasılız bakalım?"

Profesörü elinde büyük bir kâğıt yığınıyla kapıdan içeri girdi. Valentine başını masasından kaldırdı, doğru düzgün oturamayacak kadar yorgundu.

Tasarım yönetimi ve güncel trendler hakkında konuşmaya devam etti. Val zihninin dağılmasına izin verdi ve pencereden dışarı bakarken başını elinin üzerine koydu. Masasına aniden kalın bir kâğıt paketi bırakılana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Yerinde sıçradı, sonra kafasını kaldırdığında bir öğrenci arkadaşının ona ters ters baktığını gördü.

"Evde bedavaya uyuyabilirsin, biliyorsun. Diğer insanlar senin yerinde olmak isterdi," diye azarladı kız onu ve daha fazla paket bırakmak için sıranın aşağısına doğru ilerledi.

Val gözlerini devirdi ve kâğıtları yaklaştırdı. En üstte ne yazdığını görünce neredeyse yüksek sesle inleyecekti. **EKİP PROJESİ** büyük kalın harflerle yazılmıştı. Başka biriyle çalışması gerekecekti. Bundan nefret ediyordu; Gam-Gam, iş ve okul arasında zaten yeterince çılgın bir programı vardı.

Çalışma kâğıtlarını dağıtan kibirli öğrenci Valentine'in önündeki yerine oturdu ve bunu yaparken saçlarını tavrıyla savurdu. Val yüksek sesle güldü ve diğer kızın omuzları kaskatı kesildiğinde memnun oldu.

"Tamam," diye tekrar konuşmaya başladı profesörleri. "Bu proje çok büyük, bu dönem notunuzun yüzde otuzunu oluşturacak. Bir partnerle eşleştirileceksiniz ve çeyrek sonuna kadar birlikte çalışacaksınız, ardından bir sunum yapacaksınız."

"Kendi ortaklarımızı seçemez miyiz? Bu en uygun çalışma ortamını yaratmaz mı?" diye sordu arka sıralardan bir çocuk.

"Hayır, çünkü hayatta her zaman 'en uygun' çalışma ortamına sahip olamazsınız - ve o zaman ne olur biliyor musunuz? *Çalışırsınız*. Ve kim bilir, belki de yeni bir en iyi arkadaşla tanışırsınız? Pekala, ilk sıra, arkanızda oturan kişiye bakın, o sizin partneriniz. Üçüncü sıra, oturan kişiye bakın ..."

Val az önce ne olduğunu anlayınca yüzünü buruşturdu. Kibirli Kaltak artık onun ortağıydı. Kız yavaşça koltuğunda döndü ve Valentine'in görünüşüne bakarken kaşlarını çatı.

"Sanırım... birbirimize yapışıp kaldık," dedi

sonunda. "Vay canına," diye kıkırdadı Val.

"İlham verici bir özgüven."

"Üzgünüm ama sen yeni değil misin? Ne yapacağını biliyor musun?" diye sordu kız.

Val, "New York'taki bir tasarım okulundan transfer oldum," diye karşı çıktı. "Yani ne yaptığımı biliyorum."

"Tamam, iyi, her neyse. Ben Harper Kittering," diye iç çekerek adını söyledi kız.

"Valentine O'Dell."

"Tatil gibi mi?"

Beş sentim olsaydı

...

"Aynen öyle," diye gülümsemeye zorladı Val.

"Tuhaf. Her neyse, dersten sonra konuşup bir şeyler ayarlayabiliriz."

Profesör projenin temellerini özetledi, ardından onlara ofis saatlerini hatırlattı. Yeni ortakları bir çalışma programı planlamaya teşvik etti ve herkese bunun çok eğlenceli olacağına dair güvence verdi - bunu her yıl yapıyordu ve henüz hiçbir öğrencisinin sorun yaşadığını görmemişti.

Sınıf dağıldıktan sonra Valentine, Harper'ı odadan çıkarken takip etti. Koridorda ayaklarını sürüyerek ilerlediler, sonra küçük bir oyuğa girdiler. Harper açıkça Val'in kıyafetini değerlendiriyordu - yırtık siyah dar kot pantolon, Doc Martens, koyu kahverengi atlet, hepsi de büyük siyah bir hırkayla eşleştirilmişti. Harper ise kemerli bir pantolon, kırılmış bir gömlek ve çok pahalı görünen babetler giyiyordu. Sarı saçlarına röfle yaptırmış ve mükemmel bir şekilde düzleştirmişti. Val'in koyu kahverengi saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Bu harika olacak.

Harper konuşurken bir yandan da telefonuna dokunarak, "Sanırım birbirimize yapışıp kaldık," dedi. "Ana hatlar haftada iki kez buluşmamız gerektiğini söylüyor."

"Haftada iki kez mi?" Val iki kez kontrol etti. Harper ona ters ters baktı. "Sıkı çalışmakla ilgili bir sorunun mu var?"

"Tamam. Haftada iki kez, yapabildiğim kadar sık." "Bir işin var mı?"

"Uh..." Valentine en iyi nasıl cevap vereceğini düşünmeye çalıştı. "Evet. Genelde geceleri çalışıyorum."

"Öğleden sonra geç saatlerde ya da akşam yemeğinden sonra buluşabiliriz?" Harper önerdi. "Yemekten sonra. Derslerden sonra büyükanne bakmaya yardım ediyorum, o yüzden en azından yediden sonra olmalı. Ayrıca diğer bakıcısına da sormam gerekecek."

"Oh," Harper şaşırılmış görünüyordu. "Peki... saat sekize ne dersin... Perşembe günleri kesin, Salı günleri de mümkünse. Bir saat deriz ama her ihtimale karşı iki saat ayırsak iyi olur. Bu işi çabucak bitirmek istiyorum."

Tanrım, bu proje ikinci bir iş gibi olacaktı. Valentine, profesörlerinin çoğunun başka dersleri olduğunu, hayatlarından, işlerinden ve ailelerinden bahsetmediklerini fark edip etmediğini merak ediyordu.

Ayrıca patronunun Perşembe günleri geç gelmesi konusunda ne düşüneceğini de merak ediyordu...

"Tamam, bu programla başlayalım," diye gönülsüzce kabul etti. "Nerede buluşmak istersiniz? Kütüphanede mi?"

"Ug, hayır, orası hep birinci sınıflar ve iğrenç insanlarla dolu. Şehir merkezinde harika bir dairem var, orada buluşabiliriz. Akşamları kendime

vakit ayırabilirim.

Çoğunlukla, bu yüzden o zaman benim için mükemmel." "Tamam. Oda arkadaşın da mı geceleri çalışıyor?"

"Erkek arkadaş," diye düzeltti Harper. "Ve hayır, yok, sadece çok meşgul bir adam. Tamam, bu akşam saat sekizde burada buluşalım. Ben sizi içeri alırım."

Adresini bir kâğıda karaladı ve sonra kâğıdı uzattı. Valentine şöyle bir baktı ama ona bir şey ifade etmedi. Chicago'da tüm mahalleleri çok iyi bilecek kadar uzun süre yaşamamıştı.

"Orada olacağım. Peki ya Harper?"

Sarışın çoktan uzaklaşmaya başlamıştı ama adının duyulmasıyla durdu ve arkasını döndü.

"Ne?"

"Sakin ol, tamam mı? Ben iyi bir ortağım. Bu işin üstesinden geleceğiz," diye güvence verdi Valentine.

Uzun, garip bir duraklama oldu. Harper'ın gözlerindeki tereddüt çok açıktı. Val bir an için diğer kızı ikna ettiğini ve gülümseyeceğini düşündü. Ama sonra tereddüt alaycı bir ifadeye dönüştü.

"Her neyse. Sadece zamanında orada ol, anladın mı?"

Ve sonra Harper köşede kayboldu, topuklu ayakkabıları muşambanın üzerinde takırdıyordu. Valentine dönüp en yakın çıkışa yönelmeden önce inledi. Bu konuda endişelenerek zaman kaybedemezdi, o gece bir yere gitmeden önce eve dönmeli ve işlerini halletmeliydi.

Hayranlık uyandırıcı, Life, benim için başka ne yapacaksın?

VALENTINE'in çocukluğunda büyükannesiyle ilgili harika anıları vardı. Yazlarını Chicago'nun çok dışında olmayan büyükanne ve büyükbabasının çiftliğinde geçirmişti. Büyük kır kahvaltıları, nehirde tekne gezileri, ateş böceklerini kovalamak. Valentine New York'ta doğup büyümüşü, bu yüzden taşrada olmak ona her zaman egzotik gelmişti. Farklı. Bir rüya gibi. Anılarında, hava sürekli alacakaranlıktı, pencere pervazında her zaman soğuyan bir turla vardı ve büyükannesi her zaman kapıda bir kucaklamayla bekliyordu.

On yedi yaşındayken, Valentine'ın anne ve babası korkunç bir trafik kazasında ölmüştü. Büyükannesi onu yanına almayı teklif etmiş, ancak Val liseyi şehirde bitirebilmek için ablasıyla yaşamayı tercih etmişti. Sonra Mezun olduktan sonra ailesinin ölümünü atlatmak için bir yıl ara verdi ve ardından en sevdiği tasarım okulundan iki yıllık burs kazandı. Yaşadığı trajediye rağmen hayat güzeldi.

Sonra her şey yerle bir oldu. Valentine'ın haberi olmadan, kız kardeşi onun vakıf fonundan para almaya başlamıştı.

Ailesi öldüğünde Valentine reşit değildi, bu yüzden kız kardeşi onun vasisi olarak atanmıştı ve bu nedenle Val'in aldığı sağlıklı güven fonunun sorumlusu oydu. Val, kız kardeşinin vasiliğini kaldırmayı hiç düşünmemişti. Kız kardeşinin hesaba erişimine izin verdi çünkü... şey... onlar kardeşti. Arkadaştlar. Ona güvenmişti.

Kötü bir fikirdi. Büyük Abla parayı "yatırım yaptığını" iddia eden ezik erkek arkadaşına veriyordu. Kristal meth'in o kadar da iyi bir yatırım olmadığı ortaya çıktı. Val kız kardeşi ve adamla yüzleştğinde, olay çirkin bir bağırış çağırışa dönüşmüş ve adamın evden kovulmasıyla sonuçlanmıştı.

Bir hafta sonra, daireleri soyuldu. Val'in sahip olduğu her şey çalınmıştı. Ve suçlunun kim olduğu belli olmasına rağmen, kız kardeşi buna inanmayı reddetti. Bir hafta sonra, o pislikle tekrar bir araya geldi.

Val okuldaki üçüncü yılına çoktan kaydolmuştu ve faturanın vadesi gelmek üzereydi. Yine de boşuna New Yorklu değildi, bu yüzden dışarı çıktı ve iş buldu. Garsonluk, sonra da go-go dansçılığı. Ama sadece bir yıl okul ve dans ettikten sonra, sonsuza kadar böyle devam edemeyeceğini anlamıştı.

Sonra aklına geldi - *Chicago*. Illinois'i seviyordu, büyükannesini seviyordu. Tasarım okullarını araştırdı ve orada tüm ihtiyaçlarına uygun bir okul buldu. Kredileri transfer etmek yeterince kolay olacaktı ve kız kardeşiyle işi bitirmeye hazırdı.

Hiçbir zaman çok yakın olmamışlardı, bu yüzden Val sadece bunun bitmesini istiyordu. Parasını geri almaya çalışmasının bir anlamı yoktu, çünkü avukat tutacak parası yoktu ve kız kardeşini pek sevmese de onu parmaklıklar ardına göndermek de istemiyordu. Kaçmak en ekonomik ve en kolay seçenek gibi görünüyordu.

Ve Val, okuluna maddi destek vermeyi hemen teklif eden sevgili Gam-Gam'i hızlı bir şekilde aradıktan sonra, devam etmiş ve tüm hayatını hiç bilmediği bir şehre taşımak için gerekli düzenlemeleri yaptı.

Ve geldikten sadece bir hafta sonra, felaket tekrar vurdu.

Valentine ön kapıdan içeri adımını atarken yumuşak bir sesle "Gam-Gam," diye seslendi. Küçük kasaba evine girdi ve bir süre hareketsiz kaldı

herhangi bir hareket olup olmadığını dinledi. Sonra kapıyı arkasından kapattı ve sırt çantasını yere bıraktı.

Saat geç olmuştu, neredeyse altı ve güneş batmaya başlamıştı. Altın sarısı ışınlar alt kata vuruyor, her şeyi altın sarısı bir ışıltıya büründürüyordu. Oturma odasına göz attı ve orada kimseyi göremeyince mutfığa doğru döndü. Daha kapıdan içeri adımını atmamıştı ki merdivenlerde birinin sesini

duydu. "Yatağında."

Hemşire Grace, ceketini bir kolunun üzerine katlamış ve çantasını diğer eline almış bir halde merdivenlerden hızla ve sessizce indi. Valentine dönüp ona baktı.

"Bugün nasıldı?"

"Oh, oldukça iyi. Biraz oyun oynadık, biraz televizyon izledik ve saçını yaptım," diye cevap verdi Grace, ikisi de ön kapıya yönelirken. Val kapıyı açarken kenara çekildi.

"Onu duşa sokma konusunda bir gelişme var mı?"

"Üzgünüm, hayır. Belki yarın müsait olur. Sabah görüşürüz, Bayan Valentine."

Vedalaştılar ve Val hemşirenin arkasından ön kapıyı kapattı. Sonra mutfığa gitti ve hızlıca bir şeyler atıştırdı. Kraker üzerine yumuşak peynir, elma püresi ve besin takviyesi bir shake. Her şeyi bir tepsiye koyduktan sonra üst kata çıktı. Yukarı çıktığında, sağdaki ilk kapı bir aralık açıldı.

"Evdesin."

Bailey, oda arkadaşı. "Evet. Mesajımı aldın mı?"

"Evet - sekizde gitmen gerekiyor, sorun değil. Benim çıkmam lazım." "Tamam. Zamanında dönecek misin?"

"Evet, evet."

Ve böylece diğer kız merdivenlerden hızla inerek kapıdan çıkıp gitti.

Val koridorun sonundaki kapıya doğru ilerlemeye devam etti. Tepsiyi bir kolunun üzerinde dengeledi, yüzüne bir gülümseme yerleştirebilmek için bir an durakladı ve ardından kapıyı iterek açtı.

"Hey, Gam-Gam, yemeğe hazır mısın?"

Eugenia Parker zamanında güçlü kuvvetli bir kadındı. Uzun boylu, geniş omuzlu ve ağır yapılıydı. Hiçbir zaman

Sıkı çalışmaktan kaçınırdı ve her zaman kıvrak bir zekâsı vardı. Keskin bir zekâ. Herhangi bir konuda herkesle başa baş mücadele edebilir ve genellikle kazanan o olurdu.

Onu şu anki haliyle görmenin bu kadar zor olmasının bir nedeni de buydu.

Val Illinois'e taşındıktan bir hafta sonra büyükannesi kötü bir şekilde düşmüştü. Her zaman ayakları yere sağlam basan bir kadın olmuştu, bu yüzden verandanın merdivenlerinden yuvarlanması garip gelmişti.

Valentine onu doktora götürmüş ve orada bazı keşifler ortaya çıkmıştı.

Sadece düşmemişti. Gam-Gam felç geçirmişti. Sağlık kliniğindeki personel onun Chicago şehir merkezindeki büyük bir hastaneye naklini ayarlarken, büyükannesinin doktoru Val'e başka sağlık sorunları hakkında bilgi vermişti.

Eugenia Parker'ın erken bunama evresi vardı. Teşhis bir önceki yıl konmuştu. Kendisine birçok kez bir bakım tesisine taşınması tavsiye edilmişti.

durumu ilerlemişti. Bunu reddetmişti ve doktoru en azından torunlarına söylemesi için yalvardığında bile bu fikirden vazgeçmemişti. Kimseye yük olmak istemiyordu.

Val, felce taşınmasının neden olduğu düşüncesiyle dehşete düşmüştü, ancak bunun uzun zamandır gerçekleşmekte olduğu ve Chicago'ya taşınsa da taşınmasa da gerçekleşeceği konusunda temin edilmişti.

Hayır, Val önemli şeyler hakkında endişelenmeliydi. Büyükannesine bakmak hiç de kolay olmayacaktı - Eugenia akıllı davranmış, bunama teşhisinin ardından Valentine için bir vakıf kurmuştu. Bunun da ötesinde, ölümü halinde her şeyi Val'e bırakan bir vasiyetname hazırlatmıştı.

Ancak bu güzel kadın ne yazık ki sağlık hizmetleri söz konusu olduğunda tamamen bilgisizdi. Hiçbir zaman uzun süreli bakım sigortası yaptırmamıştı ve sigortaya ihtiyacı olacağını öğrendiğinde, "önceden var olan durumu" onu sigortadan mahrum bırakmıştı.

Yani şimdi cebinden ödemek zorunda kalacaktı.

Neyse ki, bir komşusu uzun zamandır arazisiyle ilgileniyordu, bu yüzden çiftliği satmak hızlı ve kolay bir mesele olmuştu. Geriye dönük tıbbi borçlarını ödemek ilk görevdi ve ardından mevcut durumu için gerekli bakımı ayarlamak bir sonraki işti. Felç onu çok etkilemiş ve bunamasını daha da kötüleştirmişti.

Gam-Gam'in *çok fazla* bakıma ihtiyacı olacaktı ve neredeyse günün her saati bakıma ihtiyacı olacaktı.

Valentine'ın birlikte büyüdüğü kadın gitmişti. Okul için gereken para daha önemli şeylere bağlıydı. Kötü bir durumdan ayrılmıştı. New York ve şimdi Chicago'da bunaltıcı bir durumdaydı. Daha yirmi iki yaşındaydı, Tanrım, ne yapabilirdi ki?

Ne yapabilirdi ki!?

Kollarını sıvadı ve işe koyuldu, yaptığı şey buydu. Akıllı başında ya da değil, Eugenia Parker hâlâ onun büyükannesiydi. Hala Gam-Gam. Böylece Ağustos sonunda Valentine her şeyi bir kenara bıraktı ve derslerini Ocak ayına kadar erteleme talebinde bulundu - ki bu talebi kabul edildi. Sonra da

Büyükannesinin kendisi için ayırdığı az miktardaki parayla iyi bir semtte küçük bir şehir evi kiraladı.

Daha sonra, on iki saatlik bir vardiyada çalışabilecek bir hemşire buldu. Valentine okuldaydı ve ayak işlerini yapıyordu. Gam-Gam'in parasının çoğu bu ödemelerin yanı sıra çok sayıda doktor ve acil servis ziyaretine gitti.

Val ayrıca bir oda arkadaşı için ilan verdi - kişinin Çarşamba'dan Cumartesi'ye kadar müsait olması koşuluyla kira ücretsiz olacaktı geceleri saat dokuzdan sonra Gam-Gam'e bakıcılık yapıyormuş. Bailey ilana yanıt veren üçüncü kişiydi. Tüm üniversite derslerini internet üzerinden alan, biraz agorafobik biri olan Bailey tam ona göreymiş. Ve şükürler olsun ki, birlikte yaşadıkları onca zaman boyunca gece vakti herhangi bir olay yaşanmamıştı. Bir kez uyudu mu, Gam-Gam ne mutlu ki sabaha kadar öyle kalıyordu.

Zordu. Zordu. Sevilen bir ebeveyn figürünü böyle görmek yeterince zordu, ama sonra yetişkin olmak zorunda kalmak? Tüm kararları vermek zorunda kalmak mı? Bazen Val boğuluyormuş gibi hissediyordu ve sanki hiç hayatı yokmuş gibi. çizgi gelecekti. Birçok geceyi ağlayarak, küçük yatak odasında bir aşağı bir yukarı volta atarak geçirmişti.

Pek çok genç insan "gerçek" yetişkinler olmayı arzuluyor. Kontrolün kendilerinde olmasını. Valentine artık daha iyi biliyordu ve tam tersini istiyordu. Ailesini geri istiyordu. Kontrolün kendisinde olmasını istemiyordu. O kişi olmak sorumlu kişi, yörüngesindeki herkesin kaderini kontrol eden kişi - bu bir *işkenceydi*. Baskı. Stres. Neredeyse dayanılmazdı.

Neredeyse. Ama tam olarak değil.

Her şeyi çoğunlukla kendi başına çözmüş ve işe yaramasını sağlamıştı. Zayıf durumları işe *yarıyordu*. Elbette, konuşacak bir sosyal hayatı yoktu, çünkü bunun için zamanı yoktu, ama sorun değildi.

Yarım yamalak işinde çalışacak, okulunu bitirecek, iyi notlarla mezun olacak ve sonra iyi bir iş bulacaktı. Güzel bir yere taşınacaktı, Park manzaralı bir yerde, sadece Gam-Gam için. Yirmi dört saat hemşire tutacaktı. Ne gerekiyorsa yapardı.

Eğer bu şu anda biraz fedakârlık anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Valentine, büyükannesinin yatağının yanındaki alçak bir tabureye oturarak, "Sana atıştırmalık bir şeyler getirdim," dedi.

"Teşekkür ederim," diye iç geçirdi Gam-Gam. "Beni ziyaret etmene her zaman bayılıyorum." "Ben de," diye gülümsedi Valentine ve bir kaşık dolusu elma püresi uzattı.

Büyükannesi onu aldı, sonra yutkunurken derin derin düşünüyor gibiydi.

"Kızım Patricia'yı tanıyor musun?" diye sordu. Valentine'ın gülümsemesi

Dalgalandı ama düşmedi. Bu soruya alışkındı. "Evet, biliyorum," diye cevap verdi. "O benim annemdi."

"Sen Patricia'nın kızı mısın?" "Evet, kızıyım."

"Oh," Gam-Gam bir kez daha düşünceliydi. Val ikram ettiğinde içkisinden bir yudum aldı, sonra konuşmaya devam etti. "İki kızı vardı, Janette ve Valentine."

"O yaptı."

"Valentine'ı hep sevmişimdir, onunla hiç tanıştın mı?"

Val'in gülümsemesi olduğu yerde kaldı.

"Ben Valentine, Gam-Gam."

"*Sen* Valentine mısın?" Büyükannesi kuşkulu görünüyordu. "Evet, hanımefendi."

"Oh." Bir uzun duraklama daha. "Beni ziyarete gelmene çok sevindim. Bu sefer biraz kalacak mısın?"

Neredeyse her gün yaptıkları konuşmanın aynısıydı bu. Valentine başını salladı, sonra çocukluk idolüne bir kraker yedirdi.

"Öyleyim büyükanne. Uzun, çok uzun bir süre kalacağım."



3

TAnlaşmaya göre Bailey saat dokuzdan sabah altıya kadar büyükannesine bakacaktı. Büyük bir pizza için, genellikle bu saatleri uzatmaya istekli.

Sucuklu ve zeytinli turtaya yedi buçuk civarında teslim edildikten sonra, Valentine bisikletine atladı ve kışını şehrin süper moda bir bölgesine doğru sürdü. Harper'ın ona verdiği adres havalı görünümlü bir apartmanın adresiydi. Birkaç zil sesi ve bir asansör yolculuğundan sonra Val, önünde yirmi üç numara olan büyük bir kapının önünde duruyordu.

"Gelebilmişsin," dedi Harper, kapıyı açtığı anda sesi şaşkınlık doluydu. Valentine kaskını çıkarırken başıyla onayladı.

"Yoldaydım - sana yolda olduğuma dair mesaj attım," diye cevap verdi, apartmana doğru yürürlerken etrafına göz gezdirdi.

"Şey, evet, ama bilmiyorum, belki geç kalırsın falan diye düşündüm." *Kaltak.*

Harper onlara içecek bir şeyler getirmeye giderken, Valentine şaşkınlıkla etrafına bakındı. Ailesi fakir insanlar değildi ama zengin de değillerdi. Tam bir orta sınıftı. Rahat ama biraz küçük bir çevrede büyümüşü.

Harper'ın hayatının çok farklı olduğu açıktı. Val diğer kızın bir işi olmadığını biliyordu ama bu daire bir *servete* mal olmuş olmalıydı. Açık bir kat planı vardı, hemen solunda kocaman bir mutfak ve onun arkasında da bir yemek alanı bulunuyordu. Valentine masanın üzerine yayılmış kâğıtları görebiliyordu, bu yüzden sırt çantasını silkti ve masaya doğru ilerledi.

Harper iki bardak getirirken, "Köpüklü içecek iyi olur," dedi. Val ceketini çıkarıp ayaklarının dibindeki ıvır zıvır yığınının oturtuktan sonra, "Sorun değil," dedi.

Harper bir an için kaşlarını çatı, sonra Val'in saçlarına baktı ve sonunda suyu uzattı.

"Buraya motosikletle falan mı geldin?" diye sordu otururken.

"Normal bisiklet," diye düzeltti Val, o da oturdu.

"Oh. Erkek arkadaşının Cehennem Melekleri'nde olduğunu sanmıştım." Valentine güldü.

"Erkek arkadaşım yok ve cidden, düşündüğün kadar vahşi biri değilim. Okula gidiyorum, çalışıyorum, büyükanneme bakıyorum. Motosiklet çetesi yok, uyuşturucu yok, seks hayatım bile yok. Seni soymayacağıma ya da bir çeteye satmayacağıma söz veririm, birlikte çalışabilmemiz için biraz rahatlar mısın?"

Harper bir an gerildi, ağzı o kadar sıkıydı ki sanki yapıştırılmış gibi görünüyordu. Sonra derin bir nefes aldı ve platin rengi saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

"Peki," diye iç geçirdi. "Elbette. Ben... biz çok farklıyız ve senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve ben çok... Çok fazla insanla takılmıyorum. insanlar."

Kendisinden aşağı olduğunu düşündüğü insanlarla -benim gibi insanlarla- takılmadığını söylüyor.

"Bu harika. Farklı olmak iyidir. Her şey aynı olsaydı moda alanında pek bir kariyerimiz olmazdı," diye dalga geçti Val. "Öyleyse bu projenin canına okuyalım ve herkese farklı olanın harika olduğunu gösterelim. Ayrıca, ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk artık birlikte çalışmak zorunda kalmayız."

En kötü zaman değildi ama en iyisi de değildi. Harper çok katı ve havasızdı, bu da yaratıcılığını etkiliyordu. Ya da gölünü. İyi bir tarzı vardı ama *sıkıcıydı*. Tipikti. Diğer sarışınlara benziyordu.

Kuzey Chicago'da bir barbie ve fikirleri bunu gösteriyordu.

"Bekle, bekle, bekle," diye iç geçirdi Val birlikte geçirdikleri ikinci saatin yarısında. "Harper. Hadi ama. *Neden* Johnson'ın tasarım ve pazarlama konseptlerini kopyalıyorsun?"

"Kopyalamıyorum!" Harper'ın nefesi kesildi ve Valentine gözlerini devirdi.

"Öylesin ve bunu biliyorsun. Bak, şehirli olmak sana göre değil biliyorum ama görevimiz bu - 'genç Y kuşağı ve yeni ortaya çıkan Z kuşağına odaklanan şehirli bir butik'. Bu tam olarak biziz. O yüzden özgün olalım. Betsy Johnson gibi olmak istemiyorum. *Bizim* gibi olmak istiyorum, Valentine ve Harper gibi."

Harper bir an için suratını astı, sonra tekrar saçını karıştırdı. Bir tür gergin tik gibi görünüyordu.

"Onu kopyalamıyorum, sadece... biri şehirli ve farklı dediğinde aklıma o geliyor. Onu temel olarak kullanıyordum," diye tersledi. Valentine zorla gülümsedi.

"Ve bunu kesinlikle anlıyorum, evet, bu iyi bir fikir. Size ilham vermesi için onu kullanın ve sonra bu ilhamı kendinize ait bir şeye dönüştürün.

Demek istediğim, şu an kendine bir bak, çok şıksın - *bunu kullan*. Güçlü
yönlerini kullan, Harper. Sende bunlardan çok var."

Sarışın kız biraz afallamış görünüyordu, iltifat onu açıkça şoke etmişti. Bir an aval aval baktı ve en iyi nasıl cevap vereceğini aradı.

"Öyle mi? Yani, biliyorum, bana söylemene ihtiyacım yok. Ama, yani, sanırım, *teşekkür ederim*, ben -"

"Harp! *Hemen* konuşmamız gerek."

Çok erkeksi bir ses odayı böldü ve ardından ön kapı çarparak kapandı. Val oturduğu yerde sıçradı ama Harper sadece sinirli bir homurtu çıkardı ve koltuğundan kalktı.

"Tanrım, kapıyı çarpma," diye bağırdı. "Komşularım var, biliyorsun!"

Odanın içinde yürüdü ve girişten çıkan bir adamla karşılaştı. Masaya geri dönmeden önce ayak parmaklarının ucuna kadar uzanarak adamın yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Baban burası için o kadar çok para ödüyor ki, sabahın birinde gelip çalması için bir mariachi grubu kiralayabilirim ve komşuların bir bok demez," diye cevap verdi adam ceketini silerken. Sırtını ona dönmüştü ve Val trençkotunun ıslak olduğunu görebiliyordu. Oraya vardığından beri yağmur yağmaya başlamış olmalıydı.

Sadece benim şansım.

Harper tekrar yerine otururken, "Babamı bu işe karıştıрма," diye burnunu çekti. "Valentine, o benim erkek arkadaşım, Ari Sharapov. Büyük bir avukat.

Ari, bu Valentine... bir şey, sınıfta bir takım projesi için görevlendirildik, o yüzden Salı ve Perşembe akşamları burada olacak. Eskizler nereye gitti? Tasarımımı görmesini istiyorum."

"Tasarımlarınız umurumda değil, bir ..."

Erkek arkadaşının sesi uzaklaşırken, Val masanın etrafında eskizlerini aradı ve bir grup gevşek kâğıdı karıştırdı. Adamın sadece arkasını dönmekle kalmadığını, aynı zamanda birkaç tane de çizim yaptığını fark etmemişti.

masaya yaklaşır.

"Valentine, ha," dedi yumuşak bir sesle. Kız bakmadan başını salladı Yu

kar "Evet."

1. "... tatil gibi."

Bu onun her zaman, neredeyse her gün duyduğu bir şeydi. onu şaşırtmıştı. Aslında şaşırtmadı - daha çok söyleme şekliydi. Sanki onunla alay ediyormuş gibi iğneleyiciydi. Sanki aralarında bir şaka varmış gibi. Sonunda ona bakmak için başını kaldırdı.

"Aynen tatil gibi," diye cevap verdi.

Valentine gündüzleri kulüpten biriyle karşılaşmaktan hep korkardı. Erkekler özellikle endişe vericiydi, bu yüzden yüzleri ezberlemeye özen gösterirdi. Ama henüz böyle bir şey olmamıştı - dürüstçe söyleyebilirdi ki Ari Sharapov'u hayatında daha önce hiç görmemişti.

Hayır, kesinlikle hatırlamıyordu, çünkü onunki gibi bir yüzü ve onunki gibi bir vücudu *kesinlikle* hatırlardı; adam *muhteşemdi*. Uzun boylu ve sırık gibiydi, yüzücü gibi yapılıydı - geniş omuzları ve ince kalçaları, uzun bacakları vardı. Her şey bir elbise ile kaplanmıştı.

Pahalı siyah takım elbisesi mükemmel bir şekilde dikilmişti. Kalın, dalgalı, koyu sarı saçları ustaca karıştırılmıştı ve yağmurun saçları bu hale getirdiğinden şüpheliydi. Hayır, Tanrı onu muhteşem bir saçla kutsamıştı. Alaycı mavi gözler ona doğru parıldıyordu ve adam gülümsüyordu. Kabul etmeliydi ki muhteşem bir gülümsemeydi ama pek de hoş değildi.

Hayır, kesinlikle farklı bir şeyler vardı. Bir şey...
Alay etmek.

Bana sırtlıyor mu?

"Valentine alışılmadık bir isim," diye devam etti Ari. "Daha önce başka bir Valentine ile tanıştığımı sanmıyorum."

Sesi alçaktı; yumuşak ama mutlak bir otoriteyle konuşuyordu. Onu şimdiden mahkemede, sesinin jürinin üzerine kızgın tereyağı gibi dökülürken hayal edebiliyordu.

"Şaşırmadım, ben de başka biriyle hiç tanışmadım," diye güldü.

Adam ona bakıyordu. Bu onun hayal gücü değildi. Ona baktığından beri gözleri yüzünü terk etmemişti ve arkasını döndüğünden beri ona baktığına bahse girmeye hazırdı. Bakışları yüzünde dolaştı, sonra dudaklarında oyalandı ve kızarmasını engelleyecek kadar aklı vardı. Tanrıya şükür Harper hâlâ aptal eskizlerini arıyordu, yoksa gerçekten garip olurdu.

Val zihnindeki Rolodex'i tekrar gözden geçirdi, bu sefer ince dişli bir tarakla, ama onu daha önce hiç görmediğinden emindi, en azından Caché'de. Belki de Ari Sharapov, iş arkadaşlarını süzmeyi seven bir pislikti.

kız arkadaşının arkadaşları.

Ama öyle değil ve bunu biliyorum çünkü erkekleri tanıyorum. Bu adam kimseyi "süzmeye" ihtiyaç duymayan bir adam. Bu adam istediği her şeyi elde edebilen bir adam.

"Biliyorsun," diye titrek bir sesle başladı Val, sonra boğazını temizledi. "Geç oldu. Patronum gelmem için sadece on bire kadar süre verdi, yani üzerimi değiştirip işe gitmek istiyorsam gitmeliyim."

Eşyalarını toplamaya başladı, sonra Harper onu kapıya götürmek için ayağa kalktı. Ari'nin yanından geçtiklerinde, onun hâlâ kendisine baktığını görebiliyordu.

"Gece geç oldu," diye yorumladı, kadın yanından geçerken döndü. "Nerede çalışıyorsun, Valentine?"

Gözlerini kıstı, sonra kendini gülümsemeye ve sesini eşit tutmaya zorladı.

"Bir barda."

"Gerçekten mi? Nerede bulunuyor?"

"Eminim hiç gitmemişsindir," dedi ve Harper'ın açık tuttuğu kapıdan içeri adımını attı. "Teşekkürler, sanırım bu gece iyi geçti, Harper."

"Nasıl istersen. Salı günü burada ol."

"Burada olacağım."

"Görüşürüz o

zaman." "Ve

teşekkürler için -"

O daha cümlesini bitiremeden Harper erkek arkadaşıyla konuşmak için dönmüş ve kapıyı Val'in suratına kapatmıştı. Bir süre ona baktı, sonra homurdanarak uzaklaştı.

Kaltak.



N Valentine normalde saat dokuzda işe başlardı. DelVecchio o gece saat on bire kadar ona cömertçe izin vermişti. onun deyimiyle "aptalca, anlamsız okul ödevlerini" yapabiliirdi.

Saat onda bisikletiyle şehir merkezinin diğer tarafına doğru yola çıktı. Arka girişten içeri girdiğinde fedailer kasklı saçlarına güldü ve o da onlarla birlikte kıkırdadı, hareket ederken onlara parmak salladı. Hemen üst kata çıktı ve hızlı bir duş alabilmek için kendini bir odaya kilitledi.

İşini bitirdikten sonra, evden çıkmadan önce çantasına tıktırdığı gümüş payetli iki parçalı kıyafetini giydi. Bir tutam koyu kırmızı ruj, likit kalemle kalın bir kedi gözü, saçında kocaman dalgalar ve bum, gece için hazırdu. Merdivenlerden geri indiğinde saat on bire beş vardı ve giderken gülünç derecede yüksek bir çift stiletto giydi.

"İki saat kaybetmeye değdi mi?" DelVecchio arka kapıdan görünerek sordu. Valentine omuz silkti.

"Dönem sonunda bana sor. Ortağım tam bir kaltak, o yüzden kim ne derse desin," diye cevap verdi ve birkaç küpe takarak onu Eğlence Odası katına kadar takip etti. Her şey tüm hızıyla devam ediyordu, Charice'in koridorda yankılanan müstehcen kahkahasını duyabiliyordu.

"Bunun hâlâ zaman kaybı olduğunu düşünüyorum," dedi hemen yola koyulurlarken. soğutucuya doğru. "Ne kadar para kazandığının farkında mısın evlat? Biraz gevşesen ne kadar para *kazanabilirsin*?"

Valentine onun arkasından yüzünü buruşturdu, sonra da aşağı inerken yanından geçtikleri Serge'e göz kırptı.

"Bunu biliyorum ve her şeyin böyle olmasını istediğimi de biliyorsun," dedi ona. İki elini de havaya kaldırdı.

"Ellerimi senden yıkamalıyım, seni çılgın çocuk! Siz kızlar, beni deli ediyorsunuz!"

Güldü ve ellerini onun omuzlarına koyarak koridorda yürürken titremesine neden oldu.

"Ve yine de bizi seviyorsun."

"Ama yine de seni seviyorum," diye iç geçirdi ve elini okşadı. "Ralph ile akşam yemeğine çıktın mı?"

Valentine gülümsemeyi bıraktı ve ellerini onun omuzlarından indirdi.

"İptal etmek zorunda kaldım," dedi usulca. Del yürümeyi bıraktı ve neredeyse ona çarpıyordu. "Büyükanneimin bana ihtiyacı vardı - onun her şeyden önce geldiğini biliyorsun, Del."

Derin bir nefes aldı, sonra dönüp ona baktı.

"Biliyorum evlat, biliyorum ve bu kalbimi kırıyor. Onun için yaptığın şey

Harika," dedi ona. "Ama iptal etmeye devam edersen, gerçekten mutsuz müşterilerim olacak ve mutsuz müşteriler kötü iş anlamına gelir ve işimi bozan insanlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Valentine kendini azarlanmış bir çocuk gibi hissederek kıpırdamadan durdu. "Evet Del, nasıl hissettiğini biliyorum."

"Bak," diye homurdandı, bir elini yağlı saçlarında gezdirirken. "Hiç kimse

bu tarihleri kabul etmeniz için kolunuzu büküyor. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirsiniz. Bir erkek sizden daha fazlasını isterse *hayır diyebilirsiniz*. Eğer devam etmeye niyetin yoksa sakın evet deme. Benim için işi mahvediyorsun ve daha da önemlisi, diğer kızlar için de mahvediyorsun. Bu onların da kötü görünmesine neden olur.

Erkekler buradaki kızların sözlerini yerine getirmediğini düşünmeye başlıyor."

Tanrım, bir kızı sürtük olmadığı için bok gibi hissettirmenin yolu.

Ralph tüm kulüp kızları arasında dönüşümlü olarak dolaşan düzenli bir müşteriydi. Özellikle Val'e karşı bir şeyler hissediyor gibiydi. Muhtemelen çünkü onunla yatmıyordu. Yeterince iyi biriydi, fazla ellemedi, kız söylediğinde ellerini kendine sakladı. Daha çok kokain çekmeyi ve onun dansını izlemeyi seviyordu. Onu birkaç kez yemeğe davet etmişti. Sadece akşam yemeği, başka bir şey olmasını istemediği sürece, başka hiçbir şey için zorunluluğu yoktu.

Kulübün dışında buluşmak beş yüz dolara mal oluyordu - üçü ona, ikisi DelVecchio'ya. Bedava bir yemek için fena sayılmazdı, bu yüzden adam yeterince tatlıysa ya da para sıkışıksa bunu ara sıra yapıyordu. Son zamanlarda doktorlar büyükannesinin geleceğinde diyaliz olabileceği konusunda onu uyarmışlardı, bu yüzden Ralph onu yemeğe davet ettiğinde Val bir hevesle evet demişti.

Sonra zamanı geldiğinde, onunla yemeğe oturma fikri midesini bulandırmıştı, bu yüzden bir bahane uydurmuş ve yeniden planlamıştı. Gerçekten de çocukça bir hareketti ama yine de bunu birkaç kez daha yapmaya devam etti.

DelVecchio haklıydı - bu hem kulübe hem de para kazanmaya çalışan diğer kızlara kötü yansıyor, ki bu hiç adil değildi. Val büyük bir kızdı, ya kendini adamalı ya da tamamen iptal etmeliydi.

"Bir daha olmayacak," diye söz verdi. Del bir süre daha kaşlarını çatı ve sonra şakacı bir şekilde çenesinin altından ona vurdu.

"Seninle neden uğraşıyorum, bilmiyorum bile, çocuk," diye homurdandı. "Korkunçsun. En kötüsü. Sadece kıcını biraz salla, oğlanları sertleştir, sonra onları asılı bırak."

"Kesinlikle - neden geri gelmeye devam ettiklerini sanıyorsun?" diye alay etti ona sırtarak.

Müzik Odası'na vardıklarında ayrıldılar. Blondie çoktan sahnede idi, bu kez 80'lerin New Wave görünümündeydi. B-52's'in "Rock Lobster" şarkısında düet yapıyordu, partneri ise Viktorya dönemi elbisesi giymiş küçük bir insandı. Hava ipekleri üzerindeki kadınlar kışlarını döndürüyor, gerçekten bir şov yapıyorlardı ve bir tür parti devam ediyor olmalıydı, Çünkü her yerde şampanya şişeleri patlıyordu.

Buna kıyasla Kulüp Odası nispeten boştu. Belki elli kişi odanın içinde yer değiştiriyor ve hareket ediyordu, tüm bunlar go-go kızları dans ettiler. Girişin hemen yanındaki kabin yine erkeklerle doluydu ve Valentine, Richard'ın ikinci kez gelip gelmediğini merak etti. Şimdi onunla kesinlikle bir akşam yemeği randevusu ayarlayabilirdi - o kadar da kötü değildi.

"Bir shot alabilir miyim?" diye bağırdı barın sonunda bir yere otururken. Barmen bir adamla konuşuyordu ama hemen ona döndü ve gülümsedi.

"Senin için her şeyi yaparım Aziz Valentine. Zor bir gece miydi?" diye sordu bir bardağa biraz Grey Goose doldurup ona uzatırken. Kadın onunla kadeh kaldırdı, sonra da geri içti.

"Hey! Önce ben geldim!" diye yakındı önünü kestiği müşteri. "İlk gelen, ilk hizmet alır!"

Hem Val hem de barmen güldü, sonra barmen ona bir kadeh daha doldurdu. "Dostum, ona benzemeye başladığında sen de sıraya girebilirsin"

Votkayı içerken ona göz kırparak alay etti.

"Bak ne diyeceğim," diye ekledi, üzgün adama dönerek. Adam biraz takım elbiseli orta yaşlı bir züppe. Caché muhtemelen haftanın en önemli olayıydı. "Bir sonraki içkin benden, aygır."

Sonra dans pistine doğru fırlamadan önce yanağına kocaman, gürültülü bir öpücük kondurdu.

Normalde iş yerinde asla içki içmezdi, ama o büyük bir kızdı. İçkisini idare ederdi. İki shot fazla gelmezdi. Ayrıca, stresliydi.

Günün *yorgunluğunu* atmış, Harper'la geçirdiği akşamdan dolayı sinirlenmiş ve o kadar *yorgundu* ki o anda hiçbir şey umurunda değildi.

Yirmi dakika boyunca Val tek başına dans etti ve oda yavaş yavaş dolmaya başlarken gözlerini kalabalıktan ayırmadı. Birkaç erkeğin ona baktığını fark etti ama çoğu başkalarıyla birlikte görünüyordu ve bu da can sıkıcıydı.

Ayrıca kapının yanındaki kabine göz atıp duruyordu. Derrick'i bir gece öncesinden tanıdığından emindi - onu tekrar gördüğüne şaşırmıştı, üyeliğinin onaylanmayacağından emindi. Ama Richard'ı hiçbir yerde göremedi. Yazık oldu.

Bir şarkı daha, sonra evi tarayacağım, bakalım Eğlence Odaları'nda birilerini bulabilecek miyim?

Sevdiği eski bir tekno şarkısı çalmaya başladı. New York'ta birçok kulüpte kendini kaybetmişti. Ağır bir endüstriyel tekno havası iliklerine işliyor ve kalp atışlarını alt üst ediyordu. Go-go dansı Valentine için doğal bir iş seçimiydi, dans etmeyi *seviyordu*. Vücudunu hareket ettirmeyi seviyordu. Ritmi *hissetmeyi* seviyordu.

DelVecchio, go-go işi için seçmelere katıldığında ondaki cevheri hemen fark etmişti. Vücudu müzik için bir kanaldı, ona biçim ve şekil verdi. Onu sekse ve büyüye dönüştürmüştü. Ama tam o anda, o şarkı sırasında, o anda, büyüünün başka kimsede işe yaramamasını umuyordu.

Sadece birkaç dakika daha, lütfen.

Elbette bunu istemek çok fazlaydı - daha iyi bilmeliydi. Kendini müziğe kaptırdığında, her zaman birilerini kendine çekerdi. Parmaklarını ensesinde, gömleğinin yakasının üzerinde hissetti. Sonra yavaşça omurgasından aşağı doğru inmeye başladılar, onları üstünün kumaşından hissedebiliyordu.

"Neredeyse kendimi sen olmadığına ikna edecektim."

Sesi tanıdı ama çıkaramadı. Yüksek sesli müzik yüzünden doğru dürüst duymak zordu. Umarım Richard'dır, bütün geceye yayabileceği kolay bir iş olurdu. Kocaman gülümsedi ve yavaşça arkasını döndü.

Sonra tamamen dondu.

Ari Sharapov onun önünde duruyordu. Harper'ın sık kafalı erkek arkadaşı. Apartmanda takındığı sırtışın aynısını takınmıştı, neredeyse alaycı bir gülümseme. Dalgalı saçlarından sinir bozucu bir tutam alnına düşmüş, keskin görünümüne çapkın bir hava katmıştı. Hâlâ aynı kıyafeti giyiyordu.

Daha önce giydiği takım elbisenin ceketi yoktu. Yeleği, gömleği ve pantolonu ceketsiz görmek kusursuz terziliği daha da gözler önüne seriyordu. Takım elbiseyi ikinci bir deri gibi giymişti.

Kendi tenime karşı hissetmeyi çok istediğim bir ten.

"Pardon, tanışıyor muyuz?" Valentine tekrar ritimle sallanmaya başlarken kendini rahat görünmeye zorladı.

Acınası bir girişim olduğunu biliyordu ama denemek zorundaydı. Gündüzden geceye çok farklı göründüğünü biliyordu. Onunla daha önce tanıştığında üzerinde gündüz giysileri vardı, saçları başının üstünde dağınık bir düğüm halindeydi ve kesinlikle hiç makyaj yapmamıştı.

Artık günlerce boyanmış, parlatılmış ve makyajlanmıştı - neredeyse yepyeni bir yüzü vardı, bronzlaştırıcı, fosforlu kalem ve kontürle kaplanmıştı. İki set kalın, takma kirpik de dönüşümüne yardımcı olmuş ve mat kırmızı parlaticısı dudaklarının normalden daha dolgun görünmesini sağlamıştı. Onun aynı kız olmadığına inanması için küçük de olsa bir şans vardı.

"Teknik olarak dün gece tanıştık," diye yanıtladı Ari onu hazırlıksız yakalayarak. "Seni Harper'ın mutfağında otururken gördüğümde, en hafif tabirle biraz şaşırdım. Seni zar zor tanıdım. *Çok* iyi temizlenmişsin... Valentine'dı, değil mi?"

Lanet olsun. İş işten geçmişti. Ölü bir atı dövmekten daha iyisini biliyordu.

Gerçekten de, birinin onu kulübün dışında tanınması kaçınılmazdı. Chicago büyük bir şehirdi ama yine de böyle bir şeyin olması kaçınılmazdı. Ve şimdi olmuştu, artık bunu geride bırakabilirdi.

"Evet," dedi ona kocaman gülümseyerek. "Tıpkı tatil gibi."

"Hmmm, eğer hikayeyi doğru hatırlıyorsam, Richie senin daha çok bir *tatil* gibi olduğunu söylemişti."

Flörtöz şakalara alışkındı. Düpedüz cinsel şakalara alışkındı.

Daha önce duymadığı bir şey söylemiyordu, ama yine de. Adam ona bakıp gülümsemeye devam ederken kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti.

Takım elbiseli adam.

Ari, önceki gece takım elbise giyen, yüzünün büyük kısmını kapatan maskeyi takan adam olmalıydı. Arkadaşı Richard onu *Aaron* olarak tanıtmıştı. Aaron nasıl Ari olmuştu? O sırada adamın kendisine baktığını hissettiğini hatırlayabiliyordu. Belli ki haklıydı.

"Richard'ın ağzı çok büyük, kötü çocuk," diye alay etti.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani," diye kıkırdadı ve bir elini saçlarında gezdirdi. O aptal, dalgacı, aptal, mükemmel, seksi, *gelmiş geçmiş en seksi saçları*. "Richard Linkletter'ı uzun zamandır tanıyorum ve hayatı boyunca senin kadar ateşli bir kadını tavlamayı başaramadı. Sinirlerinin kokusunu bir mil öteden alırlar. Sana ne kadar ödedi?"

Ona göre bu tatsız bir konuşmaydı, ama aynı zamanda Valentine gururunu bir kenara bırakıp onun gözlerinin içine baktı.

"Üç saat için üç yüz dolar." "Aman

Tanrım. Umarım buna değersin."

"Çoğu kişi benim daha değerli olduğumu düşünüyor."

"Çoğu, hmmm? İşte bu da beni olmayanlar hakkında meraklandırıyor."

Flört ediyorlar mıydı? Bu adam onunla flört mü ediyordu? Ve o da *Yüzün kızartıyor mu?*

Tabii ki Valentine birlikte vakit geçirdiği erkeklerin çoğunun evli olduğunu fark etmişti. Birçoğu ondan çok daha yaşlıydı ve kurumsal tipler. Orta Amerika'nın iyi çocukları. Hiç sormadı ve hiçbirisi de bilgi vermedi ama kesinlikle bazılarının evde eşleri ya da kız arkadaşları vardı. Muhtemelen bütün bir aileleri bile... Bütün bunlar bir yeraltı gizli kulübünde yirmi iki yaşındaki bir eskortla sevişirken oluyordu.

Ama hiç sormadığı için, hiçbir zaman gerçekten bilmedi, bu yüzden zihninde hiçbir zaman "sayılmadı". Gerçek değildi.

Ari ise farklıydı. Onun bir ilişkisi olduğunu bilmekle kalmıyor, *kız arkadaşını da tanıyordu*. Tanrım, tasarımı yönetimindeki notu kız arkadaşına bağlıydı. Onunla uğraşamazdı. Lanet olsun, onunla *konuşmamalıydı* bile.

"Bunların hepsi *büyüleyici*," diyerek aralarındaki etkileşimden ne kadar sıkıldığını vurgulamak için kelimeyi uzattı. "Ama çok zekice fark ettiğiniz gibi, ben çalışıyorum. Siz buna engel oluyorsunuz. İyi geceler Bay Sharapov."

"Müdahale ettiğimi nereden çıkardın?" diye sordu ve kadın güldü.

"Erkeklerin çoğu, bir kadına, o bir kadınla birlikteyken asılmaktan rahatsız olur.

Zaten başka bir adamla konuşuyorsun. İş dünyasını korkutup kaçırıyorsun." "*Benim iş yapmadığımı nereden çıkardın?*"

Caché'de geçirdiği süre boyunca pek çok şeyle başa çıkmıştı ama nedense bu adam onu ne diyeceğini bilemez halde bırakıyordu. Val bir an için ona bakakaldı, sonra çabucak toparlanmaya çalıştı.

"Ne iş yaptığımı anlıyorsun, değil mi?" diye kontrol etti.

Ari bir süre ona baktı, sonra bir adım öne çıkarak onun kişisel alanına girdi. Adam vücudunun etrafında yavaş bir daire çizerken nefesini tuttu ve adamın bakışlarını her santiminde hissedebiliyordu, neredeyse bakışlarıyla tenini yakıyordu. Tekrar kadının önüne geldiğinde, geri adım atmadı.

"Aslında bilmiyorum," diye cevap verdi. Kadın rahat bir nefes aldı ama bu rahatlama kısa sürdü. "Richard'ı becermedin, ne dediği umurumda değil. Ama insanları becermek işinin bir parçası mı? Ve eğer öyleyse, *bunun* bedeli ne kadar?"

Valentine çok derin bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı ve onun delici bakışlarından uzaklaşmayı reddetti.

"Seni becermeyeceğim," diye bilgilendirdi onu. "*Herhangi bir* bedel karşılığında değil." "Ama masada mı?"

"Üç saat için üç yüz dolar ödedim," diyerek onu görmezden geldi. "Bir saat içinde

Bu üç saat boyunca size Caché'de geçirebileceğiniz en iyi zamanı göstereceğim. Sana tüm gizli kapıları, tüm gizli geçitleri göstereceğim. Şimdiye kadar sahip olduğun en iyi arkadaş olacağım."

"Yeterince arkadaşım var," diye homurdandı. "Bir başkası için para ödeyecek değilim." "Beş yüz dolara seninle akşam yemeği yerim," dedi ve adam

düpedüz güldü.

"Benimle yemek yemeleri için kadınlara para ödemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Sadece bir randevu," diyerek onun ukalalığına karşı çıktı. "Beni saat beşte alabilirsin, randevu sabah birde biter, tabii buraya geri dönmezsek, bu durumda kapanış saati olan sabah beşe kadar uzatılabilir."

"Ekstra bir ücret karşılığında tabii ki." "Tabii ki."

Ari cüzdanını çıkardığında Valentine'ın gözbebekleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Ciddi olamazsınız," dedi yüksek sesle.

"Neden olmasın?" diye karşı çıktı. "Richie'den çok daha iyi bir 'randevucuyum', sana söz veriyorum."

"Ari," diye tersledi. "Senin bir kız arkadaşın var. Onunla tanıştım." "Ve bu seni rahatsız mı ediyor?"

Bir an için kelimeler boğazında düğümlendi.

"Evet, bu beni rahatsız ediyor!" diye tısladı. "Az önce onun dairesindeydim!"

Sen sadece onun yanındaydın. *İkimiz de oradaydık.* Bunu yapmak istemezsin."

"Benim hakkımda varsayımlarda bulunmak iyi bir fikir değil - muhtemelen ileride başvurmak üzere hatırlamanız gereken bir şey."

"Senin hakkında hiçbir şey hatırlamam gerekmeyecek, bu yüzden önemli değil."

"Bu seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi?" diye kıkırdadı.

"Tabii ki beni rahatsız ediyor. Kız arkadaşını aldatmak için para teklif ediyorsun!"

"Teknik olarak, size eşlik etme zevkinin karşılığını ödemeyi teklif ediyorum.

Bu değiş tokuşa bakılırsa, buna değip değmeyeceğini merak etmeye başladım.

O," diye düzeltti onu. "Dün gece Richie'yle birlikteyken de pek umurunda değilmiş gibi görünüyordun."

Valentine kalın kalın yutkundu. "Richard'ın kız arkadaşı mı var?" Ari yine güldü.

"Richard *evlendi*. Sadece iki hafta önce. Dün gece gecikmiş bir bekarlığa veda partisiydi. Her şey çok hızlı oldu çünkü o hamile. Altı aylık hamile. Bebek hediyesi için seni yazayım mı?"

Oh, hayır, hayır, hayır, hayır. Valentine'ın işi sadece bir fantezi olduğunda işe yarıyordu. O bir rüya kızdı - tehlikeli hareketler yapan, erkeklerin bir süreliğine kendilerini unutmalarını sağlayan seksi bir vücut. Hepsi zararsız bir eğlenceydi, değil mi? *Değil miydi?*

Onu iterek geçti ve odanın içinde tepindi. Barmen onun geldiğini gördü ve elindeki çalkalayıcıyı bırakarak Grey Goose şişesini aldı ve hemen ona bir shot doldurdu. Ona ulaştığında hazırdu ve bekliyordu, bu yüzden hızlıca içti. Barmen bir tane daha doldurduğunda Ari ona yetişmişti.

"Gerçekten buraya gelen her erkeğin bekâr olduğunu mu sanıyordun?" diye sordu, yanındaki boşluğa kayarak, yeleği koluna sürtündü.

"Hayır, sandığının aksine aptal değilim," dedi ve ikinci kadehini kaldırdı. "Striptiz kulüplerindeki erkeklerin striptizcilerin kendileriyle gerçekten yattığına inanmak istediklerini bilirsiniz. Ben de beni arayan beyefendilerin hepsinin bekâr olduğunu hayal etmeyi seviyorum."

"Ve ben bu fanteziyi mahvettim."

"Sen yaptın."

Bir an sessizlik içinde durdular. Bazı partililer Müzik Odası'ndan Kulüp Odası'na doğru akan şampanyalar etrafa saçılıyordu. Yüzünü başka tarafa çevirdi ve kendini Ari'nin boğazına bakarken buldu. Adam çok uzundu. Sonra çenesinin altında bir parmak hissetti ve Ari onun gözlerinin içine bakabilmek için başını yukarı kaldırıyordu.

"O zaman yeni bir tane yaratalım," dedi, sesi alçak ve derindi. "Merhaba. Adım Aaron Sharapov - ama herkes bana Ari der. Sharapov, Heimer ve Schimmer'de şirket avukatıyım. Sizi orada dans ederken gördüm ve kendimi tanıtmak istedim. Siz kimsiniz?"

Bir an tereddüt etti ama adamın bakışları çok doğrudu. Çok cesurdu. Yumuşak mavi gözleri vardı, kulübün karanlığına ve etraflarında yanıp sönen ışıklara rağmen onları çok net görebiliyordu.

"Sevgililer Günü," diye cevap verdi sonunda ve adam ona gülümsedi. "Tatil gibi."

"Daha çok bir tatil gibi," diye nefes aldı.

"Şey, Valentine, bu gece *berbat* kız arkadaşımından ayrıldım, bu yüzden umutsuzca bir tatile ihtiyacım var. Bir içki ister misin?"

Şimdi çekip gitme zamanıydı. Bu bir fantezi değildi - ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın, bu hâlâ gerçektir. Onun hayatı hâlâ bir Sabahleyin mücadele ediyordu ve kadının *berbat* olup olmadığına bakmaksızın sabahleyin yine de bir kız arkadaşı olacaktı.

Ama Val onun gözlerinin içine bakmaya devam etti ve kendini çok iyi bildiği rolüne kaydığını hissetti. Harper *berbat* biriydi. Tam bir sürtüktü. Birbirleriyle ilk karşılaşmalarından beri zor biriydi ve muhtemelen son karşılaşmalarına kadar da öyle olacaktı.

Ve şu anda bir tatil kulağa çok hoş geliyor ...



"Gary!" Valentine bağırarak Ari'yle aralarındaki gergin anı bozdu. Kulüp Odası'nın barmeni geri döndü bitti. "Yeni arkadaşım ve ben bir şişe istiyoruz - seyahate çıkıyoruz."

Barmen Gary kıkırdarak, "O zaman iyi yolculuklar," dedi ve barın arkasına geçip kısa bir süre sonra soğutulmuş, açılmamış bir şişe Grey Goose çıkardı. Elini uzattı ama önce Ari kaptı.

"Benden tabii ki," dedi. Kadın başını salladı.

"Tabii ki *hayır*," diyerek onun ifadesini düzeltti. "Bu *senin* tatilin - her şey dahil, sevgilim. Şişe de paketin bir parçası."

Ari sırtıttı, sık sık takındığı ve çok iyi takındığı bir bakıştı bu, sonra ona doğru eğildi.

"Bu tatilin ne kadar 'her şey dahil' olacağını göreceğiz."

Yüce İsa, başım belada.

Onu odanın diğer ucuna götürdü ve arka köşedeki تنها bir kabine ulaştıklarında Valentine tamamen parti eskortu rolüne geri dönmüştü. Ari oturduğunda, ona yakın oturduğundan emin oldu, onların kalçalarını birbirine bastırdı, bacak bacak üstüne attığında baldırı adamın dizine süründü. "Dün gecedен önce seni burada hiç görmemiştim," dedi o sırada.

içkiyi açtı. Dikkatli bir garson masanın önünden geçerken iki küçük bardak bıraktı. "Senin gibi bir adamın zaten üye olmamasına şaşırdım."

"Benim gibi bir adam da çok meşguldür," diye yanıtladı votkayı iki bardağa doldururken. "Ama sonra ortak arkadaşımız Richard düğün hediyesi olarak buraya üye oldu. Sanırım bir hafta kadar önce geldi, bu konuda çenesini tutamadı. Durumu o kadar boktan ki, beni davet ettiğinde gelmem gerektiğini hissettim. İşte buradayız."

"Evet, işte buradayız," diye kıkırdadı Val boğazının altından. Ari ona bir kaşını kaldırdı, sonra da içkisini yudumladı.

"Söyle bana, Valentine. Senin gibi bir kızın böyle bir yerde ne işi var?" Kız ona güldü.

"Gerçekten yapabileceğinin en iyisi bu muydu? Ve bu çok açık değil mi? Burada *senin* gibi birini bekliyorum."

"Bunu hak ettim," diye başını salladı Ari ve tekrar güldü. "Bana buranın en iyi yerlerine erişim sözü verildi. Bu ne zaman olacak?"

Val daha da yakına eğildi, kendini onun yanına bastırdı ve elini göğsünde gezdirdi.

"Bebeğim, buranın en iyi kısmına zaten erişimin var," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"*Bebeğim*," diye alay etti onunla ve ilerlemesini durdurmak için elini tuttu. "*Tüm* erişim dedim."

Valentine bir eliyle şişeyi, diğer eliyle de onun elini tuttu, sonra ikisini de kabinden çıkardı. Onu alt kattan çıkarıp Eğlence Odalarına kadar götürürken sekti. Önce Yatak Odası'nda durdu. Her zaman ilk durağı orası olurdu.

"Nefis Charice ile tanışma zevkini tattınız mı? Montclair?" diye sordu. Koca memeli kadın yatağın arkasından çıktı, elleri korseli kalçalarının üzerindeydi. Sarkık göğüsleri ileri geri sallanıyordu, elmas pastilleri bir kez daha yerindeydi.

"Ah, bana *en güzel* atıştırmalıkları getiriyorsun, Aziz Valentine," diye iç geçirdi, sonra yüksek sesle, yankılanan bir kahkaha attı.

Val, "Senin için en iyisi," dedi ve Charice'in uzattığı elinin arkasını öptü.

Ama bunu Ari'ye teklif etmedi. Ona doğru yürüdü ve onu bir duvara yasladı, kıvrımlı vücudunu onunkine bastırdı ve onu yerinde sabitledi. Kıkırdadı ve ellerini kaldırdı.

"Şirin. Bu çok şirin."

"Çok tatlısın," diye güldü Charice, yanağını tokatlamadan önce kısa bir süre çimdikledi. "Evlat, seni yiyip bitirebilirdim ve sen de benden daha fazlasını isteyebilirdin."

"Bundan hiç şüphem yok, hanımefendi."

"Mmm, sen *iyi* bir örneksin," diye homurdandı Charice, ellerini onun vücudunda gezdirirken. Valentine, Ari'nin yüzünde beliren kızgınlık ve bıkkınlık ifadesine neredeyse gülecekti. "Bana onunla bir saat ver, onu dillerde konuşturacağım."

İnledi, sonra ellerini onun arkasında oynattı ve poposunu sıktı.

Val parmağını düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. Normalde, bu her zaman onun hareket planıydı - Charice kapıdan içeri giren her şeyi kelimenin tam anlamıyla becerirdi ve bu sadece başlangıç hareketiydi. Kadının yapmayacağı çok az şey vardı. Val bir randevuyu oraya bırakabilir ve kendisinin hiçbir iş yapmasına gerek kalmadan bir saatlerini kolayca yakabilirdi.

Ama bakışları Ari'nin vücudunda bir aşağı bir yukarı kayarken, bu hareket planının bu sefer işe yarayacağını düşünmüyordu.

"Her ne düşünüyorsan," diye başladı, "içinde 'hayır' kelimesi geçse iyi olur."

Charice ve Valentine yüksek sesle güldüler.

"O korkmuş küçük bir çocuk!" Charice uzaklaşmadan önce onu tekrar tokatladı. "Üzgünüm şekerim, amcıklardan hoşlanmıyorum. En azından gecenin bu saatinde. Kaybol ve oynayacak başka birini bul."

Ari döndü ve odadan çıktı, giderken arkasına bakma zahmetine bile girmede. Valentine başını salladı ve yavaşça onu takip ederken kendi kendine kıkırdadı.

"Seni seviyorum, Charice. Bazen bu işi eğlenceli kılan tek şeyin sen olduğunu düşünüyorum," diye kıs kıs güldü. Ancak o daha ayrılamadan, diğer kadın kolundan tutup onu durdurdu.

"Bu gece bunu aklınızda tutun."

Val şok oldu. Charice *her zaman* gürültücüydü. Her zaman. "İç ses" onun için yabancı bir ifadeydi. Eğer konuşuyorsa, genellikle binanın arka tarafına doğru yansıtıyordu. Ama şimdi alçak sesle ve ciddi bir şekilde konuşuyor, bir yandan da Valentine'a sert sert bakıyordu.

"Sorun nedir?"

"O adamdan hoşlanıyorsun," dedi basitçe.

"O adam mı? Hayır, hayır. Bence tam bir pislik," diyerek iş arkadaşına güvence verdi.

"Ah, tatlım, en iyilerin hepsi öyledir," diye iç geçirdi Charice ve sonunda onu bıraktı. "Ne yapacaksan yap ve bil ki Charice Anne parçaları toplamak için burada olacak."

Valentine tüm bunların nereden geldiğini sormak istedi ama tam o sırada birkaç adam ve iki kadın odaya düştü. Gerçekten. Kıkırdayan, kıvranan bir kitle halinde yere serildiler. Charice'in nefesi kesildi, sonra yüksek sesle bir tezahürat yaptı.

"Tanrım, İsa, dualarıma cevap verdiğin için teşekkür ederim!" Ve böylece hepsinin üzerine uzandı.

Valentine koridora çıktı ama Ari orada beklemiyordu. Koridorun karşısındaki odadaydı. O akşam boştu, sadece tavandan sarkan insan büyüklüğünde yaldızlı bir kafes vardı.

"İnsanlar bunun için mi giriyor?" diye sordu, az önce çıktıkları odaya dönüp bakarak. Elindeki votka şişesini kapının yanına bıraktı, sonra onun yanına gitti

Odanın ortasında.

"İnsanlar aklınıza gelebilecek her şey için içeri giriyor," diye onu temin etti. "Ve 'o' muhtemelen bu evdeki en popüler odadır."

"Bu turdan şu ana kadar hiç etkilenmedim," diye onu uyardı ve ona ters ters baktı. Kadın ona gülümseyerek karşılık verdi, sonra da kafesin altındaki parmaklıklara tutunmak için uzandı.

"İade yok, geri ödeme yok," diye onu uyardı, ayaklarını yerden kaldırdı ve kollarını bükerek kafesi yavaş bir daire şeklinde döndürdü.

"Peki ya ben istersem?" diye sordu arkasından. Kadın omuz silkti.

"Sorabilirsin. Oldukça eğlenceli olacak. Serge son zamanlarda çok sıkıldı, bu tartışmayı yapmak hoşuna gidecektir."

Adamın elleri aniden kadının kalçalarındaydı ve onu bir anlığına durdurdu. Sonra tekrar yüzünü ona dönmesi için onu döndürdü. Yüzünü döndüğünde, elleri kalçasının üzerinden aşağı doğru indi ve onu kendine doğru çekti.

"Etkileyin beni," diye fısıldadı, burnunun ucundan ona bakarken. Bir saniye boyunca gözlerini dikip baktı, sonra ayaklarını yere bastı.

"Caché'nin size göre bir yer olmaması da mümkün," diye öneride bulundu. "Belki bir şarap imalathanesinde ya da bir golf kulübünde kendinizi daha rahat hissedersiniz. Elks Lodge'un yerel bir bölümünde."

Gülümsemesi tekrar yerine oturmuştu - neredeyse özlemeye başlamıştı - ve sonra dudakları kulağına değdi, dişleri tenine sürtündü.

"Belki *senin* içinde kendimi daha çok evimde hissederdim."

Temasa doğru eğilmeden önce bir kez titredi ve elmacık kemiğini adamın çene çizgisine bastırdı.

"Kirayı ödeyemezsin." "*Beni dene.*"

Valentine kafesi bıraktı ve onu geriye doğru çekerek odadan çıkardı, çıkmadan önce votkayı almayı da ihmal etmedi.

Diğer parti odalarından hiçbirisiyle ilgilenmeyeceğini şimdiden söyleyebilirdi - ön odalardan birinde bir bilim kurgu tiyatrosu, bir diğerinde ise maskeli balo partisi düzenleniyordu.

Böylece onu, sadece on saniyede bir yanıp sönen bir flaş ışığı dışında tamamen karartılmış gizli bir odaya götürdü. Sadece ayakta duranlar vardı, duvardan duvara insanlar, erkekler ve kadınlar. Bazıları tamamen giyinik, bazıları iç çamaşırlarıyla, bazıları ise tamamen çıplaktı. Hoparlörlerden ambient house müzik çalıyordu. Eller her yerdeydi, masaj yapıyor, okşuyor, sıkıyor ve çekiyorlardı.

Çok uzun boylu olduğu ve Valentine ışık sırasını bildiği için, ayrıldıklarında Ari'yi fark etmek kolaydı. Sol köşedeydi ve göğüslerini sırtına sürtmekte olan iyi donanımlı bir kadın tarafından bir şekilde mest edilmişti. Bu yüzden Valentine kendini kalabalığa kaptırmakta ve hislere kendini kaptırmakta bir sakınca görmüyordu.

Bu özel durumda boyundan büyük işlere kalkışmış olabileceğini kabul edebilirdi. Caché gerçekten de Ari gibi biri için uygun bir yer değildi, muhtemelen her şeyi çocukça ve gülünç buluyordu. Muhtemelen bu durumu

Eğer gecenin erken saatlerinde onu tanımamış olsaydı geri gelirdi. Sadece onun için oradaydı, bu da onu tehlikeli yapıyordu.

Beni tanıdı, hatırladı ve benim için geldi. Sadece Ben.

İki çıplak kadının arasına sıkıştırılmıştı. Vücutlarının kıvrımları onunkilere karşı. Elleri kendi vücudunu keşfederken dokunuşları nazikti, kesinlikle kıyafetlerinin üzerinde kalıyordu çünkü Caché'de kurallar kanundu ve rıza bir numaraydı.

Gözlerini tekrar açtığı anda, flaş aynı anda patladı ve Ari'nin kendisinden yaklaşık on metre uzakta durduğunu görebildi. Ona bakıyordu. Sonra karanlık çöktü ve nefesini tuttu. Flaş tekrar yanıp söndü ve adam tam önündeydi. Bunu takip eden karanlıkta, adam onun kolunu tuttu ve çekti. Çekti ve kadın hareket etti,

Çünkü onunla aşağıda konuştuğu ilk andan beri bunun olmasını bekliyordu.

Elleri saçlarına dolanmış, başını yukarı kaldırıyor. Ağzı dudaklarının üzerindeydi ve onları birbirinden ayırmaya zorluyordu. Flaşlar tekrar patladığında, kızın gözleri kapanmış ve adamın dili kızın ağzına girmişti. İnledi ve ellerini adamın pazularına geçirerek onu kendine yaklaştırdı.

Karanlık odada tökezleyerek ilerlediler, cesetlerin arasından geçerek İlemeler ve bağırışlar onları takip ediyordu. Sonra bir duvara çarptılar ve adamın bacağı kadının bacağının arasındaydı, kalçası kadının kasıklarına dayanmıştı. Kadın inledi, sonra parmaklarını adamın saçlarında gezdirirken alt dudaklarını sertçe ısırdı.

*Bu çok iyi. Çok farklı hissettiriyor. Bu yanlış. Hissetmemeliyim bu şekilde. "Hayır" demekten korkmayın. Ne yaptığınızı düşünmeyin. Ne düşündüğünü bilmelerine izin verme. Ve Tanrı aşkına, **bağlanma**.*

Yine de kadın hiçbirini durduramadan, önce adam durdu.

"Hadi buradan gidelim," diye aniden kızın ağzına hırladı, sonra da onu duvardan uzaklaştırdı.

Onu tekrar aşağıya indirdi ve dehşet verici bir an için onun Kulüp Odası'ndaki masalarında arkadaşlarına katılacağını düşündü. O anda, duyguları allak bullak olmuşken ve külotu sıırıslıklam ıslanmışken, arkadaşı Derrick'le başa çıkabileceğini sanmıyordu.

Neyse ki, Ari yanlarından geçip onu kulübün arka tarafındaki kabinlerine götürdü ve bu kez oturduğunda onu hemen yanına çekti. kucağında.

"Valentine," diye iç geçirdi içkilerini tazelerken. Votka şişesini almayı bile unutmamıştı, sağ olsun. "Sevgililerin koruyucu azizi aşk."

Adam bir yudum alırken, kadın ona yaklaştı ve boynunun yan tarafını yaladı. "Bayılmayı da," diye kıkırdadı kulağını öpmeden önce. "Ve seyahat etmekten."

Sonra dilini onun kulağının içine daldırdı. "Ve veba."

Adam kadehi dudaklarından çekmişti, o da bu fırsattan yararlanarak adamın başını kendine doğru çevirdi ve onu öptü. Dili serindi ve pahalı likörün tadındaydı. Adamın eli tekrar saçlarındaydı, kıvrılıyor, yumruk yapıyor ve saç dipleri çekiyordu.

"Şimdi neden ölümcül ve yıkıcı bir şeyin koruyucu azizi olduğunuzu öğrendiğime hiç şaşırmadım?" diye güldü.

Valentine kapüşonlu gözlerle ona baktı. O da ona baktı. Bir tutam saçın bir kez daha adamın alnına düştüğünü fark etti ve elini kaldırıp nazikçe yerine itti.

Bu kötü, kötü, kötü. Bu bir oyun değil ve eğer bir oyun olsaydı, kaybediyor olurdum.

"Peki neden buraya üye oldun?" diye sordu hafif bir sesle. Adam sırtarak ona baktı.

"Asıl sormak istediğin bu değil," diye meydan okudu. Kadın ona sırtarak karşılık verdi.

"Pekâlâ. Şimdi ne yapmak istersin, Ari?"

"Dün gece Richie'yi götürdüğün odaya girmek istiyorum." *İşte bu gerçekten* kötü bir fikirdi. Destansı boyutlarda kötü bir fikir.

"Bunun özel bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Bu onun ilk durağıydı - çoğu insan en iyisini sona saklar."

"Oh, ama siz *Aziz Valentine*'siniz - 'çoğu insan' değilsiniz, değil mi?"

Yapma, Valentine. Sakın yapma. Harika saçları olan güzel bir çocuk için her şeyi mahvetmek için çok çalıştın.

"Peki o zaman," diye nefes aldı. "Aya gitmek ister misiniz, Mr. Sharapov?"

Valentine bu kez Ay Odası'na girdiğinde, LED ekranlar dünyanın uzaydan görünen bir görüntüsünü gösteriyordu. Bu görüntü ile yerdeki ve banklardaki soluk deri arasında, gerçekten de başka bir gezegende oldukları hissine kapıldılar.

"Bu... ilginç," diye yorumladı Ari, adam onun yanından geçerken. Kapıyı arkasından kapattı, bir an tereddüt etti, sonra elektronik kilit için tuş takımına bir kod yazdı. Hiçbir şey olmayacaktı - *hiçbir şey olmayacaktı* - ama ne olursa olsun ya da ne olmazsa olsun, odayı başka bir misafirle paylaşmak istemiyordu.

"Sana özel bir yer olmadığını söylemiştim," diyerek usulca güldü ve su yatağının zemininde yürürken onu izledi. Kendini nasıl bu kadar sabit tutabildiği şaşırtıcıydı, garip bir şekilde sallanmıyor ya da ayağını yere basmak için debelenmiyordu. Oturma bankını çevreleyen ince, sert döşemeye doğru ilerledi, sonra buzlu cama doğru eğildi.

"Hayır," diye onunla aynı fikirdeydi, camın önünde dans eden kadın şeklini izliyordu. "Ama en azından sessiz."

Ve öyleydi de, oda nispeten ses geçirmezdi. Biraz bas sesi içeri süzülüyordu ve bir düğmeye birkaç kez dokunarak kendi müziklerini çalabiliyordu. Ama bunu yapmadı. Sadece onun yanında durmak için hareket etti.

"Öyle. Bazen burası boş olduğunda ve müşterilerim arasında kaldığımda, içeri girip uzanıyorum ve rahatlıyorum."

"Pek hijyenik görünmüyor."

Bu espriye biraz şaşıran Valentine yüksek sesle güldü.

"Üzerine yatmadan önce temizlik ekibine yerleri sildiriyorum," diye onu temin etti. Ari sonunda yüzünü ona döndü, kaşlarından biri şaşkınlıkla kalkmıştı.

"Hiç başka biriyle yattın mı?" diye sordu yumuşak bir sesle. Kadının kahkahası kesildi.

"Hayır."

"Çünkü sen bunu yapmazsın."

"Çünkü ben bunu yapmıyorum," diye tekrarladı, ama bu onun yararına olmaktan çok onun.

"Daha önce hiç bir kulübe gidip tek gecelik bir ilişki yaşamadın mı?" diye sordu. Kız başını salladı.

"Yaptım."

"Bu da farklı olmazdı."

"Bu *çok* farklı olurdu, bunu sen de biliyorsun." Ari bakışlarını kısarak ona yaklaştı. "Ne kadar?"

Valentine'ın nefesi boğazında düğümlendi. Bu soru ona daha önce birçok kez sorulmuştu. Yüzlerce kez. Her müşteriden. Ve o hiçbir zaman bir cevap vermemişti.

"Çok fazla," diye alay etti ama adam gülümsemedi. Sadece bir adım daha yaklaştı ve hareket ederken odadaki tüm oksijeni emdi.

"Dene beni," diye tekrar meydan okudu.

"Sana söz veriyorum, ödemek isteyeceğinden daha fazla." "Beni tanımıyorsun. *Ne kadar?*"

Bu heybetli adam karşısında biraz sinirlenen ve çok bunalan Valentine gözlerini devirdi ve rastgele, kulağa büyük gelen bir miktar attı. Bir eskortla geçireceği tek bir gece için kimsenin ödemeyeceğini bildiği bir miktar.

"Bin dolar."

Ari uzun süre ona baktı ve randevularının bittiğinden oldukça emindi. Adamın ödeme konusunda sorun çıkarmayacağını umuyordu - üç saat boyunca burada kalıp kalmaması tartışmalıydı; ona ve kulübe üç yüz dolar borcu vardı. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalıştı ve gözlerini onunkilere kilitledi.

Sonra onları ayıran son adımı attı ve arka cebine uzanıp cüzdanını çıkardı. Gözlerini onunkilerden ayırmadan cüzdanından yüz dolarlık bir banknot çıkardı, sonra da nazikçe kadının üstünün ön kısmına itti. Bunu bir başkası, sonra bir başkası ve daha da fazlası izledi. Toplamda on iki kez. Kadın neredeyse nefes nefese kalmıştı.

durdu. Son yüzlüğü iki parmağının arasına sıkıştırdı ve net bir şekilde görebilmesi için havaya kaldırdı.

"Bin üç yüz dolar erişimi garanti etse iyi olur," dedi sessizce, sonra faturayı indirdi.

Ama onu diğerlerinin yanına koymadı. Göğsünden aşağıya, kırılmış üstünün üzerinden çıplak karnına ve eteğinin beline kadar izledi. Yine de gözlerini ondan ayırmadan eteğini çekti ve

külotunu bedeninden uzaklaştırdı, sonra da faturayı açıklıktan aşağı doğru sıkıştırdı.

Kumaşı serbest bıraktığında "Tüm erişim," diye açıkladı.

Valentine ne yaptığını bile bilmeden onu öpüyordu.

Vücudunu onunkine bastırıyor ve bunu yaparken her şeyi unutuyordu. Tüm dünyası ona odaklanmıştı. Bu güçlü, zengin, seksi adam parmaklarını şıklatsa dünya yerinden oynayacaktı. Kendi küçük evrenini yönetiyordu ve belli ki içinde her şey yolundaydı - belki de çok iyi bir kız olursa, onunkini ele geçirebilir ve tüm sorunlarını çözebilirdi.

Belki sonunda bir süreliğine kontrolü başkasına bırakabilirim.

Adamın elleri aniden kadının kollarını kavradı ve onu kendisinden uzaklaştırmaya başladı. Kadın bankta tökezledi ve öne doğru düştü. Ellerini önüne doğru uzatarak buzlu cam duvara dayadı. Adam arkasından ona doğru bastırıldığında nefesi kesildi, sert gövdesi kıkına sürtünüyordu.

Bu gerçek. Bu gerçekten oluyor. Bunun asla olmayacağını söylemiştin.

Ona *bunun asla olmayacağını söylemiştin. Ve şimdi kendine bir bak.*

"Valentine," diye fısıldadı Ari onun adını. Neredeyse tıslıyordu. Ürperdi ve adamın elinin beline ve ön tarafına doğru yumuşadığını hissetti. Boğazına doğru ilerledi, hafifçe sıktı ve sonra tekrar üst kısmına döndü. "Eğer 'hayır' kelimesi kelime dağarcığında varsa, hemen şimdi söyleyen iyi olur yoksa unut gitsin."

Sonra eli üstünün altındaydı ve çıplak göğsünü sıkıyordu. Alt dudağını ısırdı, sonra iç çekerek cevabını verdi.

"Evet."

El hızla göğsünden kasıklarına doğru hareket etti, kemerinin altından süzüldü ve kaygan teninde kayarak ilerledi. İki parmağı vücudunun içine girdiğinde nefesi kesildi.

Benim parmaklarımdan başka birinin parmakları bunu yapmayalı ne kadar oldu?

"Her müşteri için böyle mi oluyorsun?" diye sordu, dişleri bir kez daha kulağına değerken sırtına doğru eğildi. "Çok ıslak."

"Tanrım hayır," diye bir kahkaha atmaya başladı. "Hayır, kimse için değil. Asla."

"Asla mı?"

"Hayır."

"Sadece ben," diye homurdandı, parmakları daha hızlı hareket ediyordu. Adamın boştaki elinin de eteğinin altında, ama arkadan olduğunu fark edince inledi. Adam

Tangasını çekti, kalçalarından kurtardı ve kalçalarından aşağıya doğru kaydirdi.

"Sadece sen," diye fısıldadı.

Parmakları gitmişti ve parmaklarını kaybettiği için yüksek sesle sızlandı. Ama sonra kısa eteği kışının üzerine doğru itildi ve Valentine o anın gerçekleşmekte olduğunu fark etti. Bunu durdurma zamanı hızla yaklaşıyordu. Tabii ki, istediği zaman hayır diyebilirdi, bunu biliyordu - ama aynı zamanda onun içine girdiğinde hayır demek istemeyeceğini de biliyordu. Ona değil. Hiçbir zaman. Bunu hissedebiliyordu ve bu onu biraz korkutuyordu.

Ama başladığı işi bitirmeden çekip gitmesini izleme düşüncesi kadar değil.

"Aman *Tanrım*," diye inledi adamın aletini arkasında hissettiğinde. Sonra içine doğru itildi, pratik olarak onu ikiye böldü ve baskıdan neredeyse çığlık attı.

"Lanet olsun, bunu gerçekten yapmıyorsun," diye homurdandı Ari sıkılmış dişlerinin arasından. "Çok sıkısın amına koyayım."

"*Siktir*."

Düşüncelerini ve duygularını en iyi bu şekilde ifade edebilirdi. Sonunda kabzasına ulaştığında içindeki mantra buydu. Sonra o kadar uzun süre hareketsiz kaldı ki bacakları titremeye başladı. Nefes almakta zorlandı. Bir kez inledi, sonra tekrar. Üçüncü kez. Ve tam ona yalvarmak üzereyken, adam onu sikmeye başladı.

İlk başta yavaştı, akıcı bir hareketle itiyor, vücuduna çok etkileyici çevresine uyum sağlaması için zaman veriyordu. İnledi, miyavladı ve gerildi, ondan uzaklaşmaya çalışırken aynı zamanda daha fazlasını arzuluyordu. Çok daha fazlasını, daha sertini, daha hızlısını, *daha fazlasını*.

"Oh, hayır, hayır, hayır," diye kıkırdadı Ari, adam hızlanırken onun kalçalarını kavradı. "*Hiçbir yere gitmiyorsun, Valentine*."

Adamın hamleleri acımasızlaştı, kalçalarının ona çarpma sesini duyabiliyordu. Kışına sert bir şaplak attı, kızdan bir çığlık kopardı, sonra eli tekrar memelerine gitti, onları sıkı ve masaj yaptı.

"Siktir," diye bağırdı. "Lanet olsun, Ari."

"Tanrım, biliyorum. Çok fazla. Sen çok fazlasın."

Sonra adam gitti ve kız tekrar çığlık atmaya başladı, adam onu bıraktığında neredeyse duvara düşüyordu. Onu hemen belinden yakaladı ve kendine doğru çekerek dik durmaya zorladı. Nefes nefese kalmış ve dudaklarını yalayarak vücudunun vitesini düşürmeye çalışıyordu.

"Neden?" diye nefes nefese kaldı.

"Çünkü," diye kulağına hırladı, elleri yine gömleğinin altındaydı, elleri parmakları meme uçlarını çimdikliyor ve yuvarlıyordu. "Eğer o mükemmel kışa bir saniye daha bakmak zorunda kalırsam, onu becereceğim."

Tüm vücudunu sarsan bir titreme onu güldürdü.

"Lütfen," diye fısıldadı ve parmaklarını onun saçlarında gezdirebilmek için arkasına uzandı. Onunla ilgili ilk fark ettiği şey, inanılmaz kalınlıkta, zorlukla ehlileştirilmiş saçlarıydı ve şimdi ona dokunuyordu sanki onun sahibiymiş gibi. "Lütfen,

durma." "Lütfen ne?"

Ereksiyonu kışıyla arasında sıkışmış, onu çılgına çeviriyordu. "Lütfen beni becer," diye yalvardı.

"Lütfen *ne*?"

Valentine derin, ürpertici bir nefes aldı.

"Beni çok iyi becer," diye yalvardı. "Bunu seninle tekrar tekrar yapmak isteyeceğim."

Şimdi ürperme ve iç çekme sırası
ondaydı. "Yemin ederim, sanki seni
rüyamda görmüş gibiyim."

Bankta oturabilmek için onun etrafından dolaştı. Kadının iç çamaşırını ayak bileklerine kadar indirdi ve kadın iç çamaşırını çıkardıktan sonra üzerine çıkmasına yardım etti. Kız kendini ona dayarken, adam da onun sikini yerinde tuttu.

"Kahretsin, evet," diye inledi ve başını geriye doğru bıraktı. "Bu... bu iyi bir fikirdi."

"Onlar benim sahip olduğum tek tür," diye kıkırdadı ve gömleğini göğüslerinin üzerine iterek vücutlarının arasına para yağmasına neden oldu. "Bunu benim hakkımda çok çabuk öğreneceksin."

Adam yüzünü onun göğüs dekoltesine gömerken, Valentine kalçalarını sallamaya başladı. Önce yavaşça, sonra daha hızlı. Kalçalarını olabildiğince açtı, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve kalçalarını pompaladı.

O çalışırken, Ari ağzını önce bir meme ucuna, sonra diğerine yapıştırdı. İleri geri gitti, emdi ve ısırды, ellerini göğüslerinin etrafında birleştirdi, böylece onları birbirine yaklaştırabilirdi.

"Birazdan boşalacağım," diye soludu, kalçalarını onunkilerden kaldırdı ve ona vurmaya başladı. "Lanet olsun, boşalacağım."

"Henüz değil," diye inledi Ari ve ellerini boynunun iki yanına koyarak başını kendine doğru çekip ritmini bozdu. "Bunu yapmak istiyorum

biraz daha uzun sürsün."

Valentine onun çene çizgisini kemirip öperken, yeleğinin ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Göğsü kesinlikle vücut şeklinin reklamını yapıyordu ve tırnaklarını göğüs kaslarına ve karın kaslarına geçirdi.

"Sen delisin," diye kıkırdadı, ama hâlâ nefes nefese kalmıştı. "Peki neden Bayan Valentine?" diye sordu.

"Çünkü seksisin. Ve zenginsin. Ve zekisin. Seni becermeleri için kadınlara para ödemene gerek yok," diye belirtti. Bir an durakladı, sonra eli saçlarındaydı ve sertçe geri çekildi. Önce nefesi kesildi ama bu hızla bir iniltiye dönüştü. Adam karşılık vermeden önce boynunun yan tarafını ısırdı.

"Bilmiyorum," diye kabul etti. "Ama sonra ilk kez bir kadınla tanıştım. beni becermeyeceğini söyledi. Onun yanıldığını kanıtlamam gerekiyordu." "Zeki çocuk," diye alay etti Valentine.

Ve sonra onu tekrar öpüyordu, hala saçlarını çekiyordu, onun irkilmesine ve inlemesine ve çok iyi hissetmesine neden oluyordu. Dili, sikiinin vücudunda olmasını dilediği şekilde kızın ağzına girip çıkıyordu.

"Lanet olsun, ağzın," diye inledi geri çekildiğinde. "Onu becermek için sabırsızlanıyorum. Bir dahaki sefere."

"Bir dahaki sefere mi? Kendinden çok eminsin."

"Evet öyle ve bir dahaki sefere ağzını sikeceğim."

Ari bu sefer onu öptüğünde, bunu kızgınmış gibi yaptı. Çürük dudaklar ve ısırın dişler. Ayrıca onu tekrar sikmeye başladı, altından yukarı doğru itti. Kadın adamın ağzına doğru çılgılık attı ve tırnaklarını adamın göğsüne geçirerek iz bırakacak kadar sert bir şekilde çizdi.

"Ne kadar iyi bir kızsın, Valentine," diye tısladı dudaklarını çektiğinde. Yine de saçlarını tutmaya devam etti ve onu alnını onunkine bastırmaya zorladı. "Hiç tanımadığı bir adam tarafından sertçe becerilmekten hoşlanıyor."

"Kahretsin, evet, bayıldım," diye haykırdı.

"Bundan hoşlanıyorsun," diye tekrarlardı. "Benim tarafımdan becerilmek hoşuna gidiyor. Benim için sürtük olmak gibi."

"Tanrım, boşalacağım Ari," diye hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Lütfen, lütfen, durma, bırak geleyim."

"Evet," diye homurdandı adam kalçalarını onunkilere doğru sertçe bastırırken. "Kahretsin, evet, bunu görmeme izin ver. Senin gibi iyi bir kızın benim için geldiğini görmek istiyorum."

"Siktir!"

Kadının tüm amcığı adamın sikine kenetlendi ve kadın neredeyse patlayacaktı. Adam saçlarını bıraktı ama sadece ellerini göğüslerine götürmek ve neredeyse acı verecek şekilde sıkmak için. Bu, hassas sinir uçlarına ikinci bir şok dalgası gönderdi ve canavar orgazmı onu parçalara ayırırken tekrar çığlık attı.

Ve boşaldığı süre boyunca, adam onu içine hapsederek itmeye devam etti.

orgazm. Hıçkırarak ağladı, sarsıldı, titredi ve sonunda bir elini aralarına soktu. Parmaklarını sikinin dibine doladı ve nazikçe sıktı ve hepsi bu kadar sürdü. Adam bir kükremeyele boşaldı, kadının göğüslerini sıkıyordu.

Yüzünü onlara doğru bastırmadan önce bir kez daha. Her iki orgazmı da sonuna kadar götürürken kolları onun etrafına dolandı ve onu sıkıca tuttu.

"Vay anasını," diye nefes nefese adamın saçlarına sarıldı. "Lanet olsun. Daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştım."

"Rica ederim," diye mırıldandı, sesi göğüsleri tarafından boğuklaştırılmıştı. Bir kahkaha atmaya başardı ama sadece bir tane. Bundan daha fazlası için enerjisi yoktu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı sonunda. "Stresli bir hafta geçirdim. Sanırım buna gerçekten ihtiyacım vardı."

"Anlayabiliyorum," diye kıkırdadı ve sonra ondan uzaklaştı. Adam derin bir nefes alırken kadın üstünü tekrar yerine çekti. "Ve bu harika am için teşekkür ederim. Onu daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Valentine etraflarındaki paraya baktı ve gerçekten güldü.

"Sanırım tek gecelik bir ilişkiyi ancak karşılayabilirdiniz Bay Sharapov," dedi ona, bir avuç dolusu yüzlüğü eline alıp parmaklarının arasından düşmelerine izin vererek.

Elleri aniden yüzünün iki yanında belirdi ve onu kendisine bakmaya zorladı.

"Sanırım neleri karşılayabileceğim konusunda hiçbir fikriniz yok *Bayan O'Dell*," diye karşılık verdi. "Ve sanırım şu andan itibaren, *istediğim her şeyi* sunmaya fazlasıyla istekli olacaksınız."

Bu adamla ilgili bir şey vardı, sanki feromonları kendisinininkilerle etkileşime girmek için özel olarak tasarlanmıştı. Tamamen bitkin düşmüştü ama yine de o çelik gibi mavi gözlerden bir bakış, o otoriter sestten bir kelime duydu ve kanı yeniden hızla pompalanmaya başladı. Dudaklarını yaladı ve kalçalarını bir daire şeklinde döndürdü.

"Şey..." diye tartışmaya çalıştı ama bunun faydasız olduğunu biliyordu.
"Belki pazarlığa açık olabilirim."

Başını salladı.

"Aferin kızıma. Sakso için pazarlığa başlamaya ne dersin?"

Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve siki ağzındaydı ve tekrar sertleşmeye başlamıştı ve parmakları bacaklarının arasındaydı ve Valentine O'Dell'in binayı çoktan terk ettiğinden emindi.

Aptal kız, bana söyledikleri gibi sahte bir isim kullanmalıydım. O zaman yaptığım tüm kötü hatalar için onu suçlayabilirdim.



Berçeklik ortaya çıkıp işleri garipleştirmeden önce, biri Ay Odası'nın kapısını yüksek sesle çalmıştı. Ari az önce gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi ve Valentine kapıya doğru yürürken onu izledi. Kıyafetini düzelttikten sonra kapının kilidini açtı. A Ari'nin pantolonunun hâlâ açık olmasına - neyse ki yukarı çekilmişti - ve tüm odanın seks gibi kokmasına hiç aldırmadan odaya dans ederek girdiler.

Görünüşe göre Caché'de insanların grup halinde duş alabileceği bir oda varmış. Val onu oraya götürmeyi teklif ettiğinde, daha korkunç bir şey düşünemedi. Bu yüzden ona gidip kendi başına duş almasını ve onunla daha sonra buluşacağını söyledi.

Sonra ona veda öpücüğü verdi - *olağanüstü* bir öpücüydü. Muhtemelen erkeklerin ona geri dönmesinin ana nedeni buydu, hatta Yine de hiçbirleriyle yatmayı reddetti. Ari onun öpücüğünü taşaklarında hissedebiliyor, taşaklarının ağrmasına neden oluyor ve onunla üçüncü raunda çıkmayı düşünüyordu.

Sonra da kız ondan uzaklaşırken kışına bir şaplak attı.

Orada 'tek gecelik ilişki' mi dedim? Bu olmaz.

Ari Ay Odası'na geri döndü ve tavana baktı. Gizli gömme aydınlatmalarla siyaha boyanmıştı ama sonunda aradığı şeyi buldu - her duvara ve köşeye bakan birden fazla kamera.

Birlikte yaptıkları her şey bir yerlerde sabit diskte duruyordu. Büyük ihtimalle patronu tarafından izlenecekti.

Ari gevşek kravatını yumruğunun etrafında yuvarladı ve sonra rahatça bara doğru yürüdü.

"Gary, değil mi?" diye kontrol etti barmen nihayet yanına geldiğinde.

"Evet. Tatilin nasıl geçti?" diye sordu göz kırparak. Ari göz kırpmadı.

"Mükemmeldi. Aslında, tatile çıkmayı tartışmak istiyorum *Sürekli olarak*. Patronunla konuşmam gerek. Hemen."

Gary gülümsemesini kaybetti ve konuyu daha fazla tartışmadı. Kasaya doğru yürüdü ve bir telsiz aldı. Birkaç kelime söyledi.

geri koymadan önce Ari'nin duyamayacağı bir şey söyledi. Ona doğru başını salladı ve sonra işine geri döndü.

Ari beklerken, düşüncelerinin son bir saat kadar öncesine kaymasına izin verdi.

İçeri girip de Valentine'ı o masada otururken gördüğünde şok olmuştu. Sonra da ilgisini çekmişti. Geceleri neon giyen bir baştan çıkarıcı, gündüzleri ise grunge giyen bir öğrenci mi? Çok az şey dikkatini çekmişti ama o çekmeyi başarmıştı, bu yüzden tabii ki hemen peşinden Caché'ye gitmek zorunda kalmıştı.

Ve baştan çıkarıcı kadın geri dönmüştü, ama bu sefer gümüş payetler içindeydi. Hayranlık uyandıran harika bir vücudu vardı, geçimini sağlamak için eskortluğu seçmesine şaşmamalı. Randevu defterinin her zaman dolu olduğundan, böyle görüldüğünden ve böyle davrandığından hiç şüphesi yoktu.

O yaptı.

Ve yine de, orada başka bir şey vardı. Baştan çıkarıcı kadının hemen altında; *Aziz Valentine* görüntüsünün altında. Belki de, sadece belki de, Valentine'in derinlerde *iyi* bir kız olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden müşterileriyle yatmıyordu ve bu yüzden onunla çalışmakta tereddüt ediyordu.

Yolunu kaybetmiş iyi bir kızdı ve muhtemelen sadece Onu kontrol altına alacak biri. Onu farklı bir yola sokacak biri.

Ya da en azından yoluma çıkmasını. Ne zamandır onun gibi birinin gelmesini bekliyordum?

Çok beklemesi gerekmedi. Patronunu sorduktan belki beş dakika sonra, kırklı yaşlarının sonlarında yağlı görünümlü bir adam Ari'ye doğru yürüdü ve arkasında soğutucu kapısındaki dev fedai vardı. Ari doğru hatırlıyorsa adı Serge'di ve aşağıda olduğu için pek de heyecanlı görünmüyordu.

"Bana acil bir işiniz olduğu söylendi," dedi işyeri sahibi. Sesi şaşırtıcı derecede ciddiydi ve dümdüz bir tavırla konuşuyordu. Görünüşüyle hiç uyuşmuyordu. Ari dik durdu ve elini uzattı.

"Aaron Sharapov. Sharapov, Heimer ve Schimmer'in avukatıyım." Adam ona baktı.

"Elinizi sıkmadığım için kusura bakmayın avukat bey, ama doğrudan benim için çalışmayan avukatlara güvenmemeyi alışkanlık haline getirdim," diye açıkladı ve Ari güldü.

"Anlaşılabilir. Buraya sizi dava etmeye gelmedim - daha çok sizinle bir konuda çalışmakla ilgileniyorum."

Sonunda diğer adam onun elini sıktı.

"Marco DelVecchio," diye kendini tanıttı. "Beni takip edin."

Bardan uzaklaştılar, Serge birkaç adım arkalarından takip etti. Ari, Val'le geçirdiği süre boyunca görmediği bir arka merdivene yönlendirildi. Kilitli bir kapının arkasındaydı ve büyük bir dinlenme odası ve ofis alanı gibi görünen bir yere varmadan önce iki kat yukarı çıkıyordu. Onlar yürürken

Zemin boyunca ilerlerken odalardan birinde duş sesi duyduğunu düşündü ve Valentine'ın şu anda orada olup olmadığını merak etti.

"Burada güzel bir yeriniz var Bay DelVecchio," diye yorumladı zengin bir ofise girdiklerinde. Koyu brokar duvar kâğıtları, deri mobilyalar ve devasa meşe masa gözleri her yöne çekiyordu.

Bay DelVecchio -Del- ona, "Bana Del deyin, herkes öyle der," diye bilgi verdi. "Adınızı duydum, biliyorsunuz."

"Öyle mi?"

"Evet. Hanscom Co. davasında baş avukattınız. Yanlış hatırlamıyorsam Cook County'de bu kadar büyük bir anlaşmayı kazanan en genç avukattınız."

"Gerçekten de öyle. Gururum okşandı."

"Ve ben ucuz bir randevu değilim. Vakit nakittir, Bay Sharapov. Bu gece Valentine ile vakit geçirdiğinizi duydum - bir sorun mu vardı?" Del doğrudan konuya girdi.

DelVecchio, Ari'nin çoğu erkekte nefret ettiği her şeye benziyordu ama kendini ondan hoşlanırken buldu. Muhtemelen ona saygı bile duyuyordu.

"Tam tersi," diye onu temin etti. "Senin küçük Aziz'ini buldum Valentine oldukça hoş bir sürpriz olacak. Anladığım kadarıyla onun zamanı da sizinki gibi para demek. Sadece onun zamanını almanın ne kadara mal olacağını öğrenmek istiyorum."

"Ödeyebileceğinden daha fazla. Hepsi bu kadar mı?" DelVecchio ayağa kalkarak sordu. Ari elini kaldırdı.

"Bu buralarda çok popüler bir söz gibi görünüyor. Neden bir sayı vermiyorsun, bakalım doğru mu?"

"Bir sayı olmamasına ne dersin?" Del karşı çıktı. "Valentine bedenin içindeki bir partidir. O bir hostes. Ama bu onun *satılık* olduğu anlamına gelmez. Onun sahibi ben değilim, sen de onu satın alamazsın dostum."

"Onu satın almak istediğimi söylemedim. Sadece zamanını, hepsi bu."

DelVecchio uzun bir süre tereddüt etti, ona ters ters baktı ve sonunda tekrar yerine oturdu.

"Hepsi bu mu?" diye iki kez kontrol etti ve Ari başını salladı. "Bacakları dizlerinden itibaren birbirine kaynaklanmış durumda ve bu büyük olasılıkla değişmeyecek."

bu konuda iyiyim. Eğer değilsen, hemen şimdi defolup gidebilirsin." Ari ona sırtıttı.

"Dediğim gibi - ben sadece onun zamanını ödemekle ilgileniyorum. Bu zamanı benimle nasıl geçirmek istediği ona kalmış."

"Tamam, şimdi ayrıntılardan bahsedelim. 'Sadece onun zamanını al' dediğinizde, bunun ne anlama geldiğini açıklayın."

"Bu, artık burada kimseye 'ev sahipliği' yapmayacağı anlamına geliyor - onu ön kapıya koyun. İçki servisi yapsın. Ya da sadece flört etmesine ve dans etmesine izin verin. Umurumda değil. Ama artık birkaç terli fatura için öpüşme seansları yok."

"Çok paradan bahsediyoruz - Val gecede yaklaşık sekiz yüz dolar kazanıyor."

"Eskortluk için," Ari iki kez kontrol etti. "Seks yok, değil mi?" "Doğru."

Eskortluk yaparak aynı miktarı kazanması tüm gecesini alırken, sadece bir saatlik seks için ondan bin dolar talep etmişti.

Zeki kız.

"Peki haftada kaç gece çalışıyor?" "Çarşamba'dan Cumartesi'ye kadar."

"Yuvarlayalım ve gecelik bin dolar ödediğimi varsayalım. Artı yüzde on beş de içkiler, bahşişler ya da kaybedeceğiniz başka şeyler için ekleyelim.

dışarıda. Tüm bunlar diyelim ki ... iki hafta için. Sekiz iş günü. Kulağa iyi bir deneme süresi gibi geliyor." Başını arkaya doğru eğdi ve rakamları zihninden geçirdi. "Bu da dokuz bin iki yüz dolar eder."

DelVecchio sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Yirmi bin dolar kadar düşünüyorum." Ari yüksek sesle güldü.

"Pazarlık yapmanın oyunun bir parçası olduğunu anlıyorum ve o da seksi bir hatun - ama yirmi bin dolara Tayland'a uçabilir ve Bangkok'un sunduğu en iyi fahişeyle bir ay geçirebilirim. Yani tüm saygımla, *siktir git*. On bir bin."

"Valentine Bangkok'lu bir fahişe değil. Onun ne kadar özel olduğunu anlamasaydın burada benimle konuşuyor olmazdın," diye karşı çıktı DelVecchio. "On sekiz bin."

Ari gözlerini kıstı. Bu çok saçmaydı. Akıllara durgunluk veren bir seks seansı, en düşük teklifinin yarısı kadar bile etmezdi ama bu adama karşı kaybetmek istemiyordu.

Dalga geçmeyi bırakmanın zamanı geldi.

"On üç bin, ben de avukatlığımı ücretsiz olarak sunacağım ve yasal sorunlarınızla ilgileneceğim. Son teklifim."

"Kim demiş bende -"

"DelVecchio," diye kıkırdadı Ari, onun sözünü keserek. "Benim gibi bir adamın -geleceğin potansiyel senatörü ya da yargıcı- böyle bir yere geleceğini gerçekten düşünüyor musun?"

tam olarak incelemeden mi? Muhtemelen senin hakkında, senin kendin hakkında bildiğinden daha çok şey biliyorum ve eminim ki senin yasal sorunlar."

Uzun, gergin bir an boyunca birbirlerine baktılar. Ari arkasından Serge'in parmaklarını çıtlattığını duyabiliyordu. Sonunda Del sandalyesinde öne doğru eğildi.

"On üç bin hemen şimdi, tamamı ödenecek ve Pazartesi ilk iş avukatımla buluşacaksın," dedi. Ari gülümsedi ve cüzdanını çıkardı.

"Tamamdır."

Kredi kartını çıkardı ve DelVecchio kartı elinden kaptı.

"Ve işlem ücretlerini sen ödüyorsun, pislik."

Bir zile basıldı, sonra da az giyimli bir kadın odaya girdi. Çıkarken Ari'nin kartını da yanında götürdü.

"Ee," diye başladı Del uzun bir aradan sonra. "Val senin bu küçük teklifin hakkında ne dedi?"

"Bilmiyor."

"Ne!?" Del oturduğu yerden fırladı. "Lanet olsun, Maureen! O boku henüz çalıştırma!"

"Koş, Maureen!" Ari de bağırdı. "Güven bana, Del. Valentine bu anlaşmayı kabul edecek."

"Lanet olsun ki öyle - tüm bu işi tatsız buluyor. Büyükannesi olmasaydı burada bile olamazdı. Sırf egoist bir zengin çocuk için onu mutsuz edecek bir duruma sokacak değilim," diye tersledi Del.

Ari'nin büyükanne yorumunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama DelVecchio'nun Valentine'ı önemseydiğini fark edince çok şaşırdı. Hem de çok. Parasal bir kayıp anlamına gelse bile onu korumaya istekliydi. Ari gibi biri için yabancı bir kavramdı bu.

"Beni bir dinleyin," dedi. "Çünkü anlaşma yapmayı bitirmedim."

"Hiçbirini dinlemek zorunda değilim-"

"Alt kattaki Moon Room'unuzdaki güvenlik kayıtları için size hemen şimdi bin dolar nakit vereceğim. Özellikle de gece yarısından on beş dakika öncesine kadar olan tüm görüntüler için."

Bu sonunda DelVecchio'yu susturdu. Bir an için Serge ile şaşkın bir bakış paylaştı.

"Bunu neden istiyorsun ki?" diye sordu.

"Çünkü gece yarısından on beş dakika öncesine kadar Ay Odası'ndaydım."

"Kimin umurunda eğer ..." DelVecchio'nun sesi, anlayışının ortaya çıkmasıyla kesildi. Ari başını salladı.

"Valentine da oradaydı."

"Lanet olsun," diye nefes aldı Del. "Onu kırdın, seni aptal, şanslı orospu çocuğu. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Zavallı küçük Val'e değil."

Ari bu düşünceyi hiç umursamadı. Ona iyi para vermiş ve daha da iyi davranmıştı - birlikte yaşadıkları deneyimin "kötü" hiçbir yanı yoktu.

"Dediğiniz gibi, o çok özel bir kız ve bu çok... *yoğun* bir etkileşimdi. Bunu *sadece ve sadece* kendime saklamak istiyorum. Bana güvenlik kayıtlarınızın nerede saklandığını gösterin."

Koridorun sonunda büyük sunucular ve birkaç monitörle dolu küçük bir oda vardı. Kulaklık takan ufak tefek bir adam önlerinde oturmuş, büyük bir fincan kahveyi yudumluyordu. Del endişeli görünüyordu ama Ari poker suratını takınmaya devam etti. Birinin onu seks yaparken izlemesi pek umurunda değildi ama Valentine'ın bunu öğrenmesi halinde çılgına döneceğini ve bununla uğraşmak istemediğini düşündü.

"Hey, Pauly, Ay Odası'nda gözün var mı?" Del sordu. Güvenlik görevlisi ona baktı.

"Hayır, sadece saat başlarında kontrol ediyorum, tabii içerisi yoğun değilse."

Birkaç dakika önce içeride bir dans partisi vardı ama hepsi bu kadar."

"Güzel, güzel. Bak, git yeniden doldur. Bir şeyler yapmam lazım."

Adam çıkıp gitti ve bir kez daha sadece Ari, DelVecchio ve dev Serge kaldı.

Del güvenlik sistemini ustalıkla çalıştırdı, arka kayıt ekranını açtı ve Ari'nin ona söylediği saatleri girdi. Sonra ikisi de Ay Odası'nın ön kapısını gösteren ekranı izlediler. Kapı şu anda kapalıydı

Gece yarısı. Saat on iki-otuz üçte kapı açıldı ve Ari arkasından odaya girerken Valentine kapı kolunu tutarak kapıya doğru yürüdü.

"Dur," diye emretti ve Del görüntüleri duraklattı. "Her kamera, her aç, 12-oh-üç'ten diyelim ki bire kadar. USB'ye yedekle, sonra dosyaları silin."

Biraz zaman aldı, video yüksek kalitede olduğu için dosyalar büyüktü ama sonunda Del odanın sekiz açısını da küçük USB'ye yükledi. Sonra Ari izlerken, aynı açılar arka günlükten sildi.

"Pekâlâ, bin dolar," dedi Del, sandalyede dönerek. Ari parayı uzattı ama USB'ye uzandığında Del parayı kendi cebine soktu. "Ben Valentine'la konuştuktan *sonra* bunu alırsın."

"Anlaşma bu değildi."

"Anlaşmanı sikeyim," diye homurdandı Del. "Ona tecavüz etmediğini nereden bileyim? Aslında tek bildiğim, şu anda bir çöplükte doğranmış olduğu." "O yan odada, dušta şarkı söylüyor, seni aptal. Onu duyabiliyorum.

buradan."

"Umurumda değil. O odada seninle güzel vakit geçirdiğini onaylarsa USB senindir."

Ari ona ters ters baktı. Birinin ona üstünlük taslamasından hoşlanmıyordu ve bunun olacağını tahmin etmeliydi. Yine de fazla seçeneği olmadığını düşündü.

"Tamam. Valentine'la konuşup yeni işini anlamasını sağlayacaksın. Ve eğer bir adamın dilini boğazına kadar soktuğunu ya da Ay Odası'nda dans ederse ya da şanslı bir bekârla el ele tutuşursa, paramı faiziyle birlikte geri alırım. Ve DelVecchio, bu faiz senin derine işleyecek."

"Öyle mi? Sen ve hangi ordu, Fucko?"

"Beni deneme Del," diye uyardı Ari onu. "Ve ona lanet olası bir tasma tak,

Anlaşıldı mı?"

"Hey, Valentine başta olmak üzere hiçbir kızıma tasma takmayacağım, anladın mı?" Del hırladı. "Ama onunla konuşacağım, teklifini söyleyeceğim. Nasıl karşılık vereceği ona kalmış, sonra da bununla başa çıkmak zorundasın. Önce onunla konuşmadan buraya kasıla kasıla gelen aptal sensin."

"Ve sen bir iş yürütüyorsun. Ben sadece bir hizmet için para ödedim. Bu hizmeti yerine getirsen iyi edersin," diye bilgilendirdi Ari onu.

"Evet, evet, işimi biliyorum. Sadece ona iyi davrandığından emin ol, anladın mı? Bu çocuğun kolay bir hayatı yok. Tüm hayatı boyunca savaştı. Buraya geleli çok oldu ve ne senin ne de bir başkasının onu yere sermesine izin vermeyeceğim. Ona zarar verirsen o lanet kafatasını kırarım," diye tehdit etti Del ve bu tehdit hiç de boş değildi.

Ari yine şaşırmıştı. Tabii ki Valentine'ı sadece o gece tanımıştı ve o da hemen hemen sadece İncil'deki anlamıyla. Onun hakkında tasarım okuluna gittiği, bir yeraltı kulübünde eskortluk yaptığı ve bir porno yıldızı gibi seviştiği dışında hiçbir şey bilmiyordu. Yine de hayatının zor olduğunu duyunca biraz afallamıştı. Valentine'ı Caché gibi bir yerde çalışmaya iten şey neydi?

"Bu sadece bir iş DelVecchio ve eğer doğru yaparsa, herkes için çok eğlenceli - ve paralı - olacak. Acı çekmek yok."

"Nasıl istersen, tatlı çocuk."

Tam o sırada, kredi kartını alan kız geri döndü. Elindeki tepside kartı ve birkaç makbuz vardı. Noktalı yerlere imzasını attı, sonra kartıyla birlikte kopyalarını da cebine koydu.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti Bay DelVecchio. Çok yakında görüşeceğiz," dedi ve kravatını çözüp boynuna doladı.

"Her neyse, umarım çok yakında olmaz. Burada işimiz bitti," diye homurdandı Del ve Ari kravatını ustalıkla düğümleyip yakasının altına yerleştirirken güldü.

"Biliyor musun, senden hoşlanıyorum Del. Bence bu gerçekten güzel bir şeyin başlangıcı."

"Burada tıkanıyorum, tatlım. Dokundum, yemin ederim. Şimdi siktir git."

Ve Ari, içinde düşün aktığı odaya son bir kez sırtarak gitti. Valentine O'Dell'in o geceye kadar zor bir hayatı olmuş olabilirdi ama işler onun için çok daha iyi bir hal almak üzereydi.

Ve bunun için bana teşekkür ederek uzun zaman geçirecek.



Valentine duş boyunca cinsel ilişki sonrası mutluluğunu sürdürdü. Parmaklarını boynundaki ısırık izinin üzerinde gezdirdi. kalçalarındaki ağrılar. Kendine dokunmayı düşündü, sonra "*aşağıda paylaşacak biri varken neden kendime harcamayım ki?*" diye düşündü.

Ama aşağıya indiğinde, o kişi orada değildi. Aslında, *hiçbir yerde* yoktu.

Ve Val baktı. Yüzlerce hayal kırıklığına uğramış inilti çıkararak flaş odasındaki ışıkları açmalarını bile sağladı. Ama adam orada değildi.

Ari kulübü terk etmişti.

Tabii ki biliyordu. Parasını ödediği şeyi almıştı, neden burada kalmaya ihtiyacı olsun ki?

Gerçeklik kendini hissettirmeye başladı ama bu diğer zamanlardan farklıydı.

Eskortluk yapmaktan dolayı bazen hissettiği, içini kemiren hafif suçluluk duygusu yerine bu, üzerine çöküp onu boğmakla tehdit eden bir utanç ve depresyon dalgası gibi geliyordu.

Çöp, çöp, çöp. Buraya daha iyi bir hayat için geldim ama hiç olmadığım kadar dibe battım.

Valentine yine de gelgit dalgasının onu kulübün ortasında almasına izin vermeyecekti. Bu işe ihtiyacı vardı. O gece bunu yapamayacaktı ama yarın ve ertesi gün de geri gelebilmeliydi. Dalga beklemek zorunda kalacaktı.

Derin bir nefes aldı, nemli saçlarını omzunun üzerinden itti ve DelVecchio'nun ofisine doğru ilerledi.

"Nasılsın bebek yüzlü?" diye sordu kız odaya girdiğinde.

Serge'i orada görünce şaşırdı ve sonra ayağa kalkıp ona sarılınca şok oldu. Ciğerlerindeki nefesi sıktı, ayaklarını yerden kaldırdı ve aniden onu bırakıp aceleyle dışarı çıktı.

"Bütün bunlar da neydi?" diye sordu, adam neredeyse koşarak uzaklaşırken onu izliyordu.

"Eh, zor bir gece. Otursana," diye teklif etti Del, o da yüzünü ona döndü ve yerine oturdu. "Aklında ne var şekerim?"

Valentine bir an için dudaklarını çiğnedi. Yağlı, yapışkan ve sinir bozucu biriydi ama DelVecchio'yu gerçekten seviyordu. İşini bile seviyordu, bir bakıma - onu dönüştürdüğü şeyi sevmiyordu, ama işini seviyordu

İş arkadaşları ve kulüpte kendini güvende hissetmek hoşuna gidiyordu. Evde herkesle ilgilenirdi. Kulüpte ise herkes onunla ilgileniyordu. Bu... güzeldi.

Ve aptalca, hormonal bir karar yüzünden her şeyi değiştirmek üzere olduğunu biliyordu. Del'in ona bakışı, ona davranış şekli, artık her şey farklı olacaktı.

Yatağını yaptın kaltak, şimdi yat.

"Bir müşterinin ödemesini bırakmaya geldim," dedi ve Ari'nin ona bıraktığı kalın yüzlük tomarını yere bırakırken sesini soğukkanlı tuttu. Paralar Del'in masasının üzerine yuvarlandı.

DelVecchio paraya bakakaldı ve kadın bir kez daha şaşırdı. Bir keresinde adamın, ikisi de aynı düşen beş sente uzandıklarında bir komiyi devirdiğini görmüştü. Parayı seviyordu. Yine de önünde duran bin üç yüz dolara dokunmuyordu.

"Buraya geleli iki saatten biraz fazla oldu evlat. Bu üç yüzden çok daha fazla gibi görünüyor," dedi alçak bir sesle ve kaşlarını kaldırdı. Valentine derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Biliyorum. Tam olarak bin üç yüz dolar." "Hmmm. Bu çok iyi bir bahşiş," diye mırıldandı ve uzanıp para yığını. Boğazını temizledi.

"İnan bana, bu sefer çok iyi bir iş çıkardım."

Birbirlerine baktılar ve kadın adamın bildiğini biliyordu. Ayrıntıları bilmiyor olabilirdi ama yakında öğrenecekti. Kameralar vardı her yerde, özellikle de Ay Odası'nda. Yaptığı sikiş festivalinin en iyileri tüm güvenlik ekibi için sergilenecekti, bundan emindi. Ama başını dik tuttu ve Del'in bakışlarını bir an bile tereddüt etmeden karşıladı.

"Açıkçası bunu yapabileceğini düşünmüyordum, evlat," dedi sonunda ve bu onun kararlılığını neredeyse kırıyordu. Ağlama isteğine direnirken bir kez titredi, sonra omuzlarını dikleştirdi.

"Sürprizlerle doluyum. Bu kadar iyi bir iş çıkardığım göre, bu gece eve erken gitmemin bir sakıncası var mı?"

Derin bir iç çekti, sonra para yığınına aldı. Elinde tarttı. Faturaları çevirdi. Sonra parayı ona doğru fırlattı ve onu korkuttu.

"Sende kalsın. Bunu hak ettin."

"Bu bir şaka mı?" diye ona bakakaldı, parayı beceriksizce göğsüne bastırıyordu.

"Hayır. Yağmurlu bir gün için sakla, evlat. Şimdi konuşmamız gereken daha büyük bir iş var."

Valentine inledi ve paranın kucağına düşmesine izin verdi.

"Şimdi olmaz Del, lütfen. Bu tek seferlik bir şeydi, aptalcaydı, bir hataydı, ben yapmadım-"

"Bir hata mıydı?" diye araya girdi. "Ne yapmadın? Yapmak istemedin mi? Seni zorladı mı? O hergeleye, Serge'nin kafasını topaç gibi döndürteceğim. İşimiz bittiğinde, ben -"

"Whoa!" Valentine ellerini havaya kaldırdı. O gece ne haltlar dönüyordu? Aynanın içinden geçmiş gibi hissediyordu. "Kimse beni bir şey yapmaya zorlamadı. Aksine, *ben* başlattım. Ben sadece bir aptalım çünkü ...

çünkü yapmamalıyım. Çünkü daha iyi biliyorum. Ve bunu kesinlikle bir daha yapmayacağım. *Asla*. O yüzden benden bunu isteme. Şu anda değil. Daha sonra da. *Asla*."

"Güzel. Bu gerçekten iyi, Valentine. Sahip olunması gereken iyi bir tutum," dedi Del, çabucak sakinleşerek. Ruh halindeki dalgalanmalar onu kırbaçlıyordu.

"Her şey yolunda mı? Çünkü çok garip davranıyorsun."

"Her şey yolunda, toots. Bu adamı tekrar görmeye ne dersiniz Bay Boom Boom Moon Room?" diye sordu.

"Bunun için endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum, veda edecek kadar bile uzun kalmadı. Görünüşe göre bu işin pek de iyi olmadığı bir yönünü buldum," diye hüzünlü küçük şakasına kara kara güldü.

"Ah, tatlım," diye yüksek sesle gülmeye başladı Del. "Özür dilerim ama sen tam bir geri zekâlısın."

"Affedersiniz!?"

"Güven bana Val, o adam ona sunduğu şeyi yüzde yüz sevdi."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu, sonra nefesi kesildi. "Tanrım, görüntüleri izledin. *Tanrım*."

"Hayır, hayır ve merak etme, o görüntüleri kimse izlemeyecek," diye söz verdi Del ve cebinden bir USB bellek çıkarıp oynattı. "Hepsi burada. Al bunu."

Ona doğru fırlattı ve kucağındaki paranın üzerine düştü. "Del... neler oluyor?"

"Beyefendiniz servis ettiğiniz şeyi çok beğendi ve daha fazlasını istiyor."

Valentine hareketsiz

kaldı. "Öyle mi?"

"Gerçekten istiyor," diye başını salladı Del. "O kadar ki senin ayrıcalığın için para ödemeye hazır."

Valentine'ın kalbi o kadar hızlı çarpmaya başlamıştı ki Del'i duymakta zorlanıyordu. "Bu da ne demek oluyor?"

Del, daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla konuşmaya başladı: "Bu, önümüzdeki iki hafta boyunca dans pistinde sürtüşmek yok demek," dedi. "Sana başka bir şey bulacağız, merak etme. Hatta sana maaş bile ödeyeceğim - seni yakışıklı bir dangalağa kaptırmayacağım."

"Bekle, bekle, bekle," Valentine başının döndüğünü hissetti. "Bunu o mu söyledi? Sana mı?" "Eğer seninle el ele tutuştuğunuzu duyarsa Başka bir adam daha gelirse derimi canlı canlı yüzecek," diye kıkırdadı Del. "Sende o sihirli kedi olmalı Valentine, adam şimdiden sana bayılıyor."

Başını salladı ve nasıl nefes alacağını hatırlamak için mücadele etti. "Ari... Yani Bay Sharapov'u kastediyorum," dedi yumuşak bir sesle. "O dedi ki önümüzdeki iki hafta boyunca benim özel müşterim olmak ister mi?" "Bingo."

"Tanrım, ondan ne kadar aldın?"

Del sandalyesini çevirip bir dolabı açmadan önce elini havada salladı.

"Para konuşmayı sevmiyorum, bunu biliyorsun," dedi. Düpedüz yalan. "Ama bu normal bir sözleşme değildi, anlıyorsun değil mi? Bir sürü pazarlık yapılması gerekti, güvenlik çağırılması gerekti, arabuluculuk yapmam gerekti falan. Bunların hepsinin bir bedeli var evlat. Yani seninle benim aramdaki anlaşma da değişti."

Adam kasanın şifresini çözmeye başladığında Valentine gözlerini kıstı.

"Zamanımı ve potansiyel olarak bedenimi satın almakla ilgili bir tartışmaya dahil bile olamadım," diye tersledi. "Şimdi de cebimden para almaya mı çalışacaksın?"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, küçük kız," diye uyardı Del onu, ama ses tonu hiç de sert değildi. "Adi biri olabilirim ama sizin için doğru olanı yapıyorum ve bunu siz de biliyorsunuz."

Bu yüzden USB'yi istediğinde küçük erkek arkadaşına vermedim."

Valentine kucağına baktı. Ari görüntüleri 'talep' mi etmişti? Bunu istemek onun aklına bile gelmemişti ama o gidip bunu talep etmişti.

"Her neyse. Ne kadar paradan bahsediyoruz?" diye homurdandı. "Ve bu anlaşmayı kabul ettiğim anlamına gelmiyor, bilirsiniz diye söylüyorum. Ben sadece

ne kadar ödemek istediğini duymak için."

Del arkasını döndü ve adamın kollarındaki paraya bakarak gözleri büyüdü. Birkaç desteyi masasının üzerine bıraktı, sonra biri hariç hepsini kasasına geri itti. Son desteden birkaç yüzlüğü sıyırıp masanın üzerine attı, ardından destenin geri kalanını gömleğinin cebine attı.

"Pekâlâ, işte sana beş bin iki yüz dolar," dedi ve büyük bir para yığınına ona doğru itti. "Bu yüzde kırklık bir pay - herhangi birinin standartlarına göre cömertçe."

Valentine'ın kulaklarında hafif bir çınlama vardı. Beş bin iki yüz. Kucağındaki parayla birlikte bu, o gece eve potansiyel olarak altı bin beş yüz dolar getirebileceği anlamına geliyordu.

Bu yaza kadar kira. Bu yeni bir araba. Bu Gam-Gam için bir aylık hemşirelik. Yıllık okul harcımın yüzde yirmisi. Bu... biriyle yatmak için aldığım para.

"Ben bir fahişeyim," diye fısıldadı.

"Hayır," diye karşılık verdi Del hızla. "Yani, eğer öyleysen, bunda utanılacak bir şey yok bebeğim. Ama yaşlı Del'in her zaman senin iyiliğini düşündüğünü biliyorsun ve adamına senin zamanın için ödeme yapmanın hiçbir şekilde senin amın için ödeme yaptığı anlamına gelmediğini söyledim. Bana kalırsa bu hiçbir zaman satılık değildi ve eğer bunu talep eder ya da seni zorlamaya kalkarsa onu bir balık gibi doğrayacağımı söyledim."

Sözleri kabaydı ama yine de kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Eğer Del bunları gerçekten söylemişse -ki söylediğinden hiç şüphesi yoktu ve eğer Serge de odada olsaydı, bu sözler kesinlikle inandırıcı olurdu- o zaman Ari bunları anlamış olmalıydı. Bu para seks sözü verildiği anlamına gelmiyordu. Sadece ona zaman vaat edildiği anlamına geliyordu. Onun arkadaşlığı.

Seksin olup olmaması tamamen ilgisizdi ve tamamen onun insafına kalmıştı.

Bu onu farklı kılıyor. Bu her şeyi yoluna koyuyor. Bu, parayı eve götürebileceğim ve planladığım gibi ağlayarak uyumayacağım anlamına geliyor. Bu

Ari sayesinde kısa bir süreliğine her şeyin yoluna gireceği anlamına geliyor. Ve

*Belki de sonunda, **nihayet**, bir süreliğine kontrolün başkasında olabileceği anlamına da geliyor.*

Valentine, "Pekâlâ, aranızda geçen her şeyi bana tam olarak anlatın," diye sordu.

Ve Del ona söyledi. Görünüşe göre, o gittikten hemen sonra

duşunu aldıktan sonra, Ari patronunu aradı. Bu konuda çok ihtiyatlıydı.

ve ondan her türlü hizmeti alan tek kişi olmak istediğini açıkça belirtmişti. Anlaşmanın bir parçası olarak kendi profesyonel becerilerini de sunmuştu. Ardından USB için nakit para ödemiş, Del ise görüntülerin yasal olarak kendisine ait olduğu için parayı hak ettiğini iddia ederek parayı vermeyi reddetmişti.

Bunu görmezden gelmeye karar verdi.

"Ama yüzde kırk boktan bir oran," diye belirtti kafasında hesap yaparak. Elli iki yüz dolar - bu da gerçek rakamın on üç bin dolar olduğu anlamına geliyordu, bu da ona verdiği on üç yüz dolar ve Del'e nakit olarak verdiği bin doların üstündeydi. Yine başının döndüğünü hissetti. Ari ne kadar para kazanıyordu?

"Alacağın yüzde kırk, bebek surat," dedi Del, bir tuğla duvara dönerek.

"İyi, iyi, bu yeni bir şeydi ve ben bir aptal gibi davrandım. Bu benim hata," dedi. "Ama bir dahaki sefere - ki büyük olasılıkla hiçbir zaman olmayacak, ama her ihtimale karşı - pazarlık için hazır bulunacağım, yoksa *anlaşma olmaz*," dedi.

Bu mu?"

"Elbette, tatlı yanaklar, elbette. Şimdi git buradan, bu gece izin yap. Bunu hak ettin," dedi ve ona şehvet dolu bir göz kırptı. Kadın inledi.

"Yapma şunu, kusasım geliyor."

"Ve eğer kışındaki o çubuğu gevşetmeye başlarsan, o USB çubuğunu satarak çok para kazanabilirsin!"

Valentine homurdandı ve sandalyesinden kalktı.

Sekreteri Maureen bez bir çanta getirdi ve tüm parayı içine doldurdu. Sonra Val parayı aşağıya taşıdı ve sırt çantasının dibine tıktırdı. Gündüz kıyafetlerini giymeyi düşündü, sonra siktir etmeye karar verdi.

Chuck'larını giydi ve bisikletine tırmandı; bu sırada üzerinde hâlâ kısa, gümüş payetli mini eteği ve ona uygun uzun kollu üstü vardı. Kaskını taktı, sonra Chicago'da bisiklet sürmeye başladı, muhtemelen karşıdan gelen trafiğe külotunu gösteriyordu.

Eve vardığında ön kapıdan içeri daldı ve neredeyse ev arkadaşı Bailey'e kalp krizi geçirtecekti. Küçük mutfakta durmuş, bir kase mısır gevreği yiyordu.

"Eve asla bu kadar erken gelmezsin," diye işaret etti, iri gözleri Valentine'ın çılgınca kalkışına bakıyordu.

"Biliyorum," diye cevap verdi Val, kaskını çıkarıp yere bırakırken. "Gerçekten iyi bir gece geçirdim, bu yüzden eve erken gitmeme izin verdiler."

"Gerçekten iyi bir garsonluk gecesi mi geçirdin?" Bailey'nin kafası karışmış gibiydi. "Onun gibi bir şey," diye kıkırdadı Val. "Yarın görüşürüz!"

Sonra merdivenleri hızla çıktı ve dans ederek odasına girdi.

Kısa bir pantolon ve atlet giydikten sonra, bütün para destelerini yatağının üzerine döktü, hepsinin ortasına oturdu ve saymaya başladı. Evet, tam olarak hesapladığı şey - altı bin beş yüz *lanet olası dolar*.

Elbette bir erkekle seks yapmıştı ama bu para için değildi. Bunu artık biliyordu. Ne olursa olsun o gece onunla sevişecekti, bu sadece bir zaman meselesiydi. Faturalarla ilgili cesur hareketleri onu sadece uçurumun kenarına itmişti - bakışları, dokunuşları ve sesi zaten gecenin çoğunda onu orada sallanmaya zorlamıştı.

Val hatırladıkça iç geçirdi ve bunun ne kadar zor olduğunu anladı.

Oturdu

parayı gevşek bir süpürgenin arkasına sıkıştırdı ve bunu yaparken bazı anları yeniden yaşamasına izin verdi.

Dili ağzındaydı. Elleri kıkırda. Sıkıyor. Şapırdatıyor. Sert ve acımasız. Seks yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, neredeyse bir yıl. Kuru büyüsunü bozmak için ne güzel bir yol. İyi görünüm ve daha da iyi bir alet, o gece gerçekten de turnayı gözünden vurmuştu. Erkekler konusunda şanslı genelde yaver gitmezdi, bu yüzden seksi, zengin, kendine güvenen, yatakta iyi ve bekâr bir adam bulmak büyük bir şanstı...

Valentine yatağına doğru emekliyordu ve tam olarak ne düşündüğünü fark ettiğinde durakladı. Neyi görmezden geldiğini. Sonra kalın bir şekilde yutkundü ve yorganın arasına girdi. Işığı söndürmeden önce bir süre tavana baktı.

Önemli değil. Hepsi bir fantezi. O sadece Aaron Sharapov, bu gecedan önce hiç tanışmadığım bir adam. Ve ben de sadece Aziz Valentine'im, seyahat ve aşkın koruyucu azizi. Kız arkadaş yok, para yok ve bu lanet faturaları ödemek ve geceleri uyumak için söylemem gereken başka bir şey de yok.



Ari asansörde arkasına yaslandı ve ekrandaki kat numaralarının geçişini izledi. Dördüncü kata geldiklerinde ayağa kalktı ve kapılar açılır açılmaz yere atladı.

Sabahımı bu şekilde geçirmeyi planlamamıştım.

Elbette gecesi de planladığı gibi gitmemişti, bu yüzden şimdi buradaydı. İçini çekti, gerginliğini azaltmak için boynunu öne arkaya çevirdi ve önündeki kapıyı çaldı.

Aslında kapıyı çalmasına gerek yoktu, anahtarı vardı. Ama yapmak üzere olduğu şeyi düşününce, kapıyı çalmanın en iyisi olduğunu biliyordu.

Kapı açıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" Harper ağzından kaçırıldı.

Ari bir an için ona baktı. Harper Kittering'den pek hoşlanmıyordu. Aileleri eski arkadaştı, ilkokuldan beri birbirlerine çok yakındılar. Her zaman sevimli küçük bir kızdı ve büyüdüğünde büyüleyici bir kadın olmuştu. Eğer biraz iş ahlakı olsaydı, bir model olabilirdi.

Ama yapmadı - Harper çok tembeldi. İsteddiği her şey hep eline tutuşturulmuştu. Bir süre Illinois Üniversitesi'ne gitmişti ama babası ona iyi notlar aldıramayınca onu okuldan almış ve iki yıllığına Avrupa'ya göndermişti. Bu yüzden yirmi altı yaşındaydı ve tasarım okulunun sadece üçüncü yılındaydı. Orada da başarılı olamamıştı ama babası onu başarılıymış gibi gösterecek birini bulabilmişti.

Ari doğası gereği çalışkandı, bu şekilde yetiştirilmişti. Ailesi zengindi ama ona hiçbir şey verilmemişti. Okul, üniversite ve hukuk fakültesi boyunca kışını yırtarak çalışmak zorunda kalmıştı. Harper'ın boşa harcadığı Aynı yıllarda sarhoş olup Coachella'ya gidiyordum.

Ayrılık zamanı çoktan gelmişti.

"Seninle konuşmam gerekiyordu," dedi ve onu geçip dairesine girdi.

"Çabuk ol, hazırlanmanın tam ortasındaydım," diye homurdandı, kapıyı arkasından çarparak kapattı. "Bugün arkadaşım Stacy ile ilgili bir şey olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Şu stajyerle nişanlandı.

Senatör Winston. Mavi takım elbise, mavi takım elbise giy, gözlerinle aynı renkte. Seni gördüğünde ölmesini istiyorum."

"Benimle görüşmeyecek," diye cevap verdi, arkasını dönüp ona bakarak. Harper adımlarının ortasında durdu ve ona baktı.

"Pardon?" diye alay etti. "Ari, bu planları haftalardır yapıyoruz, o yüzden bana bu konuda saçma sapan şeyler söyleme. Ayrıca, asla bilemezsin, bir gün senatörle bir toplantıya yol açabilir. O yüzden git ve takım elbiseni hazırla."

Senatör Winston ile bir toplantı. Ari, babasının bu fikir karşısında ağzının sulandığını duyabiliyordu. Donald Sharapov iyi bir bağlantı için yaşıyordu.

"Mavi takımım temizleyicide. Ben gitmiyorum."

"İyi, siyahı giy -"

"Harper, bu iş bitti."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, belli ki kafası karışmıştı. Hiç makyaj yapmamıştı ve adam onun ne kadar genç görüldüğünü fark edince şaşırdı. Ne kadar... boş.

"Ne bitti?" diye sordu etrafına bakarak.

"Bu," dedi, aralarını işaret ederek. Sonra kızın anahtarını cebine koydu ve mutfaktaki adanın üzerine bıraktı. "Biz. Bitiriyorum."

Harper'ın çenesi düştü.

"Yapamazsın... yapamazsın... öylece bitiremezsin!" diye haykırdı. "Neyin var senin?!"

"Hiçbir şey. Hiçbir zaman uyumlu olmadık. Son zamanlarda, dayanılmaz bir hal aldı.

İkimiz için de. En iyisi bu."

"En iyisi mi?" diye bağırdı, ellerini kalçalarının üzerine koyarak. "Sen Şaka mı yapıyorsun? Babamın ne kadar sinirleneceği hakkında bir fikrin var mı? Babanın mı? Bunu öylece yapamazsın Ari, bunu sen de biliyorsun. Planlarımız vardı!"

"Bizim için planları vardı," diye düzeltti onu. "Ve o planlar benim için işe yaramıyor. Birlikte katılmayı planladığımız tüm etkinliklerde senin için bahaneler uyduracağım - sen de benim için aynısını yapacaksın."

"Şaka mı yapıyorsun? Hiçbir şey söylemeyeceğim, çünkü böyle bir şey olmayacak, Ari! İnsanlar benden ayrılmıyor! *Hiç gördün mü?* Beni mi?" diye sordu, eliyle vücudunu işaret ederek. Küçük bir kadife şort giymişti ve göğüslerinin etrafında bir tür kumaş tüp vardı. Vücudu oldukça etkileyiciydi.

Ama karanlık bir kulüpte ağır bir bas çizgisine göre hareket etmiyor ve ondan istediğim her şeyi yapmaya istekli değil.

"Zavallılık ediyorsun Harper," diye onu uyardı ve çenesi bir kez daha düştü. "Bunu nazıkçe kabul et - bu senin iyiliğin için."

Adam kapısına doğru geri dönmeye başladı ve kadın da onu her adımda takip etti.

"Sadece bekle," diye tısladı. "Baban bunu duyana kadar bekle."

Gözlerini devirdi.

"Tehditler ne kadar seksi olsa da, yine de pas geçeceğim. Güle güle, Harper."

Ari bunun kapıda bitmesini bekliyordu. Harper'ın şımarık bir velet olduğunu ve savaşımadan pes etmeyeceğini tahmin etmişti ama biraz edepli olmasını ummuştı.

Yine de bunu istemek çok fazlaydı ve onu koridora kadar takip etti.

"Ama *neden?*" diye çığlık attı. "Biz *sonsuz* dek birlikteydik! Aman Tanrım, bu başka bir kadın, değil mi? *Değil mi!?*"

Gerçekten, gerçekten değildi; bir gece önce buraya gelmesinin nedeni ayrılmaktı. Valentine'ı masada otururken görmek bu planları sona erdirmişti. Büyülenmişti ve kadın gittikten sonra onu takip etmek zorunda kalmıştı. Varlığıyla onu hazırlıksız yakalamıştı - bu iyiliğin karşılığını vermek zorundaydı.

"Seni temin ederim Harper, yakın gelecekte biriyle çıkmak gibi *bir* planım yok. *Güle güle.*"

Asansörün kapıları açıldı ve o vagona binerken Harper kapıların önüne dikilerek kapanmalarına izin vermedi.

"Bu bir test, değil mi? Her zaman aptal bir kız olduğumu düşündün, şimdi de beni test ediyorsun."

"Bu utanç verici olmaya başladı," diye iç geçirdi ve parmaklarını alnında gezdirdi.

"Bu iş daha bitmedi, Ari Sharapov. Senin küçük aptal oyununu oynayabilirim. Ve ne kadar aptal olduğunu anladığında, yapman gereken çok şey olacak. Sürünmek ve ödemek. Cartier'i isteyeceğim!" diye bağırdı.

Valentine için ödediği parayı düşünürsek, yakın zamanda başka kadınlara para saçmayacaktı. Harper'a sıkı bir gülümseme verdikten sonra elini onun koluna koydu. Onun dokunuşuyla erimesini izledi ve bu onu neredeyse eğlendirdi.

Neredeyse.

"Sanırım o köprüye geldiğimizde geçmemiz gerekecek."

Sonra onu nazikçe ama sertçe koridora doğru itti. Kız hazırlıksız yakalanmıştı ve itişin etkisiyle kapılardan tökezleyerek uzaklaştı. Dengesini bulduğunda çok uzaktaydı. Kapılar kapanmadan önce gördüğü son şey onun şaşkın yüzüydü.

İşte, o kadar da zor değilmiş. Bir sorun halledildi. Şimdi de ve bazı temel kurallar koyun. Bunun gibi bir duruma daha düşmek istemem.

Yine de bunun bir sorun olacağını düşünmüyordu. Valentine da kendisinininkine benzer bir durumdaydı - kavrayışının hemen ötesinde bir şey arıyordu. Görünüşe bakılırsa çok sıkışık bir durumdaydı ve birçok farklı yöne çekiliyordu. İş. Okul. Ev. Büyükannesi. Sırtındaki yükün bir kısmını alacak birini arıyor olmalı. Durumu kontrol altına alacak biri.

Ve Ari sadece bunun özlemini çekiyordu - *kontrol*. Bu da onu Valentine, onun istediği pek çok şeyi temsil ediyordu. *İhtiyacı olan* şeyleri. Tüm kontrolün kendisinde olduğu, tüm kararları kendisinin verdiği, ihtiyacı olanı aldığı ve karşısındakini umursamak zorunda olmadığı bir ilişki.

Paraya ihtiyacı vardı.

Bağlılık olmadan seks istiyordu.

Kazan-kazan.

Onu çok iyi tanımıyordu ve bu mükemmeldi, çünkü tanımasına gerek yoktu. Görünüşünü beğenmişti, sevişme şeklini beğenmişti ve evet, kişiliğini de beğenmişti. Bunların hepsi onun için yeterince iyiydi. Uzun zamandır onlarınki gibi bir durumun hayalini kuruyordu, bu yüzden şimdi olabildiğince uzun süre buna tutunacaktı.

Onu sıkmadığı sürece.

Yazık, gerçekten, çünkü eninde sonunda her şey değişir.

VALENTINE ertesi sabah uyanıp aşağı indiğinde, yeni durumu hakkında daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiğine karar veremedi. Mutfığa girdi ve masada sessizce otururken Hemşire Grace, Gam-Gam için kahvaltı hazırladı.

Grace arkasını dönme zahmetine bile girmeden, "Enkaz gibi görünüyorsunuz, bayan," diye iç geçirdi. Val onun arkasından homurdandı. "Kendimi enkaz gibi hissediyorum."

"Büyükannen için yaptıklarına hayranım, gerçekten hayranım ve cennete gireceğin kesin. Ama arada bir gerçekten ara vermek gerekiyor."

Ah. Rahatsız edilmeyen ve bağlanmayanların ifadesi. Valentine insanların ona böyle şeyler söylemesinden nefret ederdi. Elbette bir molaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Tanrım, bir molaya ne kadar çok ihtiyacı olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Ama bu molayı nasıl verecekti?

Üzgünüm Bay Ev Sahibi, bu ay tüm kirayı ödeyemeyeceğim - ara vermek zorunda kaldım.

Whoopsie, Mercy Tıp Kliniği, benim hatam, bu tedavi için size para veremem - ara vermek zorunda kaldım.

O tansiyon ilacına gerçekten ihtiyacın olduğunu biliyorum Gam-Gam, ama reçeteyi yeniden doldurmaya gücüm yetmedi - ara vermek zorunda kaldım.

Pffft. Molalar, onun yaşadığı türden sorunları hiç yaşamamış insanlar içindi, o böyle düşünüyordu.

"Grace," diye iç geçirdi çenesini kavuşturduğu kollarının üzerine koyarken. "Sana birkaç soru sorabilir miyim? Hemşirelikle ilgili olmayan?"

"Elbette, sorabilirsiniz."

"Bundan önce ne yapıyordun? Evde bakım yapmadan önce mesela." "Yıllarca acil servis hemşireliği yaptım."

Val, "Demek bunu bir kariyer olarak yaptın," diye tahmin etti. Grace kıkırdadı ve sonunda yüzünü ona döndü.

"Evet, bu benim kariyerimdi. O işi çok seviyordum. Ama aslında otuz iki yaşına kadar hemşirelik okuluna gitmedim."

Val canlandı.

"Gerçekten mi? Liseden beri hemşirelik yaptığını sanıyordum," dedi. Grace başını salladı.

"Oh, hayır. Çok kötü notlarım vardı, okulda gerçekten çok zorlandım.

Ben

bir *model* olacak, bilmiyor musun? Manken," diye kıkırdadı hemşire.

"Eminim nasıl olduğunu tahmin edebilirsin. Ailem üniversiteye gitmediğim için çok kızgındı, bana yardım etmeyi reddettiler, ben de bir konserde tanıştığım bir kız arkadaşımın yanına taşındım. Kötü bir grupta takılmaya başladım."

"Grace, duyduklarıma inanamıyorum," Val şaşırmış gibi yaptı ve ikisi de güldü. Hemşire Grace Turner olabildiğince dürüst bir insandı, Valentine onun ailesinin sözünü dinlemeyip çılgın bir kalabalığa karıştığını hayal bile edemezdi.

"Biliyorum, biliyorum. Sonra bulabildiğim küçük modellik işleri de kurumaya başladı. İşte oradaydım, yakışıklıydım ama bir kutu dolusu taş kadar aptaldım ve tekne şovları gibi şeyler yapmaya başladım. Asla ama asla tekne şovu yapma," dedi ciddi bir sesle ve Valentine başını salladı. "Ben sadece... Faturaları ödemek için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım. Gündüzleri bir fast food restoranında çalıştım, bütün gece parti yaptım ve hafta sonları da gösterilere çıktım. Hayatımın pek de harika bir dönemi değildi, söylememe izin verin."

Valentine tekrar başını salladı ve ellerine baktı. Ojesi dökülmeye başlamıştı ve başparmağındaki boyayı endişeyle karıştırıyordu.

"Sen... yaptığın şeyin yanlış olduğunu hiç düşündün mü?" diye sordu sonunda.

"Affedersiniz?" Hemşire Grace tepsinin kenarındaki ilaçları düzenlemek için geri dönmüştü.

"Yaptığın şeyin yanlış olduğunu mu düşünüyordun? Kötü olduğunu. Bu sana kendini kötü hissettirdi mi?" diye vurguladı Valentine. Grace uzun bir süre düşündü, sonra omuz silkti.

"Hayır, ben öyle demezdim. En azından işler için. Kendimi o durumlara soktuğum için kötü hissediyordum ama dürüst olmak gerekirse, başımı suyun üstünde tutabildiğim için gurur duyuyordum. Kız arkadaşlarımdan çoğu evlerine geri döndüler, ya da şeker babaları oldu, ya da daha kötüsü. Işıkları kapatıldı, evden çıkarıldılar, her türlü korkunç şey. Çok param olmayabilirdi ve dairem kabus gibi olabilirdi ama benimdi ve her zaman kiramı ödedim. Kirayı ödedim ve ışıklarımı hep açık tuttum. Yani evet, yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyorum. Sadece ... bildiğim en iyi şekilde hayatta kalmaya çalışıyordum" diye açıkladı.

Valentine dalgın dalgın odanın diğer ucuna baktı ve Hemşire Grace'in yemek tepsisiyle çıktığını fark etmedi.

Zaten düşündüğü de buydu - kötü bir şey yapmıyordu, hayatta kalmak için yapması gerekeni yapıyordu. Büyükannesine bakmak için. Ari geçen hafta ve ondan önceki hafta yaptıklarından farklı bir şey yapmıyordu - sadece daha fazla para ödüyordu.

Çok daha fazlası.

Ve eğer istemiyorsam onu becermek zorunda değilim. Mesele bu değil.

Gün ışığı yanıyordu ve zaten yeterince saat yoktu, bu yüzden Valentine kendini değiştirdi. Yukarı çıktı ve Grace'in büyükannesini almasına yardım etti.

yataktan çıkardılar. Ona bir çeşit sünger banyosu yaptırmayı başardılar, sonra onu giydirip tekrar yatağa yatırdılar.

O sırada neredeyse öğlen olmuştu ve tek yapmak istediği bir ya da iki yıllığına yatağına geri dönmek olsa da Valentine bisiklet kaskını taktı ve okula gittim. Sıkıcı bir muhasebe dersi boyunca oturdum ve zar zor uyanık kalmayı başardım.

Sonunda tekrar açık havaya çıktığında ağlamak istedi. Altı saat iyi uyumuş olmasına rağmen bitkin düşmüştü. Dokuzda Caché'ye gitmeden önce eve gidip biraz kestirebilirdi ama kendini bunu zaman kaybı olarak görmeye programlamıştı. Saat daha iki bile olmamıştı, şehir merkezindeki bisikletli kurye servisi için birkaç saat paket taşıyabilirdi.

Altı bin çok gibi görünebilir ama çabuk biter. Şimdi tembellik etme.

Ocak ayı neyse ki mevsim normallerinin dışında kuru geçti - neredeyse hiç

Chicago'ya göre kar yağmıştı ama hava çok soğuktu. Geniş bir çimenlikte bisikletine doğru yürürken, başının ve boynunun etrafına kocaman bir örgü atkı sarma işlemine başladı. Bu onu çok şık bir evsiz gibi gösteriyordu ama aynı zamanda kulaklarının donmasını da engelliyordu.

Bisiklet rafına vardığında, bisikleti sarmanın ortasında durdu ve önündeki manzaraya aval aval baktı.

Ari Sharapov, onun bisikletinden sadece birkaç nokta aşağıda bir arabaya yaslanmıştı. Üzerinde yine bir takım elbise vardı, bu sefer sadece iki parçaydı ve her zamanki gibi şık görünüyordu. Bir elindeki anahtarları aşağı yukarı savuruyordu ama kızın kendisine baktığını fark edince durdu.

"Ah, işte buradasın."

Valentine cevap vermedi. Olduğu yerde donup kalmıştı.

"Tam bir bukalemun gibisin, biliyorsun," diye devam etti ona doğru yürürken. "Gün ışığında tamamen farklı bir insan gibi görünüyorsun. Bunu tanınmamak için mi yapıyorsun?"

Uzun bir süre ona baktı, sonra silkinip kendine geldi. "Burada ne arıyorsun?" diye tısladı ve etrafına bakındı.

"Seni arıyorum. Bu kadarının açık olduğunu sanıyordum," dedi.

Kadın ona ters ters baktı. Onu gündüz vakti görmek çok gerçekçiydi. *Her şeyi çok gerçek kılıyordu.*

"Unuttuysan söyleyeyim, *kız arkadaşın* bu okula gidiyor! Burada olamazsın!"

"Nezaketsizlik etmek istemem ama Harper tam yanımda duruyor olabilir ve kafana doladığın o şeylerle seni tanıyamaz. Çöp kutusunda mı buldun? Berbat görünüyorsun," diye onu bilgilendirdi.

"Nasıl görüdüğüm umurumda değil. Sadece git."

Ari iç çekti ama gitmedi. Hatta ona bir adım daha yaklaştı.

"Harper'ın cuma günleri dersi yok. Ailesini ziyaret etmek için Hafta sonları Winnetka," diye açıkladı, tüm ülkedeki en zengin banliyölerden birinin adını vererek. "Arabaya bin."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye tersledi. "Kulüpte değiliz, burada senin için çalışmıyorum."

"Doğru. Ama burası da buz gibi ve sen hipotermi geçirmeye değmezsin. Arabaya bin Val."

Ona siktirip gitmesini söylemek istedi. Varlığı onu rahatsız ediyordu ama tavırları daha da kötüydü. Çok rahat, çok lakayt. Sanki hiç uyumamışlar gibi.

Bir gece önce birlikte olmuşlardı; o sadece kız arkadaşının çalışma arkadaşıydı, hepsi bu. Ve işte buradaydı, derisinden sürünerek çıkmak ve kaçmak istiyordu. Bu adil değildi. Kulüpte gerçekten farklı biriydi, çok daha farklıydı.

daha komuta edici. Çok daha cesur.

Ve çok daha sıcak. Siktir et, sadece şu aptal arabaya bin ve onu dinle.

Onu takip ederken homurdandı ve giderken eşarbını açtı. Yolcu koltuğuna oturmadan önce onu ve sırt çantasını arka koltuğa attı. Sonra, kalın bir kışlık mont ve iki kapüşonlu sweatshirt gibi diğer fazla katmanlarını çıkarmaya devam ederken sessiz kaldı. Neredeyse içinde yaşadığı örgü hırkaya kadar indiğinde, sonunda soyunmayı bıraktı.

Ari ona döndüğünde, "Ben de tam gösteriyi izleyeceğimi düşünmeye başlamıştım," diye yorum yaptı. Gözlerini devirdi.

"Sen öyle san. Ve Harper'ın burada olmaması bunun iyi bir fikir olduğu anlamına gelmez. Onun bu okulda arkadaşları var - eğer bunu duyarsa ikimiz de mahvoluruz," diye belirtti Valentine, aralarında işaret ederek. Ona güldü.

"Harper'ın arkadaşı yok. Onu kıskandıkları için kendini daha iyi hissetmesini sağlayan insanlar var," diye yanıtladı.

"Nasıl istersen öyle boya. O projeyi onunla yapmalıyım. O nota ihtiyacım var. Eğer bunu benim için mahvedersen, ben-"

Ari elini kaldırdı ve kız anında çenesini kapattı, sonra da irkildi. Konu ona geldiğinde vücudunun otomatik tepki vermeye ayarlı olmasından nefret ediyordu, beynine danışmaya bile zahmet etmiyordu.

"Biraz tavır yatakta eğlencelidir, ama bunu beni azarlamak için bir bahane olarak kullandığında o kadar da değil," dedi. "Patronuna bir ton parayı beni azarlayasın diye ödemedim."

"Hayır," diye kabul etti Valentine. "Benimle *onun kulübünde* vakit geçirebilmek için ona müstehcen bir miktar para ödedin. Fark etmediysen söyleyeyim, şu anda orada değiliz. Gidebilir miyim?"

Yemi yutmadı. Bu sinir bozucuydu. Neden kızgın olduğunu bile bilmiyordu ama ona baktıkça her saniye daha da öfkeleniyordu. Ve adam ona güldüğünde, öfkeden kafasının patlayacağını düşündü.

"Oh, Valentine," diye kıkırdadı ve arabayı çalıştırdı. "Çok eğlenceli olacaksın, bunu söyleyebilirim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Arabaya bindin. İkimiz de yakın zamanda çıkmayacağını biliyoruz."

Ooohhh, ondan nefret ediyordu. Kadın ters ters baktı ama adam sırtarak park yerinden çıktı ve kükreyerek otoparktan uzaklaştı.

Ona sessiz davranmaya çalıştı ama küstahlığına sessizce katlanmak konuşmaktan daha kötüydü, bu yüzden sonunda ona homurdandı.

"Porsche mu? Son derece klişesiniz Bay Sharapov," dedi Sharapov'a, arabanın ön paneline bakarken sözlerinden küçümseme damlıyordu.

Sadece biraz daha güldü.

"Arabamı beğendiğine sevindim Val."

"Kapa çeneni. Nereye gidiyoruz? Bu öğleden sonra yapmam gereken işler var." "Biliyor musun, sesinin inlerken çıkmasını daha çok tercih ediyorum."

sikimin etrafında."

Bu onu susturmak için kesin bir yoldu. Alevlerin yanaklarına sıçradığını hissedebiliyordu, bu yüzden dönüp pencereden dışarı baktı ve yanlarından hızla geçen trafiği izledi.

"Her şey bir günlük iş efendim," diye iç geçirdi sonunda.

Arabayı uzun bir süre sürdükten sonra sonunda bir yeraltı otoparkına girdiler. Belki de ofisinden ya da herhangi bir yerden bir şey alması gerektiğini umarak arabada beklemeye çalıştı, ama adam sadece yanına geldi ve kapısını açtı. Sonra uzaklaştı ve onu yetişmesi için yalnız bıraktı.

Asansöre bindiklerinde "Tamam, peki," diye boyun eğdi. "Neredeyiz?"
"Benim evim," dedi ve en üst kat için bir düğmeye bastı. Kadın
Kafam karıştı.

"Ne demek istiyorsun? Ofisin mi?"

"Kafan mı iyi senin?" diye güldü. "Seni neden ofisime getireyim ki?"

Tekrar kızarmayı *reddetti*.

"Bilmiyorum, çünkü bana hiçbir şey söylemiyorsun. Neden okuluma
gelip beni kaçırasın ki?" diye karşılık verdi.

"İstekli olanı kaçıramazsın, Valentine."

"Sizin ve benim istek tanımlarımız çok farklı olmalı."

"Bence çok ama çok benzerler."

Asansör, anında klostrofobik hissetmesine neden olan dar bir koridora
açıldı. Adam koridorun ortasındaki kapıya doğru yürürken arkasından
ayrılmadı. Bu kattaki sadece iki kapıdan biriydi - diğeri tam karşısındaydı.
Bir katın tamamını kaplayan iki daire olduğunu tahmin etti.

Ari sonunda kapının kilidini açtığında, bir kez daha onu bekleme
zahmetine katlanmadan doğruca içeri girdi. Valentine yavaşça hareket etti
ve kapıyı arkasından kapatırken her şeyi içine çekti.

"Burası senin evin mi? Harper'la yaşadığını sanıyordum," dedi geniş çatı
katı dairesine göz gezdirerek. Adam çoktan karşı tarafa geçmiş, oturma
odasına doğru ilerliyordu.

"Hayır," diye yanıtladı. "Harper'la yaşamak asla bir seçenek değildi."

"Özür dilerim," diye kıkırdadı Val, onun peşinden gitmek için dönerken.
"Kabalık etmek istemem ama görünüşe göre kız arkadaşından pek
hoşlanmıyorsun."

"Muhtemelen bilmediğim içindir."

"O zaman neden onunla birliktesin?" diye sordu ellerini havaya
kaldırarak. "Neden hoşlanmadığın biriyle çıkıyorsun? Neden seni
becermesi için kadınlara para ödüyorsun? Neden seninle vakit geçirmem
için *bana* para ödüyorsun?"

Geniş, boş ve ürkütücü sessizlikteki dairede durup birbirlerine baktılar.
Ari blazer ceketini omuz silkerek çıkarmıştı ve şimdi kanepenin arkasında
duruyordu. Göğsünün ortasından elmas bir kravat iğnesi ona doğru
parıldıyordu. Bu arada, Ari'nin uzatılmış, büyük boy hırkası bir omzundan
düşmüş, dirseğinde toplanmıştı ve hiçbir aksesuar takmamıştı. Gece ve
gündüz gibi görünüyordlardı. Çarpışan iki farklı evren.

Büyük, büyük bir patlama gibi.

Aralarındaki mesafeyi kapatırken alçak ve tehlikeli bir sesle, "Seni ilgilendirmeyen nedenlerden dolayı onunla birlikteydim," dedi. "Ve sanırım ikimiz de biliyoruz ki dün gece tek bir kuruş bile ödemek zorunda değildim ve sen yine de beni becerecektin."

Valentine bununla tartışmaya bile kalkışmayacaktı.

"Peki neden ödeme yaptın?" diye taktik değiştirdi.

Kıkırdadı ve elini çenesinde gezdirdi. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"Evet."

Kulağına fısıldayabilmek için eğildi.

"Çünkü seni dizlerinin üzerinde, para içinde görmenin beni hayatımda hiç olmadığım kadar sertleştireceğini biliyordum."

Ondan nefret etmeliyim. Ondan gerçekten nefret etmeliyim.

Ve ona tam olarak bu sözleri söylemek için başını çevirdi - dürüst niyeti buydu. Ne yazık ki, o da aynı anda döndü ve Dudaklar birleşti ve o çok korktuğu Büyük Patlama sonunda gerçekleşti.

Kadının kolu adamın boynuna, adamın kolu da kadının beline dolanmış, vücutları bir arada olmak için zorlanıyordu. Adamın boştaki eli kadının göğsünü avuçluyordu.

ve sütyenini hissettiğinde hırladı. Kendi eli de boş durmadı - saçlarını taradı, sonra bir avuç tuttu ve nazikçe çekti.

"İşte *bu* yüzden dün gece sana para ödedim," diye kızın ağzına karşı nefes nefese kaldı. "Ve işte bu yüzden önümüzdeki iki haftalık gece için patronuna para ödedim."

Ateşin üzerine atılan soğuk bir kova su gibi, o anı öldürdü. Valentine onu bıraktı ve yavaşça uzaklaşarak onun üzerindeki hakimiyetini kırdı.

"Bu fantezi işinde gerçekten çok kötüsün," diye kıkırdamayı başardı ağzını silerken.

Ari, "Bence bu gerçeklik meselesinde gerçekten çok kötüsün," diye meydan okuyunca Ari omuz silkti.

"Hangisi olursa olsun. Ve kulüpteki *gecelerimde bana eşlik etmen* için para ödedin - bunun için *değil*," diye hatırlattı ona. "Ben senin çatı katındaki dairende hızlı bir sikiş için alabileceğin bir fahişe değilim, üzgünüm. Benim hakkımda düşündüklerinizin aksine, bacaklarım o kadar kolay açılmıyor."

Ari içini çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra da kanepeye oturdu.

"İşleri zorlaştıracığını biliyordum."

"Özür dilerim. Bunun cazibemin bir parçası olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." "Bu biraz zorlama oldu. Otur."

Kendisine söyleneni yaptı, aralarında bir beden mesafesi bıraktı. Adam boşluğa baktı, sonra ona alaycı bir gülümseme verdi.

"Eminim paranın bir kısmını Del'den geri alabilirsin," diye teklif etti, geri vermek zorunda kalmayacağını umarak ve dua ederek.

"Hayır, söylediğimde ciddiydim - senin zamanın için para ödüyorum. Ve bu süre zarfında yapmak istediğin tek şeyin Parcheesi oynamak olduğuna karar verirsen, sanırım yapacağımız şey bu olacak. Bu yaptığım ilk kötü yatırım olmayacak."

Valentine bir an afalladı, sonra bir kahkaha patlattı. "Bahse girerim hayatında hiç Parcheesi oynamamışsındır."

"Bu bahsi kaybedersin. Benim hakkımda çok fazla varsayımda bulunuyorsun," diye belirtti.

"Kusura bakmayın, hakkınızda bir şeyler varsaymak çok kolay."

"Seni buraya ben getirdim," diyerek asıl tartışmalarına devam etti. "Çünkü muhtemelen yaptığım anlaşma konusunda üzgün ya da kafanın karışık olduğunu biliyordum.

DelVecchio ile bir anlaşma yaptım ve sana öfkeni boşaltman için bir şans vermek istedim. İnsanlarla birlikte yaşıyorsun ve kulüp her zaman dolu - benim evim iyi bir fikir gibi göründü."

"Beni buraya seks için getirmediğin değil mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Umut ettiği için bir adamı suçlayamazsın. Şu bölmenin arkasında bir California King var," dedi Ari, omzunun üzerinden duvarı göstererek.

"Tamam, yani bana önümüzdeki iki hafta içinde seni bir daha hiç becermesem bile, ödediğin paranın yine de benim olacağını mı söylüyorsun?" diye iki kez kontrol etti. Adam inledi.

"Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, evet. Seni zorlamazdım. Ama muhtemelen Caché üyeliğimden vazgeçerdim. Masa oyunları pek bana göre değil.

şey," diye açıkladı. Kadın kıs kıs güldü; adamın kuru mizah anlayışı onu etkilemeye başlamıştı. "Yine de - o muhteşem amcığınla beni bir daha şereflelendirmeye karar verirsen, evimin kişisel kullanımın için müsait olduğunu bilmeni istedim."

İşte bu onu gerçekten şaşırttı.

"Benim 'kişisel kullanımım' mı? Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Ari cebinden bir anahtar çıkardı ve anahtarı ona uzatırken Valentine'in gözleri büyüdü.

"Sen ve ben anahtarı olan tek iki kişiyiz," diye onu temin etti. "O

kapıdan başka kimse giremez. Çılgın saatler boyunca çalışıyorum.

Ayrıca Del'e güvenlik kayıtları için sürekli ödeme yapmak zorunda kalmak istemiyorum. Belki bazı geceler buraya gelip... bir ya da iki masa oyunu oynamak istersin."

Valentine uzun bir süre avucundaki anahtara baktı, kafası ve kalbi arasında bir savaş sürüyordu. Onun dairesinin anahtarı ondaydı. Kız arkadaşında bu bile yoktu ve gülünç bir şekilde kendini özel hissediyordu. Bu da kendisini berbat hissetmesine neden oluyordu. Kıpırdandı ve dizlerinin üzerine çöktü, onun sözlerini düşünürken bacaklarını altına aldı.

"Özür dilerim, belki de gerçekten aptalım," diye yumuşak bir sesle konuştu, hâlâ anahtara bakıyordu. "Ama ben sadece... Hâlâ anlamıyorum. Ödemelerden ve anlaşmalardan bahsediyorsun ama sanki bütün iş gecelerimi birlikte, baş başa geçirmek istiyormuşsun gibi konuşuyorsun. Senin bir kız arkadaşın var ama anahtar bende. Neden ondan ayrılıp bana çıkma teklif etmiyorsun?"

"Valentine," diye güldü. "Aptal mısın bilmiyorum ama kesinlikle safsın. *Ben bir kız arkadaş istemiyorum. Zorunda olmadığım birini istiyorum. önemsedğim, istediğim zaman becerebileceğim. Bu yüzden bu sabah Harper'dan ayrıldım.*"

Evet. Bu Büyük Patlama'nın sonu yoktu, dalgalanma etkisi devam etti, devam etti ve devam etti. Nefesi kesildi, sonra öksürdü ve bir an için kesildi.

"Ne yaptın?"

"Perşembe gecesini planlarımı bozdun," dedi, minderlere yaslanıp bacak bacak üstüne atarak. "O zaman ondan ayrılmak için Harper'ın dairesine gitmiştim."

"Ama sonra beni tanıdın," diye nefes aldı Val ve başını salladı.

"Sonra seni tanıdım. İşe gitmek için ayrılmak zorunda olduğunu söylediğinde, gerçekten sen olduğundan emin olmak için takip etmek zorunda kaldım. O gece seninle yatmak gibi bir niyetim yoktu. Ben bir pisliğim ama genelde tam bir piç değilimdir. Sen çok... karşı konulmazsın, kendi tarzında."

Valentine buna inanamıyordu. Gecenin yarısında uyumamış ve günün büyük bir bölümünde kendini hırpalamıştı çünkü... Val uyandığında çoktan ayrılmış olduğu bir kız arkadaşı vardı.

"Bekârsın," diye kontrol etti ve adam tekrar başını salladı. "Hem de çok."

"Ve sen de başka bir kız arkadaş istemiyorsun," diye devam etti.

"Tüm konuşmayı tekrar mı edeceğiz?"

Onun alaycılığını elinin tersiyle itti.

"Yani, mutluyum sanırım. Gerçekten de anlaşılanızdan caymak zorunda kalacağımı düşünmüştüm," dedi ona. "Hepsi bir fantezi ve Harper'ı tanımak ve seninle birlikte olduğunu bilmek her şeyi çok zorlaştırdı. O Şeytan'ın platin sarısı versiyonu ama yine de senin kız arkadaşındı. Bunu ona yapabileceğimi düşünmemiştim."

"Ama şimdi..." Ari cümlesinin dağılmasına izin verdi. Valentine omzunun üzerinden uzaklara baktı, dişleri alt dudağının üzerinde geziniyordu.

"Ama şimdi o senin için hiç kimse," diye devam etti sonunda. "Ve sen de kulübüme gelip iyi vakit geçirmek isteyen bekâr bir erkeksin."

"Ödediğim fiyata göre, en iyi zamanı bulsam iyi olur."

"Bu her şeyi çözmez," diyerek Valentine dikkatini tekrar ona yöneltti. "Ayrılığı nasıl karşıladı?"

"İyi değil."

"Düşündüm de. Ona hâlâ ihtiyacım var, Ari. Partner değiştirmemize izin yok, ona notlarım için ihtiyacım var ve okulda kalmak için notlarıma ihtiyacım var," diye açıkladı.

"Bunun beni nasıl etkilediğinden ya da neden umursamam gerektiğinden emin değilim."

"Eğer Harper eski erkek arkadaşının dayanamadığı sınıf arkadaşıyla yattığını öğrenirse, benden hoşlanmamayı bırakıp tamamen nefret etmeye başlayacaktır.

Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Senin düşüncesizliğinin cezasını çekmek için burada değilim," dedi ve bir kahkaha attı.

"*Bizim düşüncesizliğimiz.*"

"Her neyse," diye homurdandı Valentine. "Bizi bilmemeli. Beni kaçırmak için okula öylece gelemezsin. Bizi birlikte görürse ya da birlikte olduğumuzu duyarsa, bu benim için her şeyi berbat eder. Bu bir sır olarak kalmalı."

"Başka türlü olmasını istemezdim," diye yanıtladı Ari. "Aslında, mükemmel bir şekilde işe yarıyor ve yapmak istediğim bir sonraki konuşmayı hallediyor."

"Hangisiydi?"

"Sen benim kız arkadaşım değilsin," diye vurguladı. Kadın gülmeye başladı ama adam elini kaldırdı. "Harper'la istemediğim ve büyük olasılıkla uzun süre pişmanlık duyacağım bir ilişkiye zorlandım. Sen farklısın. Ben bir hizmet için para ödüyorum. Sen benim... stres gidericimsin. Muhtemelen seni vergilerimden düşebilirim. Bir iş yapıyorsun, başka bir şey değil. Daha fazlasını istemiyorum ve sen de daha fazlasını alamayacaksın."

"Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye homurdandı Val.
Görünüşe göre Ari Sharapov pek de romantik bir adam değildi. Harper'ın belki de ilişkilerini bitirdiği için memnun olması gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

"Ben ciddiym. Sen benim kız arkadaşım değilsin. Arkadaşım değilsin. İyi vakit geçirmekten başka bir şey değilsin benim için. Günlük hayatımın bir parçası olmayacaksın.

hayat - sen sadece gece içinsin."

Aziz Valentine, hizmetinizdeyim - sadece hava karardıktan sonra ortaya çıkar!

Valentine bir an için gözlerini kapattı. Ondan bir oyuncakmış gibi bahsediyordu. Geceleri onunla oynamak istediğinde çekip çıkarabileceği, sonra da gündüzleri rafa geri koyabileceği bir şey.

Evet, ama çok çok pahalı bir oyuncak. Altı bini al ve iki hafta boyunca çeneni kapalı tut. Sen de ondan başka bir şey istemiyorsun, yani en iyisi bu.

"Bu benim için de geçerli," diye cevap verdi sonunda. "Sen bir müşterisin. Ben bir hizmet sunuyorum. Temelde bir yoga eğitmeni gibiyim."

"Hmmm, ben daha çok bir Kama Sutra eğitmeni gibi düşünüyordum."

"Har dee har har."

"Bu konuda aynı fikirde olduğumuza göre, devam edelim," diye devam etti Ari ve neredeyse gülecekti. Adam gerçekten de tam bir avukattı. "DelVecchio bir büyükanneden mi bahsetti? Zor bir dönemden mi geçiyorsun?"

Bu onu gerçekten şaşırtmıştı. Neden umursasın ki? Az önce birbirlerinin hayatlarının bir parçası olmadıklarını söyleyip durmuştu.

"Bu seni ilgilendirmez," diyerek onun daha önceki ifadesini yineledi.

"Benim hakkımda kişisel bir şey bilmene gerek yok."

"Seninle ilgili kişisel hiçbir şey umurumda bile değil. Sadece seni becermeme engel olabilecek her şeyden kurtulmak istiyorum," diye açıkladı.

"Ki bunu yapmayı henüz kabul

etmedim." Yüksek sesle

homurdandı.

"Tamam, Valentine. Tamam. Sen ne dersen."

Tanrım, ondan nefret ediyordu.

"Büyükannem beş ay önce, ben buraya taşındıktan hemen sonra felç geçirdi. Bu yüzden Caché'de işe girdim, sağlık faturalarını, kirayı ve diğer her şeyi ödemesine yardımcı olmak için. Bu yüzden derslerden sonra bisikletli kuryelik yapıyorum ve bu yüzden dün gece Del'in seni arayıp on üç bin dolarını kışına sokmanı söylemesine gerek kalmadı," diye uzun bir nefes aldı. Adam kaşlarını kaldırdı.

"Bütün bunları sen

mi yapıyorsun?"

"Evet."

"Çok yorulmuş olmalısın."

"Ben her zaman öyleyim."

"Gündüzleri neden böyle görüldüğünü açıklıyor," diye mırıldandı, gözleri yüzünde geziniyordu. Hiç makyaj yapmadığını hatırladı ve ona ters ters baktı.

"Siktir git, Ari."

"Memnuniyetle," dedi ve kalçası dizlerine değecek şekilde kanepeden aşağı doğru kayd. "Bak ne diyeceğim. Çarşamba'dan Cumartesi'ye kadar olan gecelerin için on üç bin dolar ödedim, değil mi?"

"Doğru," dedi, sesi kuşku doluydu.

"Okuldan, bisikletten, kulüpten, hasta büyükannenden ve yaptığın diğer şeylerden yorulduysan o gecelerin benim için hiçbir değeri yok. Bu benim için pek adil değil," diye başladı. Kızın çenesi düştü.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Hasta büyükanneme bakmam *hiç adil* değil. sana?"

"Ben öyle demedim," diyerek gözlerini ona dikti. "*Yorgun olman* adil değil. Bu benim için bir sorun yaratıyor ve benim sorunlarım yok. Ben sorunları *ortadan kaldırırım*."

"Büyükannemi öldürmekten bahsediyormuş gibi konuştuğunun farkındasın, değil mi?"

Yüksek sesle güldü.

"Henüz o kadar kötü değilim. O yüzden *başka bir* anlaşma yapalım. Belki gündüz saatlerini de içeren bir anlaşma."

Gözlerini kısmıştı.

"Kelimenin tam anlamıyla sadece gece için olduğumu söyledin."

"Her şeyi kelimesi kelimesine alıyorsun. İyi, daha çok gölgeler içinmişsin gibi düşün. Hayatımın çevresi için."

"Vay be, bir kızı nasıl şişireceğini iyi biliyorsun," diye alay etti Val. "Kaç saat? Ne kadar para?"

Ari, "Büyük bir davayı yeni bitirdim, bu yüzden önümüzdeki iki hafta boyunca iş yüküm hafif olacak," diye cevap verdi. "Şu anda çok boş zamanım var, o yüzden hafta içi ikiden dokuzaya kadar diyelim."

"Sen delisin," diye güldü. "Beni neredeyse hiç tanımıyorsun bile. *Ben* bile bu kadar zaman geçirecek kadar ilginç olduğumu düşünmüyorum."

"Belli ki kendini hiç becermemişsin."

"Gururum okşandı ama yine de çılgınca. Ayrıca, yapamam - hemşire altıda ayrılıyor, bu yüzden o saatten sonra büyükannemle kalmak zorundayım. Yalnız kalamaz."

"Ah! Pazarlık noktası," dedi Ari yüksek bir sesle. "Senin harika 'arkadaşlığına' erişim karşılığında, saat altıdan sonra büyükannenle kalması için başka bir hemşireye ödeme yapacağım. Kulağa hoş geliyor mu?"

Aman Tanrım.

Kulağa *cennet* gibi geliyordu. Valentine büyükannesini seviyordu, gerçekten seviyordu ve geçtiğimiz beş ay boyunca onun için her şeyi yapmaya hazır olduğunu kanıtlamıştı. Ama beş ay boyunca giydirip soyduktan, banyo yaptırdıktan, besledikten, ilaç verdikten, sondalar, bezler, gün batımı ve kafa karışıklığından sonra, o ...

Bir *ara vermek* istedi.

Ari Sharapov'un ona teklif ettiği şey de buydu.

Bir tatil ve ne de olsa ben seyahatin koruyucu aziziyim.

"Pekâlâ," diye başladı Val, sesi titriyordu. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Benim için bir hemşirenin parasını ödüyorsunuz ve ben sadece hafta içi gündüz randevuları ya da her neyse, müsait olmak zorunda mıyım?"

"Evet. Ve açıklığa kavuşturalım - seni benimle yatmaya zorlamayacak olsam da, hoş ve küçük bir hemşire tutarsam ve sonra aniden telefonuna cevap vermeyi unutursan bunun pek sportmence olacağını sanmıyorum. Bu bir anlaşma.

Burada kazanıyoruz. Geri adım atarsan ödemeni kaybedersin," diye uyardı onu ve o da başını salladı.

"Bu adil."

"Yani gelecek Salı seni arayıp öğleden sonra üç gibi Parcheesi oynamak istediğimi söylersem benimle burada buluşacak mısın?" diye sordu. Valentine başıyla onayladı.

"Evet. Dersim olmadığı ve acil bir durum olmadığı sürece," diye düzeltti. "Büyükannem şimdi iyi ama yaşlı ve hasta. Olur böyle şeyler. Sen biriyle yatmak istiyorsun diye onu hastanede bırakacak değilim."

"Anlaşıldı. Öyleyse anlaştık mı Bayan O'Dell?" Ari sordu.

Bu delilikti. Neden bunu yapmak istiyordu ki? Ve onunla? Birbirlerini tanımıyorlardı. Eğer kız işi bırakmazsa, Del bir hafta içinde ona uğrayıp parasını geri isteyebilirdi. Del çılgına döner ve muhtemelen onu kovardı.

Ari aynı zamanda diğer insanların duygularını pek önemsemeyen kibirli bir pislikti. Val çoğu zaman aşırı duygusaldı ve çok fazla önemseme eğilimindeydi. Berbat bir eşleşmeydi.

*Ama biz eşleşmeye çalışmıyoruz, o da Val ile vakit geçirmeye çalışmıyor - dünyanın en iyi gece kulübünün koruyucu azizi **Saint Valentine**'ı istiyor ve kimse duygularını saklamakta ondan daha iyi olamaz.*

Kafasını temizlemek için salladı, sonra elini uzattı.

"Anlaştık, Bay Sharapov."

Güldü, sonra kızın elini tutup dudaklarına götürdü.

"Küçük bir 'Parcheesi' ile anlaştırmaya ne dersin?" diye sordu, dudaklarını bileğinde gezdirerek. Valentine titredi, sonra aklına bir şey gelince boğazını temizledi.

"Ben fahişe değilim."

Elinden başını kaldırıp

baktı. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Bu konuda çok ama *çok* net olmak istiyorum," dedi, sesi zorlukla çıkıyordu.

fısıltının üstünde. "Sadece benim arkadaşlığım için para ödüyorsun. Seni birlikte olduğumuz her gün becerebilirim ya da bir daha hiç beceremem, fark etmez,

Çünkü sadece *bana eşlik ettiğin* için para ödüyorsun. Seninle yatmam için bana para ödemiyorsun, ben fahişe değilim. Eğer seks yaparsak, bu sadece birbirimizi çekici bulduğumuz içindir. *Ben bir fahişe değilim.*"

Ari uzun bir süre ona baktı ve onun anladığını umdu.

Buna inanmasının ya da en azından inanmasına izin vermesinin onun için ne kadar önemli olduğunu görebilmesini umuyordu.

"Bunun senin için önemli olduğunu görebiliyorum," diye yanıtladı sonunda. "Ve sana söz veriyorum, seni 'bir fahişe' olarak görmüyorum."

Ve anında, omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi. Vicdanından.

"Tamam," diye titrek bir nefes verdi Val. "Tamam, güzel. Tamam.

Teşekkür ederim." "Ayrıca bu konuda 'belki' diye bir şey yok - senden etkileniyorum. Sen de

Bana çekici geliyor. Birbirimizden etkileniyoruz. Sevişmeye başlayabilir miyiz, yoksa Parcheesi oynayabilir miyiz? Çünkü seninle konuşmaktan çok sıkıldım.
sen."

Valentine bir kahkaha patlattı ve o da bir öpücükle sesi susturdu. Kız onun dudaklarına gülümsedi, sonra adam onu aniden kucağında öne doğru çekince çığlık attı. Kendini sırtüstü yatarken buldu ve adam üzerine eğildi.

"Bekle bekle bekle," diye güldü adamın dudakları çenesinin üzerinde gezindiğinde. "Sanırım yeniden pazarlık yapmak istiyorum."

"Shhhh, Valentine. Şimdi sessizlik zamanı." "Ses tonunuza itiraz ediyorum, avukat bey."

"Sen hiç susmaz mısın?"

"Sadece paranızın karşılığını vermeye çalışıyorum, Bay Aaron Sharapov." "Bana öyle deme," sesi kadının boynunda boğuklaştı.

"Ne? Bay Sharapov?"

"Hayır, *Aaron*. Kimse bana öyle demez."

"Aaron'dan 'Ari'yi nasıl aldınız? İkisi tamamen alakasız isimler," diye dikkat çekti.

"Sen çok... sinir bozucusun," diye iç geçirdi ondan uzaklaşırken. "Cazibe sana fazladan pahalıya patlayacak."

Sırıttı, sonra uzandı ve dalgın bir şekilde saçlarını yüzünden uzaklaştırmaya başladı. Adam bunu yaparken kız kıpırdamadan durdu, şaşırmıştı

Ona karşı ne kadar nazik olduğunu.

"Annemin babası Ari Zukerman, babamınki ise Aaron Sharapov'du. Babam kaybetmediği için yasal olarak Aaron'ım ama anneme isterse bana lakap olarak Ari diyebileceğini söylemiş. Bu yüzden *herkesin* beni böyle çağırmasını sağladı. Annem de kaybetmeyi sevmezdi."

Valentine şaşırmıştı, onun kendisiyle böyle bir hikâyeyi paylaşmasını beklemiyordu. Sadece onun tuhaf lakabını merak etmişti. Onun bir parçası

Bunu paylaştığı için mutluydu - bu onu bir pislik olmaktan çıkarıp gerçek bir insan haline getirmişti. Onu neredeyse küçük bir çocuk olarak hayal edebiliyordu, kafasında bir demet vahşi, sarı bukleler, annesi onu çağırırken avluda koşuyordu. Babası arka planda şakacı bir şekilde kaşlarını çatıyordu.

Kaşlarını çatmaya başladı, bu yüzden onu tekrar kendine çekti ve ağzını göğsüne yaklaştırdı. Gömleğini çekiştirip çekiştirmeden önce yaka kemiği boyunca öperek istekle boyun eğdi.

Onun gerçek bir insan olmasını istemiyorum. Pisliğin teki olmasını istiyorum.

Çünkü bu sadece bir anlaşma ve iki hafta sonra onun Ari, Aaron ya da John Doe olmasının bir önemi kalmayacak - çünkü artık birlikte olmayacağız.

Şu an birlikte bile değiliz.



A Bir saat sonra Ari, Valentine'ın evinin önünde duruyordu. Telefonuna numarasını girmekle meşguldü ve Kızın dikkati dağılmışken, o da bu fırsattan yararlanarak eve göz atmaya başladı.

Bina biraz eski püskü ama temizdi. Mahallenin geri kalanı da benzer bir durumda görünüyordu. Chicago'nun normalde gittiği bir bölgesi değildi ama çok da köhne sayılmazdı. Belirgin bir şekilde alt orta sınıftı - sosyoekonomik merdivenin hiç bilmediği bir basamağı.

"Bulabildiğin en iyi yer burası mıydı?" diye sordu yolcu koltuğuna bakarak. Valentine arabadan inmişti ve şimdi kaldırımında duruyordu. Sırt çantasıyla boğuşuyor, onu kayışlarından tutarak arka koltuktan çekip çıkarmaya çalışıyordu.

"Hayır, bence dört kişiyi küçücük bir alana tıktırmak ve ikinci el mobilyalarla yaşamak eğlenceli. Cidden, kim böyle küçük bir araba alır ki, bebekler için yapılmış!" diye homurdandı sıkılmış dişlerinin arasından. Ari gözlerini devirdi, sonra arkasına uzandı ve çantayı itmeye başladı.

"Belki buraya bu kadar çok şey koymasaydın, bu kadar büyük olmazdı," diye karşı çıktı. Kadın ona sıırttı.

"Bu öğleden sonra kaçırılacağımı bilmiyordum. Bilseydim, on sekiz kat kışlık giysimi evde bırakırdım. Kahretsin!" diye bağırdı aniden, kayışı bıraktı ve ellerini saçlarına götürdü.

"Ne var? Ne oldu?"

"Bisikletim okulda kaldı. Yani işe otobüsle gitmek zorundayım. Bu gece," diye inledi. Ari güldü ve sırt çantasını sertçe iterek nihayet ön koltuğu geçmesini sağladı. Sırt çantası arabadan fırladı ve yere düştü.

"Taksiye bin."

Valentine gülmeye başladı.

"Keşke kendini duyabilseydin. 'Taksiye bin', sanki herkesin taksi parası için ayıracak elli doları varmış gibi. O kadar zengin ve bilgisizsin ki, seninle dalga geçmek neredeyse zalimlik."

"Muhtemelen yapmamak en iyisi. Zorbalık çok demode."

Çantasını almak için uzandığında hâlâ gülüyordu. Sırtına aldıktan sonra kapıyı kapatacakmış gibi kapıyı tuttu, sonra bir süre tereddüt etti

O an. Sokağa baktı ve alt dudağını çiğnedi.

Gergin. İlginç.

"Peki... bu gece kulübe geliyor musun?"

"Neden, Bayan Valentine," diye alay etti. "Bu gece randevunuz olamayacağım için üzgün müsünüz?"

Yanakları hafif bir gül rengine döndü ama umursamazca omuz silkti.

"Hayır."

Onu çok ilginç bulmuştu. Bir çeşit masumiyet, saflık vardı, çok doğal ve organik bir yanı vardı. Sevimli davranarak kendisini iyi hissetmesini sağlamaya çalışmıyordu, onu gerçekten heyecanlandırıldığını söyleyebilirdi. Bunu istediği kadar inkâr edebilirdi ama gerçekten de ondan oldukça etkilenmişti. Hatta *vurulmuştu*.

Bir de madalyonun öteki yüzü vardı, azizin şeytanı.

Gecenin sevgilisi bambaşka bir kadındı. Dar kıyafetler, seksi şakalar ve günahkâr dans figürleri. İşte o akşam onu görmek istediğini itiraf etmekten çekiniyordu, oysa bir gece önce işinin ortasında beynini dağıttı.

Onun dünyasında artık her şey biraz sıkıcı hale gelmişti. Buna kıyasla, o sadece çok ...

İlginç.

"Bana bakıyorsun."

Kadının sert sesi Ari'yi daldığı hayallerden çekip çıkardı. Ona sıkı bir gülümseme verdi. "Sana bakmak kolay," diye cevap verdi ve kızın pembe yanaklarına bakıp sıırtı neredeyse kıpkırmızı oldu. "Ve kim bilir, belki daha sonra biraz 'Parcheesi' için uğrarım. Belki de uğramam."

Sonra yolcu koltuğuna uzandı ve kaldırımından uzaklaşmadan önce arabanın kapısını çekerek kapattı.

VALENTINE ne yapacağından emin değildi.

En son ne zaman öğleden sonra erken saatlerde eve geldiğini hatırlamıyordu, en azından gerçek bir süre için. Hem Hemşire Grace hem de Bailey ona yabancıymış gibi bakıyordu. Sanki oraya ait değilmiş gibi.

Geçtiğimiz beş ay boyunca her gün, her zaman yapılacak bir şey vardı. Yapılacak bir iş, dışarı çıkıp çalışacak para. Ari'ye yalan söylemiyordu - tüm zamanını ya okulda, ya çalışarak ya da büyükannesine yardım ederek geçiriyordu.

Ama artık hafta sonu için derslerini bitirmişti. Saatlerdir Caché'deydi ve büyükannesi şekerleme yapıyordu. Hemşire Grace onunla birlikte üst katta kalmış, sessizce en sevdiği pembe diziyi izliyordu.

Böylece Val daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmaya karar verdi. Bailey ile takılmaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kızın yatak odasının kapısını çaldıktan sonra rahatça.

"... ne?" Bailey'nin bu soru karşısında kafası karışmış gibiydi.

Valentine, "Sadece ne yaptığına bakıyordum," diye tekrarladı.

"Oh, dışarı çıkman mı gerekiyordu? Sorun değil, dışarı çıkmama gerek yok.

Bugün bir şey olursa bütün gece burada olacağım," diye güvence verdi Bailey. "Sokağın aşağısındaki yerden bana büyük bir pepperoni al yeter."

"Hayır, hayır," diye güldü Val. "Bir şey yapmana ihtiyacım yok, sadece... merhaba diyorum. Takılmak ister misin falan diye soruyorum."

Bailey ona

bakakaldı. "... ne?"

"Biliyorum, 'normal' oda arkadaşları gibi değiliz." Valentine parmaklarıyla tırnak işareti yaptı ve anında kendi kendine kızdı. "Bunun için özür dilerim, burada her zaman bir adım önde olmaya çalışmakla meşgulüm. Sonunda bir adım öne geçtim ve düşündüm ki belki de birbirimizi biraz daha iyi tanıyalım."

Diğer kız çılgık atarak evden kaçmak ister gibiydi. Sanki doğrudan gözbebeklerinin üzerine sıcak balmumu dökmeyi tercih eder gibiydi. Odasına dönüp Valentine'a baktı, sonra tekrar arkasına baktı. Sonunda içini çekti ve kapısını ardına kadar açtı.

"Kodlama yapıyorum ama içeri gelebilirsin," diye homurdandı Bailey, sonra da bilgisayar masasına geri döndü.

Valentine yavaşça odanın içinde ilerledi ve bunu yaparken etrafına dikkatlice bakmaya çalıştı. Bailey'nin odasına hiç girmemişti. Duvar da bir anime programının ve adını hiç duymadığı bir müzik grubunun posterleri vardı. Yatağın ucunda bir yığın kirli çamaşır duruyordu ve bilgisayar masasının yanında bir sürü Red Bull kutusu üst üste yığılmıştı - ya da yapıştırılmıştı? - içine Eyfel Kulesi'nin şekli.

Val kıkırdayarak, "Etkileyici," dedi ve kutuları işaret etti. Bailey onlara baktı, sonra omuz silkti.

"Uyumakta zorlanıyorum."

"Red Bull içtiğin için olabilir mi?"

"Red Bull içiyorum çünkü bir şeyi yenemiyorsan ona katıl. En iyi kodlama çalışmamı geceleri yapıyorum," diye yanıtladı. Valentine başını salladı, sonra etrafına bakındı. Küçük bir basamaklı tabure gördü ve onu alıp masanın yanına koydu. Üzerine oturduktan sonra tekrar Bailey'e baktı.

"Okula bunun için gidiyorsun, değil mi? Bilgisayar programcılığı mı?" diye sordu.

"Oyun," diye düzeltti Bailey. "Video oyunları tasarlıyorum."

"Bu harika. Gerçekten harika aslında. Ben de tasarım için okula gidiyorum," dedi Val.

"Biliyorum. Moda," diye homurdandı oda arkadaşı.

"Hey, ben senin seçtiğin mesleği eleştirmedim. Ben de tasarım yönetimi okuyorum, giyim tasarımı değil. Moda endüstrisinde tamamen farklı alanlar."

"Yeterince adil."

Valentine kendini garip hissetti ama Bailey bilgisayarında her ne yapıyorsa onunla meşguldü.

"Oh!" aklına bir şey geldi. "Sana söylemek istedim - başka bir hemşire tutacağım."

Bu Bailey'nin dikkatini çekti.

"Beni kovuyor musun?" diye sordu, bilgisayardan uzaklaşarak, gözlerini kocaman açarak. Valentine ellerini kaldırdı.

"Hayır, hayır, sana hâlâ ihtiyacım var. Her zamanki gibi akşam dokuzdan sabah altıya kadar," diyerek programlarını tekrarladı.

"Güzel, çünkü başka bir yere gidecek param yok. Lütfen beni kovmayın. Yani, hemşirelere falan ihtiyacınız olduğunu anlıyorum ama başka şeylere de yardım edebilirim."

"Bailey, seni kovmuyorum, söz veriyorum. Sadece meşgul olabilirim. Bazen Hemşire Grace'in çıkacağı saatte burada olamayabiliyor, bu yüzden başka bir hemşire bulmanın zamanının geldiğini düşündüm. Grace'den daha fazla çalışmasını isteyemem, zaten on iki saattir burada," diye iç geçirdi Valentine. Grace'in yatılı bir hemşire olmasını çok isterdi ve bunun için Ari'yle neredeyse takas yapmayı düşünmüştü.

Ama Grace'in bir kocası vardı, tüm zamanını Valentine'ın evinde geçiremezdi. Bazı akşam saatlerine bakacak ikinci bir hemşire iyi olurdu.

"Başka bir işe mi giriyorsun?" Bailey sordu. Valentine kalın kalın yutkundu.

"Bir çeşit çağrı üzerine, evet."

"Bu kadar çok çalışarak kendini öldüreceksin," diye işaret etti. Valentine homurdandı.

"Bundan hiç şüphem yok. Seni işine geri dönmek için yalnız bırakayım, hemşirelik durumu hakkında seni bilgilendirmek istedim," diyerek ayağa kalktı.

Bailey nihayet tekrar konuştuğunda Valentine kapıdan çıkmak üzereydi. "Hey, Val?" diye seslendi ve Val dönüp ona baktı. "Teşekkür ederim.

bana haber veriyor. Ve ... Sadece sana söylemek istedim. Bence bu gerçekten harika. Yaptığın her şey. Okul, her zaman kışını yırtarak çalışman, bana bedava kalacak bir yer vermen."

Val, "Aslında bedava değil, çoğu gece bütün gece evde kalmak zorundasınız," diye itiraz etti.

"Hadi ama, ikimiz de zaten dışarı çıkmayacağımızı biliyoruz. Ve senin Büyükanne geceleri hiçbir şey yapmıyor, sadece uyuyor - gerçekten her saat başı onu kontrol ediyorum. Neyse, teşekkürler. Sürekli burada saklanan bir ucube gibi olduğumu ve bir sürtük gibi davranabildiğimi biliyorum ama ben... Umarım... bir gün senin gibi olmayı denerim."

Duyguları o kadar tatlıydı ki neredeyse Valentine'ın gözlerini yaşartacaktı.

Ama aynı zamanda, özellikle de son zamanlarda yaptığı anlaşmaları düşündüğünde, midesinin biraz bulandığını hissetti.

"Hayır, bilmiyorsun," diye kıkırdadı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Gerçekten bilmiyorsun, Bailey."

"Evet. Eğlenceli ve dışa dönüksen, sabahları eve geldiğinde nasıl görüldüğünü görüyorum, makyajımı nasıl böyle yapacağımı bile bilmiyorum ve giydiğin kıyafetler çok havalı," diye güldü Bailey. "Bahse girerim çalıştığın kulüp harikadır."

Hastalık hissi giderek kötüleşiyordu. Valentine yirmi iki yaşındaydı, New York'luydu ve son beş yılda pek çok zor şeye maruz kalmıştı. Bailey ise on dokuzuna yeni basmıştı ve Minnesota'dan yeni gelmişti. Ne kadar tuhaf ve şirret olsa da, sonuçta iyi bir kızdı.

Valentine öyle kalacağını umuyordu.

"Bak ne diyeceğim," konuşabilmek için boğazındaki akmayan gözyaşlarını temizlemek zorunda kaldı. "Bir gün, izin günlerimden birinde, eğer meşgul değilsen, belki makyajını yapmama izin verirsin, ben de sana kıyafetlerimden birkaçını ödünç veririm ve birlikte dışarı çıkarız. Bence çok eğlenceli olur."

"Evet. Evet, ben de Val," dedi Bailey. Sonra kocaman gülümsedi. "Maske takmış gibi olacağım, bambaşka bir insan gibi davranabilirim. Dışarıdayken endişeliyim. Belki senin kulübüne gidebiliriz."

Valentine sertleşti.

"Kesinlikle oraya gitmiyoruz," dedi, sonra gülerek sözlerini yumuşattı. "Yani, ben orada çalışıyorum, değil mi? Orada oynamak istemiyorum. Başka bir yere gideriz. Bu bir randevu olacak."

Ondan sonra aceleyle yatak odasına geri çekildi. Daha fazla dokunaklı anı kaldıramazdı, Tanrım.

Belki de Caché'de hoşuna giden şeylerden biri de buydu ve Ari'yle olan durumundan hoşlanmaya başlamıştı. Her şey çok hafifti. Endişe yok, duygu yok, kısıtlama yok. Caché'de tek yapması gereken ortaya çıkıp dans etmek ve flört etmektir. Ari'yle yapması gereken tek şey ortaya çıkıp dans etmek ve flört etmektir.

Evde çok fazla sorumluluğu vardı. Her zaman her durumun kontrolünü elinde tutmak zorundaydı. Kendini kontrol etmek zorundaydı. Herkesle ilgilenmek, iyi notlar almak ve

Bir ay boyunca yetecek kadar parası vardı ve şimdi görünüşe göre birilerinin ona bakması konusunda endişelenmesi gerekiyordu.

Şimdi düşününce, en özgür olduğu anlar - *kendini* en özgür, en *kendisi* hissettiği zamanlar - hep Caché'deydi.

Bana saygı duyuyor, Tanrım. Daha kötü birini seçebilir miydin, Bailey?

Sonunda işe gitmek için hazırlanma vakti geldiğinde, Valentine akşamının düzgün bir şekilde başlamasına fazlasıyla hazırды. Öğleden sonrasının çoğunu odasında, Ari'nin mesaj atmasını umarak kullan-at telefonuna bakarak geçirmişti.

Caché'de eskortluğa başladıktan sonra Del ona bir brülör almıştı. Kendisinin ya da kulübün izini süremeyeceği bir hesaba bağlı bir cep telefonu. Müşteri bilgilerini orada tutuyordu, randevulaştığı insanları. Kulübün müdavimleri olanlara ve aynı kişilere verdiği tek numaraydı. Aynı zamanda tüm iş arkadaşlarına verdiği numaraydı. Sadece Del ve Charice onun gerçek telefon numarasına sahipti.

Ari'ye gerçek numarasını vermemişti çünkü bir aptal olabilirdi ama tam bir moron değildi. Ari'ye gerçek hayatına zaten sahip olduğundan daha fazla erişim izni vermeyecekti.

Gerçi bunun pek bir önemi yoktu çünkü mesaj atmıyordu.

Üstünü değiştirmeye başlamadan önce büyükannesine akşam yemeği vermeye çalıştı ama o gece Gam-Gam için zor bir gece oldu. Yumuşak havuç ve patates püresi havasında değildi. Ya da peynir. Ya da onun besleyici

İçki. Su, süt, çay ya da *herhangi bir şey*. Bira istiyordu, lanet olsun, o yüzden biri ona bira getirsin! Valentine ona bira içemeyeceğini söyleyince sinir krizi geçirmeye karar verdi.

Pencerelerdeki yumuşak havuçları ve yastık kılıflarındaki patatesleri temizledikten sonra Val yatağa girdi ve büyükannesi tekrar uykuya dalana kadar ona sarıldı. Sonra yavaşça geri çıktı ve yaşlı kadını yorganın altına soktu.

Kimse size söylemiyor. Kimse size bunun böyle olacağını söylemez.

Tüm bunlardan sonra otobüse binecek havada değildi. Bu yüzden Ari'nin tavsiyesine uydu ve giyindikten sonra kulübe gitmek için bir taksiye elli dolar verdi. Gecenin sonunda eve otobüsle dönebilirdi. Sırt çantasını üst kattaki dolabına bıraktı, sonra da Kulüp Odası'ndaki bara doğru ilerledi.

"İyi hissediyor musun Val?" Barmen Gary ona doğru yürürken sordu. Kapıların açılmasına on beş dakika vardı, bu yüzden neyse ki odada sadece personel vardı.

"Hayır," diye cevap verdi, barın arkasına doğru yürüdü ve doğruca kahveye yöneldi.

"Ne oldu? Müşteri sana sorun mu çıkarıyor?" diye sordu ve kız tencereden bir yudum alınca kaşlarını kaldırdı.

"Hayır," diye tekrarladı. "Oh.

Evdeki şeyler mi?"

Bir yudum daha aldı. "Evet."

Kahve cezvesini yavaşça ondan uzaklaştırırken tek söylediği "Anladım," oldu. "Şimdi bunun birazını geri kalanımız için saklamaya ne dersin?"

Bir tabureye oturmak için hareket etti ve aynı anda DelVecchio koridordan çıkıp onlara doğru yürüdü.

"Bu gece büyük gece!" diye bağırdı ve saçma bir dans yapmadan önce ellerini çırpı.

"Yıldızlarla Dans'a mı katılacaksın?" Gary tahmin etti. Val aklına gelen görüntüye yüksek sesle güldü.

"Hayır," dedi Del, yumruklarını marakas gibi sallayarak. "*Bu gece burada tüm bekârlığa veda partilerini sona erdirecek bir bekârlığa veda partimiz var.*"

"Öyle mi? Kim o?" Gary sordu.

Del o kadar ünlü birinin adını vermişti ki Valentine'ın bile ağzı açık kalmıştı ve genellikle böyle şeylere verdiği tepkileri gizlemekte iyiydi.

"Neden burada? Artık Los Angeles'ta yaşadığını sanıyordum," dedi şaşkınlıkla.

"Evet, evet, ama o bir oyun için burada ve sanırım üniversite burada evleniyor, eski en iyi arkadaşı ya da her neyse. O arkadaşı da buranın üyesiymiş, birkaç saat önce beni aradılar ve buraya geleceklerini söylediler.

Bu gece. Otuz kişilik bir parti ve buna personel ve halkla ilişkiler çalışanları dahil bile değil." Del o kadar heyecanlıydı ki neredeyse titriyordu.

Gerçekten gülünçtü. Marco DelVecchio muhtemelen ünlü konuklarından çok daha zengindi ama bu tür şeyler nedense onu gıdıklıyordu. Şöhreti seviyordu, onunla birlikte gelen şatafatı ve ihtişamı seviyordu. Kaçınılmaz olarak peşinden gelen parayı da seviyordu.

"Keşke bilseydik," diye homurdandı Gary. "Umarım hiçbir şeyimiz bitmez ve ihtiyaç duyacakları tüm para üstünü yapmaya yetecek kadar nakit olduğundan şüpheliyim."

"Ah siz küçük inançlılar! Kendi işimi nasıl yapacağımı bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

iş değil mi?" Del ellerini göğsüne bastırarak güldü. "Her şeyi ayarladım. İki yüz bin dolar karşılığında her şey dâhil muamelesi görecekler, bebeğim. Para üstü vermene gerek yok, sadece içkileri teslim etmen gerekecek. Ve içki adamımı aradım bile, şu anda kamyonuna normal haftalık içkimizin iki katını yüklemek için deposuna gidiyor.

Sonra da hazırda bekleyecek. Detroit'ten kokaincimi getirttim, şehir merkezindeki en iyi striptizcileri getirttim, şehirdeki en iyi DJ'i getirttim - hatta laboratuvar kalitesinde LSD bile getirttim ve eczacımız bunları dağıtmak için hazır olacak."

Valentine, "Bu çılgınlık olacak Del," diye belirtti. "Bu kadar kısa sürede üstesinden gelebileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?"

Daha önce de ünlüleri ağırlamışlardı ama genellikle planlamak için çok zamanları oluyordu.

Ekstra güvenlik tutuldu, personel bilgilendirildi, her şey yerli yerine oturtuldu. Yaklaşık iki dakika önceden haber verilmesi bunların hiçbirisi için zaman bırakmadı, bu yüzden kolayca bir bok gösterisine dönüşebilirdi.

"Zaten yolda ekstra güvenliğim var, tüm kameralarım yanıyor - bu yüzden ne yaptığınıza ve nerede yaptığınızı dikkat edin" dedi ve ona sert bir bakış attı. Kızardı ve taburede geri çekildi. "Ve ne var biliyor musun? Siktir et, bu gece kendimi iyi hissediyorum, bu yüzden sadece söyleyeceğim - size güveniyorum çocuklar. Chicago'daki en iyi ekip benim için çalışıyor. Yani evet, bence bu işin üstesinden gelebilirsiniz."

Kulüp odasındaki herkes - Gary, diğer barmen, iki bar destekçisi, birkaç go-go dansçısı ve bir hademe - hepsi alkışlamaya başladı. Valentine kendini bir tür rüya sekansının içindeymiş gibi hissetti.

"Evet, yapabiliriz!" Gary tezahürat yaptı.

Odadaki enerji hissediliyordu ve herkes hareket etmeye başladı Hazırlanmak için iki kat zaman. Müzik daha çalmamıştı bile ama go-go kızları podyumlarının üzerinde kıçlarını sallamaya başlamışlardı bile. Valentine taburesinden kalktı ve Del'i koridora kadar takip etti.

"Bu inanılmaz, Del. Caché için berbat bir hafta oldu, değil mi?" diye güldü. Bir kolunu onun beline doladı ve yanına yaklaştırdı.

"Evet, öyle oldu Aziz Valentine," diye güldü o da. "Ne olduğunu biliyor musun, bebeğim?"

"Ne?"

"Sen benim şanslı tılsımımsın," diye bilgilendirdi onu. Kadın gözlerini devirdi ama adam başını salladı. "Hayır, bence gerçekten öylesin. Benim şanslı olduğumu düşündüğünü biliyorum.

Ama aynı zamanda çok çalışırım ve insanları gözetirim ve o gün iş için geldiğinde, dans etmeden önce seni işe alacağımı biliyordum. Çünkü sende özel bir şey var evlat.

insanlar senin yörüngene giriyor. Bence tüm bu şanslı şeyler, senden kaynaklanan fazla yıldız tozu."

"Tanrım, Del, dur, beni ağlatacaksın."

Müzik Odası'nın ortasında durarak, "Bu kadar saçmalık yeter!" dedi. İnsanlar her yerde koşuşturuyor, ipekleri kurmaya ve grubun enstrümanlarını akort etmeye çalışıyordu. "Şimdi, bu gece ne yapacağınızı biliyorsunuz. Seksi ol, kıcını salla ve flört et. Onlara Chicago'dan hiç ayrılmamış olmayı diletceksin. Partideki her erkeğin üyelik için başvurmasını istiyorum, anladın mı?"

"Anladım."

Her Geyin bittiğini düğündü ama adam aniden sırtına eğildi ve dudaklarına gürültülü bir öpücük kondurdu. Bunda cinsel bir şey yoktu - onun aynı şeyi Serge'e ve yarım düzine başka insana yaptığını görmüştü. Sadece şok olmuştu çünkü ilk kez patentli bir DelVecchio övgü öpücüğüne maruz kalıyordu.

"Lanet olsun, işimi seviyorum!" diye bağırdı onu bıraktığında ve Herkes tekrar tezahürat yapmaya başladı. Sonra onun kıcına bir şaplak attı ve uzaklaştı.

Sonraki üç saat boyunca Valentine tam olarak kendisine söyleneni yaptı. Ne de olsa Del ona hâlâ para ödüyordu. Artık iki maaş bordrosu vardı - açılış için kulübe gelmek zorundaydı ve Ari ile olan "sözleşmesi" bittikten sonra bir işe sahip olmak istiyorsa en az gece yarısına kadar kalmak zorundaydı. Bu yüzden dans etti, seksiydi ve flört etti. İçkileri getirdi, şakalar yaptı ve turlar düzenledi.

Ancak Ari'nin kurallarını da aklının bir köşesinde tuttu ve misafirlerle daha fazla bir şey yapmak için hiçbir daveti kabul etmedi.

Büyük ünlüyle tanışamadı, ancak onu görebildi - o ve beraberindekilerden bazıları Kulüp Odası'nın girişine yakın bir yerde duruyordu. Müstakbel damatla tanıştırıldı ve ona sarıldı ve ağzına sürekli alkol ve gözlerinin önünde güzel kızlar ile beslendiğinden emin oldu.

Yine de gecenin büyük bölümünde gözlerini girişten ayırmadı. Kulüp Odası kalabalıktı - Cuma geceleri haftanın en yoğun gecelerinden biriydi. Ama bu işi kalabalıkta birini nasıl fark edeceğini bilecek kadar uzun süredir yapıyordu ve bütün akşam Ari'yi fark etmemişti.

Belki de gelmiyordur.

Muhtemelen onunla dairesinde seks yapmayı reddettiği içindi. Elbette onun hakkındaki varsayımlarında haklıydı.

Elbette Valentine onunla tekrar yatacağı. Eğer Ay Odası'ndakinin en azından yarısı kadar iyi olsaydı, o zaman yine de *Şimdiye kadar yaptığı* en iyi seksti; *kesinlikle* Ari ile tekrar seks yapacaktı.

Ama bunu bilmesine izin veremezdi, ilişkide *tüm* gücün onda olmasını istemiyordu. Onunla arabaya binmiş olmasının ve onunla bir yere gitmiş olmasının onu becermek zorunda olduğu anlamına gelmediğini düşünmesini istemiyordu. Yetki ondaydı, gerçekten, onda *değil*. Bu yüzden onun kanepesinde biraz öpüştükten sonra onu itmiş ve eve gitmesi gerektiğini söylemişti.

Yine de küçük güç gösterisi çok işe yaramış olabilir. Belki de onu *hiç* ilgilenmediği bir noktaya getirmişti.

"Sen harika bir dansçısın!"

Val arkasını döndüğünde genç bir adamın ona doğru yaklaştığını gördü. Ona güldü. Adamın yirmi bir yaşında olmasına imkân yoktu. On sekiz ya da en fazla on dokuz yaşında olduğunu tahmin ediyordu. Büyük bir altın zincir takıyordu.

boynunda ve bileğinde kocaman platin bir saat vardı. Gülümsemeye devam etti ve ona yakın dans etti.

"Teşekkür ederim! İyi vakit geçiriyor musunuz?" diye sordu, müziğin sesini duyurmak için bağırarak.

"İşte bu! Burası *çılgın bir yer!* Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye sordu ve kız yine güldü.

"Bebeğim, ben bir müdavimim," diye bilgilendirdi onu. "Sana gösterebileceğim şeyler."

"Gerçekten mi?" dedi, sonra endişeyle yutkundu. "Belki onları bana verebilirsin. Bana bir şeyler göster. *Kahretsin*, demek istediğim, belki bana gösterebilirsin bu şeyler."

Sohbeti koyulaştırmak ikinci doğasıydı. Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve onun bu hareketi nasıl izlediğini gördü. Ritimle hareket ederken ellerini vücudunda gezdirdi ve onun da bunu nasıl izlediğini gördü. Bu sefer çok kolay olacaktı. Gençti, hevesliydi ve belli ki zengindi. Onu Charice'e götürebilirdi ve muhtemelen onunla işi bittikten sonra bir bebek gibi uyurdu.

Yine de onunla gerçekten flört etmeye başlamadan hemen önce kuralları tekrar hatırladı. Kulüpteysen sadece Ari'nin kızıydı. Erkekleri ona eşlik etmeleri için para ödemeye ikna etmek zorunda değildi. önümüzdeki iki hafta boyunca. Bunu fark ettiğinde o kadar irkildi ki, dans etmeyi bıraktı ve sadece ona baktı.

Sonra aniden arkasında birini hissetti. Uzun boylu bir varlık üzerine doğru geliyordu. Çocuk omzunun üzerinden baktı, sonra tekrar baktı ve gülümsemesini kaybetti. Aynı anda, bir kol yavaşça beline dolandı ve onu çok sert bir göğsün içine çekti.

"Üzgünüm," dedi Ari'nin sesi kulağına yakın bir yerden. "O şeyleri sadece *bana* gösterme izni var."

Çocuk kalabalığın içinde dans etmeden önce iki kez daha endişeyle yutkundu.

Valentine başını yana çevirdi, alnında sakalları vardı. Çene. Gözlerini kapadı ve onun kokusunu içine çekti; odunsu, baharatlı bir parfüm. Sonra ritimle sallanmaya başladı ve Ari'yi de onunla birlikte hareket etmeye zorladı.

"Geleceğini düşünmemiştim," dedi diğer kolu belini sararken.

"Sabırsız küçük kız," diye alay etti. "Saat daha gece yarısını yeni geçti." "Ondan daha geç gibi geliyor."

"O çocuğu gerçekten alacak mıydın?" diye homurdandı. Kadın kıkırdadı, sonra kalçalarını bir daire şeklinde sallayarak kıcını adamın kasıklarına sürttü.

"Bu seni gerçekten rahatsız eder mi?" diye sordu karşılığında. Adamın ellerinden biri yüzüne geldi ve çenesinden kavrayarak onu kendisine bakmaya zorladı.

"Sana özel haklar için ödeme yaptığımı düşünürsek? *Evet*, bu beni rahatsız ederdi," diye onu bilgilendirdi ve sonra ona cezalandırıcı öpücüklerinden birini daha verdi. Dili kızın ağzına doldu, sonra da alt dudağını ısırabilmek için geri çekildi. Kız bunun şiddeti karşısında nefesini tuttu, sonra da güldü.

Adamın ceza anlayışının, onun zevk anlayışı olduğunu bilip bilmediğini merak etti.

Valentine onu bıraktığında, "Hayır, onu almaya gitmiyordum," diye güvence verdi.

"*Güzel.*"

Onunla yüzleşmek için arkasını döndü ve bunu yaptığında neredeyse iç çekiyordu. Ari çok yakışıklıydı, neredeyse çok fazlaydı. Onda eski Hollywood cazibesinin bir dokunuşu vardı, parmağını koyamadı. Belki de kalın dalgalı saçları ya da sert çenesiydi. Çelik gibi gözler. Adam tam anlamıyla bir erkekti ve bunu vücudundaki her hormonda hissediyordu.

"İşten mi geldin?" diye sordu, parmağını yakasının kenarından aşağı kaydırarak.

"Müşterilerle geç akşam yemeği," diye düzeltti onu, bakışları kendi kıyafetinin üzerinde gezinirken. "Söylemeliyim ki Valentine, ne zaman buluşacağımızı bilsem, ne giydiğini görmek için sabırsızlanıyorum." Kızın ellerinden birini tutup havaya kaldırdı, sonra sanki onu gösteriyormuş gibi geri adım attı. "Ve bu gece hayal kırıklığı değil. *Lanet olsun.*"

Onu düşünerek giyinmişti. Onu her gördüğünde pahalı, özel dikim takımlar giyerdi. Çok düzgündü, herhangi bir mahkeme salonuna, herhangi bir iş yerine, herhangi bir zamanda girebilir ve hemen uyum sağlayabilirdi. Bu yüzden onu kendisine çeken şeyin tam tersi olması olduğunu tahmin etmişti - genellikle ya hırpani ya da hafif sürtük ve her zaman ateşli görünüyordu. Değil
Gece kulübü *dışında her yere uygun.*

Bu gece Val bu üç şeyi tek bir görünümde birleştirdi. Bir çift uzun, kalın, topuklu bot, jartiyer kemeri, külot ve uyumlu sütyen ile uyluk yüksek çorapları ve ardından büyük boy beyaz bir tişört giyiyordu. Üzerinde eski bir müzik grubunun logosu vardı. Tişört kalçalarının üstünden düşmüş ve sarkmıştı.

bir omzunu çıkarmıştı. Tüm yaramaz yerleri örtülüydü, ancak kıyafet, yeterince sabırlı olan bir kişinin bir anlık bir bakış yakalayabileceği izlenimini veriyordu.

"Ben rahat ve sevimli olmayı hedeflemiştim," dedi ona kocaman gülümseyerek. "Sanırım başardın. Üstüne bir şey giymeyi unuttuğunun farkında mısın? pantolon?"

"Ben mi yaptım?"

Ari ona sıırttı, sonra onu dizginledi.

"Gündüzleri Val O'Dell," dedi. "Geceleri Aziz Valentine. İki kimliğe sahip olmak hiç yorucu olmuyor mu?"

Bir an düşündü, sonra "hayır - aslında hayatı kolaylaştırıyor" diye cevap verdi.

"Kesinlikle çok daha eğlenceli hale getiriyor." Sonra ellerini kızın boynunun iki yanında birleştirdi ve kulağını dudaklarına götürmeye zorladı. "Hadi buradan çıkalım."

"Gitmek mi istiyorsun? Buraya daha yeni geldin," diyerek ondan uzaklaştı. "Ayrıca, bu gece burada kimlerin olduğunu gördün mü?"

"Burada kimin olduğu umurumda değil," diyerek onu bıraktı. "Seninle yalnız kalmak istiyorum. Ay Odası dolu ve sanırım o büyük bayanın odasında bir seks partisi var. Burada mahremiyet yok."

Val, "Tamam, her şeyden önce, o büyük değil - tanıdığım en seksi insan," diye tersledi. Ari kaşlarını kaldırdı.

"Onun seksi olmadığını kim söyledi?" diye karşı çıktı ve kadın kendini gerektiği gibi azarlanmış hissetti. "İkincisi, işten öylece ayrılamam."

"Valentine," diye güldü. "Senin 'işin' az önce geldi. Del ile gece yarısına kadar kalman konusunda yaptığın anlaşmayı biliyorum. Ortaya çıkmak için neden şimdiye kadar beklediğimi sanıyorsun? Yani şu andan itibaren sabah beşe kadar senin patronum."

"Sen benim *müşterimsin*."

"Evet, müşteri her zaman haklıdır. Şimdi o tatlı kıcını yukarı kaldır, buradan gidiyoruz."

"Bu gece burası çok çılgın, Del küplere binecek -"

Ari, "Del için sorun yok," diye terslenerek onun sözünü kesti. "Del anlaşmayı biliyor. Eğer benimle ayrılmak istemiyorsan, söyle gitsin. Reddedilmeyi kaldırabilirim, Valentine. Öte yandan bahaneler beni hasta ediyor. Acınası insanlara alerjim var."

Gözlerini ona dikti. Bahane mi uyduruyordu? Kulüp Odası kalabalık, sıcak ve çılgıncaydı ve üst katın da daha iyi olmayacağını biliyordu.

Ayakları şimdiden acımaya başlamıştı. Tabii ki gitmek istiyordu, o zaman neden direniyordu?

Çünkü gidersen onunla seks yapacaksın ve kendine ne söylersen söyle bunun gerçekten bir fahişe olduğun anlamına geleceğinden korkuyorsun.

"Buradaki herkesi ekmemin kabalık olacağını düşünmüyor musun?" diye sordu, elindeki tek geçerli bahaneye tutunarak.

"Gidersen kimsenin fark edeceğini bile sanmıyorum," dedi Ari, sonra içini çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bak. Uzun bir gece geçirdim. Buraya seninle flört etmeye ve kıyafetine iltifat etmeye gelmedim. Gitmek istemiyorsan sorun değil ama ben gidiyorum. Belki haftaya görüşürüz."

Belki... belki de değil. Peki ben bu konuda ne hissederim?

"Bana beş dakika ver, çantamı almam lazım."



F On beş dakika sonra Valentine küçük Porsche'sine geri dönmüş, Chicago sokaklarında ilerliyordu. Koltuğunu arkaya yatırdı ve ayaklarını gösterge paneline yapıştırdı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ari, deri önlüğünün üzerindeki çizmelerine bakarak sordu.

"Ayak bileklerimin şişmesini istemezsin, değil mi?" diye sordu ona kocaman gülümseyerek. Adam bir saniye daha baktı, sonra kız kıpırdamayınca ayaklarını yere itti.

"Kendi zamanında bir hayvan gibi yaşa. Ayaklarını tekrar oraya koyarsan seni eve yürüyerek gönderirim."

Çatı katına kadar yol boyunca güldü.

İkinci kez içeri girmek garipti. Bir şeyler farklıydı. Belli ki aradan geçen sekiz saat içinde hiçbir şey değişmemişti. Hala aynı mobilyalar, hala aynı cilalı zeminler ve tezgahlar.

Ama şimdi biliyordu. Boynundaki uzun zincirden sarkan anahtar ondaydı. Burası artık sadece Ari Sharapov'un dairesi değildi. Artık onun için de bir yerdı.

Böyle hissetmeyi beklemiyordu.

"Daha önce söyledim mi bilmiyorum ama evinizi sevdim," dedi ve onu mutfığa kadar takip etti. Ocağın önünde geniş bir ada vardı ve sırt çantasını onun önüne bıraktı.

"Öyle mi?" diye cevap verdi, bir dolabı açıp birkaç bardak indirirken ona dikkat etmiyordu.

"Evet. Çatı katlarını, stüdyoları hep sevmişimdir. Küçük olanlar değil, büyük olanlar, bunun gibi. Kapıları olmamasına rağmen yine de biraz mahremiyet," diye açıkladı Val, saçındaki tokaları çekiştirerek. Saçlarını başının iki yanında iki topuz yapmıştı. Ağır kahverengi bukleler hızla

omuzlarından aşağı yuvarlandı. Ari kaşlarını kaldırarak ona baktı, sonra eğilip dondurucusunu açtı.

"Hiç böyle bir dairede bulundun mu?" diye sordu, sesi şüphe doluydu. Adam bir şişe votka çıkarıp adanın üzerine koyarken kadın ona şakacı bir şekilde ters ters baktı.

"Beni zavallı, çaresiz bir yetim sandığınızı biliyorum ama aslında öyle değilim," dedi saçlarını dağınık bir atkuyruğu yaparak. "Benim

Ebeveynler iyiydi, güzel bir yerde yaşıyorduk. Manhattan'da pek çok partiye katıldım - bu çatı katının yanında acınası kalan yerler."

Bu onun gülmesine neden oldu ve ses yüksek ve şaşırtıcı derecede sıcaktı. Votkayı iki bardağa doldurdu ve tezgâhın üzerine damlattı, sonra da içkilerden birini ona uzattı.

"O zaman onu düzeltiyorum. Aziz Valentine'in şerefine," dedi Ari ve kadehini onun şerefine kaldırdı. "Manhattan Sosyetaesi ve Chicago'lu Parti Kızı." "Tanrım, kulağa iç karartıcı geliyor," diye güldü Val ve kadehini tokuşturdu

bir yudum almadan önce.

"Ben parti kızını sosyeteeye tercih ederim," dedi. "Harper'a bakmak harikaydı ama çok soğuktu ve tam bir sürtüktü. Bir gün çok güzel ve çok kötü bir eş olacak."

Valentine bir içki daha içmek üzereyken dondu kaldı. Bir saniye hareketsiz kaldıktan sonra son votkayı da içti.

"Anlaşmamıza bir değişiklik eklemek istiyorum," dedi. Ari'nin kaşları yine kalkmıştı - duygularını ağzından daha iyi anlatıyordu.

"Şimdiden mi? İlgimi çekti," diye yanıtladı adaya yaslanarak. Derin bir nefes aldı.

"Bir daha asla onun hakkında konuşma."

Uzun bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu, belli ki söylediklerini sindirmişti ama bundan çok da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"O artık bir sorun değil - bizim için var değil," diye belirtti. Valentine omuz silkti.

"Olabilir ama eski erkek arkadaşının yanında durup onun hakkında ileri geri konuşmayacağım. Bizim yaptığımız da doğru değildi, yani ondan daha iyi değiliz."

"Lütfen. Bu Pollyanna rolü biraz eskidi. Manhattan'daki tüm dostların senin bu iyi kalpli tavrını nasıl sindirdi? Ne yaptığımızın bir önemi yoktu, çünkü umurunda değil ve Harper bilse bile umursamazdı - içten içe benden hiç hoşlanmadı. Yani senin de umurunda olmamalı. Bu tartışmalı bir konu. nokta."

"İstediğinizi söyleyebilirsiniz, ama benim değişikliğim hala geçerli. Onun adını konuşmalarımızdan çıkaracak mısın? Yoksa hemen şimdi kapıdan çıkıp gideyim mi?"

Uzun bir duraklama daha oldu, sonra Ari adadan uzaklaştı. Yavaşça etrafından dolaştı ve hareket ederken votka şişesini aldı. O

önünde durduğunda durdu.

"Bunu gerçekten yapardın, değil mi?" diye mırıldandı, gözlerinin içine bakarak. "Paradan vazgeçmek anlamına gelse bile."

Valentine ona Caché'yi gezdirdiği dün geceyi düşünerek gülümsemeyi başardı.

"Üzgünüm efendim," diye fısıldadı. "İade yok, para iadesi yok."

Sırıttı ve bu odadaki gerginliği biraz olsun azalttı. Sonra tişörtünü avuçladı ve yukarı doğru çekmeye başladı. Kız onu kaldırdı Kolları ve elbisesi başının üzerinden çekildi, sonra da yere atıldı. Pahalı -ve tek- iç çamaşırlarıyla adamın önünde durdu ve ona baktı.

"Hepsi bir fantezi, değil mi Aziz Valentine?" diye fısıldadı ve o da başını salladı. "O zaman iyi bir fantezi olsun."

Bunun, onun yaptığı değişikliğe katıldığı anlamına geldiğini varsaydı ve bu da onu mutlu etti. Yine de açıkça sormadı çünkü adam çenesinden tutmuş ve başını geriye yatırmıştı. Soğuk Grey Goose ağzına dökülürken gözlerini kapattı, dudaklarına sıçradı ve boynunun önünden aşağı akarak göğüs dekoltesinden aşağı damladı.

Ari arkasında bıraktığı izi yalarken, şişe masaya geri itildi. Sonra elleri Ari'nin kışındaydı, iç çamaşırının saten kumaşını tırmalıyor, etini sıkıyordu. Kaldırma. Val havaya kalktı ve bacaklarını Val'in beline doladığında Val'in ağzı şurup gibi ıslak bir öpücükle Val'in ağzını buldu.

"Parcheesi oynamak istemiyorum," diye homurdandı onu odanın diğer ucuna taşıırken.

"Nasıl yapılacağını bile bilmiyorum," diye cevap verdi, kravatını çekip yere düşürerek. "Daha önce hiç oynamadım."

Aniden yere düştü ve bir şiltenin üzerine düşerken çığlık attı. Birkaç kez zıpladı, sonra elleri ayak bileklerindeydi, bağcıklarını çekiştiriyor ve botlarını çıkarıyordu. Her birini omzunun üzerinden fırlattı, sonra da bacaklarını ayırdı.

Ari, ellerini ipek çorapların üzerinde gezdirip jartiyerin kayışlarından birine hafifçe vurarak, "Bunlar üzerimde kalacak," dedi.

"Hoşuna gideceğini hissetmiştim."

Bacaklarının arasına doğru ilerledi ve külotunun ortasına bir öpücük konduracak kadar uzun süre durakladı. Kadın zevkle kıvrandı, sonra adam karnının ortasına doğru yaladığında inledi.

Sütyenine ulaştığında "Bu gidiyor," diye mırıldandı ve çok becerikli bir elini arkasına sokup kopçayı kolayca açtı. Saten ve dantel havada uçuşarak yerdeki çizmelerine katıldı.

"Eğer bana ait bir şeyi mahvedersen, yenisini almak için para ödersin," diye onu uyardı.

"Belli oluyor. *Harika* göğüslerin var, Valentine," diye inleyerek ellerinin arasına aldı.

"Teşekkür ederim."

Dişleri sivri bir meme ucuna gitti, üzerini kaşdı, bir ısırıkla alay etti, sonra onu nefessiz bırakacak kadar sert ısırıldı. Sırtını kamburlaştırdığında, göğsünün yan tarafına hafifçe vuracak kadar geri çekildi.

"Hayır, hayır, hayır, teşekkür *ederim*," diye kıkırdadı karanlık bir şekilde. *Beni kıracak, şimdiden söyleyebilirim.*

Bundan sonra küçük bir savaşa dönüştü; Valentine hızla doğrulup onu geri çekilmeye zorladı. Gömleğini yakaladı - düğmeleri siktir et - ve çekerek açtı. Bir başka sarsıntıyla gömleği omuzlarından çekti, sonra gömleği arkasına doğru savurdu ve ellerini adamın dolgun göğsünde gezdirmeye başladı.

Kemerine geldiğinde, adam onu tekrar öpmeye başladı, bu yüzden her şeyi dokunarak yapmak zorunda kaldı. Sonunda tokayı çözdüğünde, bir hırıltı çıkardı ve kemeri pantolon ilmeklerinden çıkarıp uçurdu.

Odaya.

"Sabırsız," diye fısıldadı küçük bir kahkahayla, sonra bir elini göğsünün ortasına koydu ve onu uzanmaya zorladı.

Çoraplarını ve tabii ki jartiyerini çıkarmamasını istedi, bu da biraz sorun yarattı - külotunu nasıl çıkaracaktı?

Neyse ki Ari'nin sorunla ilgili bazı fikirleri var gibiydi. İkisini de kullandı. Elleriyle kalçasının bir tarafındaki materyali kavradı, sonra da sateni parçalayan bir çekiş yaptı. Daha kızcağız elbisesini kaybetmenin acısıyla sızlanamadan

Pahalı iç çamaşırı, diğer tarafa da aynısını yapıyordu ve çürük kumaş bir köşeye atıldı.

"Muhtemelen bunları giymeyi tamamen bırakmalısın," diyerek onun yanına uzandı.

"Eğer hepsine bunu yapacaksan, o zaman ben yaparım," diye kabul etti Val, bir elini kalçasının ve uyluğunun yan taraflarında gezdirirken titriyordu.

"Neden seni sinirlendiriyorum?" diye sordu, eğilip omzunu ısırarak için. Kadın tekrar titredi, sonra gözlerini kapattı.

"Kim olduğun için," diye yanıtladı. "Benim için yaptıkların ve benden alabileceklerin yüzünden."

"Hmmm, bu Valentine O'Dell cevabı gibi geldi - bir yarışma cevabı," diye kıkırdadı Ari, şimdi parmaklarını bacağının içinde gezdiriyordu.

"Arıların ve aşkın koruyucu azizi Aziz Valentine'den duymak istiyorum."

"Arıcılık," diye düzeltti onu. "Ve gergin çünkü..."

Nefes almakta zorlanıyordu. Düşünmekte zorlanıyordu. Parmakları şimdi kalçasında geziniyor, çorabın kenarından geçiyordu.

"Çünkü *neden*?"

"Çünkü senden çok hoşlanıyor," diye fısıldadı, başını çevirerek dudaklarını onunkilere bastırdı, konuşurken onu öptü, sözlerini doğrudan onun zihnine üflledi. "Görünüşünü seviyor, onunla konuşma şeklini seviyor. Ona davranış şeklini seviyor. Ve onu becerme şeklini *seviyor*."

İki parmağı içine girdiğinde haykırdı, sonra dili ağzındaydı ve bir kez daha onu ele geçirdi. İnledi, sonra uzandı ve elini onunkinin üzerine koydu, ona ne yaptığını hissetmek istiyordu.

"İşte benim istediğim kız bu," diye nefes aldı boynunun kenarından aşağı doğru öpmeye başlarken. "*Bu* benim fantezim. Caché'den Aziz Valentine, bacaklarını açmış, sırlıslıkla, nasıl becerdiğimi beğendiğini söylüyor. Seni ilk gördüğüm andan beri istediğim şey buydu."

Tanrım, bayım, tek yapmanız gereken sormaktı.

Eğer Ari Caché'deki bir odadan fırlamış bir fantezi istiyorsa, lanet olsun ki Val bunu ona verecekti. Kalçalarını Val'in eline doğru itti, onun agresif vuruşlarına göre hareket etti ve Val'in adını haykırdı. Adam önce bir meme ucunu, sonra diğerini emerken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Boşalmaya yaklaştığında, onu bıraktı ve geri çekilmeye başladı.

"Bekle, bekle, bekle," diye nefes nefese adamın bileğini çekti.

"Boşalacağım." "Peki bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" diye

homurdandı, bileğini yavaşlatarak

ama elini daha sert bir şekilde itiyor, her seferinde elinin kıcını kızın amına vuruyordu. Neredeyse yıldızları gördüğüne yemin ediyordu.

"Beni becermeni istiyorum," diye

yalvardı. "Beni ikna et."

"Tanrım, neden senin dairene geldiğimi sanıyorsun?" diye inledi.

"Sence neden bu kıyafeti giydim? Neden bütün gece seni aradım ve neden öğleden sonra seninle buraya geldim sanıyorsun?"

"*Neden*?"

"Böylece sikilebilecektim," diye itiraf etti, sonra vücudunu bir titreme sararken bir çığlık attı. "Lütfen, lütfen, *lütfe*n, *şimdi* sik beni."

Ari'nin eli bacaklarının arasından çekildi ve aniden yatağın yanında durdu. Ona yardım edebilmek için dizlerinin üzerine kaydı ama adam aniden parmaklarını ağzına soktu. Kadın inledi, adam pantolonunu çıkarırken onun teninde kendini tattı. Sonra onu sırt üstü yatırdı. Bacaklarından tutup pozisyonunu aldı ve onu bir oyuncak bebek gibi yatağın etrafında itti. İstedığı gibi bükebileceği ve hareket ettirebileceği bir oyuncak.

Bayıldım buna.

Kadının bacağına tutup yukarı kaldırdı ve önünde diz çökerken omzuna yasladı. Sonra baldırı boyunca öptü, bir eliyle onu kavradı. diğ er eliyle de sikini tutuyordu. Ucu ona karşı hissettiğinde gözlerini sıkıca kapattı, ıslaklığını yukarı ve aşağı kaydırdı.

"Biliyor musun," dedi boğuk bir sesle. "Birlikte geçireceğimiz gecelerden gerçekten hoşlanabilirim, Valentine."

Güldü ve sonra ona baktı. "Ben de."

Sert ve hızlı bir hamleyle kızın içine girdi, hemen dibe vurdu ve kızın çığlık atmasına neden oldu.

Belki geçen seferki gibi alışması için ona bir saniye verir diye düşündü - çok kutsanmış bir adamdı, özellikle de kolan bölümünde. Ama yapmadı. Sadece çarpmaya başladı, tüm vücudunu yatağa doğru itti. Sonunda ellerini başının üzerine kaldırdı, böylece yatak başlığını itebildi.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "*Ohmygodohmygodohmygod.*"

"Çok iyi," diye soludu, ayak bileğindeki tutuşunu yeniden ayarladı, bacağına dışarıda ve kendisinden uzak tutarak, onun içinde daha da derinlere itmesine izin verdi. Her itişte çığlık atmaya başladı. "Çok iyi ve bahse girerim *buna bayılıyorsun.*"

"Evet," diye bağırdı. "Bunu çok seviyorum." "Seni sikmemi seviyor musun?" "Tanrım, evet!"

"Seni her zaman becermemi mi istiyorsun?" "Her zaman, lütfen, evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye kıkırdadı, sesi alçak ve şeytani çıkıyordu. "Çok iyi bir kız gibi davranıyorsun, ama ben daha iyi biliyordum. Sen sadece her zaman sikilmek isteyen bir kızsın."

"Sadece senin tarafından," diye yemin etti. "Sadece sen." "Tabii ki sadece ben."

Bacağını bıraktı ve iki elini göğüslerine koyarak onları sıktı ve yoğurdu. Meme uçlarını acı verecek kadar büküyor, sonra bırakıyordu. Sonra tekrar büküyordu. Sonra onun üzerine uzandı, elleri saçlarında ve çekiyordu, kalçaları leğen kemiğine karşı bir çekiç gibiydi.

"Siktir, siktir, siktir," diye bağırdı. "Siktir, geliyorum, siktir."

"Tanrım, evet, yap şunu," diye inledi. "Benim için gel."

Ve sonra o oldu ve adam hala onu becermeye devam etti. Orgazmı boyunca, yapabileceğini bilmediği bir şekilde çığlık atmasını sağladı. Vücudu aşırı duyuşal yüklenmeye girdi ve bir an için gerçekten bayılacağını düşündü. Kolları gevşedi ve görüşünün kenarları kararmaya başladı, ama sonra hareket etmeyi bıraktı ve kendine geldi.

"Yapamam..." Val zar zor nefes alabiliyordu. "Oh, evet, yapabilirsin," diye homurdandı Ari.

Onu kalçalarından yakaladı ve ters çevirerek bir çığlık atmasını sağladı. Sonra kıcını havaya kaldırdı. Elini teninin üzerinde gezdirdi. birkaç kez, sonra sertçe vurdu. Her vuruşta baskıyı artırarak ona vurmaya devam etti. Ve daha önce meme uçlarında olduğu gibi, tam çok acı verici olmanın eşiğine geldiğinde, ona vurmayı bıraktı. Eli tekrar bacaklarının arasındaydı, parmakları onun içinde ve dışında makas yapıyordu.

"Nerede..." hâlâ nefessizdi ve dört ayak üzerinde durabilmek için kendini yukarı itmeye çabaladı. Bunu başardığında, ellerini yatak başlığına doğru kaldırdı ve kendini dik tutmak için kullandı. "Tanrım, bu kadar enerjiyi nereden buluyorsun?"

"*Bundan*," diye tısladı, parmaklarını onun içinden çıkarıp tüm eliyle amını avuçladı. "Bana ait olduğunu bilmek. Ne zaman istersem onu becerebileceğimi bilmek."

"*Aman Tanrım*."

Adamın boştaki eli aniden at kuyruğunun dibindeydi, onu kavradı ve sertçe çekti. Şimdi sırtı adamın göğsüyle aynı hizadaydı ve düşmemek için bir elini yatak başlığının üzerinde tutmak zorunda kaldı. Adamın dudaklarını yüzünün yan tarafında hissetti, sonra da hırlayarak dişlerini gösterdi.

"Benimleyken başka bir isme dua etmeye başlasan iyi edersin."

Onu arkadan becermeye başladığında, eskisi kadar hızlı değildi, ama aynı derecede yoğundu. Muhtemelen daha fazla. Sövüp saydı, iki elini de yatak başlığına dayadı, böylece ona karşı geri çekilebildi ve yapabildiği her derinliği ona verebildi.

"Ari," diye inledi, muhtemelen ilk kez adını söylüyordu. Bu kesinlikle onun üzerinde bir etki yarattı - kalçaları daha hızlı itmeye başladı ve onu kışının yanına tokatladı.

"Ne?" diye bağırdı. "Benden sana zaten vermediğim ne istiyor olabilirsin ki?"

Ne olursa. Her şeyi. Şişedeki bu his.

"Çok yaklaştım, Ari. Yine çok yaklaştım," diye sızlandı ve sanki noktasını vurgularken, bekleyen orgazmının tadı omurgasını yaladı ve kaslarının kilitlenmesine neden oldu. Kızın amcığı sikini kavrayınca bir çığlık attı ve kız çığlık atarak ellerini bıraktı, üst yarısı yatağa düştü.

"Kahretsin, neredeyse geldim," diye homurdandı, iki eliyle de kalçalarını kavrayıp vurmaya devam ediyordu. "Sakın benden önce gelmeye cüret etme."

Valentine artık onu duyamıyordu. Tüm varlığı artık sadece bacaklarının arasındaki o noktada, adamın çok sert bir şekilde becerdiği o noktada var oluyordu. Bir yastığın kenarını ısırды ve neredeyse kendi iradesiyle eli altından vücuduna doğru kıpırdandı. Parmaklarını amının etrafında gezdirdi, adamın sikine doğru kaydırды, sonra da etrafında dolaştırıp sıkı O pompalarken.

"Siktir," diye inledi arkasından.

Adamın ellerinden biri kalçalarından uzaklaştı ve kadın adamın yine saçını çekeceğini düşündü. Ya da bir göğsünü avuçlamak için uzanacağını. Bu yüzden adamın parmağını omurgasının dibinde hissettiğinde biraz şaşırdı. Yanaklarının arasından aşağıya, amına kadar bir çizgi çizdi. Sonra yavaşça yukarı çıktı. Sonra tekrar aşağı indi, bu sefer itti ve dürttü yol boyunca hassas et.

"Yapamam, yapamam, yapamam," diye haykırdı, tüm vücudu titremeye ve ürpermeye başlamıştı. "Tanrım, kahretsin, Ari, boşalacağım. Çok sert boşalacağım."

"Siktir et, yap şunu," diye emretti ve parmağıyla sertçe bastırdı.

Bu orgazm dalga geçmiyordu - Valentine neredeyse onu öldüreceğini düşünüyordu. Çığlık attı ve boştaki elini

sahip olduğu her sinir ucu zevkle patladığında yatak. Kukusu kasıldı ve parmakları adamın sikini kavradı, adamdan bir inilti daha çıkardı. Sonra adam da onunla aynı anda boşalmaya başladı. Kadının sıkın duvarları onu iyice sağdı, orgazmını uzattı ve vermesi gereken her damlayı emdi - bu da onunkini uzattı, zonklayan horozu aşırı hassas etini harekete geçirdi.

Kimin önce bitirdiğinden emin değildi ama ilk çöken Ari oldu. Ari onun tam üstüne uzandı ve kalçalarını yatağa yaslamaya zorladı. Adamın tüm ağırlığı üzerine çökünce inledi ama ondan hareket etmesini istemedi. İstese bile yapamazdı, artık sesi çıkmıyordu. Ya da herhangi bir kemiği.

Ya da bir beyin.

"Sanırım az önce içimden on yılımı emdin," dedi Ari kulağına. Valentine derin bir nefes aldı ve dudaklarını yaladı.

"Buna değer."

Bir kahkaha attı, sonra ensesinden öpmeye başladı, gagaları arasında tenine soğuk hava üfledi.

"Harikaydın," diye nefes aldı ve elinin yan tarafını yumuşattığını, parmaklarının göğsüne hafifçe masaj yaptığını hissetti. "Her kuruşuna değdi."

Gözlerini sıkıca kapattı. Birinin Ari'ye arada bir lanet çenesini nasıl kapatacağını öğretmesi gerekiyordu. Bir fanteziyi tanıdığı herkesten daha çabuk öldürüyordu.

"Ben yapmadım -" diye tartışmaya başladı, ama omzunu sertçe ısırdığında bir çığlıkla kendini kesti.

"Seninle konuşmuyordum," diye fısıldadı, sonra kulak memesini emdi.

"Aziz Valentine ile konuşuyorum ve o seksi, edepsiz şakaları sever.

Yaramaz, tabu şeyleri sever. Ve bunu asla yüksek sesle söylemeyebilir, ama içten içe, benim gibi bir adamın onu becermesi için ona para ödemesi fikrine bayıldığını düşünüyorum. /

Sanırım bundan zevk alıyor."

Lobu ısırdığında Val ürperdi, sonra başını çevirdi, böylece onu dudaklarından öpebilecekti. Böylece dili bir kez daha ağzını ele geçirebilecekti. Böylece onu ters çevirip göğüslerine, karnına ve amına masaj yaparak onu yeniden tahrik edebilecekti.

Biliyor musun Ari, bence haklısın. Bence o da haklı.



BİR SAAT SONRA VALENTINE büyük duştan çıktı ve bir havlu aldı. Garip bir banyoydu, ana yatak odası olmayan bir evde "ana süit" olması gerekiyordu. Aslında hiç yatak odası yoktu.

Mutfağın hemen dışındaydı, daha önce adanın yanında takıldıklarında orada olduğunu fark etmemişti bile. Kapı basit bir paneldi, düğmesi yoktu ve açılması için itilmesi gerekiyordu. Bir kez açıldığında, çift lavabolu, tuvaletli, elektronik bideli ve kocaman bir duşakabinli geniş ve ferah bir banyo ortaya çıktı.

İki kişi için yeterince büyük.

Ancak Val saçlarını havluyla silerken ikinci bir kapı fark etti. Girişin tam karşısındaydı ve bir banyonun neden iki kapıya ihtiyaç duyduğunu anlayamadı. Hızlıca odaya göz gezdirdi. Ari on beş dakika önce duştan çıkmıştı ve neyse ki kapıyı arkasından kapatmıştı. Merakına yenik düştü ve ikinci kapıyı açtı.

Geniş bir gömme dolaptı. Işıkları yaktı, sonra her şeyi içine çekerken içini çekti. Bütün takım elbiseleri odanın sol tarafındaydı, Pahalı blazer ceketler, pantolonlar ve elbise gömlekleri tahta askılara asılmıştı. Sağ taraf gündelik giysilere ayrılmış gibi görünüyordu ve bu onu biraz şaşırtmıştı. Onu hiç gündelik bir şeyler giyerken görmemişti.

Teknik olarak, bu gece onu sadece dördüncü kez görüyorsunuz.

Düşündürücü.

Valentine büyük kabarık havluyu vücuduna sardı, nemli saçlarını omuzlarının arkasına itti, sonra odadan ve odanın ötesindeki banyodan dışarı fırladı.

Çatı katı hâlâ oldukça karanlıktı - daha önce geldiklerinde soba lambası dışında hiç ışık yakmamışlardı. Ama şimdi yatak odasından yumuşak bir parıltı geliyordu. Etrafta dolaştığında duvarının diğer tarafına bir televizyonun gizlenmiş olduğunu gördü. Bir panel aşağıya inmiş ve televizyonu yatağa doğru uzatmıştı.

"Ari homurdandı, sonra eğilip komodinin üzerindeki lambayı yaktı. Yatağın ortasına doğru sürünürken ona gülümsedi.

"Bunu düşündüm - yere uzanmam için yeterince büyük." "İleride kullanmak için bilmek güzel."

Gözleri tekrar televizyondaydı, onun için anlaşılmasın olan bir tür finans programı izliyordu. Bir an hareketsiz oturdu, bekledi

başka bir şey söylemesini bekledi. Yine de söylemedi, bu yüzden derin bir iç çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Beni eve bırakacak birine ihtiyacım var," dedi. "Otobüs için çok geç oldu." Ari yine homurdandı ve sonunda ona baktı.

"Araba kullanmak için de çok geç. Şu anda dışarısının ne kadar soğuk olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. "Hayır. Kapa çeneni ve uyu, gitmiyoruz. her yerde."

"Burada kalmamı mı istiyorsun?" Valentine biraz afallamış bir halde sordu.

"Çeneni kapattığın sürece benim için sorun yok. Zaten genelde beş ya da altıya kadar evde olmuyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"Yani iyisin. Uzan. Biraz dinlen. Sabah seni götüreceğim, hava hala karanlıkken."

Hala karanlıkken.

Neden? *Fahişesiyle* gün ışığında görünmekten korkuyor muydu?

Valentine yatağa tırmandı, sonra hala havluyla sarılı olduğu halde yorganın altına girdi. Sonra yatağın en ucuna doğru ilerledi ve küçük bir topun içine kıvrıldı, bir süreliğine ortadan kaybolabilmeyi diledi.

Tabii, tabii, her şey iyi ve güzel bir fantezi, oysa ki ve aleti güneş sistemini görmenizi sağlıyor - gerçekliğe geri döndüğünüzde o kadar da harika değil.

Gözlerini sıkıca kapattı. Hasta büyükannesine yardım etmek için bu korkunç anlaşılmayı yapmanın, dürüstlüğünden ve ahlakından ödün vermenin, karmik olarak konuşursak, her şeyi bir şekilde iptal edeceğini umdu - *dua etti.*

"Valentine."

Ari'nin derin sesi düşünce sürecini yarıp geçerek onu irkiltti. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve olduğu yerde sarsıldı.

"Evet? Ne?" diye sordu omzunun üzerinden bakarak.

"Düşüncelerini duyabiliyorum. Sakin ol lan. Hepsi bir fantezi. Ben sadece seninle bir kulüpte tanışan ve bir gece geçirmek isteyen bir adamım.

Seninle biraz daha zaman geçirdik ve bir de baktık ki birbirimizden etkilenmişiz. Sadece iyi vakit geçiriyoruz. Gerçekten, gerçekten iyi vakit geçiriyoruz," dedi ona. Kadın ona gözlerini devirdi.

"Gerçekten *iyi* bir zaman," diye dalga geçti, sonra adam poposuna vurmak için yaklaştığında güldü. "Ve ben iyiyim, benim için endişelenme."

"Senin için endişelenmiyorum - bütün gece seğirmeye devam edeceğinden ve uyuyamayacağımdan endişeleniyorum," diye düzeltti onu.

Olduğu yerde dondu kaldı, sonra yüzünü buruşturdu. Adam haklıydı, seğiriyor, bacağını yerinde bir aşağı bir yukarı zıplatıyordu. Bir şey hakkında gerçekten stresli olduğunda ortaya çıkan gergin bir alışkanlık.

"Özür dilerim."

"Üzülme. Sadece burada olanları kabullen," dedi Ari. "Nasıl olsa iki hafta içinde her şey bitecek."

Val arkasına dönüp gözlerini tekrar kapattı ve her nasılsa kendisini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalıştığı zamankinden daha kötü hissetti.

Cidden, bu bir hastalık gibi. Ağız ishali. Birinin ona arada bir çenesini kapatmasını söylemesi lazım.



11

S Bir sinir yumağı halinde uykuya dalmıştı, Ari yatağın diğer tarafındaki gerginliği hissedebiliyordu. Ve sonra onlar Altıda kalkmış, giyinip kasabanın öbür ucuna doğru yola çıktıklarında biraz sessiz kalmıştı.

Valentine gerçekten de gecenin yaratılmışı gibi görünüyordu. Karanlıkta dışarıda olmak onu canlandırıyor gibiydi ve yolculuk sırasında biraz canlandı. Güneş henüz doğmamıştı, bu yüzden şehirde her yer hâlâ kapkaraydı ve o da Caché'deki işi hakkında gevezelik ediyordu.

Sonra, evinin önüne geldiklerinde, kadın arabadan hemen inmedi. Onun yerine sürücü koltuğuna oturdu ve kızıyla kornayı bir kez çaldı. Tırnaklarını adamın kafa derisinde gezdirdi ve dilini boğazına soktu ve adam onun poposunu avuçladığında, uzun tişörtünün altında iç çamaşırı giymediğini hatırladı.

Kapıdan çıkmadan önce kulağına "Akşama görüşürüz," diye fısıldadı. "Tabii ondan önce Parcheesi oynamak istersen başka."

Ari cevap olarak hiçbir şey söylemedi ve kızın ön kapıya doğru zıplayarak gidişini izledi. İçeri girmeden hemen önce ona bir gülümseme gönderdi, sonra da çıplak kığını gösterdi. Sonra da kapıyı arkasından çarparak kapattı.

O deli. Ben deliyim, o deli ve kendimi neyin içine soktum.

Arabayı vitesine taktı ve şehrin öbür ucundaki evine doğru gitmeye başladı. Yolun yarısına geldiğinde cep telefonu çaldı. Ekrana bir göz attı, sonra kimin aradığını görünce kaşlarını çatı.

"Selam baba," diye cevap verdi, saati iki kez kontrol etmek için saatine baktı.

"Ofise gelmen gerekiyor." Ari içini çekti ve arabayı kenara çekti.

"Sana söyledim, önümüzdeki iki haftayı ağırdan alacağım," diye hatırlattı ona.

"Bana hiçbir şey söyleme - son baktığımda hâlâ senin patronundum. Şimdi buraya gel," diye emretti babası Donald Sharapov.

"Saat yedide bu kadar önemli ne olabilir ki?"

"Harper'a yaptığın bu saçmalıktan sonra bana işinle ilgili tavır takındığına inanamıyorum. Aklından ne geçiyordu? Babasıyla ne tür bir konuşma yapmak zorunda kaldığın hakkında bir fikrin var mı!"

Harper'ın babası Roy Kittering, Chicago belediye başkan yardımcısı ve Cook County'nin eski yargıçlarından biriydi. O ve Ari'nin babasının uzun bir geçmişi vardı, bu yüzden Ari ve Harper'ın kaderinde birlikte olmak vardı. Bu Roy Kittering'in Illinois eyaletindeki en iyi yasal temsilciliğe sahip olduğu anlamına geliyordu ve Ari ile babasının zaman zaman onlara yardım edebilecek ya da belki gelecekte Ari'ye siyasi kariyerinde yardımcı olabilecek güçlü bir siyasi müttefikleri olduğu anlamına geliyordu.

Gerçi bu Ari'nin değil, yaşlı Bay Sharapov'un hedefiydi. Harper'ı terk etmek, kendi hayatı üzerinde biraz kontrol sahibi olmak için ilk adımdı.

Ama onu zorlamaması gerektiğini biliyordu.

"Hemen ofise geliyorum, birkaç dakika uzaklıktayım," diye iç geçirdi.

"İşte benim oğlum. Yakında görüşürüz."

Ari'nin babasıyla pek de yakın bir ilişkisi yoktu, ki birlikte geçirdikleri zaman düşünüldüğünde bu çok garipti. Annesi o genç bir delikanlıyken ölmüştü ve üniversite boyunca evde yaşamıştı. Sonra hukuk fakültesi sırasında babasının şirketinde staj yapmış ve doğrudan orada tam zamanlı bir işe girmişti. Birbirlerini her gün görüyorlar ve neredeyse her pazar akşam yemeği yiyorlardı.

Yine de bu yüzeysel bir ilişkiydi ve çok da iyi bir ilişki değildi. Ari'nin babası ona her zaman yeterince iyi değilmiş gibi davranmıştı.

Onun

4.0 not ortalaması 4.1 olmalıydı. Sadece ilk yüzde 5'lik dilimde değil, sınıf birincisi olarak mezun olmalıydı. Çığır açan davasında daha büyük bir tazminat almalıydı - "Cook County tarihindeki en büyük tazminat" Don Sharapov için hala yeterince büyük değildi.

Pislik.

Ama bu Ari'nin rahat ettiği bir dünyaydı ve tonlarca para kazanıyordu, bu yüzden buna bağlı kaldı. Günlerini hukuk sisteminin içinde dirsek çürüterek geçirdi ve eninde sonunda, umarım her şeyin onu daha yeşil otlaklara götüreceğini bilerek yoluna devam etti.

Geceleri ise her zaman sadece kendisi içindi. Telefonuna cevap vermedi, e-postalarını kontrol etmedi ve o birkaç saat boyunca Aaron Sharapov'un farklı bir versiyonu olmasına izin verdi.

Hmmm, tanıdığım başka birine benziyor. Neden hâlâ beynimin içinde? Güneş doğuyor - geceleyin olan şeyler gecede kalmalı.

Sonunda ofise vardığında, Ari üç ortağı da orada görünce şaşırdı - Donald Sharapov'un yanı sıra Carl Heimer ve Glen Schimmer. Cumartesi sabahı saat yediydi, evde olmaları ya da en fazla bir yerlerde golf oynuyor olmaları gerekirdi. Neler oluyordu?

Babası sorduğunda "ADM," diye cevap verdi.

"Pardon? Yemek yeri mi?" Ari paltosunu çıkarıp bir sandalyenin üzerine atarken hızlıca düşündü.

"Gıda işleme - iyi hafıza," diye kıkırdadı Carl ve babası başını salladı.

"Mükemmel bir hafızası var, bana çekmiş," dedi gururlu bir gülümsemeyle. Ari kaşlarını çatı, sonra onlarla birlikte konferans masasına oturdu.

"ADM'de neler oluyor?" diye sordu.

"Söylentilere göre yepyeni bir hukuk ekibi arıyorlarmış," dedi babası. Ari şaşırmıştı. ADM tüm dünyadaki en büyük gıda işleme şirketlerinden biriydi, muhtemelen onlarca yıldır aynı avukatlarla çalışıyorlardı.

"Neden?"

"Neden olduğu kimin umurunda," diye hırladı Donald. "Senin düşünmen gereken şey onları bize nasıl çekeceğin."

"Tamam ama neden ben?" diye sormaya devam etti. "Ben sadece küçük bir ortağım - binanın yan tarafında sizin adınız yazıyor."

"Evet, evet, öyle olabilir," diye iç geçirdi babası. "Ama şirketin yüzü sensin."

"Ne zamandan beri?"

Glen Schimmer ona, "Son davan emsal teşkil ettiğinden beri, evlat," diye bilgi verdi. Başını iki yana salladı.

"Ve bunu yapmak beni çok yordu - size ara vermek istediğimi söylemiştim. Yirmi dört yaşımdan beri burada kıcıımı yırtıyorum," diye hatırlattı Ari onlara. "Bu molayı hak ettim."

"Ara vermenin sizi hayatta ilerleteceğini mi sanıyorsunuz?" Don aniden yumruğunu masaya vurarak bağırdı. "Sizce herhangi birimiz bulunduğumuz yere mola verdiğimiz için mi geldik? Hayır! Yorgunsun, bunu anlıyoruz ama evlat, şimdi kolları sıvayıp işe koyulma zamanı."

Ari babasına bakarken kendini tuttu. Bunu uzun uzun konuşmuşlardı, tükenmişliği, uzun geceleri, aşırı içkiyi - hepsi büyük davası sırasında olan şeylerdi. Babası onu anladığını söylemişti.

ve ona bir süre için büyük bir şey olmayacağını ve rahatlamasına izin verileceğini söylemişti.

Görünüşe göre büyük bir müşteri söz konusu olduğunda, tüm bunlar pencereden dışarı çıktı.

"Bak," diye iç geçirdi Carl. "Sen gençsin. Adın daha yeni gazetelere çıktı. Sen farklı ve yeni bir şeysin ve onların zihninde şimdiden tazesin. Sana iyi tepki verecekler, bunu biliyoruz. Büyük bir şey istemiyoruz, seni başka bir ejderhayı öldürmen için göndermiyoruz. Sadece belki... tatlı bir dille. Biraz incele. Birkaç el sıkışın, birkaç akşam yemeği yiyin. Zor işleri bize bırakın."

İstemiyordu. Gerçekten ama *gerçekten* istemiyordu. Ari zaten genel olarak çoğu insandan, özel olarak da çoğu şirket kodamanından hoşlanmıyordu.

Şimdiye kadar çalıştığı her müşteriden neredeyse nefret etmişti. Yapmak isteyeceği son şey, değerli gecelerinden bazılarını yeni bir müşteriyle *uğraşarak* geçirmektir.

Ama masanın etrafına göz gezdirirken geleceğini düşündü. Şu anda, binanın yan tarafındaki **Sharapov** babasını temsil ediyordu. Ama çok yakında onu da temsil edecekti. Sadece kendini toparlaması ve bir süre daha kontrolü babasına bırakması gerekiyordu, o zaman masanın diğer tarafındaki kişi kendisi olacaktı.

Sonra bir astına bağırıp çağırarak ve angarya işleri onlara yaptıracaktı.

"Peki," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Onlarla birkaç toplantı yapacağım. Birkaç akşam yemeği yerim. Ama hepsi bu kadar. İş yüküm düzenli müşterilerimle yeterince ağır - ADM olması umurumda değil, şu anda yenilerini istemiyorum. Ben onları bulurum, siz de onlarla bizzat ilgilenirsiniz."

Herkes aynı fikirdeydi ve bir sürü sırt sıvazlama ve önleyici tebrik vardı. Henüz ADM ile konuşmamışlardı bile ama şimdiden onlarla anlaşmış gibi davranıyorlardı.

Tabii ki öyle, çünkü beni gönderiyorlar, çünkü ben vuruşa hazır olduğumda asla ıskalamayacağımı biliyorlar.

Sonunda babası ve ortaklarından kurtulmayı başardığında saat onu geçiyordu. Sabahı spor salonunda geçirmeyi planlamıştı ve ardından öğle yemeği için bazı müşterileriyle buluşmadan önce saat on birde bir masaj randevusu vardı. Spor salonuna gitmesi kesinlikle söz konusu değildi ve trafiğin yoğun olduğu saatlerde randevusuna yetişmek için yeterli zamanı olduğundan emin değildi.

Yeniden randevu almak için telefonunu çıkardı, sonra hareket etmeyi bırakıp ekrana baktı. Harper'dan üç cevapsız arama ve yirmi beş yeni

kısa mesajlar. Bir gün önce ondan haber alamayınca, sonunda ayrılık haberini sindirdiğini ve kabul ettiğini düşünmüştü.

Görünüşe göre öyle
değilmiş. "Ari! Adamım
benim!"

Ari irkilerek başını kaldırdığında Derrick Schimmer'in koridorda kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Glen'in torunuydu ve hukuk fakültesinin son yıllarında staj yapıyordu. Boktan bir avukat ve daha da boktan bir insandı ve Ari sırf bu salağın kışına tekneyi basabilmek için yetkili olacağı günü iple çekiyordu. Yine de o gün gelene kadar iyi davranmak zorundaydı.

"Neler oluyor Derrick?" diye iç geçirdi, telefonunu bir kenara bırakıp kollarını paltosunun kollarına soktu.

"Pek fazla değil, pek fazla değil. Dün gece Caché'de miydin?" diye sordu.

Ari durdu ve genç adama baktı. Derrick aptal gibi sırtıyordu, yani bu sorunun arkasında söylediğinden daha fazlası olduğu açıktı.

Ari dürüstçe, "Bir dakikalığına uğradım, evet," dedi.

"Neden?" "Önceki gece de oradaydın, öyle mi?"

"Bir takipçiye sahip olmak her ne kadar gurur verici olsa da, aramızdaki ilişkinin yürüyeceğini hiç sanmıyorum, Derrick," dedi Ari ve Derrick yüksek sesle kıkırdadı.

"Siktir git, oranın müdavimi olmaya çalışıyorum, hepsi bu."

"Aferin sana."

"Ve görünüşe bakılırsa, sen de düzenli olmaya çalışıyorsun."

Yine kendini beğenmiş, her şeyi bilen bir ses tonu algıladı. Derrick bunu kullanmaya devam ederse, dişlerini boğazının arkasına geçirecekti.

"Dürüst olmak gerekirse tüm bunları biraz çocukça buluyorum," dedi. "Ama evet, bazı olanaklar için geri gelmeye değer."

"Evet, bazı olanaklar iyi. Mesela beş-altı yaşında, harika diri memeleri olan, kışını bırakmayan ve on puan için sana sakso çekecek olanlar gibi. Bunlar benim *en sevdiğim* türden olanaklar."

Ari boynunun yan tarafındaki damarın nabzının atmaya başladığını hissetti.

"Bu konuşma ne kadar çekici olsa da, sanırım burada işimiz bitti. Kulübün manzarası hoşuma gitti ama hepsi bu kadar. *Güle güle*, Derrick."

Ve çocuk cevap veremedi Ari, paltosu arkasında dalgalanarak koridorda uzaklaştı.



CUMARTESİ GECESİ Caché'de oldukça olaysız geçti. Del Valentine'ı ön kapı görevine verdi. Angel dünyada yükselecek ve eskort olmak için eğitim alacaktı. Val podyumda oturdu ve her gece nefesini tuttu. Her zaman Ari'nin gelmesini umut ederdi. O öğleden sonra ona mesaj atmış ve tüm hafta sonu yeni bir müşteriye araştırmakla meşgul olacağını söylemişti ama yine de. Belki gelirdi - ne de olsa gecenin parasını ödemişti.

Ortaya çıkmadı.

Angel sonunda akılsızca gevezelikleriyle Del'i çıldırtınca, onları tekrar değiştirdi ve Angel'ı tekrar kapıya koydu. Valentine ona kocaman sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurarak arkasında parlak pembe bir leke bıraktı.

"Her zaman taşaklarımı sıkıyorsun, evlat. Defol git buradan."

Birçok insanla dans etti, hafifçe flört etti ve hatta çılgın bir bekarlığa veda partisine birkaç ücretsiz ipucu ve püf noktası verdi. Birinin onunla vakit geçirmesi için baskı yapmadan takılmak güzeldi. Biri omzuna dokunana kadar kendi küçük dünyasında kaybolmuş bir şekilde dans pistinde dolaştı.

Bir ses yüksek sesle "Ücretiniz nedir?" diye sordu.

"Affedersiniz?" diye sordu arkasını dönerek. Arkasındakinin kim olduğunu görünce inledi. Birkaç gece önce Ari ve Richard'la arkadaş olan adam. Adı neydi? *Derrick*.

"Ücretiniz ne kadar dedim," diye tekrarladı, yaklaşarak. Kadın kaşlarını çattı ve geri çekildi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Derrick'i asla ama *asla* ağırlamayacaktı - ne kadar para olursa olsun.

"Hadi ama. Dostum Richie'nin icabına baktın, sonra da Ari'nin icabına baktın.

Seninle o çılgın su yatağı odasına girme sırası bende," dedi ve ellerini kalçalarına koyup onu kendine çekmeye çalıştı. Kız öğürür gibi bir ses çıkardı.

gürültü çıkardı ve onu itti.

"Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum," diye tersledi. "Ama bana bir daha dokunursan, Serge'e sağ kolunu koparttırır ve onunla suratına bir tokat attırırım."

Derrick, "Hazırlıklı geldim, nakit param var," dedi ve bir rulo yirmiliği havaya kaldırdı. Val gözlerini devirdi ve parayı itti.

"Bu geceki büyük planın buysa, vaktini boşa harcadın. Git buradan, küçük çocuk," diye emretti, eliyle kışkırtıcı hareketler yaparak. Parayı tekrar cebine sokarken ona ters ters baktı.

"Ne yani, senin için yeterince iyi değil miyim? Ari gibi bir adamla yatacaksın ama benimle yatmayacak mısın? Benim de en az onun kadar param var."

"*Şu anda* konuşmayı kesmen gerekiyor," dedi.

"Siktir git, orospu."

Valentine tokat yemiş gibi hissetti. Yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu ama üzülmeyi reddetti. Uzun bir süre daha ona baktı, sonra derin bir nefes aldı ve gülümsedi.

"Az önce bana ne dedin sen?" diye sordu başını yana eğerek. "Ah, edepsiz konuşmaları seviyorsun, ha?" Derrick homurdandı ve elini ellerini tekrar kalçalarının üzerine koydu. "Hadi özel bir yere gidelim ve biraz daha konuşalım."

"Tamam," dedi Val, onu şaşırtarak. "Eğer beni takip edersen."

"Ciddi misin?" adamın çenesi düştü.

"Bebeğim, sana asla unutamayacağın bir gece yaşatacağım," dedi, sonra ona göz kırptı ve dönüp gitti.

Dans pistinden çıktı ve onun hemen arkasında hareket ettiğini hissedebiliyordu. Barın arkasındaki Gary'ye bir bakış attı. Gary onu izledi, sonra Derrick'e, sonra da tekrar kızın yüzüne baktı. Kadın başını salladı, o da başını salladı, sonra dönüp kasanın yanındaki telsizi aldı.

"Bir tür gizli odaya mı gidiyoruz? Ya da o koca kaltağa ne demeli - Richie onun ağzının suyunu akıttığını söyledi," diye sordu Derrick. Valentine dişlerini birbirine geçirdi ve Müzik Odası'na doğru aceleyle ilerledi.

"Merak etme, sana büyük bir şey göstereceğim."

Merdivenlerden yukarı çıktıklarında Derrick gülerek, "Çok acelen var," dedi ve sonra onun kışına bir tokat attı. "D vitaminine ihtiyacın var, değil mi?"

Son basamağa ulaştığında, merdivenlerin tepesindeki kapı açıldı. O hızla geçti ama Derrick onu takip etmekte biraz zorlandı. En üst basamağa ulaştığı anda Serge eğilip onu boğazından yakaladı ve neredeyse yerden kaldıracaktı.

"Kimse sana nasıl dinleyeceğini öğretmedi mi?" diye homurdanarak çocuğu soğutucuya doğru sürükledi. "Sana daha önce de söylemişti - *hayır, hayır demektir*, sikik."

"Ne yapıyorsun sen?" Derrick, Serge'in elini pençeleyerek öksürmeyi başardı.

"İyi misin, Vally-wally?" Serge esirini görmezden geldi ve ona döndü. Derrick'e ters ters baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ona özellikle yapmamasını söylediğim halde bana dokundu ve sonra da

kıçıma bir tokat attı."

Serge ağızındaki k rdanın etrafında gülerek, "Ah  ocuk, ölmek istiyor olmalısın," dedi.

"*Sonra da* bana fahi e dedi," diye ekledi.

Serge'in gülümsemesi kayboldu. Derrick'e baktı, sonra k rdanını yere tükürdü.

" ey, Fucko," diye iç geçirdi. " zel bir dans mı istiyordun? Şimdi bir tane almak üzeresin."

Valentine onu arka kapıya kadar takip etti ve Derrick'in koku mu  bir çöp bidonuna atıldığını görecek kadar uzun süre etrafta takıldı. Gerçek dayak atılmaya ba landığında ise içeri girdi. Bu arada So utucuya geri döndüğünde, barmen Gary merdivenlerden yeni çıkıyordu.

"Mola zamanı," dedi. "Serge'e telsizle haber verdim - sanırım durumla o ilgileniyor?"

Yanlarındaki duvar, sanki dışına ağır bir şey fırlatılmış gibi titredi. İkisi de ona baktı, sonra Val ba ını salladı.

"Durum hallediliyor." "Sen iyi misin?" Gary sordu.

"Evet," diye iç geçirdi. "Birisi hıyarlık yapmayalı uzun zaman oldu, her zaman beni biraz hazırlıksız yakalıyor. O... bana fahi e dedi."

"Ah, bebeğim," diye iç geçirdi Gary, sonra onu kucaklamak için kendine çekti. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, erkek arkadaşım bana sürekli fahi e diyor. Ona çok fazla yatıyor olmamın bunun için para aldığım anlamına gelmediğini söyledim."

Güldü.

"Sana hiç fahi e demedi, değil mi?"

"Yatak odasının dışında olmaz. Cidden iyi misin?" diye kontrol etti ve onu bıraktı. Kadın ba ını salladı.

"Evet, evet, ben iyiyim. Yardım ettiğin için teşekkürler," dedi. Adam ba ını salladı ve cebinden bir paket sigara çıkararak uzaklaşmaya başladı.

"Elbette. Burada birbirimize göz kulak oluruz. Aşağıda g r  r z."

Valentine o gittikten sonra bir an tereddüt etti, sonra döndü ve eve geri döndü. Arka merdivenlerden çalışanların olduğu bölüme çıktı ve sırt çantasından kullan-at telefonunu aldı. Ari'den hiç mesaj gelmediğini görünce kaşlarını çattı. Tam telefonu yerine koyacakken,

Yine de titreşti ve heyecanla ekranı açtı. Ama bu ondan gelen bir mesaj değildi.

Ralph'ten geliyordu, birkaç gece önce akşam yemeği randevuları için ektiği adamdan. Yeniden randevu ayarlamaya çalışıyordu. Yüzünü buruşturdu ve en iyi nasıl yanıt vereceğini düşünmeye çalıştı. Onunla çıkmayı pek istemiyordu ama zaten birkaç kez randevusunu ertelemişti. Tamamen iptal ederse, Del'in söylediği gibi muhtemelen diğer tüm kızların kaçık olduğunu düşünecekti. Hatta Caché'ye gelmeyi bile bırakabilirdi ki bu büyük bir olaydı. Aylık üyelik ücretleri ucuz değildi. Del onlara bir müşteri kaybettirirse çok kızardı.

Sadece akşam yemeği. Sadece git, iki saat boyunca kendini iyi hissetmesini sağla, sonra bir daha asla yemek davetini kabul etme.

Val bir cevap yazdı ve yarın akşam saat yedi civarında onun seçeceği bir restoranda buluşma sözü verdi. Sonra telefonunu kapattı ve aşağı indi.

Saat daha sabahın biri, belki Ari yine de gelir.

Hiç yapmadı.



12

Valentine pazar günlerini evde geçirirdi. Hemşire Grace Pazar günleri gelmiyordu, bu yüzden bütün iş ona düşüyordu. O da bunu bir

Sadece beş dakika sürmüş olsa da büyükannesini duşa soktuğunda küçük bir zafer kazandı.

Gam-Gam öğle yemeğinden sonra nihayet uykuya daldığında, Valentine evi temizledi ve tüm çamaşırları yıkadı. Masaya oturdu ve gelecek haftanın programını hazırladı. Büyükannesinin haftalık ilaç kutusunu düzenledi, sonra hangi reçetelerin yeniden doldurulması gerektiğini sıraladı ve diğerlerini yenilemek için farklı doktorları aramak için notlar.

Ari hiç mesaj atmazdı. Muhtemelen kendi evinde lüks bir hayat yaşıyordu.

hafta sonları ne yapıyorlarsa onu yapıyorlardı.

Yine de Ralph mesaj atmış ve ona şehir merkezindeki beş yıldızlı bir restoranın adını vermişti. Mesajı okuyunca inledi, sonra da randevuya hazırlanabilmek için evdeki diğer işleri bitirmek için acele etti.

"Bunun iyi olduğuna emin misin?" Valentine bir ayağının üzerinde hoplayıp zıplarken diğer ayağına bir ayakkabı geçirmek için mücadele etti.

"Evet, kesinlikle," diye homurdandı Bailey bir ağız dolusu pizza yerken. Normalde Valentine Pazar günleri bütün gününü ve gecesini evde büyükannesine bakarak geçirirdi. Ama Bailey bir kez daha akşam için vekâlet etmeyi kabul etmişti.

"Akşam yemeği yedi," diye açıkladı Valentine, sonunda ayakkabısını giyerken.

Sonra küpelerini takmaya başladı. "Ve banyoya gitti.

'Murder, She Wrote' maratonu oynatıyorum, bu yüzden saatlerce hazır olmalı - sadece uykuya dalacağını umuyorum. Bir şey olursa beni aramaktan çekinmeyin."

Bailey ona, "Val, bunu daha önce de yaptım, biliyorsun," diye hatırlattı. Valentine yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum, özür dilerim. Her zaman gergin oluyorum ve senin gecen olmadığı halde bunu yapmanı isteyerek sana baskı yapıyormuşum gibi hissediyorum," dedi.

inledi. Pazartesi öğleden sonra yeni bir hemşire tutmak için bir ajansla randevusu vardı, tüm faturalar Bay Aaron Sharapov, Esq. adına yönlendirilmişti, umarım yeni bir hemşire yakında işe başlar ve artık oda arkadaşından yararlanmak zorunda kalmazdı.

"Baskı altında mı görünüyorum?" Bailey sordu. Val ona bakarken, gömleğinden bir parça sucuk yere düştü.

"Peki. Tamam. Çok uzun sürmez, en geç on gibi dönerim," diye güvence verdi Val, ön kapıya doğru yönelirken.

"Cidden, bizim için endişelenme, acele etme," dedi Bailey ona.

"Ug, hayır, güven bana, bundan daha geç bir saatte dışarıda olmak istemiyorum," dedi.

Güldü, sonra arkasını döndü ve kollarını uzattı. "Nasıl görünüyorum?"

"*İnanılmaz*. Farklı bir insan gibi."

Valentine bunu bir iltifat olarak kabul edip etmeyeceğinden emin değildi. Gündüz vakti Val gerçekten o kadar kötü mü görünüyordu?

Yine de kesin olan bir şey vardı - gece vakti Valentine *iyi* görünüyordu. Elbisesi koyu bordo rengindeydi ve eteği kalçalarından gevşekçe düşmeden önce vücuduna yapışıyordu, yan taraftaki yüksek yırtmaç bacağını uyluğunun üstünden aşağıya doğru gösteriyordu. Kep yaka üst kısmı zarif ve şık bir izlenim veriyordu ama sonra tam göğüslerinin arasında bir noktaya dönüşerek göğüs dekoltesini ve push-up sütyeninin harikasını sergiliyordu. Üç çeyrek uzunluktaki kollar, akşamın serin havasında onu sıcak tutmaya yardımcı olurken, elbisenin seksilikten çok şıklığa yönelmesine de yardımcı oluyordu.

"İyi, harika olması iyi bir şey sanırım," diye homurdanarak portmantodaki paltoları karıştırdı. Sonunda siyah trençkotunu buldu ve saçlarını bozmamaya dikkat ederek üzerine geçirdi. Saçları tek bir taraftan geriye doğru tutturulmuştu ve kabarık bukleler sol omzunun üzerinden dökülüyordu, bütün gece orada kalsalar iyi olacaktı.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" Bailey ön kapıyı açarken sordu. Siyah bir SUV kaldırımında bekliyordu. Valentine şoföre başıyla selam verdikten sonra sırt çantasını yerden aldı ve karıştırmaya başladı.

"Burada her şeyim var. Anahtarlar... cüzdan... ve evet, cep telefonu telefon," dedi, havada sallayarak. "Saat ona kadar dön, bir şey olursa beni ara ya da... bilirsin, herhangi bir şey için, sadece beni ara."

"Söz veriyorum her şey yoluna girecek, çık buradan," diye ısrar etti Bailey, onu neredeyse iterek verandaya çıkardı ve ardından kapıyı arkasından kapattı.

Bir Caché eskortuyla "randevuya" çıkmanın kuralları vardı ve bunlardan biri de araba servisiydi. Beylerin kadınları almasına izin verilmiyordu, ulaşım kulüp tarafından sağlanıyordu ve şoför bir tür koruma olarak ikiye katlanıyordu. Şoförü tanıdı ve ona kapıyı açarken gülümsedi. Arabayı kaldırımdan çektiklerinde, bir

çantasından bir debriyaj çıkardı ve önemli eşyalarını içine tıktırdı, ardından sırt çantasını arabanın en arkasına fırlattı.

Restoranın önüne geldiklerinde Ralph'in dışarıda beklediğini gördü. Kötü bir adam değildi, gerçekten değildi, ama bu gece bunu yapmak istemiyordu. Yine de kendini köşeye sıkıştırmıştı, bu yüzden şoför kapıyı açtığında onun elini tuttu ve dışarı çıktı.

"Valentine," dedi Ralph kocaman sırıtarak ve ellerini uzatarak. Kız gülümsedi ve ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Ralph."

"Neye benzediğini neredeyse unutuyordum, çok uzun zaman oldu," diye alay etti, gözleri vücudunun her yerinde geziniyordu. Geri çekildi, böylece adam onu değerlendirebildi.

"Bunun için üzgünüm, uzun bir ay oldu," diye kıkırdadı ve ellerini bıraktı. "Ama artık buradayız, o yüzden bu geceyi en iyi şekilde değerlendirelim."

Kolunu onun koluna doladı ve restorana kadar ona eşlik etmesine izin verdi. Şef garson Ralph'ın üzerine titreyerek ve yaltaklanarak büyük bir gösteri yaptı. Val adama bunu yapması için ne kadar ödediğini merak etti ve Ralph'in bu gösteriden ne kadar etkilenmediğini anlamamasını umdu.

Odanın ortasındaki iki kişilik rahat küçük masaya yönlendirildiler. Pencere kenarında ya da duvara daha yakın bir yerde oturmayı tercih ederdi. biraz daha mahremiyet sağlayabilirdi. Ama tabii ki Ralph oraya mahremiyet için gelmemişti. Chicago'nun seçkinleri onu genç, seksi bir kalçayla görebilsin diye gelmişti.

Bu yüzden onun egosunu tatmin etti ve ceketini çıkarıp şef garsona uzatarak büyük bir gösteri yaptı. Sonra uzandı ve ayakkabılarından birinin bilek kayışını ayarlayarak çıplak bacağını yana doğru uzattı. Sonunda yerine oturduğunda ona göz kırptı.

"Sen en iyisisin Val," diye iç geçirdi, ona çoktan yarı yarıya aşık olmuştu.

"Hayır, ben Aziz Valentine'ım," diye alaycı bir şekilde düzeltti onu. "Ve gecenizi olabildiğince özel kılmak için buradayım."

Adam onlara şarap ve istiridye ısmarladı - ne kadar klişe - ve kadın bir tanesini her yuttuğunda adamın gözlerinin içine baktı.

"İstiridyeler hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi. "İyi midirler?"

Valentine bir tane daha yuttu, sonra gözlerini kapattı ve parmaklarını boğazında gezdirdi.

"Çok iyi," diye iç geçirdi.

Gözlerini açtığında Ari Sharapov'un odanın diğer ucunda durduğunu ve kendisine baktığını gördü.

Olduğu yerde dondu kaldı, parmak uçları hâlâ boğazının dibindeydi. Ralph konuşuyordu, sesini duyabiliyordu ama boğuktu. Kelimeleri çıkaramıyordu. Ses ve oksijen, barın yanında oluşmakta olan kara delik tarafından yutuluyordu.

Sonra sanki işler daha da kötüye gidemezmiş gibi, gözüne başka bir şey takıldı.

Bir sarışın parıltısı. Mükemmel şekilde ağartılmış ve röfleli sarı saçlar, çok becerikli bir el tarafından omzunun üzerinden savruluyordu. Harper Kittering barın diğer ucundaydı ve Ari'ye hançer gibi bakarken o da Val'e küçümseyerek bakıyordu.

Aman Tanrım. Adam burada. Ve o da burada. Ve ben de buradayım. Aman Tanrım. Geçen gün evrenlerimiz çarpıştı sanmıştım ama yanlışmışım. Şu anda burada oluyor ve eğer çok dikkatli olmazsam, bu restorandaki kimse hayatta kalamayacak.

"Sence de öyle değil mi? Val? Valentine?"

Kendi adını duymak onu kendine getirdi ve tekrar Ralph'a odaklanırken gözlerini hızla kırptırdı.

"Özür dilerim..." kelimeleri bulmakta zorlandı. "Bu yemek, şarap, hepsi o kadar güzel ki beni hayal dünyasına sürüklüyor. Ne diyordun sen?"

Valentine konuşmanın kendi tarafını sürdürmeyi başardı, ama zar zor. Gözlerini Ari'den ayırmamaya çalışarak gizlice etrafına bakmaya devam etti. Ari şimdi ona arkasını dönmüştü - yanında birkaç adam daha vardı, hepsi de

kendisinininkine benzer pahalı takımlar giyiyordu ama hiçbiri onun yarısı kadar iyi değildi. Harper'ın biriyle randevusu varmış gibi görünüyordu ama belli ki sadece Ari'yi kışkırtmaya çalışıyordu.

Onun için pek iyi gitmiyor gibi görünüyordu.

Şef garson Harper'ı ve sevgilisini aldığı anda Ari hâlâ ona bakmıyordu. O ve sevgilisi restoranın diğer ucuna doğru yürüdüler ve sonunda Valentine'ın görüş alanından çıktılar. Onun arkasında bir yerde oturuyorlardı, bu yüzden Tanrıya şükür bütün gece kaltak kraliçeye bakmak zorunda kalmayacaktı. Bir dakika sonra Ari'nin partisi de göremediği bir masaya götürüldü ve belki yeniden nefes almaya başlayabileceğini düşündü.

*Bu lanet şehir ne kadar büyük!? Şansımız ne kadar!? Beni gördü mü? Gördü mü? Belki beni tanımamıştır. Ben bir aptalım, **tabii ki** beni tanıdı.*

Val, Ralph her ne hakkında konuşuyorsa başını sallayarak onayladı ama kendini aşırı nefes almanın eşiğinde gibi hissediyordu. Nedenini bilmiyordu - onlarla aynı restoranda olmasının bir önemi yoktu. Hiç de önemli bir şey değildi. İkisi randevudaydı ve Ari de arkadaşlarıyla birlikteydi. Sadece iki normal insan, şehirde bir gece geçiriyorlardı. Süper normal. Valentine'ın umurunda bile değildi -

"Ralph?"

Nefes nefese kaldı ve oturduğu yerde sıçradı, eli göğsüne gitti. Ari aniden onun yanında duruyordu ama ona hiç bakmıyordu. O randevusuna gülümsüyordu.

"Ari Sharapov!" Ralph elindeki peçeteyi masaya fırlatıp ayağa kalkarak haykırdı. Hemen el sıkıştılar. "Sizi tekrar görmek güzel."

"Uzun zaman oldu," diye başını salladı Ari.

"Öyle! Beni hatırlamana biraz şaşırdım," diye kıkırdadı Ralph.

Valentine şaşırmış ve biraz da etkilenmişti. Ralph kendi çapında önemli ve varlıklı bir adamdı ama Ari'ye biraz hayranlık duyuyor gibiydi. Belki de Ari'nin avukatlık hayatı hakkında daha fazla şey öğrenmeye başlaması gerekiyordu.

"Tabii ki biliyorum. Annen nasıl?"

Adamlar bundan sonra Valentine'i hâlâ tamamen görmezden gelerek bir tür boş şakalaşmaya başladılar ki Valentine için sorun yoktu - belki de onu hep birlikte unutup birbirleriyle gideceklerdi. Bu ona çok uygun olurdu.

Ama tabii ki işler böyle yürümezdi, çünkü o Valentine'dı - gelmiş geçmiş en şanssız aziz.

"Tanrım, seni tanıyamadım, Valentine," Harper aniden masalarına gelmiş, Val'in giydiği kıyafete bakarken kaşlarını hafifçe çatmıştı.

"Evet, iyi temizlik yaparım, ha ha," diye şaka yapmaya çalıştı.

"Nasılsın, Harper?"

"Neden okulda böyle giyinmiyorsun?" Harper soruyu tamamen görmezden geldi.

Evet, çünkü okulda gece elbisesi giymek tamamen normal olurdu.

"Okul mu?" Ralph sonunda bir randevusu olduğunu hatırladı, bakışları Harper ile onun arasında gidip geliyordu.

"Evet," diye gülümsedi Val. "Bir tasarım okuluna gidiyorum. Ralph, bu Harper Kittering, sınıf arkadaşım. Harper, bu Ralph Spencer, Boeing'de çalışıyor."

"Sanırım babanı tanıyorum," dedi Ralph, Harper'ın elini sıkmak için uzanarak. "Ve bu beyefendi de Aaron Sharapov, dünyanın en iyi

Ülkedeki kurumsal avukatlar, o-"

"O benim erkek arkadaşım," dedi Harper saçlarını omzunun üzerinden savurarak.

Gerginlik hemen hissediliyordu. Valentine Ari'ye bakmayı reddetti. Ralph, Ari ve Harper'ın arasına bakmaya devam etti. Harper Valentine'a sırtıttı.

Ari sadece sıkılmış görünüyordu.

"Kısa süre önce ayrıldık," diye düzeltti onu. "Seni tekrar görmek harikaydı, Ralph. Bir gün tenis oynamak için buluşmamız gerekecek."

Ralph hevesle başını sallayarak, "Evet! Evet, hadi yapalım," dedi. Valentine neredeyse yüksek sesle homurdanacaktı. Adam en az kırk kilo fazlaydı ve astımı vardı. Hayatında hiç tenis oynadığından bile şüpheliydi. "Sekreterime sizi aramasını söyleyeceğim."

Ari uzaklaşmak için dönmeden önce sadece başını salladı, ama arkasını tamamen dönmeden önce son saniyede Val'e göz kırptı. Sonra da kendi masasına doğru gözden kayboldu.

Harper uzun uzun ona bakarken biraz garip bir sessizlik oldu. Ralph yerine oturup oturmamakta kararsız görünüyordu. Sonunda oturduğunda, Harper dikkatini tekrar topladı ve öfkesini Valentine bir kez daha.

"Gelip merhaba demek zorundaydım çünkü seni gördüğüme çok şaşırdım.

Burada," diye başladı ve Valentine neredeyse inliyordu. Valentine onun yüzündeki ifadeyi tanıdı - bu, her lise filminde zorbanın takındığı ifadenin aynısıydı. *Senin tarafından tehdit ediliyorum ve bunu sana ödeteceğim* bakışı.

"Ben de," diye güldü Valentine. "Merhaba dediğiniz için teşekkürler, ama randevu gecenizi daha fazla işgal etmek istemiyoruz. Görüşürüz."

"Çok paran olmadığını biliyorum, bu yüzden böyle bir gece seni gerçekten zorluyor olmalı," diye iğnelemeye devam etti Harper. "Yine de dikkatli olursan elbiseyi yarın iade edebileceğinden eminim."

Ralph bu yorum karşısında kaşlarını çattı ama Valentine sadece gülümsedi ve biraz daha güldü.

"Benim için pahalı bir gece olacak, haklısın," diye kabul etti. "Bu yüzden benim gibi zavallı ve çaresiz bir kıza acımaya istekli güzel bir randevum olması iyi bir şey."

Masaya doğru eğilip Ralph'in elini okşadı ve Ralph bir Noel ağacı gibi parlayarak ona sırtıttı.

"Burada acımak yok Val," dedi elinin tersini dudaklarına götürerek. "Her neyse," diye homurdandı Harper. "Salı günü görüşürüz."

Sarışın, restoranın bir ucundan diğer ucuna giderken saçlarını savurdu. Ralph, "Sanırım o senin arkadaşlarından biri değildi," diye mırıldandı. Valentine bir süre sarışının ardından baktı, sonra başını salladı.

"Hayır. Onu pek tanımıyorum. Sadece okula birlikte gittiğim biri."

"Babası belediye başkan yardımcısı, annesi de Illinois'deki en başarılı hayır kurumlarından birinin başında," diye bilgi verdi. "Ve benimle konuşan adam Ari Sharapov'du, kendisi Chicago kraliyet ailesinden sayılır. Babası ülkenin en prestijli hukuk firmalarından birinin kurulmasına yardım etmiş. Annesi Illinois güzeli ve BM büyükelçisiymiş, dedesi de valiymiş."

Tüm tavırları buradan geliyordu - hak sahibi olmak Ari'nin DNA'sına işlemişti. Her zaman istediğini elde etmeyi bekliyordu. çünkü muhtemelen *her zaman* almıştı.

Valentine elini havada sallayarak, "Bu tür şeyler beni sıkıyor," dedi. "Ve onlar gibi insanlar da öyle. Biz kendimiz için buradayız. Bir şeyden bahsediyordunuz, kulübenizden mi?"

Ralph balıkçılıkla ilgili bir hikâyeye geri döndü ve Valentine tam on beş dakika boyunca kendini tutmayı başardı. Yemekleri geldiğinde tuvalete gitmek için izin istedi. Yanından geçerken onu yanağından öptü, sonra kasıla kasıla karşıya geçerken acele etmedi.

Restoran katında, bakabilecek herkese iyi bir gösteri sunmak istiyordu.

Kadınlar tuvaletine vardığında ise kapıdan içeri düşmek üzereydi. Tuvalet görevlisi sandalyesinden fırladı ve iyi olup olmadığını sordu.

"Ben iyiyim," diye inledi. "Sadece sarışın bir kâbusla karşılaştım."

"Oh," diye güldü görevli. "Onlardan biri, ha?"

"Zenginler en kötüler," diye homurdandı Valentine, sırtını lavaboya yaslayarak. "Bilirsiniz işte. Seninle istedikleri gibi konuşabileceklerini sanıyorlar. Siktir et onları."

"Daha fazla katılamazdım."

Başka bir konuya girmeye hazırdı ki kapı bir kez daha açıldı. Ari odaya girerek her ikisini de şaşırttı.

"Efendim, bu bayanlar -" diye başladı görevli.

"*Git* buradan," diye emretti ama gözleri Valentine'ın gözlerinden hiç ayrılmadı.

Görevli bir an için kararsız göründü. Val gözlerini devirdi ama sonunda başını sallayarak sorun olmadığını işaret etti. Görevli de başını salladı ve sonra ağırbaşlı bir şekilde odadan çıktı.

Kapı kapandıktan sonra Val, "Biraz dramatik," dedi. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye sordu.

Adamın kızgın olduğunu geç de olsa fark etti. Ari Sharapov çok ama *çok* kızgındı.

Odanın etrafına bir göz attı.

"Şey, işeyecektim - bunun için en iyi yerin burası olduğunu düşündüm," diye şaka yapmaya çalıştı. Adamın bakışları daha da sertleşti ve kızın üzerine yürüdü.

"*Burada* ne halt ediyorsun? Bu restoranda mı? Dışarıdaki o pislikle mi?" diye açıkladı. Kızın çenesi düştü.

"Affedersiniz, sanırım *eski sevgilinizin* dışarıdaki tek bok parçası olduğunu göreceksiniz. O da neydi öyle?"

"Sakın bana ne yapacağımı söyleme. Şimdi açıkla kendini." "*Kendimi açıklayayım mı?*" Valentine yüksek sesle güldü ve battı, onun kendisine doğru eğilerek güç pozisyonu elde etmesini istemiyordu. Ellerini kalçalarına koydu ve yüzünü ona döndü. "Affedersin ama ben senin kız arkadaşın değilim, sana bir bok açıklamak zorunda değilim."

"Hayır, sen benim malımsın ve bu nedenle uyman gereken kurallar var," diye hırladı. "İkimizin de üzerinde anlaştığı kurallar."

Az önce söylediklerinin çoğu berbattı, ama bunu sonraya saklamaya ve şu anda onu bu kadar kızdıran şeyin tam olarak ne olduğunu ele almaya karar verdi.

"Bu yüzden mi üzgünsün?" diye sordu. "*Ralph* yüzünden *mi?*"

"Üzgünüm çünkü kuralları çiğniyorsun. Senin için bir sürü para ödedim - itaatsizliğe müsamaha göstermeyeceğim."

"*Kulüpte* geçirdiğim zaman için çok para ödedin," diye düzeltti Val onu. "Ve son kontrol ettiğimde, burası orada değildi. Ayrıca *hafta içi günlerim* için de çok para ödüyorsun. Şu anda Pazar. O yüzden siktir git Ari, bir bok kırdığım yok."

"Del'e söyledim," diye başladı. "Başka müşteri yok - kulüpten başka birini almak yok. Ve *Bay Boeing*'le Tinder'da, çamaşırhanede, okulda ya da başka bir yerde tanıştığına bir an bile inanmıyorum, yani o da bir müşteri *olmalı*. *Bu ne lan?*"

Aman Tanrım, kıskanıyor. Tanrım, bir adamla birkaç kez yatıyorsun ve sana bir sürü para ödemesine izin veriyorsun, ve birdenbire sana sahip olduğunu düşünüyor.

Yine de göğsünün derinliklerinde bir yerde kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Evet, o bir müşteri," diye tersledi Val. "Ama ben hiçbir kuralı çiğnemedim. Seninle tanışmadan *önce* onunla bir akşam yemeği randevusu için anlaşılmıştım, haftalardır ayarlanmıştı. Ayrıca bugün Pazar ve ben kulüpte değilim. Benim dünyam senin etrafında dönmüyor, Ari."

"Başlasa iyi olur."

"Siktir git!" diye tısladı. "Kızdın mı? Seni burada arkadaşlarınla görmek ve seni tanıyamamak, sonra da o kaltağın hâlâ seninleymiş gibi benimle böyle konuşması beni nasıl hissettiriyor sanıyorsun? Yani, benimle dalga mı geçiyorsun!?"

"Kabullenin - neye imza attığınızı biliyordunuz."

Neredeyse kulaklarından buhar fışkıracağını düşünüyordu.

"Sana zamanım üzerinde özel haklar vermek için imza attım," diye homurdandı. "Şirret eski kız arkadaşın tarafından sözlü tacize uğramamak ve sözleşmeyle yükümlü bir fahişe gibi muamele görmemek için."

"Eğer sözleşme uyarsa."

Valentine kendini durduramadan ona bir tokat atarak ikisini de şoke etti.

"Benimle bir daha asla böyle konuşma!" diye tersledi. Ari ona baktı, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu; bir tutam saçı yine alnına düşmüştü.

"Seninle nasıl istersem öyle konuşurum. Bir daha sakın bana vurma."

Sinirli bir çılgılık attı, sonra ellerini göğsüne vurmadan önce ona tekrar tokat attı. Adam onun kollarını tutmaya çalıştı, onu odanın diğer ucuna itti ve kapının yanındaki duvara çarptı. Bileklerini başının yanına sıkıştırdı, sonra birbirlerine baktılar, her ikisinin de göğsü kabarıyor, her ikisinin de kalbi öfkeleniyordu.

O en kötüsü.

Birden onu öpmeye başladı. Ya da adam onu öpüyordu. Bunu söylemek imkânsızdı - artık iki ayrı varlık değillerdi. Adam kadının bileklerini bıraktı ve kadın hemen adamın blazer ceketinin önünü pençelemeye başladı, ceketini çekip ayırmaya çalışıyordu. Sol eli boğazına dolandı, hafifçe sıktı, sağ eli ise açıkta kalan kalçasına gitti, sıktı ve yoğurdu.

"Bu elbise," dedi Ari ona doğru soluk soluğa. "Tanrım, onu gördüğümde..." "Bu gece giydiğimde aklıma sen geldin," diye çabucak konuştu Valentine,

Sonunda düğmeyi çözdü ve ellerini ceketinin içine soktu. "*Bunu senden söküp almak istiyorum.*"

"Tanrım, evet, bunu ben de istiyorum," diye inledi, tırnaklarını adamın sırtında gezdirerek ellerinin onun teninde olmasını diledi.

Sonra dili tekrar dudaklarının arasına girdi, her zamanki gibi saldırgandı. Öpüşürken sadece tadına bakmakla yetinmiyordu - Ari onun ağzını bir öğün haline getirmişti ve Ari yutulmayı seviyordu. İnledi ve kalçalarını duvardan uzaklaştırarak onunkilere sürttü, pantolonundaki şişkinliği hissetti.

Kapının dışından gelen bir ses her şeyi durdurdu. Biri kapıyı çalıyordu. Kıpırdamadan durdular, dudakları birbirine kilitlenmişti, gözleri açık ve birbirlerine bakıyorlardı. Kapı tekrar çalındı ve ikisi de bunun koridorun karşısındaki kapı olduğunu fark etti. Ari onun alt dudağını ısırarak yumuşak bir şekilde inlemesini sağladı, bu sırada Ari'nin eli onun kalçasının iç tarafına doğru kaymaya başladı.

"Ari?"

Valentine irkilerek bir inilti çıkardı ama neyse ki Ari'nin eli anında ağzını kapatmıştı. Valentine kocaman gözlerle ona baktı ama Ari şimdi kapıya bakıyordu.

"Erkekler tuvaletinde," diye mırıldandı.

"Ari," Harper'ın sesini net bir şekilde duyabiliyorlardı. "*Geri döndüğünü gördüm*

Burada, seninle konuşmam lazım! Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun!? Bu iş bitmedi ve sen de bunu biliyorsun. Ve neden Valentine'in masasındaydın? O çok İğrenç, ug. Ari? Cevap ver bana!"

Dönmeye başlayan bir kapı tokmağının sesi duyuldu. Valentine buna inanamıyordu, Harper eski erkek arkadaşını bir restoranın tuvaletinde takip etmeye çalışıyordu. Ama sonra bir kargaşa oldu. Tuvaletten bir adam çıktı ve Harper'ın çığlık atmasına neden oldu. Aceleyle uzaklaşırken topuklarının çıkardığı tıkırtıyı dinlediler.

Yaklaştın. Çok yakın. Hem de çok yakın.

Ari elini çektiği anda Valentine, "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı. Ona sırtarak baktı.

"Heyecan verici, değil mi?"

"Hayır!" diye tıslayarak onu göğsünden itti. "Heyecan verici değil!

Korkunç!

Buraya gelebilirdi. Gitmek zorundasınız. Çık dışarı."

Tekrar ona doğru bastırdı ve tüm ağırlığını kullanarak onu duvara sabitledi.

"Ne zaman öğreneceksin Valentine," diye iç geçirdi ve başını eğerek dudaklarını onun boynuna değdirdi. "Bana ne yapmam gerektiğinin

söylenmesinden hoşlanmıyorum."

"Lütfen, Ari," diye sızlandı, onun dokunuşunu ne kadar çok sevdiğinden nefret ediyordu. "Yapamam... O nota ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Eğer bizi birlikte bulursa, her şey biter. *Lütfen*."

"Yalvarmana bayılıyorum," diye fısıldadı, sonra geri çekilmeden önce şakacı bir şekilde boynunu ısırdı. "Bu gece bana gel."

"Hayır," diye başını salladı Valentine. "Asla olmaz. Ralph bu gece ne kadar dışarıda kalmak istiyor bilmiyorum, sabah bire kadar işim var. Ve Sapık Barbie'nin davranışlarına bakılırsa, muhtemelen seni de orada takip edecek ve sonra da beni öldürecek -"

Adam uzanıp bir parmağını göğüs dekoltesinde gezdirdiğinde sesini kaybetti. Elbisesinin içinde kaybolan narin bir gümüş zinciri takip ediyordu ve onu vücudundan uzaklaştırdı. Dairesinin anahtarı zincirin ucunda sallanıyordu ve kadının vücut ısıısıyla ısınmıştı.

"Bunların hiçbirisi umurumda değil," diye yanıtladı Ari, anahtarı yüzünün önünde sallayarak. "Ve eğer sormamı ummasaydın bunu giyiyor olmazdın. Saat onda orada buluşalım."

"Tamam," diye fısıldadı Val, titremeye başlamıştı.

Adam anahtarı bıraktı ve kadın anahtarı elbisesinin içine sokarken, adam lavaboya dönüp ellerini yıkamaya başladı.

"Ve Valentine," diye suyun üzerinden duyulabilecek kadar yüksek sesle konuştu. "Ona bir daha dokunma. Anlaşıldı mı?"

Adam aynada ona bakıyordu, o da başını salladı. "Anlaşıldı."

Ellerini kurularak, "Randevuyu bitir," diye emretti. "Ve başka bir tane daha yapma. Ona dokunma. Ona iyi geceler öpücüğü verme. Benim evime git."

"Tamam."

Kadın izlerken, adam görevlinin bahşış kavanozuna yüz dolarlık bir banknot sıkıştırdı.

"10'da görüşürüz."

Ari kapıyı açtı ve sanki bir erkeğin kadınlar tuvaletinde takılması çok doğal bir şeymiş gibi davranarak odadan çıktı.

Valentine o gittikten sonra kapıyı tekrar açmadan önce tam bir dakika bekledi. Kapının üzerinde "bakım nedeniyle kapalıdır" yazdığını gördü ve tuvalet görevlisi kadın için sessiz bir teşekkür duası gönderdi.

"Endişelenmeye başlamıştım," diye kıkırdadı Ralph kadın yerine oturduğunda. Kadın ona güldü.

"Oh, bir sorun vardı," dedi ve sonra tekrar güldü. "Yani, banyoyla ilgili. Bir bakım sorunu varmış. Biraz beklemek zorunda kaldım."

"Böyle bir yerde şaşırtıcı," diye başını salladı bifteğini keserken. "Bu fiyatlara banyoların çalışır durumda olması gerekirdi."

"Kabul edilemez, gerçekten," diye mırıldandı, kızarmış ton balığını dürterek.

Ralph yemekten sonrası için herhangi bir planı olduğundan bahsetmemişti, bu yüzden Valentine ona teknik olarak sabah bire kadar vakitleri olduğunu hatırlatmamaya karar verdi. Gecenin geri kalan kısmını sadece

hafif bir flörtleşme. Daha fazla dokunmaktan kaçındı ve hatta ona göz kırpmaktan bile kaçındı. Yine de gitme vakti geldiğinde, elini sırtına koyduğunda onu tam olarak durduramadı. Sadece önce ceketini giydiği için şükretti.

Restorandan çıkarken ne Ari'ye ne de Harper'a baktı.

Ralph ellerini birbirine sürterek, "Çok güzel vakit geçirdim," dedi. soğuk gece havası. Başını salladı ve ondan küçük bir adım uzaklaşarak hareketini gizlemek için saçlarıyla oynadı.

"Çok eğlenceliydi. Bu kadar çok iptal ettiğim için özür dilerim," diye özür diledi. Adam el sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Hayır, olur böyle şeyler, anlıyorum. Önemli bir şey değil."

Gerçekten mi? O zaman neden Del'e şikayet edip ağladın, ha? Gerçek bir erkek bunu yapmaz. Hayır, gerçek bir erkek beni banyoya kadar takip eder, duvara yaslar ve eski sevgilisi ve benim flörtüm elli adımdan daha az uzaktayken beni neredeyse onu becermeye ikna ederdi. Profesyonel yardıma ihtiyacım var.

"Del bunu duyduğuna çok sevinecek," dedi. "Evet, ona harika vakit geçirdiğimi söyle." "Söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Ralph ipucunu anlamıyordu. Aptal gibi ona gülümsemeye devam etti. Val de ona gülümsedi ve sonra ceketinin cebine baktı.

"Ah!" diye haykırdı, sonra cebini karıştırdı ve tebrik kartı zarfına benzeyen bir şey çıkardı. "Üzgünüm, neredeyse unutuyordum."

Adam kâğıdı uzattı ve Valentine kâğıdı açmaya zahmet etmedi. İçindeki banknotların şeklini hissedebiliyordu, bu yüzden sadece çantasına tıktırdı.

"Hiç unutmam," diye güldü. "Yemek için teşekkürler, çok lezzetli ve çok eğlenceliydi."

Merdivenlerden inmeye başladı, arabası zaten kaldırımında bekliyordu ama Ralph aniden kolundan tutarak onu durdurdu. O zaman

onu kendine doğru çekmeye başlayınca restoranın pencerelerine baktı. Neyse ki Ari'nin sırtı onlara dönüktü ama yine de elini uzatarak Ralph'ın onu kucaklamasına engel oldu.

"Seni tekrar görebilir miyim?" diye sordu boğuk bir sesle. "Bir teknoloji Birkaç gün sonra konferans var ve tanışma toplantılarına getirebileceğimiz bir tarih olması iyi olur."

Valentine ona gergin bir gülümseme verdi.

"Oh, kulağa... harika geliyor, ama yapamam," diye cevap verdi ve kaşlarını çatı. "Ama bu gece iyi vakit geçirdiğini söylemiştin."

"Öyle de yaptım. Ama iki gün önce gecelerim ..." bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. "*Tüm* gecelerim sadece bir müşteri tarafından rezerve edildi. Yani başka kimseyle görüşemeyeceğim."

Ralph biraz üzgün görünüyordu.

"Oh, Tanrım. Yani, sen buna değersin, o yüzden anlayabiliyorum sanırım."

"Ama orada başka harika kızlar da var," diye ona güvence verdi. "Aslında Del'i ara ve ona Angel'ı sor, eminim onu seversin. Çok tatlı biri. konuşmayı seviyor ve çok güzel."

"Öyle mi? Kulağa hoş geliyor," diyerek yeniden neşeli bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"En iyisi o. Arayın. Ve gerçekten, yemek için teşekkürler." Ve böylece ondan kurtuldu ve aceleyle kendisini bekleyen SUV.

Saat dokuz buçuğu geçiyordu, o yüzden devam etti ve şoföre onu Ari'nin çatı katına götürme talimatını verdi. Sonra Bailey'i aradı ve randevunun beklenenden daha iyi geçtiğini söyleyerek gecenin uzatılmasını istedi. Diğer kız onu istediği kadar zaman ayırması için cesaretlendirdi.

Sonunda daireye vardığında, Valentine ceketini ve topuklu ayakkabılarını kapının yanındaki yığının içine bıraktı, sonra sırt çantasını masanın üzerine koydu. Kendini evindeymiş gibi hissetti, şarap soğutucusundan bir şişe çıkardı ve kendine bir bardak doldurdu. İkinci bir kadeh daha aldı ve üç eşyayı da oturma odasına taşıyarak sehpanın üzerine düzgünce dizdi. Onlara kaşlarını çatarak baktı, sonra da eğlenceli bir hava yaratmak için bir mum aramaya koyuldu.

Saat onu biraz geçiyordu, o yüzden kanepeye uzandı ve beklemeye başladı.

Ve bekledi.

... ve o bekledi.

Gece yarısı olduğunda mumlar yanmış ve kadın tüm şarabı içmişti. Gerçekten sinirlenemeyecek kadar yorgundu, bu yüzden onun banyosuna gitti ve uzun, sıcak bir duş aldı, makyaj, parfüm ve saç spreyi katmanlarını temizledi.

MAC Cosmetics ve Walgreen's'in onuncu reyonu tarafından sunulan Aziz Valentine maskesi.

Dışarı çıktığında, iç çamaşırını ve elbisesini tekrar giydi, sonra ıslak saçlarını başının tepesinde bir top haline getirdi. En azından onu eve götürecek kadar iyiydi. Odadan çıkarken ıslak havlularını yerden almaya zahmet etmedi - ekilmişti. Havlularını kendi başına toplayabilirdi.

Paltosunu giymiş, ayakkabılarını bir elinden sarkıtmış, bir yandan da ona bir not yazıyordu, gitmeye hazırdı ki, sesini duyabildiğini fark etti Koridorda biri var. Ayak sesleri dairenin dışında durdu. Tam kapı kilitlenip açılırken ayağa kalktı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Ari içeri adımını atar atmaz sordu.

Valentine yarım yamalak yazılmış notu buruşturup bir top haline getirerek, "Eve," diye yanıtladı. "Bu treni kaçırdın, dostum."

İçini çekti ve yemek masasına doğru yürüdü, anahtarlarını ve cüzdanını masanın üzerine fırlattı.

"Neden seninle her konuşmamız bir tartışmayla başlayıp bitiyormuş gibi hissediyorum?" diye sordu. Kadın omuz silkti.

"Muhtemelen çok zor ve tartışmacı bir insan olduğun içindir. Avukatlıktan geliyor olmalı. Şimdi gidiyorum."

"Kes şunu. Bir yere gitmiyorsun. Ceketini çıkar ve otur."

"İnsanlara emir veremezsin," diye bilgilendirdi onu. "Özellikle de az önce ayağa kaldırdığınız insanlara."

"Affedersiniz?"

"On," diye hatırlattı ona. "Seninle saat onda burada buluşmamı söylemiştin. Şu anda saat on iki buçuk."

"Vajinanın belli bir saatten sonra ömrünün dolduğunu fark etmemiştim."

"Vajinam ikinci seçeneği oynamaktan hoşlanmıyor," diye tersledi.

"Saat 10'da burada buluşalım demiştin. Randevumu bitirdim ve buraya geldim. Sen arkadaşlarınla dışarıda kaldın. Eve gitseydim ne kadar çok şey yapardım biliyor musun?"

"Hayır ve gerçekten umurumda değil."

"Hoşça kal Ari," diye homurdandı Val ve kapıya doğru yöneldi. Ancak Ari onun önüne geçti ve yolunu kesti.

"Arkadaşlarımla birlikte
değildim." "Her neyse,
umurumda değil. Çekil."

"İşe gittim," diye konuşmaya devam etti Ari. İtirafı karşısında şaşırmıştı, Valentine sessiz kaldı. "Babam beni aradı, sizden hemen sonra restorandan ayrıldım."

"Baban mı?"

"Çalıştığım firmanın kurucusu."

"Sharapov ve bilmem kim için çalıştığınızı söylediğinizde kendinizden bahsettiğinizi düşünmüştüm."

"Değildim."

"... oh."

Ari döndü ve ondan uzaklaşarak mutfığa doğru yürüdü. Bir an tereddüt etti, sonra iç çekti ve ayakkabılarını bıraktı. Ardından ceketini giydi, sonra yemek masasına doğru yürüdü ve masaya oturmak için kendini yukarı çekti.

"Babam," diye seslendi dondurucusunu açarken, "pisliğin teki." "Bunu duyduğuma pek şaşırmadım," diye güldü Valentine. Bunu söylemedi. ama onun homurdandığını duyduğundan oldukça emindi. Sonra dondurucu kapandı ve elinde bir kutu dondurmayla arkasını döndü. Kadının yanına dönmeden önce çekmecedeki iki kaşık aldı.

"Gidip şu potansiyel müşterilerin ağzını aramam gerekiyor," diye açıkladı yemek masası olarak kullanılan uzun banka otururken. Valentine masanın ortasına sürünerek oturdu ve tıpkı onun gibi stresini atabilmek için ikinci kaşığı kaptı.

"Gevezelik, dostum. Ne zor bir hayat," diye mırıldandı ve adam kaşığıyla ona vurdu.

"Kapa çeneni. Bu süre zarfında izinli olmam gerekiyordu," diye hatırlattı ona. "Bana söz verilmişti. Ama babam yapılması gereken işler olduğunu söylediğinde..."

Sesinin uzaklaşmasına izin verdi. Bir şaka daha yapmayı düşündü ama vazgeçti. Ari ilk kez ona açılıyordu.

Muhtemelen ilk kez biriyle konuşuyordu - Harper'la böyle konuştuğundan şüpheliydi ve belli ki babasıyla da yakın değildi. Bu yüzden ona baktığında gülümsedi ve bir kaşık dolusu dondurma aldı.

"Neyden nefret ettiğimi biliyor musun?" dedi ve tatlıyı ona uzattı. Bir an için ona ters ters baktı, sonra öne doğru eğildi ve bir ısırık aldı. "Ne zaman

İnsanlar bana ara vermem gerektiğini söylüyor. Evet, tabii ki bir molaya ihtiyacım var. Haber verdiğin için teşekkürler. Ama aynı insanların, ara verebilmem için işimi benim yerime yapmayı teklif ettiklerini görmüyorum."

Ona bakarken bir kaşık dondurma daha yedirdi. "Sen bir harikasın, Aziz Valentine," dedi usulca ve gülümsedi
Yine. "Sürekli bir sürpriz."

"Aşkın ve vebanın koruyucu azizi - asla ara vermeyen iki şey."

"Demek bu akşam oradaydım," diye tamamladı Ari her şeyi. Belli ki ayrıntılara girmek istemiyordu, o yüzden burnunu sokmadı. Sadece kendisi için biraz dondurma aldı. "Vajinan hâlâ rakipsiz."

"Umarım öldüğümde bunu mezar taşıma yazarlar."

"Bundan emin olacağım."

Dondurmalarını bir süre sessizce yediler, her ikisi de şekerli iyiliğe konsantre oldular. Dondurmanın tamamını mideye indirmeye kararlıydı, bu yüzden adamın ne zaman yemeyi bıraktığından ve hatta ne zaman ona bakmaya başladığından tam olarak emin değildi. Bunun farkına vardığında kaşığını ağzına götürerek durakladı.

"Ne?" diye sordu, döküp dökmediğini merak ederek kendine baktı.

"Sadece sen," diye yanıtladı Ari, kapüşonlu gözlerle ona bakarak. O lanet olası

Bir tutam saç tekrar alnına düşmüş, tekrar düzeltmesi için ona yalvarıyordu.

"Sadece ben," diye güldü ve sonra gerçekten de üzerine döktü. Eriyen vanilyadan koca bir damla göğsüne düştü. Göğüslerinin arasında kaymaya başlayınca inledi. "Tipik."

Parmağını topağın altına soktu, sonra göğsünde gezdirerek toplayabildiği kadar dondurma toplamaya çalıştı. Parmağını yalamak için ağzına götürdüğünde, Ari'nin elleri kalçalarının üzerine geldi.

"Berbat durumdasın, Valentine," dedi, onu çekiştirerek ve sürükleyerek Masanın üstünden geçerek onu kendisine yaklaştırdı. Bacaklarını iyice açarak adamın etrafına dolanmasını sağladı.

"Bilmez miyim?" diye onayladı, sonra adam göğsündeki dondurma izini yalamak için öne doğru eğildiğinde usulca inledi.

"Sana dokunmamdan hoşlanıyorsun," diye fısıldadı tenine karşı ve ellerinin kışına doğru yumuşadığını hissetti.

"Çok hoşuma gitti," diye fısıldadı.

"Sanırım..." diye iç geçirdi ondan uzaklaşıp ayağa kalkarken. "Sanırım doğru şekilde sorarsam, senden istediğim her şeyi yaparsın."

Valentine ona baktı. Evinde yumuşak bir ışıklandırma vardı, her şeye bir tür altın parıltısı veriyordu. Başını iki yana salladı.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Elini uzattı ve onun da ayağa kalkabilmesi için masadan kalkmasına yardım etti. Aşağı inerken, kalçaları ahşap tepeye çarptı ve sırt çantası kenardan yere düştü. İçindekilerin yarısı yere döküldü ve sıçradı.

"Mükemmel zamanlama. Sabah temizlerim," diye kıkırdadı. Ari cevap vermeyince gülmeyi kesti. "Ya da seni rahatsız ediyorsa şimdi toplayabilirim."

Adam hâlâ cevap vermeyince, ona baktı. Ama adam ona bakmıyordu, dağınıklığa bakıyordu. Kız onun bakışlarını takip ederek dağılmış makyaj malzemelerini, el çantasını, bir çift acil durum külotunu ve diğer bazı ıvır zıvırları inceledi. Onu bu kadar etkileyen şeyin ne olduğunu anlayamadı, oldukça standart kız eşyalarıydı.

Sonra adam ondan bir adım uzaklaşıp çantasına doğru eğildi ve kadın adamın dikkatini çeken şeye odaklandı. Adam bir çift parlak kelepçeyi eline aldığı anda usulca güldü.

"Polis olarak üçüncü bir işin var mı?" diye tahmin etti, bir parmağından sarkıtarak. "Ya da bir dominatrix?"

"Keşke. Çantamda bir sürü kulüp eşyası var, yedek kıyafet, tabanlık, peruk gibi. Del, Polisler ve Soyguncular temalı bir gece planlıyordu ama sürekli tarihi değiştiriyordu. Ben de her ihtimale karşı kostümü çantamda tutmaya başladım," diye açıkladı.

"Yani şu anda çantanı arasam seksi bir polis üniforması mı bulurum?" Ari kontrol etti.

"Polisler ve Soyguncular oyununu oynamak ister misiniz Bay Sharapov?" diye şaka yaparak ona arsızca gülümsedi. "Sizi kovalamamı ve tutuklamamı ister misiniz?"

Ari yine de gülümsemedi. Gözleri tekrar kelepçelerin üzerindeydi. Çok otantik görünüyorlardı, biliyordu; parlaktılar ve ağırlıkları vardı ve çantasının derinliklerinde bir yerde bir anahtar bile vardı.

"Hayır," diye alçak sesle konuştu sonunda. "Hayır, istediğim hiç de bu değil."

Valentine dairedaki havanın aniden değiştiğini hissedebiliyordu. Sanki ışık daha da yumuşamış ya da sıcaklık

yükselmişti. Atmosfer, fırtına ya da doğal afetlerden önce olduğu gibi gerginleşmişti.

"Peki sen ne istiyorsun?" diye sordu sesi boğuklaşarak. Adam bir süre daha kelepçelere baktı, sonra bakışlarını kadına çevirdi.

"Seni yatağıma zincirlemek istiyorum," dedi çok basitçe. "Ve sana istediğim her şeyi yapmak istiyorum."

"Ooohhh, çok sapıkça, Bay Sharapov," diye nefes aldı. "Senin üzerinde kontrol sahibi olmak istiyorum."

Ah. Sihirli kelimeler. Zehirli kelimeler. Aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici. Kontrolde olmamak... ne büyük bir hediye. Gözlerinin kapanmasına izin verdi. Başka birinin kontrolü ele alması, onun kararlarını vermesi, ona ne yapması gerektiğini söylemesi - kulağa cennet gibi geliyordu.

Ama Ari gibi birine kontrolü vermek kulağa tehlikeli geliyordu. Zaten onun üzerinde garip bir etkisi vardı. Eğer tamamen teslim olursa, ondan bir daha kurtulabilecek miydi?

Ama bu hayat değildi, aptallık ediyordu. Bu sadece seksti. Bu, onun gerçekten olmak istediği kişi olabileceği ve kendisinin de her şeyi bir kenara bırakabileceği birkaç saatti. Sadece ...

Aziz Valentine.

"O zaman kontrolü ele al," diye fısıldadı.

Elleri boynunun iki yanındaydı ve onu kendine doğru çekiyordu. Parmağında hâlâ bir kelepçe sallanıyordu ve metal, tenine değdiğinde soğuktu. Adamın ağzını kulağında hissettiğinde titredi.

"Bu lanet elbiseyi üzerinden yırtıp atacağım," diyerek gecenin erken saatlerindeki ifadesini tekrarladı. Kadın başını salladı.

"Tamam."

"O zaman seni yatağıma kelepçeleyeceğim." Sonunda gözlerini açtı.

"Tamam."

"Kontrolün tamamen bende olmasını istiyorum." "Tamam."

Ari sözünü yerine getirdiğinde Valentine'in nefesi kesildi. Elbisesinin yakasına sert bir darbe indirdi ve öyle sert çekti ki yerinde tökezledi. Elbise önden yırtıldı ve kadın etkilendi; adam elbiseyi bir vuruşta mahvetmişti. Kumaş ayaklarının dibinde birikti ve kadın topuklu ayakkabıları, askısız sütyeni, daracık külotu ve adamın elindeki zincirle kalakaldı.

üzerinde anahtar vardı. Anahtarı göğsünden çekip aldı, sonra zinciri yumruğuna dolayarak sıkıca çekti.

"Bunu asla çıkarma," dedi adam ve kadın başını sallamayı başardı. "Çıkarmayacağım."

Zinciri çekerek onu sert bir öpücük için kendine çekti. Adam kızın ağzında hak iddia ederken, eli kızın saçlarına gitti, kelepçelerin metali bir kez daha kızın tenini ısırdı. Tısladı, sonra adam dudağını ısırdığında nefesi kesildi.

"Çekil."

Adam onu dairenin diğer ucuna doğru iterken hâlâ saçlarını tutuyordu ve kadın topuklu ayakkabılarıyla tökezledi, tekmeleyip tekmelememesi gerektiğini düşündü.

Yapmamaya karar verdi çünkü ne de olsa yetki ondaydı. Eşyalarını ne zaman çıkarması gerektiğine o karar verecekti.

Yatağın yanına geldiklerinde, sutyenini çıkardı. Valentine onun göğüslerine özel bir düşkünlüğü olduğunu biliyordu, ama Ari onları görmezden geldi, onun yerine onu döndürdü ve itti. Ellerini yatağın üzerine koydu ve iç çamaşırını vücudundan sıyırdığında nefesi kesildi.

Bana iki çift borcu var.

Ona başı beladaymış gibi davrandı. Sanki bir nesneymiş gibi. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç de aşağılayıcı hissettirmiyordu - *özgürleştirici* hissettiriyordu. Valentine tüm zamanını hayatındaki neredeyse herkesin her şeyi olmak için harcıyordu. Bu çok yorucuydu.

Yani bu... bu *rahatlatıcıydı*.

Kolları başının üzerinde gerilirken kişisel konforuna hiç dikkat edilmeden yatağa yatırılmıştı. İlk kelepçe bileğine geçirildiğinde inledi ama Ari küçük zinciri karyolanın parmaklıklarına dolayıp ikinci kelepçeyi taktığında nefes nefese kalmıştı.

"Lütfen."

Onu görmezden geldi ve yatağının kenarında durmak için hareket etti. Kadının bacaklarından birini tutarak dizden bükmeye zorladı, ardından ayağını yatağa sağlam bir şekilde yerleştirdi - hala stiletlerini giyiyordu ve topukları pahalı çarşaflara batıyordu. Aynı şeyi diğer bacağına da yaptı, onu diğer ayağından uzağa yerleştirerek tüm vücudunu ve tüm sırtlarını onun için tam teşhirde bıraktı.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" Ari yatağın ayak ucunda durup, kendisi soyunurken ona bakabilmek için sordu.

"Evet," diye nefes aldı ve adamın gömleğinin yere düşmesini izledi.

On dakika önce dondurma yemiyor muyduk? On gün önce normal bir kız değil miydim?

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye itiraz etti kemerini çekiştirerek.

"Bence bu yüzden maske takıyorsun."

Ah. Bunca zamandır peşimdeydi, değil mi?

"Maske beni koruyor," diye açıkladı. Adamın pantolonu ve külotu yere düştüğünde dudağını ısırıldı.

"Seni neyden koruyor?"

"Senin gibi insanlardan."

"Seni yeterince iyi koruyamadım."

"Görünüşe göre değil," diye kabul etti, sonra adam yatağın üzerine diz çöktüğünde usulca soludu.

"Senin için para ödedim Valentine," dedi Ari, ayak bileklerini sıkıca kavrayarak. O da başını salladı.

"Evet, ödedin. Çok para ödedin."

"Bu sana *sahip* olduğum anlamına geliyor," diye devam etti, parmaklarını bacaklarından yukarı ve sonra uyluklarından aşağı doğru izledi. Kadın kalın kalın yutkundü, sonra tekrar başını salladı.

"Evet, bence de bu anlama geliyor."

"Sadece bu konuda anlaştığımızdan emin olmak istedim," dedi. Parmak uçları amının üzerinde hızla gezinirken ürperdi, sonra üç parmağı içine girmeye zorlandığında inledi.

Ari istediğinde nazik olabiliyordu, bunu biliyordu ama bu onun doğal hali değildi. O sert, agresif ve baskın biriydi. Muhtemelen mahkeme salonunda rakiplerini paramparça ediyordu ve yatak odasında da farklı değildi. Boştaki eli kadının bacağını yana iterken, diğer eli kadının merkezinde meşguldü ve onu orgazmik bir protoplazma kütlesine dönüştürüyordu.

"Benim için her zaman bu kadar hazır ve istekli olmanı seviyorum Valentine," diye iç geçirdi. Kadın dudaklarını birbirine sürttü.

"Beni bu hale getirmene bayılıyorum," diye cevap verdi. "Peki sen tam olarak ne kadar isteklisin?"

"Tamamen," diye nefes nefese kaldı. "*Tamamen* istekli."

Parmakları gitmişti. Kadın gözlerini açtığında, adam onu yüzüstü çeviriyordu. Bilekleri kelepçelerin içinde sarsılırken çığlık attı, soğuk metal derisini kesiyordu. Yarın kesinlikle izleri olacaktı.

Ne kadar heyecan verici.

Çılgılığı kışına inen bir tokatla ödüllendirildi, ardından kalçaları havaya kaldırıldı. Pozisyonu pek de rahat değildi; yüzü yatağa bastırılmış, kolları uzatılmış ve başının üzerine kaldırılmıştı, hareket edemiyordu ve kıcı havadaydı.

Yine de şikayet etme ya da uyum sağlama şansı yoktu, çünkü Ari tam olarak yapmaya söz verdiği şeyi yaptı - kontrolü ele aldı. İlk başta sadece ellerinin kalçalarının üzerinde hafifçe yumuşadığını hissedebiliyordu ve sonra onu beceriyordu, tüm sert uzunluğunu vücuduna sokuyordu. Kadın bu saldırı karşısında çılgılık attı ama adam yavaşlamadı. Onu olabildiğince sert bir şekilde becerdi, kalçalarını sıkıca tuttu, böylece kollarındaki gerginlik hiç azalmadı.

Bir an için bile bıraksa yere yığılırdım. Kollarım beni öne doğru çekerdi. Kontrol istediğini söyledi, ve lanet olsun, ciddiymi.

"Aman Tanrım," diye homurdandı onun hamlelerine eşlik ederken.

"Aman Tanrım."

"Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?" diye sordu nefes nefese bir sesle. "Benim için o kadar mükemmelsin ki. Sanki benim için yaratılmışsın."

"Biliyorum," diye kabul etti, sonra vücudunu bir ürperti sararken haykırdı. "Çok mükemmel ve istekli ve *benim*. Ne istersem yapmak için benim." "Her neyse," diye başını sallamaya çalışarak kabul etti.

"Sen ne istersen istiyorum."

"*Ben ne istersem*," diye yineledi.

İticileri yavaşladı ama şiddeti arttı. Her geri çekilişte nefesi kesiliyor, her yeniden girişte çılgılık atıyordu. Adam gittikçe yavaşlarken, sırtına doğru alçaldığını, nefesinin omurgasına değdiğini hissetti. Dişlerini kürek kemiğinin üzerinde gezdirdi ve sonra yana doğru eğilerek onu aletinin üzerinde bıraktı.

Yatak başlığına zincirlendiği için Valentine ne yaptığını görmek için başını yeterince kaldıramıyordu ve kolunun altındaki battaniyeler görüşünü engelliyordu. Bir çekmecenin açılıp kapandığını duydu ve sonra adam tekrar ayağa kalktı. Aletini kabzasına kadar kızın içine gömülü tuttu ve nefes almasını zorlaştırıyordu. Adam çok büyük, çok kalındı; sadece keğellerini onun etrafında esnetmek bile neredeyse boşalmasına neden oluyordu. Çarşaflara doğru nefes nefese kaldı ve orgazmını uzaklaştırmaya çalıştı.

"Lütfen," diye inledi dişlerini gıcırdatarak. "Dayanamıyorum, lütfen sik beni."

"Oh, yapacağım," diye kıkırdadı karanlık bir sesle ve kadının omurgasında gergin bir ürperti belirdi.

Ama sonra adam yavaşça ondan uzaklaştı ve yavaşça tekrar yakınına kaydı. Yumuşak ritim karşısında iç çekti, değişikliği memnuniyetle karşıladı ama aynı zamanda yoğunluğu da özlüyordu.

Elleri kış yanaklarını kavıyor, sıkıyordu. Yoğuruyordu. Sonra parmakları omurgasının dibindeydi ve ona masaj yapıyordu. Parmak uçlarını yanaklarının arasında gezdirirken sertçe bastırıyor, hareket ettikçe hassas etleri heyecanlandırıyordu. Amına kadar gittiler ve hatta bir tanesini içine, tam aletin üstüne soktuğunda yüksek sesle inledi. Kışına geri kaydırmadan önce birkaç vuruş için orada bıraktı.

Yine de omurgasına geri dönmedi. Daha önce çok az parmağın dokunduğu bir noktaya dokunarak durdu. Kadın alt dudağını ısırdı. Parmağını kızın içine sokarken, amını siktiği aynı ritimle götünü de parmaklıyordu.

Tek kelime etmedi ve ikinci bir parmak ilkinde katıldı. Sonra nihayet bir üçüncüsü. Valentine bundan sonra ne olacağını biliyordu. Hayır diyebileceğini biliyordu. Kelepçeli olsa bile ve ona kontrol sözü verdikten sonra bile dur diyebileceğini biliyordu.

Ama kadın bir şey söylemedi, böylece adamın parmakları kayboldu, sonra da siki kayboldu ve kaygan, soğuk kayganlaştırıcı kış yanaklarının arasına yayılırken kadın yine dudaklarını ısırdı.

"Bunu daha önce kimsenin yapmasına izin vermedin, değil mi?" dedi Ari, parmakları yine onun içindeydi, hâlâ nazikti. Hâlâ geriordu. Valentine başını sallamayı başardı.

"Hayır... Bu kadar değil," diye itiraf etti. Tekrar güldü ve parmaklarının yerini sikinin ucu aldı.

"Çok iyi bir kız, Aziz Valentine," dedi. "Sadece onunla ilgilenecek birine ihtiyacı vardı."

Valentine dudaklarını ısırarak üst çarşafın bir kısmını ağzına aldı ve sikini kışının içine sokarken ısırdı. Ağlamayı ya da çığlık atmayı reddederek boğazının derinliklerinde inledi.

"Hiçbir fikrin yok," diye fısıldadı Ari, elleri tekrar kışının üzerinde, ona masaj yapıyordu. "Bu ne kadar iyi hissettiriyor. Artık senin her parçana sahibim, Valentine. *Her bir parçana. Tek. Parçana.*"

Doğru muydu? Doğru olamazdı. Burnundan nefes nefese kaldı ve tek bir damla gözyaşı süzülürken kendine lanet okudu. Adam çok büyüktü ve anal bekâretini kaybetmeye zihinsel olarak tam olarak hazır değildi.

Yine de, bakire olsun ya da olmasın, onun her parçasına sahip değildi. Şimdi değil. Ya da en azından, henüz değil.

... öyle mi?

Dibe vurduğunda, ona boyutuna alışması için bir iki dakika verecek kadar nazikti. Kadının nefes nefese kalması rahatladığında, adam çekildi. Yavaşça, çok yavaşça, ereksiyonunun kapağında durakladı. Tekrar içeri ittiğinde, kadın tekrar nefes nefese kalmaya başladı ama görünüşe göre adam tüm sabrını tüketmişti. İtmeye devam etti ve ikinci kez geri çektiğinde, biraz daha yoğun bir şekilde itti.

Valentine daha önce hiç götten sikilmemişti. İsteyen erkek arkadaşları olmuştu ama bir iki parmaktan fazlasına asla izin vermemişti. Bir keresinde ince bir vibratör. Her zaman bunun ona göre olmadığını düşünmüştü. Ama işte buradaydı, bir battaniyeyi ısıyor, Ari Sharapov onu neredeyse ortadan ikiye ayırırken vücudundan terler boşanıyordu.

Nasıl aynı anda hem bu kadar rahatsız hem de bu kadar iyi hissettirebilir?

"Valentine," diye tısladı onun adını. "Çok sessizsin." Kız ona cevap veremedi, hâlâ Mısır pamuğunu emiyordu. Ama başını salladı. "Ne yani, birden pandomimci mi oldum? Seninle konuştuğumda bana cevap veriyorsun."

Adamın eli aniden saçlarına dolandı ve onu şilteden uzaklaştırdı. Ellerinin yatak başlığına kelepçeli olduğu gerçeğini bir kez daha acı bir şekilde hatırladı - bilekleri yanarken ve omuzları ağrırken haykırdı.

"Ben..." tutarlı düşünceler oluşturmıyordu. "Sen... Tanrım, Ari, yapamam. Bu çok fazla."

Ama bu onun için çok fazla değildi. Şimdi onu zevkle beceriyordu, kalçaları onunkilerin arkasına çarpıyor, aleti onu dolduruyor ve daha önce hiç hissetmediği şekilde geriye itti. Hiç hayal etmediği şekilde. Saçlarını daha da sert çekerek onu tavana bakmaya zorladı.

"Asla yeterli değil," diye homurdandı. "Lanet olsun Val, kışın... Keşke bunu hissedebilseydin. Çok sıkı. Çok iyi. Daha boşalmadım bile ve onu tekrar becermek için sabırsızlanıyorum."

Bir şeyler oluyordu. Sözleri, dokunuşu, kendini ne kadar dolu hissettiği - orgazmı yeniden büyüyordu, o tanıdık karıncalanma omurgasının tabanında başlıyordu. Bu his karşısında ürperdi ve nefesi kesildi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Ari... Ari, sanırım... Sanırım ben ... Sanırım ihtiyacım var..."

Adam kızın saçlarını bıraktı ve kız yatağa yığıldı, omuzları acı içinde kasılırken çığlık attı ve adam onu olabildiğince sert becerdi. Her şey acıyordu ve her şey harika hissettiriyordu.

Ve tam daha iyi olamayacağını düşündüğü anda, adamın elini kalçasında hissetti. Üzerini ve önünü okşuyordu. Karnının üzerinden geçip bacaklarının arasına daldı. Sürtünmeden ve dokunmadan önce amına hafifçe vurdu. İki parmağı içine girdiğinde tüm vücudu titremeye başladı.

"Zamanın benim çünkü parasını ben ödedim," dedi Ari arkasından nefes nefese, parmağı kışındaki sikle aynı anda hareket ediyordu. "Ve şimdi vücuduna sahibim çünkü her parçasına sahip çıktım."

"Evet," diye bağırdı Valentine, onu bağlarından çekerek, orgazmı engellemek için acıyı kullandı. "Lütfen, Ari, *lütfe*."

"Söyle," diye emretti ve boştaki elinin parmaklarının sırtından aşağı indiğini, tırnaklarının yol boyunca çizildiğini hissetti.

"Bana sahipsin," diye fısıldadı. "Her parçama sahipsin." "Ve bunu istiyorsun."

"Tanrım, bunu istiyorum," diye bağırdı. "Bunu her gece istiyorum. Her zaman istiyorum."

"Peki *şu anda* ne istiyorsun Aziz Valentine?" diye sordu. Gözlerini kapattı.

"Seni içimde istiyorum. İçime boşalmanı istiyorum."

"Bu tam bir hediye," diye kıkırdadı ama parmaklarıyla daha sert sokmaya başladı. Çifte penetrasyonda inledi. "Ama madem bu kadar iyi bir kız oldun, sana ne diyeceğim - sen boşalır boşalmaz ben de boşalacağım."

Gerçekten çok cömert bir adam.

Valentine tüm kaslarını gevşetti ve orgazmı onu parçaladığında derhal bir çığlık attı. Sahip olduğu her kas spazm geçirdi ve nabız attı, onun Tüm amcığı parmaklarının etrafını sarıyor, kıcı sikini kavırıyordu. İnledi, ama onu her zamankinden daha sert bir şekilde becermeye devam etti.

"Kahretsin, Ari, yapamam, bu çok iyi. Çok iyi. Lütfen, lütfen, gelmeni istiyorum, lütfen," diye hıçkırdı, tüm vücudu titriyor ve sarsılıyordu, ağrıyan kolları ağırlığının yarısını taşıyordu.

"Tanrım, yalvarmana bayılıyorum."

İtişler düpedüz vahşileşti ve ona şaplak atmaya başladığında orgazmı daha da şiddetlendi. Artık kelimelerle ifade edemiyordu, sadece

İnledi ve inledi, hayatta kalmak için dua ederken yüzü battaniyeye gömüldü.

Ama eğer yapmazsam, ölmek için ne harika bir yol.

"İstediğin buydu," diye bağıırıyordu Ari. "İstediğin buydu, birinin kontrolü ele geçirmesi. Devralacak biri. Seni doğru düzgün becerecek ve sana bakacak biri. *İstediğin buydu.*"

Ve sonra bir kükreme ile geliyordu, horozu kışının derinliklerine gömüldü, nabız atıyor ve zonkluyordu. Valentine tekrar çığlık attı ve onun etrafında kenetlenerek bir çığlık daha atmasına neden oldu. Adamın parmakları kadının göbeğini terk etti ve her iki eli de kalçalarını öyle sert kavradı ki, sabah morluklar olacağını biliyordu.

İyi bir hatırayı severim.

Kasları nihayet gevşediğinde "*Kahretsin,*" diye nefes aldı. "Lanet olsun, Val. *Siktir.*"

Yine de cevap vermedi çünkü Val binayı terk etmişti. Bu kadar yoğun bir şeyi asla kaldıramazdı. Hayır, Aziz Valentine yatağa uzanmıştı, vücudu titriyordu çünkü ilk kez kışından sikilmişti ve bu kadar hoşuna gideceğini hiç tahmin etmemişti.

Tuhaf, istediği her şeyi yapmam gerektiğini söylediğinde, bunu gerçekten yapacağımı ya da bundan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim.

Ari sonunda ondan kurtuldu, böylece kalçalarının yatağa düşmesine izin verdi, bacakları arkasında yayıldı. Ari onun poposuna şakacı bir şaplak attıktan sonra yanına uzandı. Başını kolunun üzerinden bakacak kadar kaldırdı ve onun sırt üstü uzanmış olduğunu ve zor nefes aldığını görebildi.

"Bu..." diye konuşmayı başardı sonunda. "Ben hiç... sen..." "Rica ederim," diye kıkırdadı Ari ve o da güldü.

"Tanrım, Ari, bu... inanılmazdı. En iyisiydi. *Şimdiye kadarki.*" "Biliyorum. Ve bu sadece başlangıçtı."

Valentine olduğu yerde donup kalmış, endişe ve heyecan arasında sıkışıp kalmıştı. "Başlangıç mı?" diye sordu sonunda ve adam yüzünü ona döndü. Onun kalın

Sarı saçları kafasında vahşi bir dalga karmaşası oluşturuyordu ve parmaklarını buklelerin arasından geçirebilmeyi diledi.

"Aptal kız," diye alay etti ve parmaklarını kızın acıyan bileklerinde, metal bantların hemen altında gezdirmek için uzandı. "Şimdi seni istediğim yere getirdiğime göre, gerçekten gitmene izin vereceğimi mi sandın?"

Valentine başını kaldırıp kelepçelere baktı. Bileklerini çoktan sarmış olan kırmızı izlere. Dudaklarını yaladı ve karnında bir sıcaklık hissetti. Ari hareketi izledi, sonra kollarını sarsarak bir sarsıntı gönderdi

sinir uçlarında acı hissi uyandırdı. İç çekti ve çıplak göğüslerini altındaki çarşafa sürterek sürtünme aradı.

"Sanırım asıl soru şu," diye fısıldadı. "Gerçekten bırakılmak isteyeceğimi mi düşündün?"

"Mükemmellik," diye inledi Ari, yan dönüp koluna öpücükler kondurarak. "Sen, Valentine, tam anlamıyla mükemmelsin ve önümüzdeki iki hafta boyunca sana çok iyi bakacağım."

Adam saçlarını kavrayıp, öpebilmesi için başını kaldırmak üzere geri çektiğinde Val gözlerini kapattı.

Tabii ki öyle, çünkü ben bir yatırımım ve belki çok çok iyi yaparsam, biraz daha fazla yatırım yapacak ve beni biraz daha uzun süre yanında tutacak, çünkü

Dürüst olmak gerekirse, artık buna sahip olduğuma göre, eskisi gibi olamam. Bu yüzden

Beni istediğin kadar kontrol et Ari, ben de sana istediğin her şeyi yapmana izin vereyim.

Beni biraz daha buralarda tut.



13

Valentine küçük bir insan değildi - aslında, Ari'nin tahmin etmesi gerekirse,

Muhtemelen 1.75 ya da 1.60 civarındaydı. Biraz uzun boyluydu. bir kadın için. Topuklu ayakkabıyla neredeyse göz hizasındaydı.

Ama duşta birlikte dururken, spreyin altında dururken sırtı ona dönüktü, onun kendisinden ne kadar küçük olduğunu tamamen fark etti; başının tepesi köprücük kemiğine ancak ulaşıyordu. Bu hoşuna gitmişti. Daha önce bir kızın boyu hakkında pek düşünmemişti ama onda bir şey vardı... onun yanında bu kadar ufak tefek görünmesi hoşuna gitmişti. Ne kadar *kadınsı*.

"Yarın senin gibi kokacağım."

Sesi düşüncelerini böldü ve onun saç kremi saçlarından durulamaya başlamasını izledi. Başının arkasına bakarak sırtı, ertesi gün boyunca onun kokusunu üzerinde taşıyacak olmasını hiç umursamıyordu.

Sonra gözleri kızın ellerine takıldı, parmaklarını saçlarında gezdirirken onu izledi. Bileklerinin etrafındaki kırmızı izlere odaklandı.

Ari hiç düşünmeden, ne yaptığıнын tam olarak farkına bile varmadan uzandı ve kızın sağ kolunu yakaladı. Ari'nin dokunuşuyla irkilmiş gibiydi ama Ari onu nazıkçe kendine doğru çekerken arkasını döndü.

Başparmaklarıyla morarmış deriye masaj yaparken ikisi de yere baktı.

"Bunu sana yapmama sen izin verdin,"

diye mırıldandı. "Verdim aslında."

"Neden?"

Uzun bir süre durakladı, o da diğer bileğini aldı ve ona da masaj yapmaya başladı. Onun tenini kendi teniyle yumuşattı. Kalan acıyı silmeye ve tüm zevki ezberlemeye çalışıyordu.

"Çünkü iyi hissettirdi," diye cevap verdi sonunda, sesi yumuşaktı. Adam sonunda onun yüzüne baktı.

"Tekrar yapmama izin verir misin?" diye kontrol etti. Kadın ona gülümsedi. "Umarım tekrar yaparsın."

"Neden?"

"Çünkü..." diye başladı, kelimeleri arıyordu. "Çünkü, Ari. Kontrolü ele aldığında, artık kontrolün bende olması gerekmiyor. Kısa bir süreliğine de olsa, büyük kararları benim vermem gerekmiyor. Bütün işi benim yapmama gerek yok. Bu işaretler, birkaç saatliğine

hiçbir şey için endişelenmene gerek yoktu, çünkü *sen* her şeyi hallediyordun. Ve bunu... bilmiyorsun bile. Bu benim için çok *güzel*."

Onun sözlerini özümserken kırmızı işaretlere bakmaya devam etti. Kesinlikle bu kadar derin bir cevap beklemiyordu. Valentine'ın her zaman arzuladığı tek şeyi yapması için ona ihtiyacı vardı. Kızın *ona* ihtiyacı vardı.

Birbirlerine ihtiyaçları vardı.

"Neden ben?"

Kadının sesi yine adamın derin düşüncelerini yarıp geçti. "Ne?"

"Neden ben?" diye tekrar sordu, sesi yumuşaktı. "Herhangi birini alabilirdin.

O kulüpteki, işindeki, Chicago'daki herkes. Sen Ari Sharapov'sun, neredeyse ünlü sayılırsın. Ben bir hiçim."

"Çok seksi bir hiç kimse," diye takılmaya çalıştı. Yine de gülmedi, bu yüzden gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı. Kadın kaşlarını çatmıştı.

"Bir sürü seksi kadın tanıyorsun," diye belirtti. "Eminim başka eskortlarla bile birlikte olmuşsundur - muhtemelen seninle çok daha az paraya yatacak tecrübeli olanlarla. *Neden ben?*"

Ari derin bir nefes aldı.

"Neden sen değil? Ben de bunu istiyordum," diye açıklamaya çalıştı, ikisinin arasında eliyle işaret ederek. "O kadar uzun zamandır istiyordum ki, elde etmekten tamamen vazgeçmişim. Ve sonra sen oradaydın, tam karşımdaydın ve sanki

... sanki seni tanıdım. Sanki senin için sadece benim yapabileceğim şeye ihtiyacın olduğunu görebiliyordum ve işte buradaydım, sadece senin yapabileceğin şeye ihtiyacım vardı.

bana ver. Gitmene izin vermeyecektim."

"Yani demek istiyorsun ki, zor bir hayat hikayesi olan başka bir kız olsaydı, o da olabilirdi. Yani herhangi biri de olabilirdi."

"Kes şunu," diye hırladı. "Herhangi biri olamazdı - başka biri için böyle hissetmezdim. Sen olmalıydın, çünkü *o* sensin. Sen benim aradığım şeysin."

Ari bu sözlerin nereden çıktığını bilmiyordu - kesinlikle bunları düşünmemişti. En azından bilinçli olarak. Bu sözler çok açıklayıcıydı ve sadece onun için değil. Onun için de bir vahiy gibiydiler. Ve ne zaman bir Valentine'ın dudaklarına gün doğumu gibi bir gülümseme yayıldığında, kalbinin durduğunu hissetti.

*Hayır, hayır, hayır. **Bunu** aramıyordum. **Bunu** istemiyorum. Ben bir anlaşma istiyorum. Bir anlaşma. Aklını başına topla, Sharapov.*

Bir an kaşlarını çatdı, sonra onu spreye geri döndürdü. Elleriyle kafa derisine masaj yapmaya başladı ve saç kreminin geri kalanını onun için kullandı.

Kısa bir süre sonra duştan çıktı ve işini bitirmesi için onu yalnız bıraktı. Sonunda yaşam alanına geri döndüğünde, adam yemek masasında oturuyordu, dizüstü bilgisayar açık ve önündeydi. Şirin olmaya ve onunla şakalaşmaya çalıştı - her ikisinde de çok iyiydi.

Çünkü bu işlerde iyi olmak onun işi.

Ama Ari bazı işlerini halletmesi gerektiğine dair bahaneler uydurdu, sonra da yatağa girmesini emretti. Ve Tanrı Valentine'ı korusun, seksten sonra her zaman oldukça uysaldı. Onu yanağından öptü, sonra da sahte duvarın arkasında kayboldu. Birkaç dakika sonra televizyonun açıldığını duydu.

E-postaları yanıtlayarak bir saat geçirmeyi başardı, sonra dairenin karşısına geçip yatağına baktı. Daha önce onu gerçekten zorlamıştı ve tam da tahmin ettiği gibi ışık gibi sönmüştü. İçini çekti ve televizyonu kapattı, sonra etrafta dolaştı ve yatağa tırmanmadan önce tüm ışıkları söndürdü.

Yine de pencerelerdeki panjurları indirmeyi unutmuştu ve dışarıdan gelen ışıklar odanın içine süzülüyordu. Yan yattı ve ay ışığında ona baktı. Utanmıyordu - geçen gece çıplak uyumuştı ve bu gece de aynısını yapıyordu. Çarşaflar beline kadar inmişti ve iki kolu da yukarı kalkmış, elleri başının yanında duruyordu. Adam onun Gözleri teninde geziniyor, her santimini ezberliyordu. Ona ne kadarını verdiğine hayret ediyordu.

Ari Valentine gibi değildi, başka kadınlarla anal seks yapmıştı ve başka kadınlarla sert seks yapmıştı. Ama uzun zamandır yapmamıştı ve asla az önce yaptıkları gibi, asla bu kadar vazgeçerek yapmamıştı. Adam kontrolü istediği andan itibaren, kadın kontrolü tamamen ona vermişti. Onu şu anda uyandırabilirdi ve muhtemelen ne kadar ağrılı ve yorgun olursa olsun, onun için bacaklarını ayıracağını, onun için yuvarlanacağını ya da onun için geriye doğru eğileceğini biliyordu. Ne isterse yapardı.

Daha önce hiç kimse onun için bunu yapmamış, en çok istediği şekilde tüm benliğini ortaya koymamıştı.

Bu konuda bu kadar çelişkili hissetmeyi beklemiyordu. Bu sadece seksti, o bir hizmet için para ödediği biriydi, bunun bir önemi olmamalıydı. İyi seks ya da harika seks, hatta *hayranlık uyandırıcı* seks bile nihayetinde sadece seksti.

Ama bu sefer, nedense, daha fazlasıydı. Çok daha fazlası.

Birbirimize ihtiyacımız var...

"Aziz Valentine," diye iç geçirdi, parmaklarını göğsünün ortasında gezdirerek. Kadın uykusunda kıpırdandı ama uyanmadı.

Kendini onu merak ederken buldu; bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi, derinlemesine değil. Ama şimdi, Ari onun hakkında *her şeyi* bilmek istiyordu. Gençti ama kendine çok güveniyordu - ruhen ve bedenen. Neredeyse tamamen sınır tanımıyordu ve ne tür sevgilileri olduğunu, geçmişteki erkek arkadaşlarının kimler olduğunu merak etti; ona öğrettikleri tüm numaraları öğrenmek istedi.

Hepsinden daha iyi olduğundan emin olmak istedi.

"Meşgulüm," diye mırıldandı aniden ve adam gözlerini onun yüzüne kaldırdı, ama göz kapakları hâlâ kapalıydı. Uykusunda konuşuyordu.

Zor bir hayatı olduğunu söylemişti DelVecchio. Ari'ye, ona yaptıklarının güzel olduğunu düşündüğünü söylemişti. Zevk ve acının onu gerçek hayatından uzaklaştırdığını fark etti. Ari, DelVecchio'nun Hayatın sıkıntılarını unutmak için bir zevkti ama bir insanın rahatlamak için acı çekmeye başlaması için ne kadar stres gerektiğini merak ediyordu. Bir insanın kurtulmak için yalvarması için ne kadar yorgunluk gerekiyordu.

Başka birinin kontrolü ele alması için yalvarmalarını sağlamak.

"Senden hoşlanmıyorum," diye fısıldadı. "Senden hoşlanamam, Valentine. Senin hayatın raydan çıkıyor, benimki ise belli bir rotada ilerliyor. O yüzden bunun olduğundan daha fazla bir şey olduğunu düşünmeye başlama, çünkü değil. Olamaz. Asla da olmayacak."

Ama tabii ki Valentine uyuyordu, bu yüzden sözlerinin ulaştığı tek kulak kendi kulağıydı.

Bu mükemmeldi, çünkü dürüst olmak gerekirse, bunları duymaya en çok ihtiyacı olan kişi oydu.



A Seks dolu hafta sonunun ardından Pazartesi günü okula dönmek garip hissettirdi. Normal insan kalabalığının arasında dolaşmak.

onlar gibi değildi. Hep böyle hissetmişti ama şimdi bunun doğru olduğunu gerçekten biliyordu. Diğer kızların hiçbiri gizli bir yeraltı gece kulübünde çalışmıyordu, hiçbiri şirketlerini ilgi için çaresiz erkeklere satmıyordu.

Dikkatini dağıtacak tek şey, iki dersinin arasında ajansa gidip akşam saatlerinde çalışmaya başlayacak harika bir hemşire bulmasıydı. Ari'yi de kendisiyle gelmesi için davet etmişti, belki fiyat konusunda tartışmak ister diye, ama Ari reddetti - o da kendi şamatasını ayarlıyordu ve işte sıkışıp kalacaktı. Bulabildiği en pahalı hemşireyi işe alması için Ari'yi serbest bırakmıştı.

Okuldaki Salı günü de Pazartesi gününden daha iyi değildi ve kendini her zamankinden daha sahtekâr hissediyordu. Kalın boğazlı kazağının yakasını çekiştiriyor, koridorlarda yürürken başını eğiyor ve kimseyle konuşmaktan kaçınıyordu. Saint Valentine'ı kendi içinde derinlere gömdü ve normal Val'in hâlâ nasıl normal olunacağını bildiğini umdu.

Ari'nin ona sürekli müstehcen mesajlar göndermesi de yardımcı olmuyordu. Normalde Pazartesi ve Salı günleri kullandığı telefonunu okula getirmezdi - neden getirsin ki? O günlerde kulüpte çalışmıyordu ve telefonunun olmasının tek nedeni de buydu.

Ama Ari'nin ona mesaj atabileceğini bilmek bile son anda cep telefonunu alıp sırt çantasına atmasına neden olmuştu.

Sıkıldım.

Beni rahatsız etmeyi bırak, okuldayım.

Umurumda değil. Pazar gecesini düşünmeye devam ediyorum. Bir dahaki sefere sana ne yapacağımı düşünmeye devam et.

Valentine kendi kendine sırtı ve hızlıca bir yanıt yazdı.

Bir dahaki sefere olacağını kim söyledi?

Lütfen. Şu anda ne kadar sert olduğumu sana göstersem, yirmi dakika içinde burada olurdu.

Onunla tartışmak istemedi, çünkü adam haklıydı.

Sen büyük bir çocuksun, kendi başının çaresine bakabilirsin.

Bu akşam geliyorsun. Saat yedide yemek yiyeceğim, o yüzden dokuz gibi burada ol.

Belki şansın yaver giderse gelirim.

Belki şanslıysan bu sefer ağzını tıkamam.

Valentine sınıfa girerken gülüyordu ama her zamanki sırasına baktığında gülmesi hemen kesildi. Harper da her zamanki gibi önündeki sırada oturuyor ve birkaç arkadaşıyla sohbet ediyordu. Hepsi bir kız hakkında dedikodu yapıyordu.

Evet, doğru, Harper. O hala var. Onu hep unutuyor gibi görünmem çok komik.

Val koltuğuna doğru ilerlerken sarışın, "Yemeğin iyi geçti mi?" diye alay etti.

"Harikaydı. Seninki nasıldı?" diye cevap verdi.

Tabii ki aslında söylemek istediği şey "*harika - ve sonra tatlı olarak eski erkek arkadaşını yedim, seni korkunç kaltak*" idi, ama bunun grup projesindeki notuna pek yardımcı olmayacağını düşündü. Bu yüzden ateşe tatlılıkla karşılık vermeye karar verdi.

"Oh, harika," diye iç geçirdi Harper. "En sevdiğim restoranlardan biridir. Muhtemelen oraya ilk kez gidiyorsundur, ha?"

"Evet."

"Seninle ve Ari'yle böyle karşılaşmak çok çılgıncaydı," diyerek Harper rahat görünmeye çalıştı ama bunu başaramadı. "Geçen hafta gitmesine izin vermek zorunda kaldığımı hepiniz biliyorsunuz ama onu tekrar görmek nasıldır bilirsiniz. Uzun bir geceydi ve benim evimde harika bir sabah oldu diyelim."

Yalancı.

Valentine'ın çenesi düştü. Bunun bir yalan olduğunu biliyordu çünkü Ari'nin evinde uzun bir gece ve harika bir sabah geçirmişti. Aslında, sadece Pazartesi günü derslere katılacak ve yeni hemşireyi işe alacak kadar uzun süre kalmıştı. Sonra da doğruca onun dairesine gitti. Son otuz altı saatin çoğunu onun yatağında geçirmişti. Hantal balıkçı yaka bu yüzden; sahip olduğu tek şey boynundaki büyük bir çürüğü - yoksa morluk muydu? - Şu anda boynunun yan tarafında spor yapıyordu.

Zamanımı yabancı erkeklere satmak zorunda kalabilirim ve hoşlandığımdan bile emin olmadığım bir adama kendimi kaybediyor olabilirim, ama en azından kendimi iyi hissetmek için yalanlar uydurmak zorundayım.

Harper'ın arkadaşlarından biri "Çok şanslısın," diye mırıldandı.

"Evet, Ari harika biri, gitmesine izin vermekle aptallık ettiniz," diye onayladı bir diğeri. Harper süslendi ve saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

"Bilmiyorum," diye dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Onu geri almam için bana yalvardı ama emin değilim. Çok bunaltıcı, hep benim etrafımda olmak istiyor ama aynı zamanda çok da harika biri, anlıyor musun? Yani, bir gün senatör olacak."

"Vay be Harper, bu harika. Onu geri götürmelisin - bir senatörün karısı olacaksın!"

Kızlar, Harper'ın kışını sunmasıyla birlikte bir kış öpme çemberine dönüştüler. Valentine sandalyesinde arkasına yaslandı ve tüm bu senaryonun ne kadar acınası olduğunu görünce biraz şok oldu. Ve ayrıca - Ari, kıdemsiz bir senatör mü? Olamazdı.

Onu kamu görevinde hayal edin. Çoğu insandan nefret ediyor gibiydi, neden bir kamu görevlisi olmak istesin ki? Ayrıca, avukat olarak çok daha fazla para kazanabileceğinden emindi. Zaten etkileyici bir ünü ve memnun müvekkillerle dolu bir portföyü vardı, neden avukatlık yapmak istesin ki? Vazgeçmek mi?

Harper kadar yalan söyleyen biri hiç mutlu olamaz. Onun için üzüliyorum.

Ders nihayet sona erdiğinde, Valentine tüm kitaplarını ve evraklarını topladı ve odadan olabildiğince çabuk çıkmaya çalıştı. Ancak yeterince hızlı değildi çünkü çıkmaya çalışırken Harper koridoru kapatmıştı.

"Bu gece, saat sekizde," diye hatırlattı ona ve Valentine neredeyse yüksek sesle inleyecekti. O akşamki çalışma randevularını unutmuştu.

"Siktir, bu doğru," diye homurdandı. Birden arka cebindeki telefonu titredi ve yüzünün kızardığını hissetti.

"Ne dedin sen?"

"Doğru söyledim," diye geveledi. "Sekizde orada olacağım, ziller takılı." "Güzel. Bu konuda ne kadar çok iş yaparsak, o kadar çabuk biter."

Harper içini çekti, sonra döndü ve odadan çıkmadan önce son bir kez saçını savurdu.

Val koltuğuna geri yaslandı ve aynı anda cep telefonunu çıkardı. Ari'den birkaç mesaj daha almıştı, her biri bir öncekinden daha flörtöz ve daha müstehcendi. Onları görmezden geldi ve yazmaya başladı.

Bu gece gelemem.

Özür dilerim, soruyormuşum gibi bir izlenim mi bıraktım? Bu gece geliyorsun.

Ben gelmiyorum. Harper'da olmam gerekiyor, unuttun mu? Salı ve perşembe günleri saat sekizde.

Bundan sonra uzun bir duraklama oldu ve eşyalarını bir kez daha toplayıp sınıftan çıktı. Adam cevap verdiğinde, kadın yolu yarılamıştı. kampüs genelinde.

Bu ilginç olacak.

Valentine inledi.

Böyle şeylerle pek iyi başa çıkamıyorum, midem bulanıyor.

Kes şunu. Sen bir yetişkinsin, kendine çeki düzen ver, iyi olacaksın.

Sonrasında da gelebilirsin.

Ondan nefret ediyorum ve eski erkek arkadaşıyla yatıyorum ve yetişmem gereken çok fazla sırrım var - orada onunla oturup bir yandan da daha sonra üzerimden hangi krem şantiyi yalayacağını planlayamam, yapamam.

Çok dramatiksin. Sanki hangi aromayı kullanacağımızı seçmene izin verecekmişim gibi.

Bu kadar. Yarına kadar telefonumu kapatıyorum.

Sakın buna cüret etme.

Adamın öfkesini telefondan bile hissedebiliyordu.

Yapmalıyım, bu senin için iyi olur.

O kadar sert bir şaplak yersin ki bir hafta oturamazsın.

Valentine titredi, sonra bisikletinin zincir kilidini açacak kadar durakladı.

Yemeğine git. Arkadaşlarınla kaynaş. Sonra normal bir insan ol ve stresini atıp siz. Yarın görüşebiliriz.

Ari cevap vermedi ve bunun onu gerçekten kızdırdığı için mi yoksa sadece sohbetten sıkıldığı için mi olduğunu anlayamadı. Birkaç dakika bekledikten sonra kaskını taktı ve bisikletini eve sürdü. Oraya vardığında bisikletten indi ve kendini içeri bırakmadan önce onu verandaya taşıdı. Tam selam vermek üzereydi ki telefon tekrar çaldı. Mesajı okumak için kilidini açtı ve aynı anda kaskını çıkardı.

Hmmm. Yarın. Bu bana bir fikir verdi. Akşamları programını açık tut.

Akşam ne oluyor?

Hala anlamadın mı? Güneş battığında, benim olacaksın, Aziz Valentine. Yakında görüşürüz.

Valentine şifreli yanıtları pek sevmezdi, bu yüzden omuz silkti ve telefonu kaldırdı. Yukarı baktığında, Hemşire Grace aşağı iniyordu.

Merdivenlerden.

"Bugün işler nasıl gitti?" diye sordu, oturma odasına ve mutfığa bakarak.

"İyi! Gerçekten iyi," dedi hemşire. "Sonunda tavsiyeme uyup başka birini işe aldığınıza çok sevindim ve gerçekten iyi birini seçmişsiniz. Crockett'i çok sevdim."

Valentine ajanstaki pek çok adayı incelemiş ve birkaçıyla yüz yüze görüşmüştü. Hemşire Amelia Crockett uygun bir aday gibi görünmüş ve o sabah saat on birde eve gelmişti. Grace onu hastalarıyla tanıştırmış, sonra da rutini göstererek her şeye aşina olmasını sağlamıştı.

Valentine elini göğsüne bastırarak, "Bu *harika*," diye iç geçirdi. "Birkaç saat daha çalışacağım, bazı nöbetçi işlerim var ve Gam-Gam'i bu kadar uzun süre yalnız ya da Bailey ile bırakmak istemedim."

"Bu iyi bir karar, ancak daha fazla çalışabilmeniz için olduğunu duyduğuma üzuldüm.

Bir molaya ihtiyacın var," diye dilini şaklattı Grace. Valentine bu ifade karşısında yüzünü buruşturdu, sonra da Grace'i mutfığa kadar takip etti.

"Sorun değil. İşin bu kısmı aslında hoşuma gidiyor, bu yüzden iş gibi gelmiyor."

"Oh, sanırım bu iyi. Sadece ağırdan al, tamam mı?" Valentine neredeyse kahkahalarla gülecekti.

"Bazen hızlı olmak iyidir, Grace."

Hemşire Crockett her şeye aşina olsa da ve durumu kontrol altına aldıktan sonra Valentine saat altıda ona mola verdi. Hemşire akşam yemeği bulmak için dışarı çıkarken, Val akşam yemeğini tek başına büyükannesine götürdü.

"Bu gece nasılız?" diye sordu tepsiyi odaya taşıırken. "Son zamanlarda birlikte çok fazla zaman geçiremediğimizi hissediyorum."

Bu doğrudu. Beş ay boyunca sahip olduğu azıcık boş zamanı sadece büyükannesinin yanında geçirdikten sonra, bu kadar çok geceyi uzakta geçirmek garip hissettiriyordu. Ralph ile akşam yemeği randevusu, Ari ile geçirdiği geceler, hepsi çok hızlı olmuştu.

"Hayır, sanırım tanımıyoruz," diye yanıtladı Gam-Gam, dik oturmaya çabalayarak. "Söylesene, kızım Patricia'yı tanıyor musun?"

Valentine gülümsedi, sonra taburesindeki yerini aldı. "Aslına bakarsanız, ben yaptım."

"İki kızı vardı. Valentine ve Janette, senin yaşlarında olmalılar. Güzel kızlardı."

"O benim," diye kocaman gülümsedi Val.

"Ben Valentine'ım." "Öyle misin?"

"Elbette. Az önce kızlarının sevimli olduğunu söylediniz - ben sevimli değil miyim?" "Evet, sanırım öylesiniz. Beni ziyarete gelmene çok sevindim."

Valentine böyle geceleri severdi, zorluk yoktu. Mücadele yok. Büyükannesi bütün yemeğini yemiş, bütün besleyici içeceğini içmiş ve hâlâ enerjisini kaybetmemişti. Saat daha altı buçuktu ve Val bir öneride bulundu.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin, Gam-Gam?"

Onu soğuk hava için giydirmek ve sonra merdivenlerden inmesine yardım etmek kolay değildi. Yürüyebiliyordu ama ayakları üzerinde dengesizdi.

Zayıftı. Uzun mesafelere gidemiyordu. Hemşire Crockett onu tekerlekli sandalyesine yerleştirmek için tam zamanında geldi, sonra da el sallayarak onları uzaklaştırdı.

Valentine büyükannesini sokağın aşağısına ve köşeye doğru itti.

"Bu çok güzel!" diye haykırdı. "Dışarıda olmak güzel değil mi? Temiz hava?" "Aman Tanrım, evet," diye iç geçirdi büyükannesi. "Bana hatırlatıyor... eskiden yaşadığım

Bunu biliyor muydun?"

"Biliyordum, evet."

"Burası o kadar güzel kokmuyor ama yine de güzel," diye başını salladı Gam-Gam onlar yürürken.

Valentine, "Belki bunu daha sık yapabiliriz," diye önerdi. "Belki bir ara gün içinde? Gölü görmeye gidebiliriz."

"Oh, bunu çok isterim! Su kayağı yapabildiğimi biliyor muydun?" Valentine gerçekten de bunu bilmiyordu.

"Hayır! Gerçekten mi?"

"Evet. Kız arkadaşlarım ve ben, babamla dışarı çıkardık ve o bizi tekneyle çekerdi. Çocuklara gösteriş yapardık. En iyisi bendim," diye övündü Gam-Gam. Valentine yüksek sesle güldü.

"Bu inanılmaz! Çok korkusuzdun büyükanne."

"Biraz öyleydim," diye kabul etti yaşlı kadın. "Muhtemelen onu aldığınız yer burasıdır."

Bu ifadeyi o kadar hazırlıksız, o kadar soğukkanlı, o kadar *anlaşılır* bir şekilde söylemişti ki, Valentine'ın yerinde durmasına neden oldu. Bir an için, sadece bir an için, gerçekten Gam-Gam'iyle konuşuyordu.

Valentine'ın ikinci sevgilisi gibi olan kadınla.

Annesi ona. Burnunu çekti, sonra gözyaşlarını itti ve tekerlekli sandalyeyi yavaşça çevirdi.

"Eminim öyledir," diye fısıldadı, sonra kendini toparladı "Hadi, burası soğuk. Güneş çıktığında geri geliriz."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Belki kızım Patricia'yı da davet edebiliriz," diye önerdi Gam-Gam ve sonunda Valentine'ın gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Belki," diye nefes aldı.

Annesi öleli beş yıl olmuştu. Büyükannesine bu haberi verecek cesareti yoktu. Tekrar.

Rüzgâr şiddetini artırmış, tenini de ruhu gibi çiğ hissetmesine neden olmuştu - büyükannesi için o kadar endişelenmişti ki, kendisi de uygun giyinmemişti. Köşeyi dönüp sokaklarına girdiklerinde dişleri gıcırdıyordu ama kapılarında birinin durduğunu görünce durakladı.

Şimdi değil. Gecelerimin sahibi olduğunu söylediğinde, bunu gerçekten kastettiğini fark etmemiştim.

"Burada ne yapıyorsun?" Valentine sonunda kapıya kadar tekerlekli sandalyeyle geldiğinde sordu. Ari onunla yüzleşmek için döndü, sonra büyükannesine baktı.

"Beni tanıştırmayacak mısın?" diye onun sorusunu duymazdan gelerek kendi sorusunu sordu. Valentine içini çekti, yanaklarındaki yaşları sildi ve tekerlekli sandalyenin yanına gitti.

"Gam-Gam," dedi kocaman gülümseyerek. "Bu benim arkadaşım, Ari. Ari, bu da büyükanmem Eugenia."

İkisi birbirine baktı, Eugenia ona dik dik bakıyordu. Adam da ona ters ters bakıyordu. Sonunda deri eldivenli elini uzatıp Eugenia'nın elini tuttu ve hafifçe salladı.

"Sonunda seninle tanışmak güzel, Gam-Gam," dedi yumuşak bir sesle. "Senin hakkında çok şey duydum."

Ona ters ters bakmaya devam etti ve Valentine nefesini tuttu. Gerçekten güzel bir gündü ama daha önce de kötü biten güzel günleri olmuştu. Büyükannesinin kırıncı bir şey söylemeyeceğini umuyordu. Yaşlı kadın oflayıp puflayarak elini ondan kurtardı.

"Senin kadar yakışıklı bir erkeğe güvenmiyorum," diye homurdandı. Ari irkilmiş görünüyordu ama kız ona göz kırptığında gülümsedi. "Ama torunumu mutlu ettiğin sürece, sanırım o kadar da kötü değilsin. Şimdi yardım et

Beni içeri al, dışarısı buz gibi. Yürüyüşe çıkmanın iyi bir fikir olduğunu kim düşündü?"

Valentine kalkmasına yardım etmek için büyükannesinin kolunu tutmaya gitti ama yaşlı kadın tarafından itildi. Bunun yerine Gam-Gam, Ari'nin kolunu kavradı ve onu sandalyeden çekip çıkarması için zorladı. Sonra ona yapıştı ve kendisini ön kapıya kadar yürütmesini sağladı. Valentine arkalarından koşmadan önce tekerlekli sandalyeyi katladı.

"... evet," Ari duymadığı bir soruya yanıt veriyordu. "Çok güzel bir gülümsemesi var hanımefendi."

"Ve harika bir figür - bana çekmiş," diye ısrar etti Gam-Gam ve güldü.

"Öyle. Çok güzel görünüyorsunuz hanımefendi," diyerek onu temin etti.

"Ona iyi davran evlat," diye uyardı büyükannesi onu. "Yoksa benimle uğraşmak zorunda kalırsın."

Ona tekrar gülümsedi ama bakışlarını Valentine'e çevirdi. "Elimden geleni yapacağım, hanımefendi."

Valentine bu bakışı ya da ifadeyi nasıl yorumlayacağını bile bilemiyordu.

İçeri girdiler ve Ari onun kapının yanında kalacağını ummuştu ama öyle olmadı. Ari büyükannenin merdivenleri çıkmasına yardım etti, sonra da Val yatak odasına giden yolu gösterebilsin diye kenara çekildi. Onları kapıda bıraktı ve hemşireyle birlikte büyükannesini yatağa hazırlamalarına izin verdi. Yaşlı kadın ve hemşire ayaklarını sürüyerek en-suite banyoya girdiğinde,

Valentine sonunda odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Burada ne işin var!" diye tısladı ve onu merdivenlerden aşağı sürükledi.

"Orada ağlıyor muydun?" diye sordu. Kadın homurdandı.

"Dışarısı soğuktu," diye geveledi. "Ve cidden - burada ne yapıyorsun? Öylece ortaya çıkamazsın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü..." diye kekeledi. "Bunu yapamazsın. Burada işler belli bir programa göre yürür ve sen birden ortaya çıktığında bu onun kafasını karıştırır, onu üzebilir."

Bir an için düşünceli görünüyordu.

"Bu hiç aklıma gelmemişti," diye itiraf etti. "Ama telefonuna cevap vermiyordun ve bana gelmeyeceğin konusunda çok kararlı olduğun için buraya gelmek zorunda kaldım."

Val onu dışarı çıkardı, sonra da biraz yalnız kalabilmeleri için ön kapıyı kapattı.

"Artık buradasın, ne istiyorsun?" diye tekrar sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Sana bir hediye vermek için."

Valentine temkinliydi ama Ari'yi arabasına kadar takip etti. Arka koltuktan uzun bir giysi çantası çıkardı ve uzattı. Kız uzun bir süre çantaya baktı.

"Nedir bu?" diye sordu. Büyükannesiyle yaptığı yürüyüşten dolayı duygusal olarak tükenmiş hissediyordu, bu yüzden onunla ya da onun küçük oyunlarıyla başa çıkacak donanımına sahip değildi.

"Şey, diğer güzel elbiseni mahvettim, o yüzden yerine yenisini alayım dedim." Valentine hemen şüphelendi.

"Esnettiğin ya da mahvettiğin diğer kıyafetlerimi hiç umursamadın," diyerek çantayı almayı reddetti.

"Doğru, ama o elbise güzeldi ve başka güzel bir elbiseye ihtiyacın olacağını biliyordum, o yüzden bir tane aldım," diye açıkladı.

"Neden bir başkasına ihtiyacım var-"

"Al şu lanet çantayı Valentine ve teşekkür et." Kadın çantayı adamın elinden çekip aldı.

"*Teşekkür ederim.*"

"Yarın akşam yemeği yiyeceğiz," diye bilgilendirdi onu. Giysi çantasını bir kolunun üzerine katladı, sonra kollarını tekrar kavuşturarak soğuktan korunmaya çalıştı. Onunla dışarı çıkmadan önce ceketini giymemişti.

"Öyle miyiz?" diye sordu.

"Evet. Saat sekizde," dedi Ari. "Hudson'da. Seni elden önce alırım."

"Neden yemeğe gidiyoruz?" diye sordu biraz şaşkınlıkla. Daha önce birlikte hiçbir yere gitmemişlerdi.

"Şu kodamanlara nasıl yağ çekmem gerektiğini hatırlıyor musun?" diye sordu ve o da başını salladı. "Peki, kendi kendime düşündüm, 'bana yardım edebilecek iyi bir geveze kim tanıyorum?

Senden daha iyi birini. Bu yüzden yemeği yarına erteledim. Sen benim eşim olacaksın."

Valentine'ın çenesi bir an için düştü, sonra kendini toparladı.

"Hayır. Asla!" diye tısladı.

"Neden olmasın?"

"Çünkü!" diye tersledi. "Ben değilim... sen değilsin... Bu insanları tanımıyorum, ben sizin dünyanızın bir parçası değilim! Bu bir *kız arkadaşın* işi, bir *erkek arkadaşın* değil.

Fahişе."

"Öncelikle bu senin sözün, benim değil. Ben sana hiç öyle demedim," diye belirtti. "İkincisi, orada benimle birlikte oturan mızımız, yatıştırıcı bir kız arkadaş tipi istemiyorum. Onları hazırlıksız yakalayacak ve kış üstü yere serecek birini istiyorum. Sonrasında onları Caché'ye sokabilir ve gerçekten akıllarını başlarından alabilirsin."

"Oh, şimdi de onlara kulübümde ücretsiz ikramiyeler veriyorum," diye homurdandı. "'Fahişе' kelimesini kullanıyorum çünkü bana böyle davranıyorsun."

Büyükannesiyle yaptığı yürüyüşten dolayı duygusaldı, bu yüzden stresini ve gerginliğini ondan çıkarıyordu, biliyordu. Bu gerçekten adil değildi. Eğer o aptal yemeği yapmak istemiyorsa, basitçe "hayır" diyebileceğini biliyordu. Ama bunun yerine onunla kavga etmeye çalışmayı sürdürdü.

"Peki, Valentine," diye iç geçirdi. "Lütfen senin için aldığım bu çok pahalı hediyeği giyer misin ve benimle ve bazı müşterilerimle çok pahalı bir akşam yemeğinde benim eşim olur musun?"

"Bu konuda bu kadar hevesli görünmemeye çalış," diye hırladı.

"Bak, benimle istediğin kadar kavga etmeye çalışabilirsin ama işe yaramayacak. Dürüst olmak gerekirse gülmemek için çok çaba sarf ediyorum."

"Seni -"

Ari başını eğdi ve ona ağır bir öpücük vererek ciğerlerindeki tüm oksijeni çaldı.

"Yarın," diye nefes aldı uzaklaştığında. Kız onun mavi gözlerine baktı ve sonunda başını salladı. "Yedi buçukta burada olacağım. Hazır ol."

"Tamam," diye fısıldadı.

"Aferin kızıma."

Onu kendine çekti ve tekrar öptü. Sonunda onu bıraktığında, tüm sıcaklığını ve ateşini de beraberinde götürerek onu dondurucu soğukta bıraktı. Kızın dişleri anında takırdamaya başladı.

"Bazen zor oluyor," diye alçak sesle konuştu, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. "Onu seviyorum ama bu... zor. Seni terslediğim için özür dilerim."

Ari ona sıırıttı, o çok sevmeye başladığı çileden çıkarıcı bakışıyla. Sonra boynundaki atkıyı çözdü ve onun boynuna doladı.

"Yaşayan bir aziz," diye iç geçirdi, çenesinin altındaki kumaşı düğümleyerek. "Aziz Valentine, aşk için bir şehit."

"O benim."

"Ve benim için neyi feda edeceksin, hmmm?" diye yüksek sesle merak etti, kolları onun beline dolanırken.

*Her şeyimi. Benden her şeyimi alacaksın ve ben bunun olmasına izin vereceğim çünkü sana ihtiyacım var, bana bakacak **birine** ihtiyacım var. Kötü bir şekilde. Kısa bir süreliğine.*

Onu tekrar öptü ve bu sefer Valentine ona elinden gelen her şeyi verdi. Ellerini onun göğsünde gezdirdi, saçlarını taradı ve ensesini kavradı. Kendini onun dokunuşuna kaptırdı ve bir şekilde onun kendisine hissettirdiklerinin bir kısmını ona da hissettirmiş olmayı umdu.

"Eğer fikrini değiştirirsen," dedi Ari onun ağzına karşı nefes nefese. "Seni bu gece Harper'dan alması için bir araba gönderebilirim."

Dudaklarını yaladı, sonra ondan uzaklaştı. İşte yine bir anı mahvetmişti. Her zaman ayağını ağzına soktuğu için memnun olması gerektiğini düşündü - eğer yapmasaydı, ona karşı sözleşmeden doğan bir zorunluluktan başka bir şey hissetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşacaktı.

Çok geç.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," diye güvence verdi Val. "Ama yarın akşam yemeği için hazır olacağım. Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Ya bu insanlarla anlaşırsan? Bir iş toplantısında kız arkadaşını sorarlarsa ve herkes 'kim' derse garip olmaz mı?"

"Çok fazla düşünüyorsun, Valentine. Eğer, ne zaman, kim bilir? Gerçek bir olasılık gibi görüldüğünde bununla ilgileneceğim. Seni yarın göreceğim. Hazır olduğundan emin ol, beklemekten hoşlanmam," diye onu uyardı ve sonra arabasına doğru yürüyüp kapıyı açtı.

"Hazır olacağım," diye söz verdi.

Bir kez başını salladı, sonra da araca bindi. Birkaç dakika sonra, ona bir kez bile dönüp bakmadan kükreyerek caddede ilerlemeye başladı.

ARI dikiz aynasına baktı ve Valentine'ın evine doğru ilerlediğini son bir kez daha gördü.

Boktan bir mahallede, boktan bir evde, yaşının iki katı bir insanın tüm sorumluluklarıyla, gerekli olanın yarısıyla yaşıyordu. makul bir şekilde yaşanabilir hale getirmek için gelir.

Sikeyim.

Onun evine gitmemeliydi.

Onu şaşırtmanın komik olacağını düşünmüştü. Onu hazırlıksız yakalamak. Ve bunun ona dünyadaki ayrı yerlerini hatırlatmaya da yardımcı olacağını düşünmüştü.

Evren. Ari Chicago soylularından geliyordu ve Valentine Chicago'nun daha önce hiç gitmediği bir bölgesinden geliyordu; aralarında geçenler kesinlikle seksten başka bir şey olamazdı.

Ve teknik olarak bir şekilde işe yaramıştı - artık aralarındaki farklılıkların her zamankinden daha çok farkındaydı.

Valentine kendisinininkine hiç benzemeyen bir hayat yaşıyordu ama yine de mutluydu. Elbette stresliydi ve çok çalışıyordu, evet. Ama genel olarak mutlu bir insandı. Pozitif bir insandı. Ve bu pozitifliği ve mutluluğu yaymayı seviyordu.

Ari çoğu insanın umabileceğinden daha fazla paraya ve güce sahipti ama yine de çoğu zaman mutsuzdu ve genellikle etrafındaki herkesi mutsuz etmesini de umursamıyordu. Her zaman böyle olmuştu, böyle yetiştirilmişti.

Onu doğal ortamında görmek, deyim yerindeyse, göz açıcı olmuştu. *Gerçek* Val'i ikinci kişiliği olmadan bir zırh gibi görmek. Onunla ve her şeyden çok sevdiği belli olan büyükannesiyle birlikte olmak ...

Zor olmuştu.

Ari o ilk gece onun kulübüne gittiğinde, onu baştan çıkarmaya ve işe almaya ilk karar verdiğinde, onu bir şey olarak düşünmüştü. Bir aktör olarak. *Aziz Valentine*, küçük bir şarkı ve dans yapıyor. Ve tek istediği de buydu. O kendi rolünü oynayacak, adam da kendi rolünü oynayacak ve herkes mutlu sona ulaşacaktı - ve "mutlu son" derken kesinlikle orgazmı kastediyordu.

Onun "hizmetleri" için ödediği miktardan sonra, elbette küçük bir parçası ona sahip olduğunu ya da en azından zamanına sahip olduğunu hissetmişti. Ama şimdi kendini daha fazlasını isterken buldu. Sadece biraz daha. Bilmek istiyordu

Bu çıkmaza nasıl girdiğini, hasta bir büyükanneye bakan bir üniversite öğrencisini. New York'tan neden ayrıldığını. Chicago'da başka kimlerle yatmıştı. Ve nasıl olmuştu da Caché'ye gelmişti?

Kelepçeler, tuhaf seks ve eskort hizmetleri bir yana, Valentine iyi bir kızdı.

Ve iyi kızlar Caché gibi yerlere gitmezler.

Ari kaşlarını çattı ve gaza basarak eve gitmek için acele etti.

Tam olarak buydu. İyi kızların sonu Caché gibi yerlerde bitmezdi. Kendisine bu gerçeği sürekli hatırlatmak zorundaydı. O gelmeden çok önce orada çalışıyordu ve kim bilir kaç erkeğe eşlik etmişti. O bir melek değildi.

O bir azize değildi.

Onun bu yönüne odaklanacak ve büyükannesiyile olan görüntüsünü unutacaktı. Üzgün görünüyor, gözyaşlarını siliyordu. Gerçek sorunları, gerçek düşünceleri ve duyguları olan gerçek bir insan.

Hayır. Ona karşı böyle davranamazdı.

O sadece Aziz Valentine olabilirdi, onun ipe bağlı küçük kuklası.

Ve bu son düşünceyle dişlerini birbirine geçirdi ve gaz pedalına daha da sert bastı.

Belki ikimizin de şansı yaver gider ve her şey bir şekilde yüzümüze patlamadan önce ben bu işi bitiririm.

EĞER OKULDA OLMAK tuhaf hissettiriyorsa, Harper'ın dairesinde olmak düpedüz gerçeküstüydü. Valentine dudaklarını çiğniyor ve sürekli gergin hissediyordu. Ari'nin atkısını sırt çantasının dibine gömmüştü, böylece yanlışlıkla eline alması mümkün değildi. Kullan-at telefonunu da oraya gömmüş ve rastgele bir mesajın okul kariyerini mahvetmesini istemediği için de kapatmıştı.

Ben buna uygun değilim. Ülser olacağım. Ya da kalp krizi. Ya da lanet bir anevrizma.

Harper her zamanki şirret halini takınmıştı, bu da bir bakıma bir lütuftu. Eğer iyi biri olsaydı, Valentine bu durumdan dolayı kendini biraz kötü hissedebilirdi. Kızlık kuralları falan. Ama neyse ki Harper ona karşı herhangi bir kardeş yakınlığı hissetmeyi imkânsız hale getirmişti.

"New York'ta nasıl yapıyorlar bilmiyorum," diye homurdanıyordu. "Ama bu butik fikri burada bir boka yaramaz."

Valentine sarışına gözlerini kısarak baktı, sonra da elindeki sahte iş planına göz gezdirdi. Her biri farklı bir uç tema etrafında dönen birkaç odadan oluşan büyük bir mağaza, böylece alışveriş yapanlar mağazada attıkları her turda her zaman yeni bir şey deneyimliyordu. Belli ki Caché'den büyük ölçüde etkilenmişti.

"Bence işe yarar," diye cevap verdi dişlerini sıkarak. "Ve henüz gerçek anlamda bir fikir sunmadığınız için, elimizdeki tek şey bu."

Bir saattir çalışıyorlardı ama dükkânları için temel fikirlerin ana hatlarını belirlemenin ötesinde neredeyse hiçbir şey yapamamışlardı. Harper zamanının çoğunu telefonuyla geçirmiş, sadece Valentine'a hakaret etmek için ara vermişti.

Bir saattir kiminle mesajlaşıyor? Notlarını önemsemiyor mu?

"Neden modayla ilgilenmen gerektiğini düşündüğünü bile bilmiyorum," diye homurdandı Harper. "Yani, kendine bir baksana. Modada fakir insanları sevmiyorlar. Bu yüzden en iyi evler sezon sonunda kıyafetlerini parçalıyor - senin gibi insanlar giyemesin diye."

Valentine elini masaya vurdu ve sonunda sınırına ulaştı. "Bana bak, seni şımarık velet," diye hırladı. "Anladım. Beni sevmiyorsun. Benim bir pislik olduğumu düşünüyorsun. *Tamam*. Açıkçası umurumda değil, çünkü tek derdim iyi bir not almak. Bu yüzden böyle büyük bir kaltak olmayı bırak ve ya

Bana yardım et ya da on saniyeliğine çenenin kapa ve bırak da bu işi bitireyim."

Harper ona ters ters baktı ve Valentine bir an için onun uyarıyı dikkate alacağını düşündü. Sonra diğer kız omuzlarını dikleştirdi ve telefonunu masaya bıraktı.

"Az önce bana *kaltak* mı dedin? Hem de kendi evimde?" diye sordu gıcırtilı bir sesle.

"Evet, yaptım. Bak, ikimiz de stresliyiz, ikimiz de bunu yapmak istemiyoruz ve ikimiz de bitmesini istiyoruz," diye inledi Valentine. "O yüzden lütfen şu taslağı bitirmeme izin verin ki buradan gidebileyim. Bu kavgaya Perşembe günü ya da önümüzdeki Salı günü yeniden başlayabiliriz."

"Tanrım, bu projenin bitmesi için sabırsızlanıyorum. Bu dersten nefret ediyorum."

"Beğendiğin *bir şey* var mı?" Valentine kızgınlıkla sordu. "Okulu seviyor gibi bile görünmüyorsun. Neden bu okuldasın?"

Harper, sanki okula gitmenin en bariz nedeni buymuş gibi, "Kiminle evlenirsem evleneyim iyi görünüyor," diye cevap verdi.

"Doğru, doğru, sen geleceğin Bayan Küçük Senatörüsün," diye mırıldandı Val nefesinin altından.

"Hey, en azından bir gün evleneceğimi biliyorum. Senin gibi görünen birini asla bulamazsın."

Benim gibi görünmek bana eski erkek arkadaşını kazandırdı, tatlım.

Valentine dudaklarını dişlerinin arasına kıvrarak sertçe ısırды ve sonra tekrar projeye konsantre oldu. Harper ona ters ters bakmaya devam etti, belli ki Val'in de kestirmesini istiyordu. Valentine onu tatmin etmeyince, Harper bir of çekti ve gözlerini kaçırdı.

"Sadece birkaç hafta daha," diye mırıldandı Val. "Sonra işimiz bitecek ve bir daha asla birlikte çalışmak zorunda kalmayacağız. Sadece birkaç hafta daha."

Uzun bir süre kutsal bir sessizlik oldu, sonra Harper içini çekti ve ayağa

kalktı.

"Sadece birkaç hafta çok uzun. Ben tuvalete gidiyorum. Ben yokken hiçbir şeye dokunma."

Odanın içinde ilerlerken telefonu masanın üstünde parladı. Valentine telefona baktı ve ekranın hâlâ açık olduğunu görünce şaşırdı. Banyo kapısının kapandığını duydu, kapının açık olduğunu teyit etmek için yukarı baktı ve Harper'ın arkadaşlarına kendisi hakkında ne tür kötü şeyler mesaj attığını merak ederek telefona daha yakından baktı.

Yine de iletişim bilgilerindeki ismi gördüğünde, Valentine tüm bakma numaralarını bıraktı ve telefonu açtı. Sohbet balonunun üstündeki isim "BOYFİ ARI" idi.

"Boyfi" mi? Erkek arkadaş gibi mi? Tanrım, bu hatun reddedilmeyi iyi kaldıramıyor.

Valentine mesajlar arasında gezindikçe bu durum daha da belirginleşiyordu. Harper telefonunun başında olduğu bir saat içinde Ari'ye kırk iki mesaj göndermişti. Kırk iki mesaj ama görünürde bir yanıt yoktu. Masadan kalktığında yeni aldığı mektup hariç. Valentine tekrar aşağı kaydırıldı.

Seni engelliyorum. Bu numarayı sil. Ve babamı bir daha ararsan, yasaklama emri çıkarttırırım. Babanın bir gün işe gittiğinde bunu duyduğunu düşünsene.

Buna inanamıyordu. Harper delinin de ötesindeydi, resmen bir sapıktı. Ari'nin babasını mı arıyordu? Bunu kim yapmıştı? Val daha önce Harper'ın kendisini ve Ari'yi öğrenmesinden endişelendiyse de şimdi düpedüz dehşete düşmüştü. Sarışının Valentine'in hayatını zindan etmek için ne kadar ileri gidebileceğini kestirmek mümkün değildi.

Ve zavallı Ari. Zamanının %90'ında bir pislik olabilir, ama kimse orada deli pantolonlarla uğraşmak zorunda kalmamalı.

Birden tuvaletin sifonunu duydu ve telefonu el yordamıyla bulup masanın üstüne gürültüyle düşürdü. Yüzünü buruşturdu, tekrar eline aldı, ekranı kapattı ve Harper banyo kapısını açmadan önce hızla eski yerine koydu.

"Haklısın," diye gevezelik ediyordu sarışın. "Sadece stresliyiz. Bizim gibi insanlar asla birlikte iş yapmaz, bu çok saçma bir görev. Babama okulu arattıracağım, belki bize bir iş bulabilir. yeniden atandı."

Valentine ona bakakaldı.

"Ciddi misin?" diye sordu sonunda. "Harper, sen ... kaç yaşındasın? Yirmi iki mi? Üç mü?"

Diğer kız ona kocaman gülümsedi. Val'e ilk kez gülümsüyordu ve dürüst olmak gerekirse bu biraz korkutucuydu.

"Yirmi altı," diye düzeltti onu ve Valentine'ın çenesi daha da düştü. Harper'ın tasarım okulundaki ikinci yılıydı, neden bu kadar geç başlamıştı?

"Tamam, yirmi altı," diye iç geçirdi. "Ve sen de *üniversite profesörüne* şikâyet etmesi için 'babanı' mı arayacaksın? Hadi ama, biz yetişkiniz ve önümüzde *o kadar* da uzun bir süre yok."

"Tabii ki anlamıyorsun," diye homurdandı Harper. "Benim seviyemdeyken işler böyle yürür. Ama iyi, her neyse, haklısın, biz daha çok var. Sadece... her şeyin iyi görüldüğünden ve iyi bir not aldığımdan emin olun, tamam mı?"

Görünüşe göre bu artık Valentine'ın projesiydi. Bunun artık gelmek zorunda olmadığı anlamına gelip gelmediğini merak etti. Çok fazla iş olacaktı ama Harper'ın evine bir daha gelmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyorsa memnuniyetle üstlenirdi.

"Yani bu artık Salı-Perşembe buluşmalarımızı yapmak zorunda olmadığımız anlamına mı geliyor?" diye kontrol ederek tüm evraklarını toplamaya başladı. Harper homurdandı.

"Şaka mı yapıyorsun? Ve her şeyi yerin dibine sokmana izin mi vereyim? Hayır, hâlâ her şey için son onayı vermem gerekiyor. Perşembe günü burada olsan iyi olur."

Valentine her şeyi çantasına tıktırmaya başlarken dişlerini birbirine geçirdi. Ama sonra en altta duran Ari'nin eşarbını gördü ve dudaklarına bir gülümseme getirdi.

Tamam, Harper, iyi. Gelecek perşembe burada olacağım. Ve seninle çalıştıktan hemen sonra, takip ettiğin adama gideceğim ve onu senin yapabileceğinden daha iyi becereceğim ve sonra ona senin varlığını bile unutturacağım. Aptal projeni bedavaya yaptırabilirsin. Adamını alırım.



15

V Alentine, Ari'nin ona aldığı elbiseye bayıldı.
Yere kadar uzanıyordu ve çok küçük bir treni vardı.

bir daire çizerken. Siyah kumaş vücuduna ve kıvrımlarına yapışıyor, onu köprücük kemiğinden ayak parmaklarına kadar örtüyor, bileklerine kadar uzanıyordu.

Kolları tenine sıkıca yapışmış. Önden çok ama çok ağırbaşlı, seksi bir cenaze elbisesi gibi.

Ancak arka taraf düpedüz skandaldı. Çünkü öyle bir şey yoktu. Omuzlarına kadar çıplaktı ve kalçalarına kadar iniyor, poposunun üzerine tehlikeli bir şekilde iniyordu. Aynanın önünde oturarak alıştırma yaptı, arkadan istediğinden daha fazla bir şey göstermeyeceğini iki kez kontrol etti.

Bu öyle bir "Sevgililer Günü görünümü "ydü ki, aslında kendi başına seçmiş olmasından etkilenmişti. Elbisenin içinde odasında bir aşağı bir yukarı zıpladı, tam boy aynasında kendine her açıdan baktı. Aziz Valentine böyle bir elbisenin içinde tam anlamıyla etkisini gösteriyordu ve yansımasına yaramaz bir gülümseme verdi.

Saçları için çok zaman harcadı, arkadan baş aşağı ördü. Saçlarını başının üstünde büyük bir topuz haline getirdi. Ari'nin parçaladığı elbiseye gönderme yaptığını fark edip etmeyeceğini merak ederek dudaklarına mat bir bordo rengi sürdü ve buna uygun ağır bir dumanlı göz yaptı. Fosforlu kalem elmacık kemiklerinde parıldadı ve güçlü kontürleme yüzüne yeni derinlikler kazandırdı.

Valentine makyaj yapmayı her zaman sevmiş ve bir noktada güzellik blogger'ı olmayı düşünmüş. Ancak o sıralarda anne ve babası ölmüş ve o da tüm bunları bir kenara bırakmıştı. Sonra kız kardeşiyle ilgili her şey oldu ve o andan itibaren hayatı boktan bir gösteriye dönüştü. Şimdi makyaj onun için bir kaçış, bir maske takma yöntemiydi - böylece hayatta kalmak için yapması gereken şeyleri yapabilir ve yine de aynaya bakabilirdi.

Siyah topuklu ayakkabılarını giymeyi bitirdiğinde alt kattaki kapının çalındığını duydu ve Hemşire Crockett'in Ari'yi içeri aldığını duyunca gülümsedi. Güzeldi. Bir giriş yapmak istiyordu. Kolunun üzerinden bir bileğine kalın, gümüş bir bileklik geçirdi, ardından uzun bir kolyeyi başının üzerinden sarkıttı, kolye ucu göğüs kafesinin altına yerleşti. Üzerinde Ari'nin anahtarının bulunduğu zincir elbisesinin altında güvenle saklanıyordu.

Son olarak, en değerli eşyası olan Alexander McQueen Knuckle clutch'ı aldı. Eşinden aldığı son hediye.

Anne ve babası ölmeden hemen önce. Tüm gerekli eşyalarını içine koyduktan sonra ucuz aynada kendine son bir kez baktı.

Hiç fena değil.

Val merdivenlerden inmeye başladığında, bir eliyle elbisesinin eteklerini tutarak, "Özür dilerim," diye seslendi.

"Saat yedi kırk," dedi Ari onu azarlayarak. "Ben yedi buçuk dedim."

Sonunda son basamağa ulaştı ve ona doğru yürüyerek kocaman bir gülümseme verdi.

"Mükemmellik zaman alır," diye yanıtladı bir elini kalçasına dayayarak. Adamın gözleri yavaşça onu tepeden tırnağa süzdü, sonra ağzının kenarı hafif bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı.

"Görünüşe göre. Hadi gidelim."

Kendini Porsche'nin küçük ön koltuğuna attı ve adam onları restorana götürürken vizörün aynasında makyajını iki kez kontrol etti.

"Peki bu gece tam olarak ne oluyor?" diye sordu parmağını üst dudağının kenarında gezdirerek.

"ADM'den bazı temsilcilerle görüşeceğiz," dedi. "Burası bir gıda işleme tesisi, dünyanın en büyüklerinden biri. Kendilerini temsil edecek yeni bir hukuk firması arıyorlar. Babam o firma olmak istiyor. Bu yüzden firmanın iyi görünmesi için beni gönderiyorlar. Biraz iş konuşacağız ama ciddi bir şey olmayacak ve hepimiz zenginmişiz gibi davranacağız ama bu konuda kararsız olacağız ve hepimiz birbirimizi ölçüp biçeceğiz."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye esnedi Valentine. "Peki benim bütün bunların içinde ne işim var? Görünüşe göre bu boşa bir bakış olacak."

Ari ona baktı.

"Görünüştünüz sizin amacınızdır," dedi. "İyi görünmek için buradasınız.

Yapmak için

iyi görünmemi sağlayacaksınız. Seksi ve flörtöz ol - mantık çerçevesinde - ve sonra yemeğimiz bittiğinde hepimizin Caché'ye girdiğinden emin olacaksınız. Eğer üye değillerse herhangi bir sorun çıkmasını istemiyorum."

"Del'e geç geleceğimi ve yeni potansiyel üyeler getireceğimi söylemiştim. İsimlerini biliyor musun?" diye sordu ve telefonunu çıkarıp patronunun rehberini açtı.

"Evet, Scott Dangle ve Evans Daniels." "Evan Daniels mı?"

"Evans," diye düzeltti. "Çok saçma, biliyorum ama Evans *bu*, S harfinin orada olması gerekiyordu."

"Adı çoğul," diye homurdanarak hızlı bir mesaj yazdı ve Del'e iki beyefendiyi saat ondan sonra getireceğini söyledi. Bu, Del'e hızlı bir geçmiş araştırması yapması ve ona geri dönmesi için bolca zaman verecekti.

"Kendini tanıttığında adı Sue da olabilir, umurumda değil, Ona dünyadaki en ilginç ismin bu olduğunu hissettirin," diye emretti Ari.

"Sanki benim pezevengimmişsin gibi konuşuyorsun," diye iç geçirdi Val, telefonunu çantasına geri sokarken. Adam güldü, sonra da dizini okşadı.

"Bu çok aptalca," diye alay etti. "Eğer senin pezevengin olsaydım, gecenin sonunda *bana* ödeme yapardın."

Restoranın önünde durdular ve bir vale hızlıca arabadan inmelerine yardımcı oldu. Bir hostes podyumuna götürüldüler ve ardından hızlıca iki adamın çoktan oturmuş olduğu masalarına kadar eşlik edildiler. Barın arkasındaki büyük saate baktı ve adamların toplantı için erken geldiklerini fark etti.

"Ari," dedi ellili yaşlarında zayıf bir adam olan ikisinden daha yaşlı olanı, ayağa kalkıp elini uzatırken. "Seni gördüğüme sevindim."

"Sen de Scott," diye elini sıktı Ari.

Scott genç adamı, "Bu Evans Daniels," diye tanıttıktan sonra Valentine'a hiçbir anlam ifade etmeyen bir iş unvanı geveledi. Evans da ayağa kalktı.

"Aaron Sharapov, küçük ortak..." Ari kimlik bilgilerini ve bazı övgülerini saydı. Sonra elini kızın çıplak sırtına koyarak onu bir adım öne çıkmaya zorladı. "Bu da Valentine O'Dell. Bu akşam bizi onurlandırması için onu ikna edin."

"Memnun oldum Bayan O'Dell," diyerek elini sıktı Scott ve ona sıcak bir gülümseme verdi. Evans'ın da elini sıktı ama onun gülümsemesinde sıcaklıktan daha fazlası vardı.

"Valentine," diye tekrarladı adını. "Arıcılığın, epilepsinin, bayılmanın ve vebanın koruyucu azizi."

"Vay canına," diye güldü. "Bunu bilen tanıdığım tek kişi sensin."

"Gerçekten mi?"

"Evet - bu benim bir çeşit salon numaram, insanları onun aşktan daha fazlasıyla ilgili olduğu gerçeğiyle şaşırtmayı seviyorum."

"Numaranı çaldığım için üzgünüm o zaman," diye güldü Evans.

"Oh, merak etmeyin. Bende daha çok var," diye göz kırparak cevap verdi.

Ari boğazını temizledikten sonra herkes yerine oturdu. Ari'nin incelemesi ve onaylaması için masaya bir şişe şarap getirildi ve ardından mezeler sipariş edilirken tüm kadehler dolduruldu.

Küçük konuşmalar ve insanları memnun etmek onun uzmanlık alanıydı - kelimenin tam anlamıyla ekmek ve tereyağı. Ne zaman bir durgunluk olacağını hissetse, Scott'a bir fıkra anlatarak, Evans'la şakalaşarak ya da Ari'ye takılarak boşluğu dolduruyordu. Ve ne zaman geri adım atması gerektiğini de biliyordu, örneğin ne zaman sohbet kurumsal dünyaya yönelmiş, sadece sorulduğunda düşüncelerini sunmuştur.

Tabakları alındıktan ve tatlıyı bekledikten sonra Scott sigara içmek için izin istedi ve Evans da onunla gitmeyi teklif etti.

Valentine iki adamın restorandan çıkışını izledikten sonra Ari'ye döndü.

"Sanırım iyi gidiyor," dedi, bir garson önüne bir parça strudel koyarken arkasına yaslanarak.

"Öyle mi?" Ari mırıldandı, bir çatal kaptı ve tatlısından bir ısırık çaldı. Kendisi için bir şey sipariş etmemiştir.

"Evet, Evans benden hoşlanıyor," diye belirtti, biraz da kendisi için alarak. Ari homurdandı.

"Göğüslerinden hoşlanıyor. Eğer onlara bir kez daha bakarsa -"

"Ari, beni buraya getirme nedenin *tam anlamıyla* buydu," diye güldü.

"Scott da beni kendi tarzında seviyor. Sanırım birlikte birkaç akşam yemeği daha yersek, beni kızı olarak evlat edinmesi için onu ikna edebilirim."

"Büyüleyici. Peki bunların bana ne faydası olacak?" diye sordu bir ısırık daha çalarak. Kadın onun eline vurdu.

"Benden hoşlanıyorlarsa, bu senden hoşlandıkları anlamına gelir," diye açıkladı. "Belli ki akıllı ve başarılısın, güç ve otorite kokuyorsun, Bu büyük bir çekiciliktir, ancak bazen çok fazla da olabilir. Onları kolayca korkutabilirsin ya da bu bir sık ölçme yarışına dönüşebilir. Ama beni getirmekle akıllılık ettin, çünkü benim yumuşaklığım senin keskinliğini köreltiyor. Seni daha az tanrı, daha çok ölümlü yapar."

"Benim bir tanrı olduğumu düşünmeniz gururumu okşadı," diye güldü.

"Ama böyle düşünmediklerinden eminim. Fazla düşünüyor olabilirsin."

"Değilim. Beni getirerek, sadece kadınlar konusunda mükemmel bir zevke sahip olduğunuzu değil, aynı zamanda harika bir erkek olduğunuzu da düşünüyorlar. Seksiyim, zekiyim.

Komik ve tarzım var. Ben bir avım ve beni yakalayan sensin. Bu senin hakkında bir şeyler söylüyor."

"Öyle, ha," diye mırıldandı Ari, çatalını bırakıp dirseğini masaya dayayarak. "Sen bir avsın ve seni yakalayan da benim."

"Yani, öyle varsayıyorlar," diye güldü Val, koltuğunda dönüp ona bakarak. "Ve senin istediğin de buydu, değil mi?"

"Evet..." sesi uzaklaştı ve bakışlarının ağzına indiğini fark etti. Dilini alt dudağında gezdirdi ve orada olduğunu bilmediği pudra şekerini topladı. Adamın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, sonra eğilip onu öptü.

Şaşırtıcı derecede nazikti. Adamın onu daha önce hiç böyle öpmediğinden emindi; ağzı onunkinin üzerindeyken genellikle saldırgandı. Ama bu sefer öyle değildi; şimdi sadece kapalı dudakları uzun, neredeyse tatlı bir an boyunca onunkilere bastırıyordu. Bu ona hiç benzemiyordu, *onlara* hiç benzemiyordu, bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi.

Bu yüzden sadece gözlerini kapadı ve onu öptü ve kalbinin göğsünde takla atmasını engellemeye çalıştı.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, böyle olmaması gerekiyordu. Bana böyle hissettirmeye hakkı yok. Sözleşmemizde böyle bir şey yok.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyen Scott'ın sesi onları böldü ve Valentine önce eğilerek öpüşmeyi kesti.

"Hayır, hayır, özür dilerim," dedi Ari, koltuğuna geri oturup kravatını düzelterek.

"Ah, bunun için üzülme," diye güldü Scott. "Ben de bir zamanlar gençtim.

Sevgiyi nerede ve ne zaman bulursanız alın çocuklar, benim önerim bu."

Ari ve Valentine birbirlerine baktılar. Bir kez daha, kızardığını ondan saklamaya çalışarak arkasını dönen ilk kişi oldu.

Evans birkaç dakika sonra döndü ve kahve eşliğinde akşam yemeğini tamamladılar. Çek teslim edildi ve üzerinde kısa bir süre tartışıldı, tabii ki Ari kazandı. Sonra hep birlikte dışarı çıktılar ve şu saatte buluşmak üzere plan yaptılar

Caché - Scott'ın zaten üye olduğu ortaya çıktı, arsız adam ve Del, Evans'ın içeri girmesi için onay vermişti.

Scott ve Ari arabalarını valeden almaya gittiler ve Valentine'ı Evans'la yalnız bıraktılar.

"Çok canlandırıcı bir insansın Valentine," diye yorum yaptı. Kadın gülümsedi.

"Nasıl yani?"

"Kabalık etmek istemem," diye kıkırdadı. "Ama tecrübelerime göre, kızlar senin gibi görüldüğünde, genellikle o ana ekleyecek başka bir şeyleri olmuyor, biliyor musun? Bu yüzden Sharapov seninle içeri girdiğinde, başka bir şey bekliyordum. Sığ bir şey."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye alay etti.

"Hayal kırıklığından çok, çok, çok *uzaksın*," diye mırıldandı. "Ari'yle ne zamandır çıktığınızı sorabilir miyim?"

Valentine ne söyleyeceğini düşünürken gülümsemesini tuttu. O ve Ari hiçbir zaman gerçek bir geçmiş hikayesi oluşturmamışlardı. Aslında, teknik olarak, çıktıklarını hiç söylememişti - onu kız arkadaşı olarak bile tanıtmamıştı. Sadece adını söylemişti ve hepsi bu kadardı.

"Biliyorsun," diye iç geçirdi sonunda. "Ari ve ben, biz... biz gerçekten tazeyiz."

Tamamen yalan söylemeden verebileceği en iyi yanıtın bu olduğunu düşündü.

"Taze olmak eğlencelidir," diye başını salladı Evans. "Ama bazen tazeliğin etkisi geçer, değil mi?"

"Sanırım," dedi ve diğer adamların nerede olduğunu merak ederek valeyeye baktı.

"Ben çok açık sözlü bir insanım, bu yüzden seni kırdıysam özür dilerim," diye ekledi ve başını salladı.

"Güven bana Evans," diye güldü. "Senin 'doğrudan' anlayışınla benimki muhtemelen çok farklı. Beni kıracak hiçbir şey söyleyemez ya da yapamazsın."

"Güzel. Çünkü seni tekrar görmeyi çok isterim," dedi açıkça. Şaşkınlıkla gözlerini hızla kırıştırdı. "Başka bir adamın kız arkadaşını çalmaya çalışmıyorum ve Sharapov'la yaptığım bu ADM anlaşmasını daha gerçekleşmeden bozmaya çalışmıyorum. Ama ortalık yatıştığında, onunla olan ilişkinizin üzerindeki parıltının bir kısmı gitmişse, umarım çağrıma cevap verirsiniz."

"Sana numaramı vereceğimi kim söyledi?" Valentine hafif bir sesle sordu, bu gergin anı atlatmak için eski arkadaşının alaylarına başvurdu. Evans güldü, sonra aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Benim işim insanları çözmek ve seni tam olarak çözememiş olabilirim ama bana numaranı vereceğini *bildiğimi* söylerken kendime oldukça güveniyorum. Belki bu gece değil ama bir gün."

Derin, koyu kahverengi gözleri vardı, açık ten rengi ve yumuşak kahverengi saçlarının arasında göze çarpıyorlardı ve bakışlarını çok yoğun gösteriyorlardı. Valentine'ın işi aynı zamanda insanları çözmeyi de içeriyordu ve Evans Daniels'ın *tam olarak*

Caché'de sevdiği türden bir müşteriydi. Normal şartlar altında ona *kesinlikle* telefon numarasını verirdi.

Neyse ki kaldırırma yanaşan arabalar onu kurtardı: Ari küçük ve hızlı Porsche'siyle, Scott ise şık görünümlü Audi'siyle. Bir görevli koşarak Valentine'ın kapısını açtı ve o daha koltuğuna tam olarak oturamadan Evans ona göz kırptı.

"Sana hiç işinde *çok* iyi olduğunu söyleyen oldu mu?" Ari homurdandı, yola çıktıklarında motoru çalıştırdı. Valentine ona güldü.

"Aslına bakarsanız, evet."

"Sana yarı yarıya aşık."

"Lütfen. Beni sizin dünyanızdan sanıyor," dedi. "Sadece o gelene kadar bekle

Caché'den bu gece seninle birlikte olmak için para ödediğin bir eskort olduğumu öğrenir." "Benim dünyamı çok iyi bilmiyorsun - bu muhtemelen seni onun saygısı."

Valentine biraz daha güldü.

Saat neredeyse on birdi ve Caché hoplayıp zıplıyordu. Girişin önündeki insan kalabalığını atlatmışlar, hemen içeri alındıklarında kalabalıktan inilti ve küfürler duymuşlardı. Angel kapıda çalışıyordu ve Evans'ın ilk gecesinde maske takmaması konusunda telaşlanmıştı ama Valentine onu bundan vazgeçirdi.

Eğlence Odası katındaki tüm duvarlar hareketliydi ve evin sol tarafında hepsi kaldırılarak uzun bir oda oluşturulmuştu. Bir yarış Bir şeyler oluyordu - erkekler elleri ve dizleri üzerinde, sadece iç çamaşırları ve koşum takımları giyiyorlardı. İç çamaşırı giymiş kadınlar üstlerine oturmuş, onları daha hızlı koşmaya teşvik etmek için kırbaç kullanıyorlardı. Charice tüm bunlara başkanlık ediyor, biri geride kaldığında böğürüyor ve biri kazandığında yüksek sesle tezahürat yapıyordu.

"Buraya çok sık gelir misin?" Evans, önündeki saçmalığın ortaya çıkışını izlerken gülerek sordu.

"Öyle de denebilir," diye güldü Valentine. Scott, Charice'in yanına gidip ona kocaman bir sarılma hareketi yaparak onu şaşırttı. Eski arkadaş gibi görünüyorlardı.

"Peki en sevdiğin bölüm hangisi?" Evans sordu ve kız ona kocaman bir gülümseme verdi.

"Ben mi? Ben biraz sıkıcıyım, sadece dans etmeyi severim ve bodrum katında son teknoloji bir gece kulübü var. Ama burada görülecek ve yapılacak çok şey var."

ona güvence verdi. "Şu anda koridorun karşısında bir Monte Carlo Odası var

-

Yirmi bin dolarlık giriş. Ya da canınız başka bir şey istiyorsa, sanırım arka odalardan birinde su yerine soju kullanılan bir kaydırak olacağını duydum."

Evans, "Ben pek soju içen biri değilim," diye yorum yaptı.

"Neyle ilgileniyorsun?" diye sordu, sonra onun açık sözlü olmayı sevdiğini hatırladı, bu yüzden hemen konuya girmeye karar verdi.

"Çünkü her ne ise, her şey

tam burada bulunabilir. Bana bir rahibin ereksiyon halindeki penisinden kokain çekmek istediğinizi söyleyin, Caché bunu gerçekleştirebilir."

"Cezbedici," diye güldü. "Ama ben de pek kokain seven biri değilim."

"O zaman ne tür bir erkeksin?"

"Hmmm... Sanırım her zaman ekstaziyi denemek istemişimdir," dedi elini çenesine sürterek.

Valentine, "Ben de senin bu işi benim için zorlaştıracığını sanıyordum," diye alay ettikten sonra Ari'nin elini kendi eline, Evans'inkini de diğer eline alıp onları evin arka tarafına götürdü. "Benimle gelin beyler."

Onları Müzik Odası'na bıraktıktan sonra Del'e bir mesaj gönderdi. Beş dakika içinde bir kadın onlara doğru yürüyordu. Ağdan yapılmış siyah bir maske takmıştı ve başının üstünde tek bir siyah deveduşu tüyü uçuşuyordu ama Valentine onu tanıdı. Bu Miyuki'ydi, onların yerleşik eczacısıydı. Gerçek anlamda. Bunun için bir diploması vardı.

Miyuki hiçbir şey söylemedi, sadece masalarına doğru yürüdü ve Evans'ın kucağına oturdu. Siyah deri bir monokini giyiyordu ve sol göğüs çukurundan minicik bir plastik torba çıkardı.

Evans ellerini Miyuki'nin çıplak teninde gezdirirken, "Dalga geçmiyordun," diye mırıldandı.

Miyuki, "Aziz Valentine ne söz verirse her zaman yerine getirir," diye yanıtladı.

Val gülümsedi, sonra Ari'ye doğru eğilerek kadını dudaklarından öptü.

"Öyle," diye onayladı.

"Lanet olsun Sharapov," diye güldü Evans. "Bir erkeğe nasıl iyi vakit geçirteceğini biliyorsun."

Miyuki fermuarlı kutusundan iki küçük mavi hap çıkardı. Birini kendi dilinin üzerine yerleştirdi, sonra ikincisini işaret parmağının üzerinde dengeledi ve ona doğru uzattı. Evans mecburen ağzını açtı ve parmağı ağzının içinde kayboldu.

Bu Valentine'in daha önce görmediği bir şey değildi, o yüzden şaşırmadı ya da etkilenmedi. Ancak insanların eğlenmesini görmekten gerçekten hoşlanıyordu ve Evans'ın eğlendiği çok açıktı.

O ve Miyuki öpüşmeye başladılar, elleri Miyuki'nin açıkta kalan tüm etlerinin üzerinde geziniyordu.

"Her ne kadar eğlenceli olsa da," diye kulağına fısıldamak için yaklaştı Ari. "Tam anlamıyla başka bir yerde olmayı tercih ederim."

Valentine güldü ve ayağa kalkmadan önce masadaki kilitli poşeti aldı. Onu Kulüp Odasına, güvenli alanına götürdü ve kendisiyle birlikte dans pistine çekti. Valentine onun pek iyi bir dansçı olmadığını biliyordu ama onu dans ederken izlemek hoşuna gidiyordu, bu yüzden dans etmeye başladı.

"Gecenin geri kalanında ikisini de göremeyebiliriz. Sorun olur mu?" diye sordu, arkasını dönüp ona sırtını dayayarak.

"Bu iyi. Dürüst olmak gerekirse tercih edilir. Böyle rastgele bir ilaç isteyince biraz gerildim, Del'in elinde ecstasy olduğu için şanslıyız," dedi Ari. Arkasına uzandı, kolunu Del'in boynuna doladı ve vücudunu Del'e sürttü.

"Del *her şeyi* elinin altında tutar."

"Ah. Yani sorduğunda gergin değildin."

Onunla yüzleşmek için döndü ve kalçalarını ritme göre hareket ettirdi.

"Hayır," diye yanıtladı. "Ve ecstasy o kadar da rastgele bir şey değil. Hiç denemedin, değil mi?"

Omuz silkti.

"Hiçbir zaman uyuşturucu kullanan biri olmadım." "İşte bu şok edici."

Kızın kışını yakaladı, sertçe sıktı ve onu kendisine doğru itti. "Hiç denedin mi?"

"Gerçekten de öyle," diye nefes aldı Valentine. "Tüm kıyafeti - üst kat ve burası - bir hafta boyunca bir partiye dönüştürdük."

"Ne yazık ki o haftayı kaçırdım."

"Eğer denemek istiyorsan, Ari, tek yapman gereken sormak." Düpedüz güldü, sonra tekrar poposunu sıktı. "Ben bir şey istemem, Valentine. Onları *alırım*."

Ona sırtı baktı, yüzündeki ifadeyi yansıtmakta iyi bir iş çıkardığını umuyordu. Sonra hâlâ elinde duran küçük torbayı açtı ve haplardan birini çıkardı. İki parmağının arasına sıkıştırıp ona gösterdi. Ona doğru uzattı. Adam hapi almak için hamle yaptı ama kadın hapi aniden geri çekti. Kadın hapi kendi dilinin üzerine koyarken adam ters ters baktı.

"Tamam, al o zaman," diye teklif etti ve sonra dilini dışarı çıkardı.

Adamın ağızı kadınıninkine bir kuğu dalışı yaptı, hapı kendi ağızına götürmeden önce dilleri birbiriyle oynadı. Çabucak yuttu, sonra onu öpmeye geri döndü. Onun tüm oksijenini çalmaya çalışmaya geri döndü.

Ortalık zıplıyordu, baslar ağırdı ve adamın eli tam dans pistinde kızın göğsünü avuçluyordu ve kız bunu umursamıyordu bile. Ellerini adamın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, kaşıyor ve sıkıyordu.

Çenesinin üzerinden boynuna doğru öptü ve yakasının kenarını dişlerken onu küçük bir eğime doğru eğdi. Başını geriye attı ve tepelerinde yanıp sönen ışıklara baktı. Başını yana doğru yuvarladı. kalabalığa bakabilirdi.

Miyuki dans pistine doğru ilerliyordu. Evans kollarını kavuşturmuş, pistin kenarında duruyordu. Ama onu izlemiyordu. Valentine'e bakıyordu. Ve onun da kendisine baktığını fark ettiğinde, ona gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı.

Ari aniden kulağına, "Sakın kanma," diye fısıldadı. Bir süre daha Evans'a baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

"Ne için düşmek?"

"O bakışlar, o eski numaralar," diye mırıldandı Ari, onları çevirip dans eden kalabalığın içine doğru götürürken. "O sadece sahip olamayacağı bir şeyi isteyen bir adam."

"Alamayacağını kim söyledi?"

"Ben," diye hırladı Ari ve tırnaklarını açıkta kalan sırtında gezdirirken tısladı. Tanrım, keşke onun evine geri dönselerdi.

"Ah, ama iki haftanızın yarısı doldu," diye hatırlattı ona. "Sen beni bıraktıktan sonra çok fazla boş zamanım olacak."

"Ah, Aziz Valentine," diye kıkırdadı Ari karanlık bir sesle ve tırnakları bir kez daha sırtının tepesindeydi. Bu kez yavaşça aşağıya doğru çekiyordu ve kadın gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Hâlâ farkına varmadın mı?"

"Ne?" diye fısıldadı.

"Çok, çok uzun bir süre gitmene izin vermeyeceğim."



H Dayanamadım.
Bunu kaldıramazdı.

Kulüpten tökezleyerek çıktılar, birbirlerine yaslanmışlardı, ağızları birbirine yapıştı, elleri giysilerinin üzerinde ve altında dolaşıyordu. Fedainin onlara bir kurt ıslığı çalması ya da yirmi kişilik bir kuyruk umurunda değildi. onlara bakıyorlardı.

Tek umursadığı, tüm odağı, *tüm evreni* karşısındaki kadındı ve ondan bir saniye bile ayrı kalmaya dayanamıyordu. Birlikte oldukları her saniye ona doğru bastırılmalı, ona dokunmalı, *onun her yerinde* olmalıydı.

Neredeyse kaldırırma düşeceklerdi ki, "Bu bir hataydı," diye soluk soluğa kaldı.

"Uyuşturucu mu?" Valentine kravatını çekerek sordu. Adam başını salladı. "Buraya geliyorum."

"Burada mı?" diye sordu, gevşek kravatı yere attı ve ardından gömleğinin düğmelerine yöneldi.

"Buraya gelmek. Yatağımdan ayrılmak," diye açıkladı yüzünü ellerinin arasına alarak. "Yatağıma asla terk etmemeliyiz. Tanrım, hep böyle mi hissederdin? Sanki... kıvılcımlar. Tenlerimiz arasında."

"Her zaman böyleydi," diye fısıldadı gömleğini pantolonundan çıkarırken.

Kaldırırma bir taksi yanaştı ve bir şekilde birbirlerini bırakmadan taksiye binmeyi başardılar. Ari güçlkle dışarı çıkabildi.

Valentine onun kucağına oturmadan ve dilini boğazına sokmadan önce.

"Sana hiç söylemedim," diye inledi kadın çekildiğinde. "Tadın... tadın... pahalı şarap gibi."

Val, ceketini omuzlarından sıyırırken ona gülerek, "Kafan iyiyken sevimsizleşıyorsun," dedi.

"Pahalı şarap, buzul suyu ve ... ve ..."

"Günüşığı mı?" diye sordu alaycı bir kahkaha atarak ve adamın kollarını ceketin kollarından çekip çıkardı. "Şeker mi?"

"Truffles."

Bir kahkaha patlattı ve ondan uzaklaştı.

"Trüf mantarı mı?" diye sordu. "Mantar gibi mi?"

"Benim favorim," dedi.

"Sen, Ari Sharapov, çok gülünç bir adamsın," diye iç geçirdi, sonra onu tekrar öpmeye başladı.

Öyleydi. Gülünçtü ama elinden bir şey gelmiyordu. Beyninde dolaşan tüm duyguları açıklamak için söyleyecek doğru kelimeleri bilmiyordu, ama konuşmayı bırakamıyor gibiydi.

Ayrıca ona dokunmadan duramıyor gibiydi.

"Bu gece çok iyiydin," diye inledi elini kasıklarının arasına sokarken, parmakları kızın külotunu okşuyordu.

"Denedim," diye nefes nefese kaldı ve başını arkaya attı. "Olmak istedim. Senin için."

"Benim için mi? Ya da Evans için," diye homurdandı, iç çamaşırını kenara itti ve bir parmağını içine soktu. Kadın adamın kucağında kıvranmaya başladı.

"Bunu burada yapamayız," diye fısıldadı. "Bunu istediğimiz yerde yapabiliriz."

"Yapamam..." diye inledi ve adam kıkırdadı. Kız utangaçtı. Kim bilebilirdi ki?

O çok sevimli. Nasıl oldu da hiç fark etmedim?

"Oh, evet yapabilirsin," diye fısıldadı. "Sen Aziz Valentine'sin ve bu nedenle aşktan asla çekinmemelisin."

"Ne dedin sen az önce -"

Serbest eliyle onu ensesinden yakaladı ve başka bir öpücük için kendine çekti. Aynı anda ikinci bir parmağını da içine soktu.

Şikayet etmedi.

Apartmanın önüne geldiklerinde Ari cüzdanına bakmadı bile - sadece bir avuç banknot aldı ve taksinin ön koltuğuna itti. Taksicinin çıkardığı tezahürata bakılırsa, ona yeterince ödeme yaptığını düşünmüştü.

Valentine'ı sürükleyerek asansöre bindirdi, sonra da tüm yolculuk boyunca onu asansörün kenarına sıkıştırdı ve kalçasını bacaklarının arasına soktu. Elleriyle göğüslerini kavradı. Tanrım, onun vücudunu seviyordu. Sanki ıslak bir rüyanın heykelini yapmış ve bu heykel canlanmıştı ve sadece onun içindi.

Sadece benim için.

Anahtarı çıkaran Valentine oldu - Ari ceplerini arayacak kadar uzun süre onu bırakamadı. Valentine anahtarı kilide sokmak için uğraşırken, o da elbisesini çekiştirerek vücudundan aşağı itmeye çalışıyordu.

Dairenin içine düştüler, adam kapıyı arkalarından zar zor tekmeleyerek kapattı. Sonra bir kez daha birbirlerine çarptılar, kıyafetleri yırttılar ve parçaladılar. Kadın çırılçıplak kalana kadar durmadı, üzerinde sadece kolyesi vardı. Adamın anahtarı kadının göğüslerinin arasında duruyordu ve adam onu öpmek için eğildi.

"Keşke..." diye iç geçirdi yatak odasına doğru tökezlerken. "Keşke burada yaşasaydın."

"Ari, böyle şeyler söyleme," diye gülmeyi başardı Val, elleri adamın saçlarını tararken nazikti.

"Neden olmasın?"

"Çünkü..."

"Çünkü neden?" diye sordu, onu yatağa yatırıp üzerine uzanmadan önce. "Keşke hep burada olsan. Sen olmadığında, artık her şey boş geliyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Nasıl doldurdun onu sadece bir birkaç gün?" "Dur."

"Seni yatağında görmeyi seviyorum," diye fısıldadı, göğsünün eğimini öperek. "Seni duşumda görmek hoşuma gidiyor. Seni çıplak görmek hoşuma gidiyor."

"Bu yüzden beni burada istiyorsun," diye kıkırdadı, sonra dişleri kalça kemiğini sıyırduğında nefesi kesildi.

"Nefes alışını ve inleyişini duymak hoşuma gidiyor," diye devam etti, ellerini kadının kalçalarında gezdirerek. "Adımı söylediğini duymak hoşuma gidiyor. Gülüşünü duymak hoşuma gidiyor.

Tanrım, senden hoşlanmak istemiyordum,

Valentine." "Tanrım, teşekkürler."

"Yapmadım," diye başını salladı, sonra göbek deliğinin hemen altına bir öpücük kondurdu. "Senin sevillebilir olmaman gerekiyor. Artık durmalısın."

"Denerim."

Elleri kadının bacaklarının tepesine ulaşmıştı ve başparmağını kadının göbeğinde gezdirdi. Kadın titreyip inledi ve adam onu görebilmek için biraz geri çekildi. Hafif bir kızarıklığın göğsüne yayılmasını ve yüzünde çiçek açmasını izledi. Pembeleşmişti ve bu renk bulaşıcı görünüyordu. Kendisine yayıldığını, tüm vücudunu ısıttığını ve onu ateşe verdiğini hissedebiliyordu.

Sonra etrafını sardı, yataktan, mobilyalardan ve duvarlardan yayıldı. Çok fazla sıcaklık. Evi hiç sıcak olmamıştı - bu nereden geliyordu?

"Sen," dedi sonunda ve kadın gözlerini açıp ona baktı. Hafifçe nefes alıyordu, ellerinden biri boğazına dayanmıştı.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye nefes aldı. "Kelepçeleri mi? Göz bağı mı? Lütfen, Ari, ne istersen yap."

Kulağına müzik gibi geldi. Gerçekten. Kızın ona şarkı söylediğine neredeyse yemin edebilirdi.

Yüce Tanrım, bu ilacın içinde ne var ve neden daha önce almadım!?

"İstiyorum..." diye iç geçirdi, bacaklarının arasına uzanacak şekilde hareket etti. "Bu duygunun uzun sürmesini istiyorum, Valentine. Uzun süre kalacak mısın?"

Kız cevap vermedi ve adam bunun bir cevap düşünemediği için mi, yoksa kızın içine doğru ittiği için mi olduğunu anlayamadı. Ağzı açık kaldı ve gözleri bir an için geriye kayd, sonra tekrar ona bakmaya başladı, tam da adam onu itmeye başlamıştı.

"Kalacağım," diye başını sallayarak sonunda kabul etti.

Kalçaları hızlanırken "Senden hoşlanmak istemedim," diye mırıldandı. Tekrar başını salladı ve kollarını onun omuzlarına doladı. Bacaklarını onun kalçalarına doladı.

"Biliyorum. Ben de senden hoşlanmak istemiyordum," dedi. Alnını birbirine bastırmak için eğildi.

"Yarın senden hoşlanmayabilirim," diye onu uyardı ve kadın tekrar gülmeye başladı ama bu bir iniltiye dönüştü.

"Biliyorum, Ari. Şimdi sus."

"Yarın senden hoşlanmayabilirim," diye tekrarladı. "Ama umarım severim, Valentine."

Gözleri sımsıkı kapalıydı ve dudakları dişlerinin arasına çekilmişti. Birbirlerini uzun zamandır tanımıyorlardı ama yine de onu çok iyi tanıyordu. Dikkatini dağıtmak için dudaklarını ısıırıyordu. Zevkten, kelimelerden, geceden.

Ama yeterli değildi. Ari bile bunu biliyordu ve kafası tamamen iyiydi. Gözlerini açtığında ve orada gözyaşlarını gördüğünde, ne söyleyeceğini biliyordu.

"Umarım sen de seviyorsundur."



T Sonraki birkaç gün zevk ve karanlığın bulanıklığı içinde geçti ve açıkçası Val ışığı özlemedi.

Çünkü Aziz Valentine olarak ne kadar çok zaman geçirirsem, aslında o kadar çok ona dönüşüyorum ve o sadece geceleri var oluyor.

İkinci bir hemşirenin olması dünyalar kadar fark yaratmıştı. Hemşire Crockett'i ilk işe aldığı anda, kadını sadece yarı zamanlı, saat altıdan dokuza kadar çalışacağı konusunda uyarmıştı. Kadın iş için mutluydu ve bunu kabul etmişti ve Valentine bunun böyle olduğunu varsaymıştı.

Ancak akşam yemeği randevusunun ve coşkunun ertesi günü *bunun* böyle olmadığını öğrendi. Hemşire Crockett gelmiş ve çalışma saatlerini uzattığı için teşekkür etmişti, tabii ki bu Valentine'ın kafasını karıştırmıştı. Ne uzatması? Çalışma saatlerinin uzatılmasıyla ilgili hiçbir şey söylememişti ve kısa bir panik atak geçirdi. Faturaları Bay Sharapov'un ödediğini ve bu faturaların beklenenden çok daha yüksek olduğunu görürse üzülebileceğini açıkladı.

"Ama canım, beni arayan ve hafta içi her gece yarısına kadar bana ihtiyaç duyulacağını söyleyen Bay Sharapov'du. Senin de kabul ettiğini söyledi."

Buna inanamıyordu.

Büyükannesi hafta içi her gece sabah altıdan gece yarısına kadar onunla ilgilenirdi.

Ve Valentine sonunda mola verecekti.

Çoğu gece her zamanki gibi işe gidiyor, elinden geldiğince yardım ediyordu - Angel'in eskortluk işi nihayet başladığı için kapıyı sık sık örtüyordu. Ralph arayıp onu sormuştu ve tam da Val'in tahmin ettiği gibi, ikisi çok iyi anlaşıyorlardı.

Sonra Külkedisi gibi, ne zaman gece yarısı olsa, Val balodan ayrılırdı. Ari ya gelip onu alırdı ya da bir araba gönderirdi ve Val doğruca onun evine giderdi. Sabahın geç saatlerinde kendi evine dönüyor, orada üstünü değiştiriyor ve güne hazırlanıyordu. Sonra derse gitmeden önce büyükannesiyle bir saat kadar vakit geçirmek için uğrardı. Dersten sonra Ari'lere geri dönüyor ve tekrar işe gitmeden önce birlikte vakit geçiriyorlardı.

O gece hakkında hiç konuşmamışlardı. Ona söylediği şeyler, ona bakışları... tüylerini diken diken etmişti ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamıyordu.

Onun söylediği şeylere inanmak istedi. Gülünç, harika ve korkutucuydular. *Güçlü*. Ona kendini özel hissettirmişlerdi. Ondan hoşlandığını söylemişti. Onun evinde olmasından hoşlandığını. Hayatında. Bunu düşünmek bile onu neredeyse ağlatıyordu.

Yine de o şeylerin hiçbirini bir daha söylemedi ve sanki o gece hiç yaşanmamış gibiydi. Seks harikaydı, onun o nazik yanını görmek hoşuna gitmişti ama bunu özlediğini söylerse yalan söylemiş olurdu. Birlikte her zamankinden daha fazla zaman geçiriyorlardı, Ari onun üzerinde ne kadar kontrol sahibi olmasına izin vereceğinin sınırları. Vücudu üzerinde.

Henüz bir sınır bulamadılar.

O gece yaşanan her şeyin ecstasy yüzünden olması tamamen mümkündü. Aptal endorfin salgılatıcı ilaç. Elbette, ondan hoşlandığını söylemişti, ama kafası iyiydi, bu yüzden gerçekten nasıl hissettiğini kim bilebilirdi? Tüm Valentine'lar için yarın onu kötü bir alışkanlık gibi bırakabileceğini ve bunu düşünmeyeceğini biliyordu. Tanrıya şükür Hemşire Crockett'in ay sonuna kadar olan ödemesi yapılmıştı.

Tanrıya şükür ki Valentine ona kendi duygularından hiçbirini itiraf etmemişti. Bu yüzden o geceyle ilgili anılarını zihninin gerilerine itmek için elinden geleni yaptı ve şimdiki zamana odaklandı. Birlikte oldukları zamanlara.

birlikte geçiriyorlardı ve bu kesinlikle çok fazlaydı. Ari onun zamanına sahip olduğunu söylerken şaka yapmıyordu.

"İşe neredeyse hiç gelmiyorsun, baban bu konuda ne düşünüyor?"

"Bilmiyorum, ona sormadım."

"Neden kendi işini yapmadığını hâlâ anlamıyorum. Zekisin, başarılısın. İsteseydin kendi şirketini kuramaz mıydın?"

"Çünkü babamın şirketi ülkenin en prestijli şirketlerinden biri ve bir gün bana bırakmak istiyor."

"Onun şirketini istiyor musun ki?"

Ari ona sorunlarını açtığında Valentine hep şaşırırdı. Bunu yaptığının farkında değilmiş gibi görünüyordu - genellikle boş zamanlarında, sadece takıldıkları, normal insanlar oldukları zamanlardı. Val ve Ari makarna yerken ya da dondurma paylaşıırken. Caché'ye giderken ya da gelirken. Bir soru sorar, o da cevap verirse, daha fazlası için nazıkçe bastırırdı. Sessizce onun içini biraz dökmesini istiyordu.

Onun için tam bir çelişkiydi. Böylesine güçlü bir adam olmasına rağmen babasının onun üzerinde çok güçlü bir etkisi vardı. Ari dikkati ve saygıyı emredebilirdi.

Sadece bir odaya girdiğinde herkes ona boyun eğiyor ve sırnaşıyor gibiydi. Ama babası çağırıldığında, hemen toparlandı.

Tuhaf.

Özellikle şirket hukukunu sevmiyordu bile. Bir gece ona her zaman bir dava avukatı olmak istediğini itiraf etmişti, bu onun başarılı olduğu yerd - Bu yüzden son zamanlarda önemli bir şirketi temsil etmek zorunda kaldığında çok iyi iş çıkarmıştı. Ama babası ve büyükbabası hep kurumsal işlerde çalışmışlardı, bu yüzden ondan beklenen de buydu.

"Bu harika - ama kendin için ne istiyorsun, Ari?"

Bu soruya hiç cevap vermedi. Bu onu rahatsız ediyor gibiydi ve konuyu değiştir. Ya da onu en yakın mobilyaya bağlayıp beynini sikmek. Ki bu harikaydı, buna bayılıyordu, ama bu tür şeyleri sevmeye başlamıştı. başka anları da vardı. Bazen komik, bazen de cömertti. Ona zaman ayırmak için para ödüyordu elbette, ama bu tüm zamanını onunla geçirmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Yine de yaptı.

Pazartesi günü geldiğinde, bir öğleden sonra erken saatlerde kendini büyük bir boş zaman yığınıyla buldu. Dersi iptal edilmişti, profesör hastaydı ve yerine birini bulamamıştı. Aşağıya inip Bisikletli kurye dükkânı, hâlâ işportacılıkla uğraşıyordu ama kapalıydı - Martin Luther King Günü olduğunu fark etmemişti.

Sonra eve gittiğinde evi boş buldu. İlk başta endişelenmişti ama Bailey ona olağan dışı bir şey olmadığına dair güvence vermişti. Sonra Valentine büyükannesinin o gün bir randevusu olduğunu hatırladı. Chicago'ya taşındığından beri kaçırdığı ilk randevuydu bu. Gerçi sadece bir kontroldü ve Hemşire Grace de tüm randevulara gidiyordu, bu yüzden kaçırmak çok da önemli değildi. Gerçek telefonu yanındaydı, bir şey olursa mesaj atardı.

Bu düşünceyle Valentine bisikletiyle Ari'nin evine gitti. Oraya ilk kez tek başına gidiyordu. Yasaksız, davetsiz. Ama Ari ona bir anahtar vermişti ve defalarca ona evin

onun da kullanımı içindi. Bu yüzden sorun olmayacağını düşündü.

Evde değildi, ki bu çok büyük bir sürpriz değildi. Son zamanlarda ofisine pek sık gitmiyordu ama öğle yemekleri ve kokteyller aracılığıyla müşterileriyle iletişim halinde kalmaya çalışıyordu. Val'in tanıdığı en iyi geyikçi olduğunu iddia ederdi ama Ari Sharapov da bu konuda fena sayılmazdı.

Orada olmadığını görünce, kullan at telefonda onu aradı - hala ona gerçek numarasını vermemişti, bu konuda biraz suçluluk duyuyordu. Kullan-at telefonu hayatındaki kişisel olmayan ilişkiler içindi ve Ari başka bir şeye dönüşmüştü. Daha fazlasına. Onun için tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama gerçek numarasını hak ediyordu.

Yine de cevap vermedi. Telefonu doğrudan telesekretere düşmüştü, yani ya aramayı reddetmişti ya da telefon kapalıydı. Sonraki on beş dakika içinde geri aramadığında, telefonun kapalı olduğunu anladı. Onu beklemek zorunda kalacaktı.

Ari'nin dairesi ona her zaman buz gibi gelirdi, Ari burayı saçma bir şekilde soğuk tutardı. Valentine kışlık giysilerinden hiçbirini çıkarmadan banyoya yöneldi ve duşu açtı.

Sırt çantasını yanına aldı ve akşam için hazırladığı kıyafetleri çıkardı. Bir yere gitmek isterse diye bir elbise - hiç gitmezdi ama hazırlıklı olmanın zararı olmayacağını düşündü. Elbiseyi dolabına astı, sonra soyundu ve sıcak suyun altına girdi. Vücudunun üzerine yağmur gibi yağarken inledi. Evindeki duş berbattı, neredeyse hiç basınç yoktu ve asla yeterince uzun süre sıcak kalmıyordu.

Valentine kendini rahat bıraktı ve uzun bir süre saçlarını ve vücudunu temizledi. Tıraş oldu. Peeling yaptı. Tam dışarı çıkmak üzereyken bir tıkırtı duydu. Duş kabininin camındaki buğuyu sildi ve Ari'nin banyoya girip kapıyı arkasından kapatmasını izledi.

"Hey," dedi ellerini başının üzerinde düzelterek. "Ne zaman geleceğini merak ediyordum -"

Adam duşa uzanıp onu dışarı çekerken nefesi kesildi ve neredeyse tökezliyordu. Parmağını dudaklarının üzerinde tutarak susmasını işaret etti, sonra içeri uzanıp suyu kapattı ve bu sırada kolunu ıslattı.

"Burada ne yapıyorsun!" diye tısladı, dalgıç kıyafeti ceketini çıkarmaya çabalıyordu.

"Duş alıyordum," diye tıslayarak karşılık verdi, lavabonun üstünden külotunu aldı ve kıpırdanarak içine girdi. Tişörtünü kapmayı ve üzerine geçirmeyi başardı, ama sonra adam kıyafetlerinin geri kalanını kapıp sırt çantasıyla birlikte dolaba fırlattı.

"Tanrım, şükürler olsun ki bütün bu pisliği buraya getirmişsin," diye alçak sesle konuşmaya devam etti. Kadının kolundan tuttu ve onu sürükleyerek

kapıyı da arkalarından kapatmadan önce onu dolabın içine itti.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Bazı meslektaşlarım burada."

"Oh," diyerek rahat bir nefes aldı ve elini göğsüne bastırdı. "O zaman bu kadar büyütecek ne var?"

"Öncelikle, birlikte çalıştığım insanlara 'ücretli arkadaşımı' tanıtma havasında değilim," dedi. "İkincisi, çoğu Harper'ı da tanıyor ve kesinlikle koşup ona duşumdaki çıplak kadınla ilgili her şeyi anlatmak isteyeceklerdir."

Valentine güldü, sonra sesi bastırmak için ellerini ağzına kapattı. Kendini tekrar kontrol altına aldığıında, adamın ona şimşek gibi baktığını gördü.

"Özür dilerim!" diye fısıldadı. "Üzgünüm ama buraya kimseyi getirmediğini söylemiştin. Senin sözlerin. Buraya gelmenin büyük bir mesele olacağını düşünmemiştim."

"Bu büyük bir mesele, Valentine." "Duşta kimin olduğunu soran oldu mu?"

"Hayır," diye içini çekti Ari, elini saçlarında gezdirip arkasını döndü. "Biraz şarap almak için mutfığa geldim - çoğu insan Tanrı'ya şükür burada ikinci bir banyo var. Suyu duydum ve sen olduğunu anladım."

"Yani avukat arkadaşlarınızdan bazıları şu anda dışarıda," diye açıkladı. "'Arkadaşlar' biraz abartılı oldu. İkisi benim ofisimden, diğer ikisi de

ADM'den, şu birlikte çalışmaya çalıştığımız şirketten; içlerinden biri alt katta satılık olan bir çatı katıyla ilgileniyor. Babam onlara etrafı gezdirmemi 'önerdi'," diye homurdandı ve gömleğinin düğmelerini hızla açıp yere bıraktı. Kadın onun çıplak göğsüne baktı, kafasında bir fikir oluşuyordu.

Vay vay, Aziz Valentine gün içinde nadiren ortaya çıkıyor.

"Ah, zavallı Ari Sharapov," diye dudaklarını bükerken, o da gidip askıdan birkaç gömlek aldı. "Utanç içindeki insanlar onun küçük kirli sırrını öğrenecek."

"Seni utançtan kurtarmaya çalışıyorum," diye düzeltti onu, kapıya doğru geri yürürken. Yanındaki duvarda bir boy aynası asılıydı ve gömlekleri pantolonuna doğru tuttu.

"Ah, ama ben utanmıyorum," diye kıkırdadı alçak sesle. Gömleklerden ikisini yere fırlattı, sonra soluk mavi olanı çekiştirmeye başladı.

"Gerçekten mi? Bunu şu anda test etmemeyi tercih ederim," diye mırıldandı ve yana dönüp ince bir şifonyer çekmecesini açtı. Düzinelerce kravat ortaya çıktı.

Yine de bir tanesini seçemedi, Valentine onun yanına bastırdı. İlk başta onu görmezden gelmeye çalıştı, ancak kolunun altına girip meme ucunu ısırdığında bir çığlık attı.

"Ne yapıyorsun sen!?" Ari sıkılmış dişlerinin arasından tersledi.

"Seninle oynuyorum," diye nefes aldı, sonra ısırığının üzerine soğuk hava üfledi

İşaretle.

"Dur bakalım," diye emretti ve sonunda rastgele bir kravat alıp çekmecedan çıkardı.

"*Sen* dur," diye güldü, sonra onu nazikçe aynaya doğru itti. Gözlerini devirdi ve kumaş şeridi boynuna doladı.

"Senin için zamanım yok -"

Kadın kasıklarının tuttuğunda dişlerinin arasından hava emdi.

"Ne için zamanım yok?" diye sordu, elini aşağı yukarı ovuştururken sesi masumiyet doluydu.

"*Valentine*," diye homurdandı. Kadın ona gülümsedi ve sonra kemerinin tokasını çözmeye başladı.

"Ne?" diye tekrar sordu, fermuarını indirip pantolonunu çekti, sonra elini iç çamaşırının içine uzattı. "Bir sorun mu var? Yani, Ben sadece elimi pantolonunun içine soktum, arkadaşların - *senin meslektaşlarım* - şu duvarın diğer tarafında, yirmi metre ötede duruyorlar. Bunda büyütülecek ne var?"

"Oyun oynayacak havada değilim," diye uyardı, burnunun ucundan aşağı ona bakarak. Elini hızla sertleşen sikinin üzerinde aşağı yukarı gezdirdi.

"Güzel," diye nefes aldı ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. "Çünkü oyunlar gürültülü ve gürültülüdür ve çok sessiz olmalıyız, çünkü tüm arkadaşların sadece birkaç metre ötede ve aletini emdirdiğinden haberleri yok."

"Lanet olsun, yaramazlık yapmana bayılıyorum," diye iç geçirdi Ari, pantolonunu ve iç çamaşırını kalçalarına kadar indirdiğinde nefesi kesildi. "Böyle olacağını bilseydim, seni daha sık kendi başına gelmeye teşvik ederdim."

"Ama bu sadece eğlenceli çünkü her an yakalanabiliriz," diyerek elini adamın hassas ucunun üzerinde gezdirdi. Adam kıkırdadı, sonra

parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Ağzını sikmek üzereyim - bu her an eğlenceli olabilir, Valentine."

"Belki senin için."

"Tabii ki. Önemli olan tek kişi benim."

Tartışmak için ağzını açtı ama adam ona fırsat vermedi. Saçlarındaki parmaklar yumruk şeklinde kıvrıldı ve adam onu nazikçe öne doğru çekerek sikini ona yedirdi. Yavaşça dilini yuvarlamasına izin verdi. ve başını aşağı yukarı salladı. Burnundan derin nefesler aldı ve çenesini gevşetmeye odaklandı. Boğazını rahatlatmaya.

"Oh, Aziz Valentine," diye kıkırdadı aleti boğazının arkasına çarptığında. Bir an mücadele etti, sonra yutkunmayı başardı ve başının boğazından aşağı inmesine izin verdi. Uzun, alçak, ürpertici bir inilti çıkardı. "Sen... sen günümün en iyi parçasısın."

Kalbim. Benimle bu şekilde konuşmaya devam edersen, hayatının geri kalanında her gün seni boğazlarım.

Birkaç dakika boyunca sikinin üzerinde aşağı yukarı sallandı, her iki vuruşta bir derin boğaz yaptı, bir eliyle şaftını, diğeriyle taşaklarını çalıştırdı. Duvara yaslandı, o çalışırken arada bir hafifçe iç çekti.

Sonra kontrolü ele almaya başladı, her zamanki gibi. Tıpkı onun sevdiği gibi. Her iki eli de saçlarındaydı, çekip itiyor, tempoyu ayarlıyordu. Kadın birkaç kez öksürdü ve tükürdü ama adam durmadı. Dik durdu ve kalçalarını pompalamaya başladı, ağzını sikmekle ilgili sözünü yerine getirdi. Kadın inledi ve tırnaklarını adamın kalçalarında gezdirdi, sonra ellerini kendi vücuduna götürerek göğüslerini avuçladı.

"Kahretsin, bu çok ateşli," diye tısladı Ari. "Herkesin buraya girip seni böyle görebileceğini bilmek. Dizlerinin üzerinde, sikimi yalarken, kendine dokunurken. Sikimi emmek seni bu kadar tahrik ediyor mu?"

İnledi ve başını elinden geldiğince salladı, bu sırada parmakları kasıklarına gitti ve külotunu ovuşturdu.

"*Lanet olsun,*" diye tekrar küfretti. Adam kızın ağzından kurtuldu ve onu biraz ürküttü. Eğildi ve tişörtünü çekiştirmeye başladı, başının üzerinden çekip odanın diğer ucuna fırlattı. Sonra elleri tekrar kızın saçlarındaydı ve sikini kızın ağzına o kadar hızlı sokup çıkarıyordu ki, kız buna ayak uyduramadı. Sadece hareketsiz durabiliyor ve bir elini onun etrafına sarıp tabanını sıkarken, serbest eli külotunu yana itti, böylece iki parmağını kendine daldırabildi.

"Bunu düşündüğüne inanamıyorum," diye hafifçe gülüyordu. "Pis sürtük, yan odada insanlar varken bana sakso çekmek istiyor. *Çok ateşli*. Boşalacağım, Valentine, *kahretsin*, boğazından aşağı çok sert boşalacağım."

Ve sonra onu hazırlıksız yakaladı. Saçlarını çekti, söz verdiği gibi ilk yükünü boğazından aşağı boşaltırken başını belli bir açıyla tuttu. Sonra ondan uzaklaşıyor, elini onunkinin etrafına sarıyor ve yukarı aşağı pompalıyordu. Bir sonraki atış göğüslerine sıçradı, nefes almasına neden oldu ve son damlasını göğsüne harcayana kadar pompalamaya devam etti.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kalan Ari bir an için aynaya yaslandı. Valentine olduğu yerde diz çökmüş, parmakları hâlâ bacaklarının arasında gömülü kalmıştı.

Sonra ileri atıldı ve kollarından tutarak onu yerden kaldırdı. Soyunma adasına geri dönmeye zorlandı ve adamın parmakları onunkilerin yerini alarak hızla girip çıkmaya başladı.

"Sen de gelmek istiyor musun?" diye fısıldadı, dudakları onunkilere değiyordu.

"Evet," diye inledi. Boştaki eli kadının göğsünü sıktı, kayganlaştırdığı elini kadının boğazına götürdü ve nazikçe boğdu.

"Ne kadar kötü?" sesi artık ancak fısıltı halindeydi. "Gelmeye ne kadar ihtiyacın var, Valentine?"

"Çok kötü," dedi zayıf bir sesle. "Lütfen, Ari. *Lütfen*."

Boynunu bir saniyeliğine sıkıca sıktı ve bu tek başına neredeyse orgazmını tetikliyordu, ama sonra hep birlikte durdu. Adamın iki eli de kızın vücudunu terk etti ve kız şikâyet edemeden adam onu hızlı ve derin bir şekilde öpmeye başladı.

"İnanılmazdı," diye homurdanarak ondan uzaklaştı ve aynaya döndü. Adam gömleğinin düğmelerini iliklerken ve kravatını düğümlerken kadın ona baktı. Sonra pantolonunu düzeltti, gömleğini içine soktu ve yüzünü ona döndü.

"İyi görünüyorsun," dedi boğuk bir sesle. Gözleri vücudunu taradı - bir çift külot dışında çıplaktı, göğsü hala onun içinde lekelenmişti.

"Daha da iyi görünüyorsun," diye homurdandı ve kız onun gözlerinde parlayan arzuyu görebiliyordu. "Ben yokken gelme."

"Bekle, ne?" Valentine güldü. Adam kapıdan çıkar çıkmaz kendi işini bitirecekti.

"Beni duyduñ. Bunu sen başlattın, o yüzden ben bitireceğim. Herkes gittiğinde gelip seni alacağım," dedi Ari, son bir kez aynaya bakıp parmaklarını gür saçlarında gezdirerek.

"Yapmayacağım -"

Cümlesini yarıda bıraktı ve bir hoşça kal bile demeden kapıyı yüzüne kapattı.

Peki o zaman.

İç çamaşırlarını dolabın bir köşesine fırlattıktan sonra duşa geri döndü. Giyinmeden önce hızlıca ve sessizce durulandı. Adamın emrine itaatsizlik etmeyi düşündü, sonra vazgeçti - ne de olsa tatlıyı her zaman yemeğın sonunda tercih ederdi ve daha meze bile yememişlerdi.

Bu yüzden onun büyük dolabının etrafında dolaştı, telefonuyla oynadı ve küçük partisının ne kadar süreceğini merak etti.

Dolabın bir duvarı çatı katının yaşam alanıyla paylaşılıyordu ve üst kısımda uzun, dar pencereler vardı. Havalandırma, çünkü dolap banyonun hemen yanındaydı. O anda hepsi kapalıydı ama ara sıra bir şeyler duyabiliyordu. Orada tiz bir kahkaha, burada alçak bir homurtu.

Bir kokteyl partisinden sadece birkaç metre ötedeki bir odada saklanmak garip hissettiriyordu. Onun doğal yaşam alanı, gerçekten. Kendini partiye davetsiz gelen sevilmeyen çocuk gibi hissediyordu. Tuvalet masasının üzerine oturdu ve bir süre somurtarak pencerelere baktı.

Eğer raflarında dursaydım, bahse girerim yan odayı görebilirdim.

Aptalcaydı. Muhtemelen rafları kıracak, büyük bir gürültü ve çok fazla hasar yaratacaktı. Ama Valentine yine de kendini adanın üzerinde dururken buldu ve ayağını bir rafa vurmak için bacağını uzattı. Rafın sağlam olduğunu hissedince ağırlığını daha fazla rafa verdi. Sonra diğer ayağını üzerine koymadan önce elleriyle bir üst rafa tutundu. Artık tüm ağırlığı rafların üzerindeydi; röntgencilik yapan bir Örümcek Adam gibiydi.

Hiç kıpırdamadan durdu, en ufak bir kırılma anında atlamak için gerildi. Yine de hiçbir şey olmadı, çünkü Ari Sharapov elbette evinde ucuz marangozluk yaptırmıyordu. Böylece yavaşça, dikkatlice iki rafa daha tırmandı ve kendini dar pencerelerden birine bakarken buldu. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde pencereyi kaydırarak açtı ve ince bir ekran ortaya çıktı.

Sonra pencere pervazının iki yanından tutarak kendini yerinde tutmak için kullandı ve dışarı baktı.

Açık dairede sadece birkaç kişi dolaşıyordu - Ari dışında üç erkek ve bir kadın. Ari kızla konuşuyor, söylediği bir şeyi başıyla onaylıyordu. Adamlardan ikisi koltukta oturuyordu.

Kanepede derinlemesine bir şeyler tartışıyorlardı. Üçüncü adam, uyku alanını oturma alanından ayıran sahte duvara yakın duruyordu, sırtı ona dönüktü ve sonra bir fıkra anlatmaya başladı. Valentine biraz şaşırmıştı. Evans olduğunu fark etti. Ari bu şaka karşısında gözlerini devirdi, sonra da etrafta dolaşıp herkese şarap doldurdu.

O kadar normal bir ortamdı ki, Valentine onu daha önce hiç böyle görmemişti. Gerçekten de onu dairesinin ya da Caché'nin dışında neredeyse hiç görmemişti. Onu diğer normal insanlarla sohbet eden normal bir insan olarak hiç görmemişti.

Aziz Valentine kesinlikle bunlardan biri değil.

Her şeyi izlerken biraz depresif hissetti. Tüm bu insanlar süslü, pahalı kıyafetler giymiş, yüksek güç gerektiren işlerinden ve lüks hayatlarından bahsediyorlardı. Böyle insanlara asla uyum sağlayamazdı.

Gerçekten. Rahat bir evde büyümüşü ama ailesi zengin değildi - en iyi ihtimalle orta sınıftı. Zengin ve göz alıcı bir dünyanın parçası olarak yetiştirilmemişti. *Ari'nin* dünyası. Sade Val bu kokteyl partisinde kaybolurdu, tamamen yersiz olurdu. Muhtemelen kendini utandırırdu.

Depresyon, yerini midesinin çukurunda hastalıklı bir duyguya bıraktı. Aniden bir farkındalık beynini yıkadı ve raflardan aşağı inmek için çabaladı. Aceleyle dolabın karşısına geçti ve dizlerini göğsüne çekerek bir köşeye oturdu.

Ne salak ama. *Ne salak* ama. Kimi kandırıyordu? Sade Val o kokteyl partisine bile gitmezdi, çünkü *asla davet edilmezdi*. Aaron Sharapov gibi insanların Valentine O'Dell gibi insanlarla ilişkisi olmazdı.

Hayır, bunun yerine yaptıkları şey, Aziz Valentine gibi insanlara onları gizlice becermeleri için para ödemektir. Onlarla çıkmadılar. Harper gibi bir kız olsa da,

O partiye tam uyum sağlardı, orada hoş karşılanırdı.

Valentine asla olamayacaktı. Sadece dolapta saklanacak kadar iyi olabilirdi.

Kirli bir sır olarak kalması için.

Benimle konuşmadığı zamanlarda bile fantezilerimi mahvediyor.

İnsanların vedalaştığını duyana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi. Ayağa kalktı ve eşyalarını toplamaya başladı, her şeyi sırt çantasına tıktırdı. Sonra ayakkabılarını ve ceketini giydi, atkısını boynuna doladı ve banyonun kapısında beklemeye başladı. Ön kapının açılıp kapandığını duyduktan birkaç dakika sonra ayak sesleri nihayet saklandığı yere yaklaştı.

"Umarım hazırsındır -" Ari kapıyı açarken bir şeyler söylemeye başladı ama Ari onun yanından hızla geçerek dairenin içinde iki kat hızla ilerledi.

"Gitmem gerek," diye hızlı hızlı konuştu, ona bakmadan.

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu, ona yetişmek için uzun adımlar atarak.

"Gitmem gerek," diye tekrarladı. "Eve gitmeliyim, büyükannemin doktor randevusu vardı, unutmuşum."

Valentine kapıyı açtı ama sonra eli başının üzerindeydi ve kapıyı çarparak kapattı. Adam onun önüne geçerek çıkışı kapattı.

"Saçmalık," diye tersledi. "Ben bir avukatım Val, benim işim insanların bana yalan söylediğini anlamaktır."

"Yalan söylemiyorum," diye ısrar etti ve telefonunu çıkarıp ona takvimini gösterdi. "Gördün mü? Tam şurada yazıyor - *doktor randevusu*."

"Evet, ayrıca neredeyse iki saat önce olduğu yazıyor. Neden iki telefonun var?" diye sordu ve Valentine onun cihazı incelediğini, normalde onun yanında kullandığından farklı bir marka olduğunu fark etti. Valentine yüzünü buruşturdu ve telefonu arka cebine soktu.

"Biri iş için, diğeri hayat için," diye yanıtladı. Adam bir kaşını kaldırdı.

"Peki benim numaram hangisi?"

"Sence hangisi? Sen bir işsin, Ari."

"Birdenbire çok soğuk oldu," dedi kuru bir sesle. "O dolapta ne oldu?"

Ağlamamak için dikkatini dağıtmak amacıyla alt dudağını ısırdı. Ari'nin önünde ağlamayacaktı, asla. Muhtemelen gözyaşının ne olduğunu bile bilmiyordu, ağlarsa *çok kötü* olurdu.

"Ben sadece... Eve gitmem gerekiyor, tamam mı? Şu anda burada olmak istemiyorum," dedi. Adam başını salladı.

"Hayır. İyi değil. O lanet kafanın içinde neler döndüğünü söyle bana," diyerek bir parmağını kadının alnına vurdu. Kadın ona ters ters baktı.

"Benim için para ödemiş olabilirsin ama bana sahip değilsin," diye tersledi. "Sana bir bok söylemek zorunda değilim."

"Yanlış. Her ne kadar bu alingan tarafın ilgimi çekse de - henüz öfkeli seksî denemedik."

Onu göğsünden iterek kapıdan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bunu yapamam!" diye aniden çığlık atarak her ikisini de şaşırttı.

"Tamam!" mı?

Şu anda bunu yapamam."

"Tamam. Bana neden olmadığını söyle," dedi Ari, sesini sakın ve tarafsız tutarak.

Titrek bir nefes verdi ve titreyen parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Ben sadece... benim için zor, tamam mı? 'Aziz Valentine' olmak," diye açıklamaya çalıştı. "Kulüpte kolaydı, bu yüzden seninle kolay olacağını düşündüm, burada kolay, ama bu... bazen çok fazla. Bazen sadece Val oluyorum ve kendim olamıyorum, seninle değil, bu yüzden şu anda burada olamam. Gitmem gerek.

eve gitmeliyim ve yeniden şarj olmalıyım."

"Neden benim yanımdayken kendin olamıyormuşsun gibi hissediyorsun?" diye sordu ve kadın bir kahkaha attı.

"Çünkü beni istemiyorsun!" diye bağırdı. "Biraz fantezi istiyorsun, biraz fantezi için para ödedin! Ve çoğu gün bununla başa çıkabilirim, bununla başa çıkabilirim.

Ama şu anda yapamam. Arkadaşlarını ve hayatını görmek, burada olmak ve sadece ben olmak... Eve gitmek istiyorum."

"Valentine," diye iç geçirdi Ari, parmaklarını saçlarında gezdirirken. Başını iki yana salladı ve ellerini kulaklarına götürdü. Adamın söyleyeceği her neyse onunla başa çıkmaya hazır değildi; sanki bir yük treni üzerine doğru geliyordu.

"Hayır, anlamıyorsun ve anlamanı da beklemiyorum. Sadece birkaç günümüz kaldı," diye hızlıca konuştu ve adam ona doğru adım attığında ondan uzaklaştı. "Ve anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim, getireceğim. Sadece eve gitmeme izin ver ve bunu sistemimden çıkarayım, sonra bu gece Aziz Valentine'i geri alabilirsin. Ya da yarın. Belki yarın."

Ama yarın Harper'la o aptal proje üzerinde çalışmak zorundayım ve bu her şeyi daha da kötüleştirecek, çünkü ondan nefret ediyorsun ama onunla birlikteydin ve asla benimle birlikte olmayacaktın ve ben hep dışarıdan bakıyorum ve ne zaman böyle hissetmeye başladım?

"Valentine," Ari onun adını yüksek sesle söylerken, adam uzanıp bileklerinden tuttu ve ellerini yavaşça kulaklarından çekti. "Anlıyorum."

"Yapamazsın."

"İki farklı insan olmanın ne demek olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun?"

insanlar?" diye güldü. "Kim olduğun için değil de yapabildiğin bir şey için aranmak mı? Sen ve ben aynı kumaştan kesildik, bebeğim. Belki de

farklı terzi dükkanları ve belki farklı kıyafetler için, ama *kesinlikle* aynı malzeme."

Gerçekten ağlamak istiyordu, çünkü bunu duymak ne kadar güzel olsa da, adam tamamen *yanılıyordu*. İkisi aynı kişi değildi ve sorun da buydu. Ari hayatında kontrol sahibi olmayı arzuluyordu, Valentine ise bundan vazgeçmek istiyordu, sonuçta onları bir araya getiren de buydu - birbirlerinin *zıttıydılar*.

Ama her şey ters tepmişti. Tıpkı tahmin ettiği gibi, adam çok fazla kontrol sahibiydi ve çekip gittiğinde bunu ondan geri alıp alamayacağını bilmiyordu. Artık bununla ilgili olup olmadığını bile bilmiyordu.

Değil, çok daha fazlası, çünkü hangi kumaştan yapıldığın umurumda değil - ben sadece seni istiyorum, Ari. Başarılı olduğun için değil. Zengin olduğun için ya da göz kamaştırıcı bir geleceğin olduğu için değil - seni istiyorum çünkü benimle ilgileniyorsun. Bana gecelerimin ve gündüzlerimin o kadar da farklı olması gerekmediğini hissettiriyorsun.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, kocaman gözlerle ona bakarak. "Bunu yapabileceğimi sanmıştım, gerçekten öyle sanmıştım. Parayı geri vereceğim."

"Ne?" sesi şok olmuş gibiydi. "Şu anda neler oluyor? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunu iki gün daha yapmak istemiyorum," dedi, bileklerini ondan kurtarmaya çalışarak. Adam onu daha sıkı kavradı.

"Ne istediğin umurumda değil - Çarşambaya kadar para ödedim, bu yüzden o iki lanet günü alıyorum," diye hırladı.

"Beni seninle birlikte olmaya zorlayamazsın! O yüzden Parcheesi oynamak için... başka birini bul!" Valentine bağırdı. "Sadece iki gün, şimdi ya da sonra bitmesi kimin umurunda."

Kız çırpınırken ona baktı, gözlerinde anlaşılmaz bir ifade vardı. Neredeyse... üzgün görünüyordu. Bu imkansızdı, Ari'nin bu duyguyu yaşamayı bırakın, ne olduğunu bile bildiğini sanmıyordu.

"Başka birini istemiyorum," dedi sonunda, kollarını çekip beline dolamaya zorlayarak. "Ben Aziz Valentine'ımı istiyorum."

"Ben o değilim," diye ağladı, gözyaşları sonunda adamın göğsüyle aynı hizaya geldiğinde kaçtı. "*Ben o değilim.*"

"Bunu biliyorum," diye fısıldadı. "Biliyorum Val."

Sonra kollarını ona doladı ve onu sıkıca kendine doğru çekti.

Onun önünde bir kez daha boyun eğdiği için kendini berbat hissederek gömleğinin içine ağladı. Onun söz konusu olduğu yerde hiç güçlü olabilecek miydi? Bu aptalcaydı -

Chicago'da bulunduğu süre boyunca tek başına ayakta kalmış, görünüşte çok daha kötü zorluklarla karşılaşmıştı.

Yine de bu yakışıklı adam onun omurgasını çalma ve onu ayaklarının dibinde hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya dönüştürme yeteneğine sahipti.

"Kalman için sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye nefes aldı, dudakları başının tepesine değiyordu. "Gitmeni istemiyorum."

"Neden?" diye burnunu çekti. "Başka kızlar da var. Caché'de bile. Birçok yerde bile. Başka birini bulacaksın."

"Başka birini istemiyorum," diyerek daha önceki ifadesini tekrarladı. "Senden hoşlanıyorum. Seninle eğleniyorum. Lütfen."

Lütfen. Ari'nin ona karşı kullandığını daha önce hiç duymadığı bir sözcüktü bu. Gözlerini sıkıca kapadı ve titremeye başladı.

Uzaklaşmam gerek. Henüz bana tamamen sahip değil, ama yakında olacak ve o zaman başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak ve kendimi kaybedeceğim.

Yine de hareket edemiyordu. Valentine, hayatının en fırtınalı döneminde bildiğı tek dayanak olan ona sarıldı. Onunlayken olduğu kişiden nefret ediyordu ama onsuz olacağı kişiden *de dehşete* düşüyordu. Vahşi ve kaotik bir denizde kaybolmuş ve sürükleniyordu, vücudunu canlandıracak ve duygularını yakacak kimse yoktu.

"Buraya bir daha asla tek başıma gelmeyeceğim," diye homurdandı göğsüne karşı ve o da bir kahkaha attı.

"Tamam," dedi. "Del ile konuşup sözleşmemizi uzatacağım."

Kontrat. Ben bir kontratım. Aptal bir sözleşmeyim. Sadece seks ve birkaç imzalı kağıt. Daima ve sonsuza dek Aziz Valentine, çünkü o zavallı Val'e kimin ihtiyacı var ki?

"Zahmet etme," diye iç geçirdi. "Sanırım ikimiz de seninle bedavaya yatacağımı biliyoruz."

"Mesele o değil," diye fısıldadı Ari, ellerini onun sırtında aşağı yukarı ovuşturarak.

"Sonra ne olacak?"

"... Evans'ın sana bakmasından hoşlanmadım."

Bir an durakladı, beyninde yönleri bu kadar çabuk değiştiremiyordu. Evans'la akşam yemeğı randevularını hatırlaması bir saniye sürdü; gecenin önceki kısmı beyninde sonraki kısmın gölgesinde kalmıştı.

"Ne?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Yemek boyunca sana bakıp durdu. Gözlerini dikip baktı. Daha sonra sana asıldığını biliyorum - lanet olası dişlerini kırmak istedim," diye homurdandı Ari, kolları onu sıkıca sararak nefes almasını zorlaştırdı.

"Hiçbir şey olmadı."

"Umurumda değil. Beni kızdıracak bir şey istemesi ve bir şeyler *olabileceği* gerçeği ... Bu hoşuma gitmedi. *Sen bana aitsin. Şimdi.*"

Korkutucu kelimelerdi ama yine de içini o kadar çok umut ve huzurla doldurdular ki gözlerinin tekrar kapanmasına izin verdi. Birine ait olmak, ne muhteşem bir duyguydu.

Onunla ilgilenecek, onun yerine karar verecek ve sorunlarını onun yerine çözecek biri. Ne yenilik ama.

Ama en azından "Ben kimseye ait değilim, Ari" diyecek kadar bel kemiğine sahipti.

"Bu... aramızdaki bu şey yoluna girene kadar, sen *yapacaksın*. Ayın geri kalanında DelVecchio'ya ödeme yapacağım. Benimle tartışma.

Para bende. Gelecek ay, konuyu tekrar ele alacağız. Daha kalıcı bir çözüm buluruz. Alt katta satılık bir daire var, belki seni oraya yerleştiririm."

Saçma. Kesinlikle çok saçma. Onun tam zamanlı kadını olmasını istiyordu, öyle mi diyordu?

Elleri tekrar ovmaya başladı, ama uzaklara doğru hareket ediyor, kalçalarını ve poposunu yumuşatıyor, göğüslerinin yanlarına doğru ilerliyordu.

Ya da belki, sadece belki, başka bir şey söylüyordu. Belki de gerçek Valentine'ı sevmek istiyordu. Belki de onu yavaş yavaş kendi dünyasına çekmek, hayatının bir parçası yapmak istiyordu. Belki orada onun için bir yer olabilirdi.

Belki de sadece sabırlı olması gerekiyordu.

"Göreceğiz," diye nefes aldı, adam eğilip yüzünün yan tarafını öperken hafifçe nefes nefese kaldı. "Sadece... ay sonuna kadar bekleyelim ve görelim."

"Nasıl istersen," diye iç geçirdi, yüzünü ellerinin arasına alarak. "Kaldığın sürece."

"Kalacağım, Ari. Kalacağım."

Sırt çantası bir gümbürtüyle yere düştü, ardından adam ceketini üzerinden çıkardı.

Kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını açtı ama sonra onu soymayı bıraktı. Etrafına uzandı ve arka cebinden telefonunu çıkardı.

"Bunu da istiyorum," dedi ve kadının yüzünün önünde salladı.

"Telefonum mu?" kafası karışmıştı. Adam başını salladı.

"Hayır. Ben sadece geceleri takıldığın bir adam değilim, Valentine. Sadece bir 'müşteri' de değilim. Bu numarayı istiyorum," diye ısrar etti.

Kalbi kabardı ve telefonun kilidini açtı ve adam telefonda mesaj attı. Sonra onu tekrar soydu ve yatağa taşıdı. Onu pencerelerden sızan parlak güneş ışığına yatırıyor, sonra üzerine uzanmadan önce kendini soyuyordu.

Ve seks yaptıklarında, bunu ilk kez güneş ışığında yaptıklarını fark etti.



A ri boku yemişti.
Elbette birçok farklı şekilde.

Fiziksel olarak - Valentine yatakta her zaman vahşi bir kedi olmuştu, ama birkaç duygusal engeli aşmak bir sel kapısını açmak gibiydi.

Gündüzleri, gece olduğundan daha da sınır tanımazdı.

gece. Deney yapmaları için birkaç oyuncak daha alması gerekecekti.

Başlangıçta onunla ne kadar çok birlikte olursa, onu sisteminden o kadar çok atacağını düşünmüştü ama tam tersi doğru çıkıyordu. Birlikte ne kadar çok vakit geçirirlerse, o da o kadar çok vakit geçirmek istiyordu.

Duygusal olarak - *bu kadına bağlanmak istemiyordu*. Bu yüzden paranın bir tampon görevi görmesi gerekiyordu. Bir bariyer. Bu sadece para ödediği bir iş, bir hizmetti. Yine de Valentine ağladığında ve kendisinin bu iki versiyonu olmanın ne kadar zor olduğunu anlattığında, kalbinin donup kalmaması için çok çaba sarf etmesi gerekmişti. Ekstaziye aldığı gece zaten bir çözülme başlamıştı ve Ari kendine karşı dürüst olursa, onun sözleriyle biraz daha erimişti. Kızın buzdaki çatlaklardan kaymayı başarmasından korkuyordu. Başka bir zorunluluk, ondan bir şeyler talep eden bir kız arkadaş istemiyordu ve bu kız onun dünyasına uymayacaktı. Babası kesinlikle onaylamazdı. Ondandır ne kadar hoşlansa ya da ona ne kadar değer verse de bu mümkün değildi.

İş açısından - Caché'deki akşam yemeği randevuları ve geceleri işe yaramıştı, ADM şirketine kur yapmaya gelmişti. Bu da babasından ve ortaklardan bol bol övgü ve takdir almak anlamına geliyordu ama aynı zamanda sözleşme şartları görüşülüp karara bağlanırken Evans Daniels ile daha fazla zaman geçirmek anlamına da geliyordu. Birkaç toplantıyı birlikte geçirdiler, bir konferans masasının karşısından birbirlerine baktılar. Ari sırtarak, Evans ise o sinir bozucu gülümsemesiyle.

Don Sharapov bir gün işleri toparlarken, "Geçen haftaki yemekte bu kadar iyi vakit geçirmenize çok sevindim," dedi. "Sizi temin ederim ki daha çok eğleneceğiz."

"Umarım öyledir," diye yorumladı Evans. "Ari ve kız arkadaşından gerçekten hoşlandım."

Oldukça özel bir hanımefendi."

Ari oturduğu yerde kaskatı kesildi. Diğer adamın ses tonu hiç de hoşuna gitmemişti. Bu öylesine bir iltifat değildi. Evans, Ari'nin

Bu da onun durum hakkında Ari'nin fark ettiğinden daha fazla şey bildiği anlamına geliyordu.

"Sen ve Harper tekrar birliktesiniz!" diye haykırdı babası. "Bunu duyduğuma çok sevindim - haftalardır onu geri almak için uğraşıyordum."

"Öyle mi?" Evans gülümsemesi daha da güzelleşerek sordu.

Bu adamdan nefret ediyorum.

"Evet. Harper ve Ari rüya takım. Umarım çok geçmeden onları evli görürüm."

Ari, "Ben olsam fazla umutlanmazdım baba," diye karşılık verdi.

"Kulağa büyülu geliyor. Umarım düğüne davet edilirim," diye alay etti Evans. "Bundan kesinlikle emin olacağım," diye kıkırdadı Don Sharapov.

Sohbeti bitirdiler ve tüm evraklarını toplamaya başladılar. Ari odadan ilk çıkan oldu, ofisine doğru ilerliyordu ama daha yolun yarısına gelmemişti ki omzuna bir elin dokunduğunu hissetti. Döndüğünde Evans'ı yanında yürürken buldu.

"Harper Kittering, ha?" dedi, Ari'nin adımlarına ayak uydurarak. Ari'nin biraz daha uzun olduğu düşünülürse etkileyiciydi. "Yanılıyor olabilirim ama hafızam beni yanıltmıyorsa, açık sarı saçlı, uzun boylu bir kız değil miydi? Mavi gözlü? Güzel miydi?"

"Evet, Harper çok çekici," diye cevap verdi Ari sıkılmış dişlerinin arasından ve ofisine doğru ilerledi. Masanın önüne oturduğunda Evans'ın eli nihayet çekildi.

Ari masanın arkasındaki yerine otururken, "Öyle," diye onayladı. "Çok güzel. Ama pek *seksi* değil, değil mi? Bu onu tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil. Hayır, bence seksi olan ne biliyor musun? Sıcak kahverengi gözler. Ve esmerler, esmerlere her zaman düşkün olmuşumdur. Özellikle de seksi gülümsemeleri ve harika kalçaları olanları."

"Bir daha onun kışından söz edersen ciddi bir sorunuz olur," diye homurdandı Ari. "Başka bir adamın kız arkadaşının kış hakkında konuşmayı aklımdan bile geçirmem. Evans'ın nefesi kesildi ve melodramatik bir şekilde elini göğsüne bastırdı. "Hayır, hayır, hayır, Harper tamamen senin dostum ve ikinizi de tebrik ederim. Ama sana bir buçuk hafta önce yemekte tanıştığım şu inanılmaz kadından bahsetmeliyim. Sanırım şehir merkezinde bir kulüpte çalışıyor olmalı, gecenin ilerleyen saatlerinde oraya gittik. Belki sen de onunla orada tanışmışsındır?"

Zeki piç.

Ari ona ters ters baktı. Umutsuzca masasının üstüne çıkıp Evans'ın

boğazına bir yumruk indirmek istiyordu. Valentine'ın vücudu hakkında konuştuğu için.

baktığı için bile. Onunla bir şansı olabileceğini düşündüğü için.

Ama derin bir nefes aldı ve zihninden ona kadar saydı. ADM gibi bir yerin tüm şirket hukukunu yapmak büyük bir işti. Bir amcık yüzünden bunu mahvedemezdi.

Kendisine bu gerçeği sürekli hatırlatmak zorundaydı.

"Senin de çok iyi bildiğin gibi Harper Kittering ve ben tekrar birlikte *değiliz*," dedi sonunda, durumu iş adamları gibi ele almaya karar vererek.

"Valentine ile nerede tanıştığının da bir önemi yok."

"Bana değil. Sanırım *düzgün* bir tanışma istiyorum," dedi

Evans. "Umurumda değil - öyle bir şey almayacaksın."

"Oh, anlıyorum. Yani o sadece bize iyi vakit geçirtmek için tuttuğun biri değil." "Hayır."

"Yani Caché'ye geri dönersem, onu orada başkalarına 'iyi vakit geçirirken' bulamayacağım."

"Eğer sorduğun buysa, onu *sana* iyi vakit geçirtmeye istekli bulamazsın," dedi Ari. "Valentine ve benim bir anlayışımız var."

"Anlaşma mı?" Evans güldü. "Ne kadar tuhaf. Ona ne kadar ödüyorsun? Belki senden daha yüksek bir fiyat verebilirim."

Ari'nin Valentine'ı kafasında bir fahişeyle bir tutması bir şeydi. Evans bunu bir daha yüksek sesle yaparsa, anlaşmalarını sikeyim, Ari onu pencereden aşağı atacaktı.

"Bu konuşma uzun zaman önce tatsızlık sınırını aştı," dedi. "Valentine sınırların dışında ve bu son."

"Ooohhh, Bay Hassas," diye güldü Evans. "Bu onun kuralı mı? Yoksa sizinkiler mi?" "Önemli olan sadece benimkiler. Burada işimiz bitti mi?"

Evans ayağa kalkarken, "Düşündüğümde çok daha ilginç birisin," diye kıkırdamaya devam etti. "Senin hakkında duyduğum onca şeyden sonra, kışında sopa olan bir babasının oğlunu hayal ediyordum. Bence çok iyi anlaşacağız, Ari."

"Bu anlaşmanın gerçekleşmesine yardım ettiğin ve Valentine'dan uzak durduğun sürece iyi geçineceğiz. Kapıyı arkandan kapat."

Evans gittikten sonra birkaç dakika bekledi, bazı dosyaları çekmeceye koymak ve programını düzenlemekle meşgul oldu. Sonra kimsenin onu rahatsız etmeyeceğinden emin olunca, Ari başını ellerinin arasına aldı.

"*Siktir*," diye tısladı.

Çok kızgındı. Bu duruma daha iyi hazırlanmadığı için kendisine. Valentine'ı avlayabileceğini düşündüğü için Evans'a. Babasına.

onu baskı dolu bir hayata hazırlıyor. Ve en çok da Valentine'a, bu kadar büyüleyici olduğu için. Seksi olduğu için. Tatlı olduğu için. Ona aşık olmuş gibi baktığı için. Belki, sadece belki, kendisinin de ona aşık olabileceğini düşündürdüğü için.

Eğer çok ama çok dikkatli olmazsa, kız onun için her şeyi mahvedecekti. Tüm dünyasını yok edecek ve enkaza çevirecekti. Ve tüm tozlar dağıldığında, geriye kalan tek şey o ve kadın olacaktı.

Gerçi gerçekten... bu çok mu kötü olurdu?

Başını iki yana salladı. Böyle şeyler düşünmek tehlikeliydi. Ari o yıl otuzuna yeni basmıştı, yeniden başlamak çok zor olacaktı. Belli bir yaşam tarzına alışmıştı ve bundan vazgeçmek istemiyordu, Valentine için değil. *Hiç kimse* için. Gecenin karanlığında ona ne kadar iyi hissettirirlerse hissettirsinler.

Tek yapması gereken bu dönemi atlatmaktı. Kız ona hayatında eksik olan kontrol hissini veriyordu, bu yeni ve heyecan vericiydi ve o bunu sevgi ile karıştırıyordu. Bunu yakında atlatacaktı. Babası emeklilik yaşına çok uzak değildi, sadece beş yıl daha, sonra Ari şirketin başına geçecekti. İsteyebileceği tüm kontrole sahip olacaktı. Sosyeteden biriyle evlenip senatör olabilir ya da bekâr kalıp Illinois eyaletinin en başarılı avukatı olabilirdi.

Bu planların hiçbirini onu becermesi için para ödediği şanssız bir kulüp eskortunu içermiyordu.

Hiçbiri Valentine ile ilgili değildi.



T iki hafta.

Ari'nin onunla ve DelVecchio ile olan "sözleşmesini" uzatmasının üzerinden iki hafta geçmişti. Kulübe on üç bin dolar daha teslim edildi - bunun beş bin iki yüzü doğrudan Sevgililer günü cebi.

İki hafta daha çoğunlukla geceleri yaşayarak geçti. Kulübe girişini izleyerek. Dairesinde onun ortaya çıkmasını bekleyerek.

Yine de günler de vardı. Bir keresinde bir matine, ve bir gün ortası vapuru

bir başkasına bindi. Kırssalda bir sürü araba kullanmışlar ve hatta bir keresinde direksiyona geçmesine bile izin vermiş. Yine de vitesli araba kullanmaya pek aşına değildi ve neredeyse onları bir lamba direğine çarptırıyordu. Ari'yi daha önce hiç bu kadar kızgın görmemişti ve gülmekten kendini alamamıştı. Her şey Ari'nin ön koltukların arasına sıkışıp neredeyse var olmayan arka koltuğun yarısına düşmesiyle ve Ari'nin onun üzerine çömelip sert ve hızlı bir şekilde onu sikmesiyle sona ermişti.

Güzel zamanlardı.

Elbette her anı keyifli geçtiğinden değil. Hala hissediyordu ilişkilerinin parasal yönünden rahatsızdı. Hâlâ onun hayatının bir parçası değildi. Hâlâ ikili bir hayat yaşıyordu. Gizli bir hayat.

Aslında, hâlâ onun dolabında saklanıyordu.

Ve tek sorun bunlar değildi. Harper gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu. Ari'nin peşinde koşması hiç de azalmamıştı - Valentine'a sarışının gerçekten de iş yerine geldiği bir günü anlatmıştı. Üzerinde sadece bir trençkot, bir çift topuklu ayakkabı vardı ve başka hiçbir şey giymemişti. Adam güvenliği çağırarak tehdit ettikten sonra gitmişti.

Ayrıca normalden daha da büyük bir sürtük haline gelmişti.

Arkadaşlarını tersliyor ve daha şanssız sınıf arkadaşlarına zorbalık yapıyordu. Salı ve Perşembe günlerini Val'le birlikte sanal bir sessizlik içinde geçiriyorlardı; Harper dersin sonunda Val'in yaptığı her şeyi gözden geçiriyor ve başını sallayarak onaylıyordu.

Sinir bozucuydu ama Valentine ne diyebilirdi ki? Bu durumdan kısmen o sorumluydu. Harper'ın eski sevgilisini gizlice beceriyordu- Erkek arkadaş. Belki Val olmasaydı, Ari Harper'ı geri alırdı. Ya da belki en başta ondan hiç ayrılmazdı, kim bilir?

Ve hayatındaki tek sorunlu alan Harper değildi. Valentine evde giderek daha az zaman geçiriyordu. Ari'nin dolabında kendine ait bir bölümü vardı, yani üstünü değiştirmek için sık sık geri dönmesi gerekmiyordu. Her gün birkaç saatliğine uğramaya ve merhaba demeye çalışıyordu. Oturup büyükannesiyle konuşuyor ya da onu ikna edebilirse yürüyüşe çıkarıyordu. Ama öyle günler oluyordu ki, artık çok geç oluyordu. Zaman artık ondan uzaklaşmıştı. Ari her şeyi satın almıştı ve bazen bu konuda gerçekten de çok bencil davranıyordu.

Bu yüzden onunla geçirilen zamanın çoğu zevkle doluyken, onun dışındaki anlar patlamanın eşiğindeymiş gibi hissettiriyordu.

Bir şeyler vermek lazım.

Bir Salı gecesi geç saatlerde yemek masasında oturmuş, telefonuna bakıyor ve adam nihayet ön kapıdan içeri girdiğinde bunları düşünüyordu.

"Hey," diye homurdandı, anahtarlarını masaya fırlattı ve ona bakmadan mutfığa girdi.

"Selam," diye cevap verdi, bazı mesajlar arasında gezinirken. "Yarın akşam kulübe geliyor musun? Bina çapında bir saklambaç oyunu düzenlediler, sadece Kulüp Odası normal şekilde çalışacak. Charice oyun bekçisi, çok komik olacak."

"Kulağa çok hoş geliyor."

Tanrım, tam havasındaydı. Valentine'in bu çirkin ses tonunu önemseyemediği tek zaman yatakta oldukları ve kendisini özellikle yaramaz hissettiği zamanlardı. Bankta kendi etrafında dönerek gündelik elbisesinin uzun eteğini bacaklarının arasında topladı.

"Ne oldu?" diye sordu, telefonunu masanın üzerine bırakarak. "Hiçbir şey. Senin neyin var?" Ari karşılık verdi. İçeride duruyordu açık buzdolabının önünde bira içiyor.

"Hiçbir şey, bu gece yatmayı dört gözle beklediğim kişinin beni terk etmesi dışında," diye iç geçirdi ve sonunda ona baktı. "Onun yerine kötü bir trol ortaya çıktı. Bunun olmasından nefret ediyorum."

Homurdandı, sonra birasını bitirdi ve buzdolabını kapattı. Kollarını sıkıca kavuşturarak ona doğru geri döndü. Kesinlikle savunmacı bir duruştu. Bu iyi bir konuşma olmayacaktı.

"Uzun bir gündü," dedi sert bir sesle. "Ve Harper son zamanlarda özellikle zorlanıyor."

"Bir de bana sor," diye güldü Val. "Ben de onu görmeliyim."

"Babalarımız en iyi arkadaşlar, bu yüzden başka ne yapabileceğimi bilemiyorum. Eğer gerçekten uzaklaştırma emri çıkartırsam babam beni öldürür. Ama daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," diye inledi ve ellerini yüzüne sürdü. "Bu ve iş arasında, ben sadece ..."

"Bitti mi?" Valentine tahmin etti ve Ari başını salladı. "Evet. Hem de çok."

"Zavallı bebek," diye mırıldandı ve bir parmağını kemerine dolayarak onu daha yakına çekmek için uzandı. "Seni daha iyi hissettirmemi ister misin?"

"Evans Daniels ile çıktın mı?" Valentine şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak ona baktı.

"Ne? Hayır," diye hızla cevap verdi, hazırlıksız yakalanmıştı.

"Kulübünüze geri dönmedi," diye üsteledi Ari. Kadın adamın kemerini bıraktı. "Evet, ama -"

"Ve bana söylemeyi düşünmedin mi?" diye hırladı. Kadın omuz silkti, kendini biraz şaşkın hissediyordu.

"Bizim kendi derdimiz vardı," diye cevap verdi sonunda. "Ve dürüst olmak gerekirse bunun önemli olduğunu düşünmüyordum. Arkadaşın Derrick'i de sürekli orada görüyordum, ta ki ben onu yasaklatana kadar."

"Derrick'i yasaklattın mı? Neden?"

"Kıçımı tokatladı ve bana fahişe dedi." "O ne!?"

Valentine daha önce Ari'nin sesinin bu oktava ulaştığını hiç duymamıştı. Ellerini kaldırarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Uzun zaman önceydi," diyerek onu temin etti.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu, hançer gibi ona bakarak.

"Çünkü..." diye kekeledi. "Çünkü ilişkimize *yeni* başlamıştık. Sanırım ikinci geceydi? Ya da üçüncü? Umursayacağını düşünmemiştim - o senin arkadaşındı."

"O lanet olası bir ölü, işte bu."

"Sakin olun! Bu haftalar önceydi, halledildi, Serge onu fena benzetti. Neler oluyor?"

"Sana ödeme yaptı mı?" Ari talep etti.

"Derrick?" kafası karışmıştı. Konuşma makineli tüfek atışları gibi ilerliyordu ve o sadece vurulmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Evans," diye tersledi Ari. "Onu 'ağırlaman' için sana para mı ödedi?"

"Tanrım, hayır!" diye karşılık verdi. "Benim sıradan biri olduğumu sanıyor."

Ayrıca, sorsaydı bile hayır derdim, *bunu sen de biliyorsun.*" "Biliyor muyum?"

"Bunu almak zorunda değilim," dedi Valentine ve banktan kalkıp banyoya doğru yürüdü. Yine de onu kolundan yakaladı ve yerinde tuttu.

"Evet, öyle. Bunu alman için *sana para ödüyorum,*" diye hatırlattı ona. "Tıpkı sana başka erkeklerle oynaşmaman için para ödediğim gibi."

"Ciddi misin?" diye nefesi kesildi. "Cidden şu anda benimle böyle mi konuşuyorsun?"

"Başka kiminle böyle konuşabilirim ki?"

Adamın kolundan kurtuldu ve yönünü değiştirerek ön kapıya doğru ilerledi. Yerden sandaletlerini aldı ve aptal kayışlarla mücadele ederek onları çekiştirmeye başladı.

"Bunu bir aydır yapıyoruz, Ari," o kadar öfkeliydi ki sesi titriyordu. "Ve ben başka bir adama bakmadım bile. Senin aptal kurallarına uydum ve benden istediğin her şeyi yaptım ve bana böyle davranılıyor."

"Sana oldukça iyi davranılıyor," diye hatırlattı ona. "Büyük bir ödeme, evde bakım, iyi seks."

"Oh, iyi seks mi?" diye hırladı. "Bunun anlaşmanın bir parçası olması mı gerekiyordu?"

Bunu ne zaman alacağım?"

Ari ona doğru hışım ile yaklaştı, boyu ve varlığıyla gözünü korkutmaya çalıştı. O da gözünü korkutmayı reddederek ona ters ters baktı.

"Seksten hoşlanıp hoşlanmamanız önemli değil - bunun için para ödeyen benim, bu yüzden önemli olan tek kişi benim. Evans'ı siktin mi, sikmedin mi?"

Bir şeyler tıklandı. Sürekli seksten ve ona ödeme yapmaktan bahsediyordu. İlişkileri geçen ay boyunca bu iki şey etrafında dönmüştü. Ve şimdi o ay sona eriyordu - birlikte geçirdikleri ikinci iki hafta çoktan geçmişti. Onun için "kalıcı bir çözümden" de söz edilmemişti.

*Bitirmeye çalışıyor. Bitmemizi istiyor ve bunun benim hatam olmasını istiyor, çünkü Ari Sharapov asla hatalı değildir. Biz bittik ve o bu şekilde bitiriyor. **Bitiriyoruz.***

Valentine'ın üzerine birçok nedenden dolayı üzüntü çökmüştü. Kendisi için, çünkü onu önemsiyordu, gerçekten önemsiyordu ve ona bu şekilde davranması canını acıtiyordu. Valentine için üzgündü, çünkü ona gerçekten değer veriyordu.

biraz daha zengin doğsaydı ya da biraz daha fakir doğsaydı. Ve Ari için üzülyordu, çünkü Ari pek de hoşlanmadığı bir hayata mahkum olmuştu ve bunun farkında bile değildi.

Seni mutlu edebilirdim, Ari, ve bunu bedavaya yapardım.

"Hayır," diye iç geçirdi. "Evans'ı becermedim."

Ari, "Ama onunla vakit geçirdin," diye itiraz edince, o da başını salladı.

"Geçen gece bana orada bir içki ısmarladı."

"Lanet olsun."

"Teşekkür ettim ve sonra senden bahsettim," dedi ona. Adam gözlerini kısmıştı.

"Onu öldüreceğim. Onu ve Derrick'i."

"Ama hepsi bu kadardı, Ari. Onu kulüpte gördüm ama bir daha konuşmadım. Yani beni bu sonun kötü adamı yapmaya çalışıyorsan, başka bir neden bulman gerekecek," dedi.

Şimdi şaşkın şaşkın bakma sırası ondaydı.

"Ha?" diye cevap verdi. Kadın kollarını uzattı. "Bütün bunları anlıyorum."

"Aydınlat beni. Aldığınızı düşündüğünüz şey nedir?"

"Ayımız bitti," dedi ona küçük bir gülümseme vererek. "Bitiriyorsun. Anlıyorum. Bu konuda bir pislik gibi davranmana gerek yoktu, ama dürüst olmak gerekirse senden başka bir şey de beklemezdim."

Ari bir süre daha ona baktıktan sonra kahkahayı patlattı. Bir yandan gülerken bir yandan da ellerini yüzüne bastırarak ondan uzaklaştı.

"Tanrım," diye iç geçirdi kahkahalar arasında. "Çok aptalsın. Bazen ne kadar aptal olabileceğini unutuyorum."

"Affedersiniz!?" Valentine ellerini kalçalarına koyarak sordu.

"İşte buradasın, benimle ilişkini kesmeye hazırsın," diye kıkırdadı.

"Ve ben de burada bir adamı öldürmeye hazırım çünkü bana onunla yattığını düşündürdü."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Evans," dedi sonunda kendini kontrol ederek. "Yaklaşık bir hafta önce - ya seni soruyor ya da senin hakkında konuşuyor. *Her gün. Her gün.* Bugün de Ay Odası'nda, *bizim* odamızda seninle yakınlaşmaktan bahsedip duruyordu. Yemin ederim, onu öldürmesiye dövmemek için harcadığım çabadan dolayı neredeyse anevrizma geçiriyordum."

"*Bardaydık*," dedi Valentine. "Angel Ay Odası'nda bir basketbol takımının onu çalıştırmasına izin veriyordu. Oraya bir daha asla gitmeyebilirim."

"Tanrım, o sık," diye inledi Ari, sıraya oturmak için geri çekildi. "Ondan nefret ediyorum."

"Seninle benim hakkımda mı konuşuyor?" diye şaşırdı. Evans Caché'ye tekrar gelen bir müşteriydi ama onunla sadece birkaç kez konuşmuş, genellikle onu kendi zevklerine ve cihazlarına bırakmıştı. Çoğu gece farklı bir kızla birlikte oluyordu ama ne zaman ortaya çıksa Miyuki'yi tercih ettiğini gösteriyordu.

"Her zaman," diye homurdandı Ari. "Bana bok atmayı seviyor. O Bizi, anlaşılmamızı biliyor ve seni kendine almaya kararlı. Ona senin piyasada olmadığını söyledim."

Valentine'ın çenesi düştü.

"Tanrım, ben lanet olası bir ev değilim, Ari!" diye tersledi. "Siz siktiğimin insanları, oturmuş biz avamlar hakkında nesneymişiz gibi konuşuyorsunuz."

"Tamam, evet, sakın ol," dedi bir elini kaldırarak.

"Sakinleşmek mi? *Ben mi* sakinleşeyim? On dakika önce buraya gelip işlemediğim bir suç için beni suçlamaya hazırlandın ve *benim* sakinleşmem mi gerekiyor? Siktir git *Aaron*."

"Öncelikle, bana bir daha asla öyle deme. İkincisi, kuralları çiğnediğini düşündüğüm için üzgündüm ve o adam bir pislik. Öfkelenmeye hakkım vardı. Biriyle senin hakkında konuştuğum için üzgünsün. Buna hakkın yok," diye bilgilendirdi onu.

"*Her şeyden önce*," dedi Val onun ses tonuyla alay ederek. "Sen bir pisliksin ve eğer neden üzgün olduğumu anlayamıyorsan, o zaman iki hafta önce konuştuğumuz her şey - o zamandan beri yaptığımız her şey - saçmalıktı."

"Benimle tanıştığında bir pislik olduğumu biliyordun," diye hatırlattı ona. "Yani bunların hiçbiri senin için şok edici olmamalı."

"Biliyor musunuz? Haklısın. Senin gerçekten iyi bir insan olabileceğini düşünmek tamamen benim hatam," diye hırladıktan sonra banyoya doğru ilerledi.

Ari bu sefer onu durdurmadı, bu yüzden kapıdan geçip dolaba girebildi. Giyinme adasından sırt çantasını aldı, sonra lavabonun önünde diş fırçasını, deodorantını, doğum kontrol hapını ve diğer tuvalet malzemelerini alacak kadar durdu. Sonra çantası elinde sallanırken dairenin diğer ucuna doğru yürüdü.

"İşler en ufak bir gerginliğe girdiğinde hep gitmeye çalışıyorsun," diye belirtti. "Burada durup savaşmak yerine kaçıp gidiyorsun. *Korkak.*"

"*Ben korkak mıyım?*" diye soludu, parmağıyla kendini işaret etti. "Öz babandan korkuyorsun - işte korkak *budur.*"

"Ağzından çıkana dikkat et," diye uyardı onu.

"*Hayır.* Gidiyorum çünkü hayatım zaten boktan ve *sana* ihtiyacım yok. daha da kötüleştiriyo" dedi.

"Daha mı kötü? Ben sadece senin hayatını daha iyi hale getirdim ve bunu sen de biliyorsun," diye belirtti. Kadın yüksek sesle güldü.

"Şaka mı yapıyorsun lan? *Her şeyi* daha da kötüleştiriyorsun!" diye bağırdı. "*Beni kendimden nefret ettiriyorsun!*"

"Bunu suçlayamazsın -"

"Senin lanet olası bir hayatın var, Ari," diye bağırmaya devam etti.

"Korkunç bir lanet

sevmediğin bir hayat, bu yüzden kendini bok gibi hissediyorsun. Korkak olduğun için de gidip başkalarına para verdin ve onlara da bok gibi davranmana izin verdiler."

"Biliyor musun, haklısın," dedi, sonunda ayağa kalkarken sesi çelik gibiydi. "Hemen şimdi kaçmalısın."

"Ooohhh, çok korkuyorum," diye alay etti. "*Babasının Oğlu.* Ona karşı durup, onun hayatını istemediğini söyleyemiyorsun. Kendine bile karşı koyamıyorsun ve başka birine karşı bir şeyler hissediyor olabileceğini kabul edemiyorsun, çünkü bu seni korkutuyor! *Korkak!*"

Uzun, acılı bir sessizlik oldu. Nefes almakta zorlanıyor, elini sırt çantasının askısına sıkıştırıyordu. Ari de zor nefes alıyordu. Yüzü çelik bir maske gibiydi. Ama onun öfkesinin sıcak olduğu yerde, onunki buz gibiydi. Bu onu iliklerine kadar dondurdu ve geç de olsa çok ileri gidip gitmediğini merak etti.

Hay aksi.

"Evet, Aziz Valentine," dedi alçak bir sesle. "İyi bir iş çıkardığınız için sizi takdir etmeliyim, ancak az önce de belirttiğiniz gibi iki hafta sona erdi. Hizmetleriniz için teşekkür ederim - sonunda tekrar müsait olduğunuzu bilmekten memnun olacak bazı erkekler tanıyorum."

"Oh, siktir et," dedi ve dönüp kapıya doğru yürüdü. "Bu aptal daireyi de sikeyim, aptal paranı da sikeyim, her şeyi de sikeyim!"

Kapıyı öyle sert açtı ki, arkasındaki duvara çarpıp geri geldi ve içinden geçerken sırt çantasına çarptı.

"Bu doğru, kaç Valentine!" Ari'nin sesi onun peşinden koridora taşındı. "Siktiğimin kulübüne, siktiğimin 'müşterilerine' ve siktiğimin yalanlarına geri dön. Belki bu sefer gerçekten bir fahişe olmadığına inanırsın. etrafta!"

Asansör düğmesine basarken Valentine öfkeden kuduruyordu. Siktir et onu.

Sikeyim. Onu. En büyük yalancı kendisiyken, onu kendisine yalan söylemekle suçlamaya nasıl cüret ederdi? O bir fahişe değildi. *Değildi.* İnsanlar onun zamanı için para ödüyordu, onun arkadaşlığı için para ödüyorlardı. Bu farklıydı.

Bu farklı bir şey.

Ne yaptığının farkına bile varmadan Valentine çantasını yere atmış ve hışım ile koridora geri dönmüştü. Ari hâlâ masasının yanında duruyordu ve Valentine'ın nefret ettiği o sırtış yüzüne yapışmıştı.

Çok sevdiğim. Bu ne zaman oldu?

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye bağırarak ellerini kaldırdı ve onu göğsünden itti. "Sen hiç kimsesin. Hiçbir şey değilsin. *Sen kim olduğunu sanıyorsun lan!?*"

Tuhaftı, Ari'den önce kendini hiç şiddet yanlısı biri olarak görmemiş, hiçbir fiziksel kavgaya karışmamıştı. Ari, Ari'nin içindeki şiddeti ortaya çıkarmış gibiydi. Ona bağırmaya devam etti, o da ona bağırды ve sonra onu biraz daha itti, onu hareket ettirmeye çalıştı. Onu kırmaya çalışıyordu.

Adamın kolları kadının beline dolandığında, kadın adamın kollarını tokatlamaya başladı.

omuzları ve pazuları. Adam onu yerden kaldırdı ve kız bir de baktı ki masanın üstünde yere yıkılıyor. Adam bir elini kızın göğsünün ortasında tutarak onu yere sabitledi ve kız bağırmayı kesmeyince de serbest elini kızın ağzının üzerine koydu.

"Keşke seninle hiç tanışmasaydım," diye homurdanıyordu, kadından çok kendi kendine konuşuyordu. Kadın avucunun etli kısmını ısırarak adamın irkilmesine neden oldu ama bırakmadı. *"Her şeyi mahvettin."*

Ama ben Aziz Valentine'im, aşkı mahvedemem - sadece ona ilham verebilirim.

Gömleğini pençelemeye başladı, onu kendine yaklaştırmaya çalışırken cebini yırttı. Elini göğsünden çekti, onun yerine düşük yakasını çekiştirerek omuzlarından ve göğüslerinin altından çıkarmaya zorladı. Adam nihayet elini ağzından çektiğinde, kadın bağırmayı bıraktığını fark etti.

Fısıldıyordu.

"Gitmeme izin verme. Lütfen. Gitmeme izin verme."

"Yapmayacağım," diye fısıldıyordu, iki eli şimdi elbisesinin uzun eteğini yukarı çekiyordu. "*Yapamam.*"

Elleri acele ve beceriksizce hareket ediyor, malzemeleri, fermuarları ve düğmeleri yoldan çekmeye çalışıyordu. Ama sonra her ikisi de adamın sikinin tabanını kavradı ve tek bir hızlı hareketle içine doğru yönlendirdi. Kadın hıçkırarak sırtını masadan kaldırdı ve göğsünü adamın ağzına teslim etti. Dişlerini dantelli sütyeninin üzerinde gezdirdi, malzemenin arasından meme ucunu hafifçe ısırdı.

"Özür dilerim," diye soludu adam içine pompalamaya başladığında. "Öyle demek istemedim. Hiçbirini kastetmedim."

"Hayır," dedi Ari başını sallayarak. "Biliyorum. Sen bir fahişe değilsin. Ben öyle düşünmüyorum."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı.

"Bu kelimeden nefret ediyorum," diye ağladı. "Asla öyle biri olmak istemedim."

"Değildin. Değilsin. Bana hiç öyle gelmedi, seni hiç öyle düşünmedim."

"Berbat olduğunu düşünmüyorum," diye fısıldadı, bacaklarını etrafına sararak

ve parmaklarını onun saçlarında gezdiriyor.

"Öyleyim," dedi, dudakları kadının boğazının dibindeydi. "Ben en kötüsüyüm. Ama sen beni daha iyi yapıyorsun."

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Lütfen beni uzaklaştırmayın."

"Kalmayacağım," diye söz verdi. "Sonsuza kadar kalabilirsin.

Sadece ikimiz." "*Sadece ikimiz.*"

Bekleyen orgazmı titreyip alevlenirken haykırdı.

"Sadece ben," diye homurdanıyordu itişlerinin hızını artırırken. "Birlikte olduğun tek kişi ben olmak istiyorum. Her zaman. Her zaman."

"Sen tek kişisin," diye güvence verdi ona, gömleğinin arkasını kavrayarak. "Asla. Sadece sen. Sadece sen."

"Kahretsin Val, yapamam..." diye başladı. Adamın dişlerini boynunun kenarında hissetti ve sertçe ısırdı. Çığlık attı, sonra adamın eli göğsünü kavradığında sesi boğuldu. "*Bunu sensiz yapamam.*"

Adamın ne dediğini sorgulayamayacak kadar zorlanıyor, tırnaklarıyla gömleğinin arkasını parçalıyordu. Çığlık attı ve sarsıldı, onu kilitledi masaya doğru vurmaya çalışırken bacakları onun etrafındaydı. Sonra o da boşalıyordu, içinde zonkladığını hissettikçe vücudu kaskatı kesiliyordu.

O kadar yüksekte aşağı inmek zordu. Adamın tüm ağırlığı onu sert tahtaya bastırırken nefes almakta zorlanıyordu. Ama uyum sağlamaya çalışmadı ya da

Hareket etmedi; sadece kollarını ve bacaklarını ona doladı.

"Yapıyorsun," diye konuşurken buldu kendini birden. "Hayatımı daha iyi hale getiriyorsun, Ari. Para için değil, yardım için de değil. Sadece *kendin* olduğun için."

Uzun bir süre sessiz kaldı, hızlı hızlı nefes alırken ellerini tekrar saçlarına götürdü. Onun o harika saçlarına asla doyamayacaktı, o kadar kalın ve dalgalıydı ki.

"Artık bunu yapmak istemiyorum." Valentine hareketsiz kaldı.

"Affedersiniz?"

"Zamanının karşılığını ödemek istemiyorum," diye hızlıca konuştu, nefesi göğsünde sıcaaktı. "Yapamadım... Evans benimle konuşurken bunu biliyordum. Seninle o yerde konuştuğunu düşününce bile o kadar sinirlendim ki... Durduramadım."

"Onunla konuşmayacağım."

"Neden yapmayasın ki? Bana hiçbir şey borçlu değilsin, sonuçta sana para ödeyen bir adamdan başka bir şey değilim. Evans da bunu biliyordu ve bunu yüzüme vuruyordu, ben de bununla başa çıkamayacağımı düşünüyordum.

Başka biriyle birlikte olabileceğin zamanları düşünmeye dayanamıyorum. *Bu düşünceden nefret ediyorum.* Her zaman benimle olmanı istiyorum. Sana bakan her erkeğin, eğer bir şans istiyorsa önce beni geçmesi gerektiğini bilmesini istiyorum," dedi Ari. "Ve senin için para ödediğim için değil, *sana sahip olduğum* için."

Valentine tekrar ağlamaya başladığını fark etti.

"Çünkü sen benim kalbimin sahibisin," diye fısıldadı ve onun başını salladığını hissetti.

On

u. "Evet."

"Bunun olmasını istememiştim," dedi kadın ve adam tekrar başını salladı. "Ben de istemedim."

"Çok özür dilerim."

"Olma. Asla olmayacak. 'Üzgünüm' benim sözlüğümde yok" dedi, ellerini onun çıplak kalçalarında gezdirdi. "Senin için asla üzülmeyeceğim, Valentine."

Derin bir nefes aldı.

"Baban sana kızdığında bile mi?" diye sordu, sesi biraz titreyerek.

"Hayatın tüm planlarından farklı bir şekilde sonuçlandığında bile mi?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, parmakları kızın teninde aşağı yukarı gezindi. Onun dokunuşu altında titremeye başladı.

"O zaman bile," dedi sonunda. "Her zaman bile."

O sırada yüzünü tutuyor, onu kendine doğru çekiyordu. Ağlayarak ve fısıldayarak onu tekrar tekrar öptü.

"Özür dilerim," demekten kendini alamadı. "Özür dilerim, Ari."

"Biliyorum, şşşt," diye susturdu onu, gözyaşlarını silerek. "Bunu çözeceğiz."

"Bir şeylerin değişmesini istemedim," diye gevelemeye devam etti.

"Sana karşı bu kadar uzak hissetmek istememiştim."

"Ve senin hakkında böyle hissetmek istemiyordum," diye kıkırdadı.

"Yine de işte buradayız. Bir pislik ve bir fahişe."

Sesi alaycıydı ve o çok nefret ettiği kelimeye güldü. "Cennette yapılmış bir eşleşme," dedi ve adam başını salladı.

"Olması gereken buydu," diye fısıldadı ve onu yanağından öptü. "Sadece her şeyi yanlış yaptık. Şimdi doğru şekilde yapacağız."

"Deneyeceğiz," diye iç geçirdi. "Kim bilir? Belki baban benden hoşlanır. Çoğu erkek öyle yapar."

"Ben olsam nefesimi tutmazdım," diye homurdandı Ari. "Ve ben 'denemem', Valentine. I

Başarılı ol. Şimdi beni öp ve o kapıdan bir daha çıkmayacağını söyle."

Onu öptü. Onu sertçe ve uzun uzun öptü, dudaklarına karşı inledi.

Sonra başını geriye attı ve onun hülyalı gözlerine baktı. Onu ilk kez görüyormuş gibi hissetti - aralarındaki para engeli olmadan, yeni insanlar gibiydiler. Aynı anda hem bir günahkâr hem de bir aziz.

"Hiçbir yere gitmiyorum."



A ri o gece geç saatlere kadar ayakta kaldı ve uzun süre tavana baktı. Sonra yan yattı ve gözlerini yatağa dikti. onun yanında.

Valentine'a baktı.

Sırt st yatıyordu, kollarından biri başının üzerindeydi. Sanki konuşmaya ya da şarkı söylemeye başlayacakmış gibi ağzı hafifçe açık uyuyordu. Ayrıca yine çıplaktı, uyumak için tercih ettiği yol buydu.

Onun sınır tanımayan halini seviyordu ve kendini bir kez daha geçmişini merak ediyordu. Birlikte geçirdikleri haftalarda çok konuşmuşlardı ama geçmişinde hâlâ bazı karanlık noktalar vardı. Hayatı boyunca kaç erkekle yattığını ya da hiç aşık olup olmadığını merak ediyordu.

Ona aşık olup olmadığını merak ettim.

Parmağını onun kolunda gezdirdi ve pürüzsüz tenini hissedince i geçirdi. Farkında bile olmadan zamanla sevmeye başladığı tüm bu parçaları. İnanılmaz sekse odaklanmak ve parayı bir kalkan olarak kullanmak bir süre işe yaramıştı, ama sonunda, tüm bunların yanından geçip gitmişti.

savunmasına ve kalbine sızdı.

Tuhaf, o zamana kadar gerçekten bir tane olmadığından oldukça emindi. "Her şeyi tamamen mahvetti," diye iç geçirdi parmağı ona ulaştığında

Bileği. Uykusunda bir şeyler mırıldandı, sonra yüzünü ona dönerek yan yattı. Adam uzun bir süre ona gülümsedi ama sonunda bu gülümseme kaşlarını atmaya dönüştü.

Hayatta hiçbir şey basit değildi. Her şey olduğu gibi devam edemezdi. ne aralarında ne de hayatında. Daha önce doğruyu söylemişti, gittiği yoldan pek hoşlanmıyordu. İçinde olmak istemiyordu şirket hukuku, ama babası istediği için yaptı. Harper gibi kadınlarla çıkmak istemiyordu ama babası istediği için ıktı.

Bir baraj yıkılmıştı ve şimdi Ari bu duyguları tamamen fark ettiği için onları anlamakta ve çözmemekte zorlanıyordu.

Valentine ile daha fazlasını istiyordu ama aynı zamanda aralarındaki ilişkiyi de seviyordu - kolaylığını, rahatlıklarını seviyordu. Daha önce hiç çıkmamışlardı bile, mükemmeldi.

Bu değişecek miydi? Onun arkadaşlarıyla tanışmak zorunda kalacak mıydı? Onu dışarı çıkarmak ve yildnmlerini hatırlamak zorunda kalacak

mıydı? Kadın talepkar olur muydu?

ve dırdır?

Babası onu asla kabul etmezdi, bu kesindi ve Ari sonunda hayatında bazı değişiklikler yapmaya hazır olsa da, babasını ne kadar zorlayabileceğini bilmiyordu. Don Sharapov'u kızdırmak pek çok kapıyı kapatabilirdi. Her ikisi için de hayatı olması gerekenden çok daha zor hale getirebilirdi.

Her şey çok mükemmeldi, ama sonra o aşık olmak zorunda kaldı ve ben de bir kalp büyütmek zorunda kaldım.

İç çekti ve yan yattı. O anda hiçbir şeye karar vermek zorunda değildi. Her şeyi yavaş yavaş, adım adım yapabilirlerdi. Bir şeyler bulabilirler.

Bu iş bittiğinde, babasıyla işleri yoluna koymaya başlayabilirdi. Elbette, gergin ilişkileri bir darbe alacaktı. Ama diğerlerini atlatmıştı ve büyük olasılıkla bunu da atlatacaktı. O, babası için çok ayrılmazdı. ve babasının tek çocuğuydu, bu yüzden aileden koparılamazdı. Donald Sharapov sadece Valentine'ı sevmeyi öğrenmek zorundaydı, hepsi bu.

Kahretsin, yine de bu yepyeni bir solucan kutusu açacaktı. Valentine'la gerçek bir ilişki yaşamak, babasına ondan bahsetmek, Harper'ın onları öğrenmesi anlamına gelecekti. Val'in böyle bir çılgınlığa maruz kalmasını istemiyordu. Okul yılını huzur içinde bitirebilmesini istiyordu.

Belki de cevap buydu. Okul yılının sonu. Onlar Aralarında neler olup bittiğini anlamak için önümüzdeki birkaç ayı kullanabilir ve projesi bittiğinde Ari babasına yaklaşabilirdi. Bu ona tam olarak ne istediğini anlaması için bolca zaman verecekti. Eğer babası bundan hoşlanmazsa, o zaman belki Don Sharapov'un gazabını üstlenip Ari'yi işe almak isteyen başka bir firma olabilirdi.

Ya da belki kimse yapmaz ve babam kariyerimi mahveder ve hiçbir şeyim olmaz. Uğruna çalıştığım her şey yok olabilir.

"O zaman benden hoşlanacak mısın?" diye nefes aldı ve Valentine'ın yüzüne tekrar döndü. "Bu daire olmadan, isim olmadan, itibarım olmadan?"

Bu düşünceye neredeyse gülecekti, sonra uzanıp kolunu onun beline doladı ve onu nazikçe kendine çekti. Uykusunda mırıldandı, esnedi, sonra yarı yarıya uyandığında gerindi.

Valentine bu tür şeyleri umursamıyordu - hiçbir zaman da umursamamıştı. Aksine, aralarında filizlenmeye başlayan ilişkiyi neredeyse zehirlemişlerdi.

Muhtemelen onlarsız daha iyi olurlar.

"Bir şey mi oluyor?" diye sordu, adam sırt üstü dönüp onu üzerine çekerken sesi uyku doluydu.

"Çok büyük bir şey," diye nefes aldı, başını göğsüne yaslayarak. "İnanılmaz bir şey."

"Oh. Tamam. Bittiğinde beni uyandır," diye tekrar esnedi ve sonra ona doğru sokuldu.

"Bunu mahvetmeme izin verme," diye fısıldadı, eğilip saçlarının içine konuşmak için. "Ben ne yaptığını bilmeyen bir pisliğim. Burada aziz olan sensin, bu yüzden bizi korumalısın."

Ama çoktan uykuya dalmıştı, ki muhtemelen en iyisi de buydu. Son altı aydır büyükannesini koruyordu - Ari'yi de korumanın getirdiği ek strese ihtiyacı yoktu.

Bu yüzden sessiz kaldı, parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi ve aşkın koruyucu azizine dua etti.

Lütfen, lütfen, doğru şeyi yapmama yardım edin.



21

Valentine yalnız uyandı. Geçirdiği duygusal geceden sonra pek de rahatlatıcı bir his değildi ama sonra yanındaki yastığın üzerinde bir not gördü.

İşe gitmem gerekti, merak etme. Evdesin, iyisin ve yakında döneceğim.
- Ari.

Onun sözleri karşısında gülümsedi. "*Evindesin.*" Çünkü ne de olsa onun evi onun eviydi. Anahtarı hâlâ boynundaydı.

Yataktan fırladı ve hızlı bir duş aldı. Sonra dolabının etrafında dans ederek ellerini giysilerinin üzerinde gezdirdi. Onu takım elbise içinde seviyordu, ama evde onunla sakın bir akşam geçirirken giydiği gibi bir tişört ve kot pantolon içinde de ona bayılıyordu.

Birlikte daha fazla zaman geçirmeye başladıklarında olacağı gibi.

Tam mutfağa dönüyordu ki telefonunun çaldığını duydu. Gerçek telefonunun, kullan at telefonunun değil. Arayanın o olduğunu düşünerek - hayatında ilk kez - odanın diğer ucuna koştu. Ama ekrandaki numara ona ait değildi, tanımadığı bir numaraydı. Kaşlarını çatarak telefonu aldı ve kulağına götürdü.

"Alo?"

"Bayan Valentine."

Hemşire Grace'in sesi. Valentine irkildi. Kendini Ari'ye o kadar kaptırmıştı ki, bir gün önce eve uğramayı unutmuştu; bunu yapmaya devam edemezdi, bu doğru değildi. Derin bir nefes aldı.

"Merhaba Grace, çok özür dilerim," diye başladı hemen. "Dün zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve ben -"

"Valentine, tatlım, kötü haberlerim var."

Val'in ağzı kapandı. Bir kulağında hafif bir çınlama vardı. Sahte duvarın kenarını kavradı ve derin bir nefes aldı.

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Büyükannen. Kendisi hastanede. Bir felç daha geçirdiğini düşünüyoruz."

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır! Her şeyi doğru yapıyorlardı! Tüm doğru ilaçlar, tüm doğru egzersizler. Bu olamazdı. Yine olamaz.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, sonra başını salladı. İlk seferinde dağılmamıştı ve bu sefer de dağılmayacaktı. "Hangi hastanedesiniz?"

Telefonu kapattıktan sonra Valentine etrafta koşuşturdu ve aceleyle giyindi, karşısına çıkan ilk giysiyi giydi - hafif bir kot pantolon ve bir tişört. Chuck'larına atladı, kaskını ve telefonunu aldı, sonra ön kapıdan dışarı koştu.

Hastaneye ulaşması yarım saat, Hemşire Grace'i bulması ise on beş dakika daha sürdü.

"Buradayım," diye nefes nefese kaldı. "Üzgünüm ama buradayım." "Vekil siz misiniz?"

Grace'in yanında bir doktor duruyordu ve gözleri Val ile Grace arasında gidip geliyordu.

Grace, "Bu Bayan Parker'ın torunu, onun tıbbi vekili," dedi ve Valentine hâlâ nefesini tutmaya çalışarak başını salladı.

"Tüm görüntüleme ve test sonuçları gelene kadar kesin bir şey söyleyemeyiz ama görünüşe göre büyükannen ağır bir felç geçirmiş," dedi elindeki dosyaya bakarak. Valentine elini umarsızca uzattı ve Grace onu yakaladığında çok sevindi.

"Daha altı ay önce bir doğum yaptı," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Daha iyi olduğunu sanıyordum."

"Hmmm," diye mırıldandı doktor. "Belki de bu sadece fırtına öncesi sessizlikti. Onu üst kata taşımak istiyoruz ve ..."

Valentine dinliyordu, dinlediğine yemin ediyordu ama kelimeler bir türlü yerine oturmuyordu. Tıbbi terimlerin hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyordu, o halde büyükannesi için en iyisinin ne olduğunu nasıl bilebilirdi? Grace'in elini sıktı ve yanında duranın Ari olmasını diledi. O kadar hükmediciydi ki

Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı biliyorum.

"Ne yapmalıyım?" diye mırıldandı sonunda, gözyaşlarını zorlukla tutarak. Hemşire Grace'e döndü. "En iyisi nedir?"

"Doktor ne derse o olur," diye başını salladı Grace. "Onu burada tutup testlerini yapsınlar, o zaman neyin ne olduğunu anlarız."

Valentine başını salladı, doktor da ona sonraki adımları anlattı. ve onları bilgilendireceğine söz verdi. Adam nihayet uzaklaştığında Val bir sandalyeye yığıldı.

"Ama ben onun çok daha iyi olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı. "Bazen beni hemen hatırlıyordu. Bir haftadan uzun süredir annemi sormamıştı. Bu nasıl olabilir?"

"Bazen bedeninin bizim için bizim yaptığımızdan farklı planları vardır," diye iç geçirdi Grace. "Bak, burada oturup bilmediğimiz bir şey hakkında yaygara koparmanın hiçbir faydası olmaz. O yüzden eve gitmen gerekiyor."

"Ne!? Onu burada yalnız bırakamam!"

"Yalnız değil - ben burada kalacağım," diye söz verdi Grace. "Eve git ve hem kendin hem de onun için kıyafet al. Orada tuttuğun tıbbi dosyalarını ve tüm reçetelerini al. Sonra güzel bir yemek al ve geri dön. Acele etmeyin, durumu stabil, dedi. Derin nefes alın ve unutmayın, bir seferde sadece bir şeyle başa çıkabiliriz. bize gelir."

Valentine başını salladı ama bir kez daha söylenenlerin hiçbirini özümsemiş gibi hissetmiyordu.

Her şey bir anda olup biterken tek bir şeyle nasıl başa çıkabilirim? bana hemen vurmaya mı karar verdi?

Hastaneden çıktığında kendini sersemlemiş gibi hissediyordu. Kaskını taktı ama sonra uzun bir süre bisikletinin üzerinde öylece oturdu. Dışarısı buz gibiydi ve ceketini Ari'nin evinde unutmuştu, ayrılmak için acele ederken onu almak aklına bile gelmemişti.

Ari.

Onu görmek istedi. Onun gücünden biraz almak istiyordu. Büyükannesiyle bir kez karşılaştığında ondan hoşlanmıştı, bu yüzden belki hastaneye bile gelebilirdi.

Birlikteyiz, bunu o söyledi ve şu anda ona ihtiyacım var, bu yüzden siktir et, onu görmeye gidiyorum.

Valentine önce onu aramaya çalıştı ama cevap vermedi. Tabii ya. Bu yüzden yüzündeki gözyaşlarını sildi ve ofis binasına baktı. Adresi GPS'ine girdikten sonra nihayet yola koyuldu.

Bina devasa bir gökdeleni ve normal şartlar altında ona hayranlık duyardı. Ancak o anda tüm zihni onu bulmaya odaklanmıştı. Kaskı elinde sallanırken binaya girdi ve rehberden onun ofisine baktı. En üst kat tabii ki.

Uzun bir asansör yolculuğuydu ve bir tür lobiye açılıyordu. Telaşlı görünen bir resepsiyon görevlisi bir kulağına telefon dayamış, masada duran biriyle tartışıyordu. Valentine'a bir kez baktı, onun varlığını kabul etti, sonra hararetli tartışmasına geri döndü.

Sikerim böyle işi.

Val çift camlı kapıdan geçerek geniş ve açık bir ofis alanına girdi. Hücreler önünde uzanıyordu ve her iki yanında da koridorlar vardı. Sağdakinde birden üçe kadar numaralandırılmış kapılar vardı. aşağı iniyordu, bu yüzden sola doğru gitti, altı numaralı kapıya ihtiyacı olduğunu biliyordu - büyük olasılıkla sondaki.

Koridora zar zor girebilmişti ki yanındaki kapı açıldı ve biri ona doğru hızla geldi. Neredeyse duvara çarpacaktı ama kolunu kavrayan bir el onu durdurdu.

"*Valentine?*"

Başını kaldırdığında Ari'nin ona baktığını gördü, yüzü mükemmel bir şok maskesiydi, kolunu tutuşu acı vericiydi. Yine de onun adını söyleyen o değildi. Evans onun yanında durmuş, ona gülümsüyordu.

"Bu bir ikram!" diye devam etti. "Nasılsın?"

Ari ona bakmaya devam etti.

"Ben... o kadar iyi değilim," diye cevap verdi, aralarında bakışarak. "Ari, Aaron, Bay Sharapov ile biraz konuşabilir miyim?"

"Elbette, elbette. Zaten burada işimiz bitti," dedi Evans, Ari'nin sırtını sıvazlayarak. Sonra ikisine de göz kırparak koridorda ilerlemeye başladı.

"Çok özür dilerim," diye başladı. "Seni aramaya çalıştım ama cevap vermedin, ben de - *ack!*"

Ari onu etrafında döndürüp karşı duvara doğru bastırırken Valentine irkilerek bir çığlık attı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı. "Zamanlamanızın ne kadar kötü olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Ve üzgünüm, ama bir şey gerçekten -"

"Gitmek zorundasın," diye emretti. Kadının çenesi düştü ama adam konuşmaya devam etti. "Şu anda burada olamazsın. Seninle sonra konuşacağım."

"Ama anlamıyorsun, sadece ihtiyacım var-"

"*Git.*"

Onu ite kaka ön kapıya doğru götürdü. Kız kendi ayaklarına takılıp düşerken, adam ters yönde ilerledi, koridorun sonundaki kapıdan içeri girdi ve kapıyı arkasından iterek kapattı.

Bekle bir dakika. Bekle bir dakika. Bu önceki geceki adam mıydı? Onu masanın üstünde tutup ağlatan adam. Onun için mi? İlişkileri için mi? Onunla birlikte olacağına söz veren kişi için mi?

Oh, lanet olsun, hayır. Bugün o lanet gün değil.

Valentine gözlerinde taze yaşlarla koridorda tepinerek ilerledi, Bay Ari Sharapov'a onun hakkında *tam olarak* ne düşündüğünü söylemeye tamamen hazırды. Ve o gece eve geldiğinde ona bir kez daha söyleyecekti. Büyük ihtimalle taşaklarına hızlı bir tekmeye. Sonra da kendisini hastaneye götürmesini isteyecek ve gecenin geri kalanını, yaptığı inanılmaz kabalığı telafi etmek için onun ayak işlerini yaparak geçirecekti -

"...fahişe."

Valentine kapının hemen dışında dondu kaldı. Kapı tam olarak kapanmamıştı ve içeriye zar zor bakabiliyordu. Ari görüş alanının dışındaydı ama bir adamın kafasının arkasını görebiliyordu. Görünüşe bakılırsa yaşlı bir adam. Ve konuşulan *her şeyi* duyabiliyordu.

"Bunun zavallı Harper'ı nasıl hissettireceğini tahmin edebiliyorum," diyordu yaşlı beyefendi.

Ari'nin yanıtı "Gerçekten umurumda değil, Harper artık beni ilgilendirmiyor," oldu. Valentine gözlerini kıstı.

Evet, tamam, ama fahişe kim?

"Bana tavır mı yapıyorsun, evlat?"

"Bu konuşma zaman kaybı," diye yanıtladı Ari. "Hadi işimize bakalım."

"Bana koridorda bir işin varmış gibi geldi." "Bunun hakkında gerçekten konuşmamız gerekiyor mu?"

"Bence daha iyi olur," diye homurdandı yaşlı adam. Ari'nin babası olmalıydı. "Haftalardır benden kaçıyorsun, buralarda neredeyse hiç ağırlığını koymuyorsun. Sana özellikle söylememe rağmen Harper'la aranı düzeltmek için hiçbir adım atmadın. Ve şimdi seni koridorda biriyle görüyorum... Tanrım, o kadına ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Valentine nefesini tutmuş, Ari'nin yanıtını bekliyordu. Onun için önemli olduğunu açıklamasını bekliyordu. Birbirleri için önemli olduklarını. Onu önemsediyini ve onun da kendisini önemsediyini, böylece babasının siktir olup gidebileceğini.

"O sadece bir fahişe," diye tükürdü Ari.

Valentine bir elini alnına bastırarak kapıdan sendeleyerek uzaklaştı. Kalbine ağır bir şarapnel parçası isabet etmiş gibi hissetti. Ve Ari'nin ateşi henüz bitmemişti.

"Tamam mı? Burada ne aradığını bilmiyorum, sadece iyi vakit geçirmesi için para verdiğim bir kız. Onun için endişelenme, önemli biri değil."

Hasta olacaktı. Ayaklarının altındaki aptal İtalyan mermerine kusacaktı. Elini ağzına bastırdı ve tökezleyerek daha da uzaklaştı. Daha fazla duymak istemiyordu. Tek bir kelime daha duymaya dayanamıyordu.

Etrafındaki her şeyi görmezden gelerek koridorda hızla ilerledi. Farkına bile varmadan kalabalık bir asansöre binmeye çalışıyordu. Resepsiyon görevlisi arkasından bağırdı, bu hukuk bürosunda ne iş olduğunu öğrenmek istiyordu.

İş mi? Hayır, hiç iş yok. İşimin bedeli çoktan ödendi, hizmetler çoktan sunuldu, çok teşekkür ederim.

Dışarı çıktığında Valentine bisikletine bindi ve elinden geldiğince sert bir şekilde pedal çevirdi, unuttuğu kaskı gidondan sarkarak dizine çarpıyordu. Hangi yöne gittiğinden bile emin olmadan, nereye gideceğine dair hiçbir fikri olmadan hızla sürdü. Ya da ne yapacağını. Ne yapacaktı ki?

Tüm umutlarımı ve hayallerimi onunla geçireceğim güzel bir geceye bağladım. Çok aptalım.

Sonunda yolunu eve doğru çevirdi. *Gerçek* evine. Bisikletini çitin içinde yere bıraktı ve ayaklarını sürükleyerek verandanın basamaklarını çıktı.

İçerisi darmadağındı. Sağlık görevlilerinin kirli ayak izleri. Duvarda bir şeyin çarptığı bir delik vardı - sedye mi? Depozitosu gitmişti. Büyükannesinin odasındaki tüm yatak takımları yerdeydi ve bir idrar birikintisinin içinde ıslanıyordu. Uzun süre yere baktı, sonra arka cebindeki telefonu çalınca irkildi. Telefonu çıkardı ve ekrana baktı.

Zor bir gün oldu. Ara beni.

Ari'nin mesajına güldü. Bir eliyle ağzını kapattı. Sonra daha da çok gülmeye başladı. Gözyaşları yüzünden akana kadar güldü ve telefonunu yere fırlatırken güldü ve güldü üzerinde zıplayıp duruyordu.

Ancak daha sonra hiç de gülmediğini fark etti. Çığlık atıyordu.

Odadaki pisliği temizledi, çiş kokusu gidene kadar yerleri fırçaladı. Tüm battaniyeleri yıkayıcıya koydu, sonra Bailey'i kontrol etti. Kız gürültü önleyici kulaklıklarını takmıştı - kargaşanın hiçbirini duymamıştı, muhtemelen en iyisi de buydu.

Valentine ona olanlar hakkında bilgi verdi ve onu bilgilendirmeye devam edeceğine söz verdi.

Daha sonra birkaç sandviç yaptı ve onları paketledi. Ayrıca büyükannesi için birkaç pijama ve en sevdiği yastığı içeren küçük bir bavul hazırladı. Sonra kendisi için de bir kıyafet aldı ve her şeyin fermuarını çekmeden önce içine attı.

Dışarı çıktığında bir süre bisikletine baktı. Orada bavulu taşımasına imkân yoktu. Bu yüzden yukarı çıktı ve duvardaki saklandığı yerden paranın bir kısmını çıkardı. Bir taksi çağırdı ve onu hastaneye geri götürmesini istedi.

Yol boyunca, artık *tek* telefonu olan kullan-at telefonuna baktı. Ari'nin iletişim bilgilerine baktı. Birkaç kez burnunu çekti, sonra telefon numarasını engellemek için düğmeye bastı.

Sonra da bilgileri tamamen sildi.

Her zaman kendime güvenebildim. Sadece bir süreliğine bunu unutmuşum. Hatırlattığınız için teşekkürler, Bay Sharapov.



“Gidin.”

Ari kelimeler ağzından çıkarken bile sert davrandığını biliyordu. Bunu onun gözlerinde, ne kadar incinmiş göründüklerinde görebiliyordu. Ama doğruyu söylüyordu - *bugün o lanet olası gün değildi*. Valentine'ı önemsiyordu elbette. Hatta muhtemelen onu bir dereceye kadar seviyordu ama hala kendisinden daha önemli şeyler oluyordu.

Babası o sabah ona ofise gelmesini emretmişti - Don Sharapov savaş yolundaydı. Harper babasına ağlıyor, o da Ari'nin babasına şikâyetle bulunuyordu. Onun nesi vardı? Yoksa Bay Kittering'in ne kadar önemli olduğunu biliyor muydu? Harper'ı terk ederek yarattığı tüm sorunların farkında mıydı? O kadar bencildi ki. Babası onun için her şeyi yapmıştı, *her şeyi*. Ona her şeyi öğretmişti. tanıdı, sahip olduğu her şeyi ona verdi ve ona borcunu bu şekilde ödedi.

Belki de Ari, Don Sharapov'un yardımından daha üstün olduğunu düşünüyordu. Belki de Don Sharapov yardım etmeyi bırakmalıydı. Belki de yardımlarını, bağlantılarını ve işini geri almalı. Ari neden bunu düşünmedi ki?

Bu boktan konuşmanın hemen ardından Ari'ye ADM'nin anlaşma konusunda tereddüt ettiği söylendi. Onlarla bir geçmişi olduğu için ortaklar Ari'nin işleri yoluna koymasını istiyordu. Evans haberi vermek için gelmişti ve Ari'yi de yanında ADM merkezine götürecekti. Babasının konuşması ile toplantı arasında olup biten her şeyi sindirecek zaman olmamıştı.

Sanki dün gece Valentine ile hızlı bir arabaya bindim ve şimdi uçurumdan aşağı gidiyor. Her şey sırayla, Evren, Tanrım.

Ve sonra Valentine onun önündeydi. Günün parlak ışığında, onun lanet ofis binasında. Üzerinde ince bir tişört vardı ve sütyen giymemişti, pantolonu sanki boyanmış gibiydi, saçları seksi, dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Hâlâ önceki geceden kalma makyajını yapıyordu, göz makyajı da lekeli ve yaramaz görünüyordu.

İki dünyası, gündüz ve gece, sonunda çarpışıyor.

Hazır değilim. Yaşadığım günden sonra olmaz. Şu anda da değilim.

Bu yüzden onu terslemiş, binadan çıkmasını emretmiş ve ofisine gitmişti.

Kendisi.

Yanlış düşünmüştü.

"Kim bu kadın?"

Babası kapının hemen içinde, uzun koridorun aşağısını görmek için mükemmel bir açıda duruyordu.

"Hiç kimse," diye içini çekti Ari, kapıyı arkasından kapatıp masasına yöneldi. "Sadece bir kız."

"Sadece bir kız mı?" diye kıkırdadı babası. "Eminim. 'Sıradan bir kız' olmanın dışında pek çok şey için para ödeyeceğiniz bir kadına benziyordu."

"Onun bir fahişe olup olmadığını mı soruyorsun?" Ari kontrol etti. İkisi de karşı karşıya oturdu, sonra babası başını sallamaya başladı.

"Bunun zavallı Harper'ı nasıl hissettireceğini tahmin edebiliyorum," diye iç geçirdi. "Gerçekten umurumda değil, Harper artık beni ilgilendirmiyor," diye tersledi Ari

Geri.

"Bana tavır mı yapıyorsun, evlat?"

"Bu konuşma zaman kaybı," diye yanıtladı Ari. "Hadi işimize bakalım."

"Bana o koridorda bir işin varmış gibi geldi." "Bunun hakkında gerçekten konuşmamız gerekiyor mu?"

"Bence daha iyi olur," diye homurdandı diğer adam. "Haftalardır benden kaçıyorsun, buralarda neredeyse hiç ağırlığını koymuyorsun. Sana özellikle söylememe rağmen Harper'la aranı düzeltmek için hiçbir adım atmadın. Ve şimdi seni koridorda biriyle görüyorum... Tanrım, seni tanımıyorum bile. O kadına ne diyeceğimi bilmiyorum."

Ari bununla başa çıkmaya hazır değildi; on iki saat öncesine kadar temel duygulardan hiçbirine sahip olduğunu düşünmemişti. Şimdi, sanki hepsi beyninin içinde başıboş dolaşıyor gibiydi ve bunları nasıl anlayacağı ona hiç öğretilmemişti. Onları çözmek için sadece bir saniyeye ihtiyacı vardı.

ve kimse ona bir dakika bile vermezdi. Ne kendisi, ne babası, ne de Valentine.

Sadece onu susturmam ve kendime biraz zaman ayırmam gerekiyor. Hepsi bu kadar. Sadece biraz daha zaman.

"O sadece bir fahişe," diye tükürdü. Sadece kendine biraz zaman kazandırmak istiyordu. Babasının yakasından düşmek istiyordu. Donald Sharapov fahişeleri mobilya gibi görüyordu - ofisten çıkana kadar Valentine'ın yüzünü unutturdu, bu yüzden bir ay sonra Ari onu doğru dürüst tanıştırdığında onu tanıyamayacaktı. "Tamam mı? Burada ne işi vardı bilmiyorum,

O sadece iyi vakit geçirmek için para ödediğim bir kız. Onun için endişelenme, önemli biri değil."

"Olmasa iyi olur," diye homurdandı babası ayağa kalkarken. "Senin için çok fazla zaman, emek ve para harcadım.

Her şeyi bir fahişeye harcamak. İhtiyaçların olduğunu ve Harper gibi kadınların bunları karşılayamayacağını anlıyorum - ama Tanrı aşkına biraz sağduyulu olmayı öğren, Ari. Fahişeni bu iş yerinden uzak tut. Harper'ı ara. Onu gelecek hafta akşam yemeğinde görmek istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Ari içini çekti ve ellerini yüzünde gezdirdi.

"Biliyor musunuz? Hayır. Bunu bir kez daha söyleyeceğim ve bir daha asla. Harper Kittering ile *asla* tekrar bir araya gelmeyeceğim. İstersen babasından, onun ve kendisinin zamanını boşa harcadığım için özür dilerim ama yapabileceğim en iyi şey bu. Harper bir sürtük ve babası da sandığının yarısı kadar bile değerli değil ve eğer bunu anlayamıyorsan, belki de emekli olma zamanın gelmiştir."

İki Sharapov uzun bir süre birbirlerine baktılar. Don'un yüzü öfkesini içinde tutarken beyaz ve kırmızı renklere büründü. Ari yüzünü soğukkanlı tutuyor, duygularını belli etmiyordu. Bu bir tavuk oyunuydu ve sonunda yaşlı Sharapov kaybetti. Derin bir iç geçirdi ve ellerini havaya kaldırdı.

"İyi," dedi. "İyi. Böyle mükemmel bir kız istemiyorsun, tamam. Ama Mart ayındaki gala için bir randevuya ihtiyacın var, ben de bağlantılarımı gözden geçirip -"

"Ben otuz yaşındayım," diye tersledi Ari. "Kendi randevumu kendim bulurum."

"Onayladığım biri olsa iyi olur," diye uyardı babası onu. "O etkinliğe pek çok önemli insan katılıyor - Obama geçen yıl oradaydı. Bunu bizim için mahvetme Ari, yoksa Tanrı yardımcım olsun, seni kışının üstüne atar ve tüm şirketlerin kapılarını sana kapatmasını sağlarım."

"Daha azını beklemezdim *baba*," diye karşılık verdi Ari.

Birbirlerine bir süre daha ters ters baktılar, sonra Don Sharapov ofisin kapısını ardına kadar açık bırakarak odadan çıktı. Ari bir süre arkasından baktı, sonra sinirli bir şekilde bağırdı.

"*Siktir!*" diye hırladı ve kolunu masasının üzerinden geçirerek bir kalemligi odanın diğer ucuna fırlattı. Yere düştü, içindekiler etrafa saçıldı ve kapıya doğru yuvarlandı. Ancak siyah bir ayakkabıya çarparak koridora çıkmasına engel oldu.

"Kötü bir zaman mı?" Evans Daniels kapı aralığına doğru eğilerek sordu.

"Evet öyle," diye tersledi Ari. "*Git başımdan.*"

Ama diğer adam gitmedi. Odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı, sonra Ari'nin babasının oturduğu koltuğa oturdu. dakikalar önce.

Evans sandalyesinde rahatça arkasına yaslanarak, "Bu pek hoş bir konuşmaya benzemiyordu," dedi.

"Bu konuşma seni ilgilendirmez. Git buradan."

"Ari Sharapov'un soğukkanlılığını biraz kaybettiğini görmek ilginç," diye devam etti Evans. "Yani, her zaman gergin birisin ve bu sabah da gergin görünüyordun, ama şu anda... dişlerinle birinin boğazını parçalamak ister gibi görünüyorsun."

"Gönüllü müsün?"

Evans, "Bu Valentine'la ilgili, değil mi?" diye tahmin etti. Ari ona ters ters baktı. "Kötü bir gün," diye hırslayarak karşılık verdi. "Babam bana Valentine hakkında

Harper'ı terk etmek ve sonra ADM ile olan tüm o saçmalıklar. Hepsi bu kadar." "Oh, hepsi bu, ha?" Evans kıkırdadı. "Yani senin hiç Caché'ye gidip Valentine'a çıkma teklif etmem sorun olur mu? Onunla 'seçeneklerimi' keşfetmek gibi mi?"

Tanrı aşkına, yağmur yağdığında lanet olasıca dökülüyor.

"Lafı dolandırmayalım, olur mu?" Ari masasının üzerine eğilerek sordu. "Valentine'ın zamanının bir kısmını satın alıp alamayacağınızı öğrenmek için can atıyordunuz. İyi, tamam, evet, alabilirdin - ama zaten *hepsini* ve daha fazlasını ödediğime göre, muhtemelen başka birini bulmalısın."

Evans, "Belki de ona zaman ayırmak için para ödemek istemedim," diye cevap verdi. "Belki de sadece sormak istedim."

"Bir bok istemeyeceksin," diye hırladı Ari. "O artık piyasada değil."

"Kendini konuşurken duyuyor musun?" Evans güldü.

Ari, "Eğer ona bir daha bakarsan seni ikiye böler ve kafanı kendi kıçına sokarım," diye tehdit etti. Evans'ın kahkahası kesildi.

"Kahretsin, onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?" diye sordu. Ari ona ters ters bakmaya devam etti.

"*Evet.*"

"Kahretsin," diye iç geçirdi. "Belki bir şansım vardır diye düşünmüştüm." "Seni temin ederim, yok."

"Peki Harper...?"

"Ondan bir ay önce ayrıldım, ama bir çeşit sapığa dönüştü ve babamla yakınlar - hepsi bu. Onunla tekrar bir araya gelmek gibi bir planım yok."

Evans dişlerinin arasından ıslık çalarak, "Vay canına. O birinci sınıf bağlantıyı fahişen için bırakıyorsun," dedi. Ari elini masasına vurdu.

"*Val bir fahişe değil,*" dedi, sesi tehlike doluydu. "Asla olmadı ve eğer o kelimeyi bir daha söylersen, yemin ederim ağzını burnunu dağıtırım."

"Özür dilerim," diye ellerini kaldırdı Evans. "Tamam mı? Özür dilerim, gerçekten. O harika bir piliç, ancak ikiniz birlikte oldunuz. Ben sadece eziklik yapıyorum."

Ari, "Onu bir daha asla gündeme getirme, ben de aramızın iyi olduğunu düşünüyüm," diye önerdi ve Evans başını salladı.

"Tamamdır. Şimdi buradan gidelim - bir toplantı daha kaldı, bakalım bu anlaşmayı gerçekleştirebilecek miyiz?"

Toplantı zordu, Ari'nin dikkati dağılmıştı, aklı Valentine'daydı. Neden öylece ortaya çıktığını ve eve döndüğünde ne kadar kızacağını merak ediyordu. Evans, Ari'nin heves eksikliğini gidermek için elinden geleni yaptı ve her soruyu yanıtlayıp endişeleri ortadan kaldırmayı başardılar.

ADM'nin şirket ofislerinden çıktıklarında Ari kendini on yaş daha yaşlı hissediyordu.

"Geç bir öğle yemeği yemek ister misin?" Evans sordu. O başını salladı. "Hayır. Bugün tam gün çalışacağım."

"Tahmin edebiliyorum."

Ona ters ters baktı ama Evans sırtarak uzaklaştı.

Aptal herif sürekli gülümsüyor. Muhtemelen hayatında hiç kötü bir gün geçirmemiştir.

"İyi şanslar. Nasıl gittiğini sonra bana haber ver," dedi Evans ve kollarının erişemeyeceği bir mesafede geriye doğru birkaç adım attı. "Eğer seni kaldırıma atarsa, ona numaramı ver."

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Ari. "Ama bak ne diyeceğim. Harper'a senin numaranı vereceğim. İkiniz *çok* iyi anlaşacaksınız."

"Oh, Tanrım, geç. Sonra görüşürüz."

Ari özel bir arabanın arka koltuğuna oturduktan sonra Valentine'a bir mesaj attı. Valentine hemen yanıt vermeyince kaşlarını çattı. Genelde ona çabuk geri dönerdi, özellikle de gündüzleri. Bir mesaj daha gönderdi

mesaj attı, sonra bir tane daha. Her ikisine de yarım saat boyunca yanıt gelmeyince, sonunda onu aramaya çalıştı.

Direkt sesli mesaja düştü.

Hiç iyiye işaret değil. Kahretsin, kadınlardan nefret ediyorum.

"Özür dilerim," diye iç geçirdi bip sesini duyduğu anda. "Pislik gibi davrandığımı biliyorum ama kötü bir gündü ve babam... gerçekten kötü bir zamandı. Eğer izin verirsen bu gece seni dışarı çıkaracağım ve yalakalık neyi gerektiriyorsa onu yapacağım, sonra eve gideriz ve sen de beni bir süre tokatlarsın. Ya da tercihen tam tersi. Ara beni." Neredeyse kapatıyordu, sonra telefonu tekrar ağzına götürdü. "Lütfen."

Ari, belki Valentine'ın daha iyi olacağını düşünerek şoföre onu eve bıraktırdı.

orada somurtuyordu. Binanın önüne geldiğinde, bisikletinin rafta olmadığını hemen gördü. Bir an ters ters baktı, sonra en üst kata çıktı. Koridora çıktığında ön kapısının açık olduğunu gördü ve rahat bir nefes aldı.

Odaya girip kapıyı arkasından kapatırken, "Lütfen bunu olması gerekenden daha zor hale getirme," diye inledi. "Berbat bir sabah oldu."

Ama dairesinin ortasında duran Valentine değildi. Harper'dı.

"Doğru mu?" diye sordu, elindeki bir şeyi sallayarak.

"Ne doğru mu? Buraya nasıl girdin?" diye sordu, paltosundan sıyrılırken temkinli gözlerle onu izliyordu.

"*Seni pislik!*" diye bağırdı ve elindekini adama fırlattı. Beyaz bir kumaş parçası göğsünden sekerek yere düştü. Bir çift pamuklu külot ayaklarının dibinde açıldı.

"Tamam," dedi Valentine'ın iç çamaşırına bakarak. "Tamam mı!?"

Harper çığlık attı. "Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Hayır," diye içini çekti ve kravatını çözdü. "Sanırım veda da etmeliyim, çünkü burada olman için bir neden yok ve üzölmen için de bir neden yok."

"Benimle nasıl böyle konuşabilirsin?" Harper gözleri dökölmemiş yaşlarla parlayarak sordu. Bu onu hiç etkilememişti - Ari, Harper'ın ağlama numaralarını daha önce de görmüştü ve bu onu hiç rahatsız etmemişti.

"Çünkü sen benim için *hiçbir şeysin*," diye yanıtladı basitçe. "Sadece eskiden yattığım biri."

"Bir yılı aşkın süredir birlikteydik!" diye tersledi. "Ben hiçbir şey olamam!"

Tanrı aşkına, ben bir Kittering'im."

"Bu da bir şey ifade etmiyor. Buraya nasıl girdin Harper? Haneye tecavüz özgeçmişinde pek hoş durmayacak," dedi ve dairesine göz gezdirdi.

"Bugün erken saatlerde ofisinize uğradım," dedi. Bu, o sabah yaşadığı boktan fırtınayı kesinlikle açıklıyordu. "Babanla konuştuktan sonra sana sürpriz yapmanın iyi bir fikir olacağını düşündük, o yüzden bana bir anahtar verdi ve ben de -"

Ari elini kaldırdı.

"Babamda dairemin anahtarı mı vardı?" diye sordu hayretle.

Firma onun çatı katını satın almıştı, dolayısıyla ofisine çok yakındı. Ama emlakçıyla muhatap olan Ari'ydi, bildiği kadarıyla babası hiçbir zaman sürecin bir parçası olmamıştı. Sevgili babasında ne zamandır anahtar vardı?

"Tabii ki anahtarı vardı," diye gözlerini devirdi Harper. "Hâlâ anlamadın mı? Babalarımız *her şeyi* kontrol eder. Bu yüzden sana sürpriz yapmak istedim - sana burada yemek falan pişirmek, iyi bir kız arkadaş olabileceğimi kanıtlamak. Ama onun yerine dolabında bütün o pislikleri buldum!"

Ah. Valentine'ın kulüp kıyafeti. Adam geceleri bunları onun üzerinden çıkarıyor, o da sabahları pijamalarıyla eve dönerken bunları geride bırakıyordu. O kadar çok koleksiyon yapmıştı ki temizlikçisine dolabında bunlar için bir bölüm yapmasını söylemişti.

"Anlıyorum," dedi derin bir nefes alarak. "Ama tekrar söylüyorum, bu seni ilgilendirmez. Biz birlikte değiliz, Harper. Ben başka kadınlarla görüşmekte özgürüm, tıpkı senin başka erkeklerle görüşmekte özgür olduğun gibi. Ki bunu hemen yapmaya başlamalısın."

Harper koltuğun arkasında bir ileri bir geri yürümeye başlarken, "Biliyorsun, anlamıyor değilim," diye mırıldandı. Aralarında biraz mesafe bırakmak isteyerek koltuğun önünde durmak için hareket etti.

"Bunu duymak... güzel."

"Mükemmel bir eş olmadığımızı *biliyorum*," diye devam etti, "Yani, sen Şaka mı yapıyorsun? Tulum'a hiç gitmedin bile." Ari buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi, o yüzden sadece başını salladı. "Beni Instagram'da takip etmiyorsun, Sen kötüsün ve sadece tuhaf seks yapmak istiyorsun."

"O zaman ayrılığımız hoş bir rahatlama olarak gelmeliydi," dedi. "Ama yine de buradasın, beni takip ediyorsun."

"Seni takip etmiyorum! Sadece... insanlar benden ayrılamaz! Eğer başka biriyle yatmak istiyorsan, tamam. Açıkçası bunun olmasını bekliyordum, her zaman başkalarıyla yatıyorum - ama benden ayrılmak zorunda değildin! Ve gerçekten, Ari, *o mu*? Onca insan varken *onunla* yatmak zorunda mıydın?" Harper bağırdı.

"Biz birlikteyken başkalarıyla mı yatıyordun?" Ari geri adım attı. Kadın homurdandı.

"Bu kadar saf olma, tabii ki öyleydin. Derrick ve ben her Çarşamba öğleden sonra buluşuruz."

Derrick, şu küçük pislik. Neredeyse taşaklarından etkilenecektim.

"Senden hoşlanmıyorum, Harper. Ve belli ki sen de benden hoşlanmıyorsun. Biz ayrıldık. İkimiz de başkalarını beceriyoruz. O yüzden neden şu kapıdan çıkıp gitmiyorsun ve bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız. Bana anahtarımı verdikten *sonra*."

"*Şaka mı yapıyorsun?*" diye bağırdı. "*Ben* ülkenin en iyi hukuk firmalarından birinin müstakbel ortağını beceriyordum, *sen ise* tasarım yönetimi sınıfımdan beş para etmez bir fahişeyi beceriyorsun! O kadar insan varken nasıl *Valentine* ile birlikte olabilirsin? Beni utandırmaya mı çalışıyorsun?"

Ari kıpırdamadan durdu, boktan günün tüm ağırlığı üzerine çöküyordu. Sadece bir an, bütün gün istediği şey buydu, ama bunun yerine evren bokun üstüne bok yığmaya devam etti. Valentine'ı henüz kimsenin bilmesini istememişti çünkü *Harper*'ın bilmesini istemiyordu. Valentine'ın tasarım yönetimi notuna ihtiyacı olduğunu söylemişti ve bu da Harper'a ve grup projelerine bağlıydı.

"Onunla birlikte olduğumu sana düşündüren nedir?" diye sordu.

"Tanrım," diye inledi Harper gözlerini devirerek. "Babam haklıydı, benim bir aptal olduğumu düşünüyorsun."

"Babanın her zaman çok zeki olduğunu düşünmüşümdür."

Ona ters ters baktı, sonra kanepenin arkasına eğildi ve bir şey aldı. Sanki bulaşıcı olduğunu düşünüyormuş gibi havaya kaldırdı ve kendinden uzaklaştırdı.

Valentine'ın mor sırt çantasıydı. Solmuş, yıpranmış malzemeyi her yerde tanırırdı, çünkü o çantasız durmazdı. Süslü kulüp kıyafetlerinde, pijamalarında, eski püskü kot pantolon ve tişörtlerinde, hatta giyinikken bile o saçma çanta yanındaydı. Dünyasının çoğunu sığdırabilirdi. İçinde ve sık sık, gittiği her yere taşırdı. Daha önce hiç geride bırakmamıştı. Onun dairesinde olduğuna göre, onu görmeye gelmeden önce aceleyle ayrılmış olmalıydı.

Bu doğru. Onu gördüğümde yanında değildi. Sadece o aptal kaskı vardı. Ceketini bile yoktu. Fark etmemiştim bile.

Harper çantanın önünü göstererek, "Yani, cüzdanı da dahil olmak üzere onun eşyalarıyla dolu olmasının yanı sıra, üzerinde onun lanet olası adı da var," diye hırladı. Sırt çantasının logosunun altına birisi *Aziz Valentine* yazmış, sonra da kalpler ve haçlarla süslemişti. Kulüpten bir arkadaş olduğuna şüphe yoktu. Ari ona gülümsedi.

"Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye iç geçirdi. "Valentine ve ben... seni hiç ilgilendirmiyoruz."

Tiksintili bir homurtu çıkardı ve çantayı yere düşürdü. Kanepeden sekti, sonra yere düştü ve içindekiler yere döküldü.

"Uğ, iğrenç. Kliniğe gidip kontrolden geçmelisin." "Sanırım bu seni pek ilgilendirmiyor, değil mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki bu beni ilgilendirir! Eğer seninle evleneceksem ve aynı evi paylaşmak zorundaysam, bir klozet kapağından uçuk kapmayacağım!" diye tersledi. Adamın kaşları havaya kalktı.

"Uçuk öyle çıkmaz, ayrıca neden seninle evleneceğimi düşündün ki? *Seni terk ettim!*" diye bağırdı. Neredeyse bir araba kazası geçirdiğini ve bunun bir çeşit ateş rüyası olduğunu düşünecekti. Bu çok gerçeküstü bir durumdu.

"Bizim gibi insanlar sırf yatıp kalkıyoruz diye ayrılmazlar," dedi Harper sanki çok bariz bir şeymiş gibi. "Sadece daha sağduyulu olmayı ve daha iyi bir zevke sahip olmayı öğrenmen gerekiyor. Ama her şey yoluna girecek."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye güldü. "Harper, sen *delirmişsin*. Defol git evimden."

"Çok çocukça davranıyorsun, Ari! Sence benim ailem sadık mı? Sence *seninkiler* sadık mıydı? Tabii ki hayır! Bunu aşabiliriz, bizim gibi insanlar birbirine aittir. Senin hayatına, arkadaşlarına asla uyum sağlayamayacak. Bu yüzden onunla hiçbir yerde görülmedin, bu yüzden kimsenin ondan haberi yok. Ondan *utaniyorsun*, *utanmalısın* da."

Yeterli.

Ari kanepenin etrafında dolanarak Harper'ı ürküttü. Harper arkasındaki duvara yaslandı ve Ari giysilerini karıştırmaya başlayınca ellerini kaldırdı. Arka cebinde anahtarını buldu ve yatağının üzerine fırlattı. Sonra onu kolundan yakaladı ve dairenin dışına doğru itmeye başladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu, topuklarını sıkmaya çalışarak.

"Seni kapı dışarı edeceğim, yapacağım şey bu," diye cevap verdi ve ön kapıyı çekerek açtı.

"Ne? Bunu yapamazsın! Beni dışarı atamazsınız! Ben Harper Kittering'im!" diye bağırarak kapı çerçevesine tutundu. Adam onun parmaklarını çözdü, sonra da onu koridora doğru itti.

"Buraya bir daha gelersen seni güvenlikten attırırım," diye uyardı onu. "Ve eğer o sınıfta Valentine'ın şansını mahvedersen, yasaklama emri çıkartırım, babanın kim olduğu umurumda değil."

"Oh, beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı ayaklarını yere vurarak.

"O hiç kimse, Ari! Sadece bir çöp parçası! Ben bir çöp için terk edilmem. Buna pişman olacaksın ve emin olabilirsin ki ben de *onu* pişman edeceğim. Onunla işim bittiğinde, o -"

Ari onun içi boş tehditlerini bitirmesini beklemedi. Kapıyı suratına çarptı, sonra da sürgülü kilidi iyice kapattı.

Bir süre bağırdı ve kapıya vurdu ama Ari onu görmezden geldi. Telefonunu çıkardı ve Valentine'ı tekrar aramaya çalıştı ama yine cevap alamadı. Bir şeyler ters gidiyordu. Bir şeyler çok ama çok yanlıştı. Merkür gerilemeye başlamış olmalıydı, çünkü günü zaten berbat ötesiydi - bu da muhtemelen daha da kötü bir şeyin geleceği anlamına geliyordu.

Tüm toplantılarını iptal etti ve öğleden sonrayı dairesinde geçirdi, Valentine'ın telefonunu aramak, mesaj atmak ve mesajlaşmak arasında gidip geldi

DelVecchio. Patronu da sessizliğe gömülmüştü ama telefonu sesli mesaja geçmeden önce en azından birkaç kez çalmıştı.

Saat sekiz olduğunda Ari sinirlenmeye başlamıştı. Bir saat içinde işte olması gerekiyordu ve bütün gün onu görmezden gelmişti. *Bu kabul edilemezdi.* Hatta mesaj atmayı ve kullan at telefonunu aramayı bile denedi ama yine aynı şey oldu. Cevap yok ve anında sesli mesaj.

Beni engellemezdi, bugün bir pislik olduğum için değil. Ben her zaman götün tekiyim, bu onun için yeni bir şey değildi.

Ari arabasıyla evine gitti. Bisikleti verandanın önünde bir yığın halindeydi, bu da başka bir sürprizdi. Genelde içeride, oturma odasındaki duvara dayalı bir yerde durduğunu biliyordu. Bir süre ona baktı, sonra ayağa kaldırdı ve destek ayağının üzerine koydu. Sonra koşarak kapıya gitti ve yumruğunu kapıya vurmaya başladı. Birkaç dakika sonra, tuhaf küçük ev arkadaşı kapıyı açtı. Zincir kilidini açık tuttu ve aralıktan dışarı baktı.

"Valentine nerede?" diye sordu, etrafına bakmaya çalışarak.
"Tanrım, o burada değil, 'Roid Rage'," diye tersledi kız. "Öyleyse git kapıyı çal

başka birinin kapısını kırdı."

"Nerede o?"

"Onun bakıcısına benziyor muyum?"

"Bir sürtük gibi davranarak harcadığın zaman içinde bana bilmek istediklerimi söyleyebilirdin ve ben de senin yakandan düşebilirdim," diye belirtti. Ona bir saniye daha ters ters baktıktan sonra telefonunu çıkardı.

"Hastanede," diye mırıldandı, bazı mesajlar arasında gezinirken.

"Hastane mi?" Ari afallamıştı. "Tanrım, o iyi mi?"

"Evet, evet, Gam-Gam. Yine felç geçirdi." "Oh."

Ooohhh. Bu yüzden onun ofisindeydi ve muhtemelen bu yüzden dairesinden bu kadar aceleyle çıkmıştı. Acil bir durumdu. Yalnızdı, üzgündü ve muhtemelen korkmuştu, bu yüzden ona koşmuştu.

Ona bağırması ve gitmesini söylemişti.

Tanrım, bu çok fazla yalvarma gerektirecek. Acaba pahalı mücevherleri sever mi?

"Hangi hastane?"

Tuhaf küçük gotik kız ona adını verdikten sonra aceleyle arabasına geri döndü. Şirketin kendisine bir Porsche almış olmasına bir kez olsun şükretti - trafiğe sorunsuzca girip çıkabiliyordu. Ama sonra firmanın onun için dairesini nasıl satın aldığını ve görünüşe göre ona erişimi de elinde tuttuğunu hatırladı. Başka neleri ellerinde tuttuklarını merak etti.

Valentine bu arabayı sevmiyordu, o yüzden yeni bir araba almanın zamanı gelmişti.

Hastanede gezinmek çok zordu. Sadece ana resepsiyon alanını bulmak bile zordu. Sonra Eugenia Parker'ın odasını bulmak da bir başka uzun süreçti. Sonunda oraya vardığında, odanın dışında bir sandalyede oturan bir hemşire buldu.

"Merhaba," dedi, tığ işini bir kenara bıraktı ve adam yaklaşırken ayağa kalktı. "Siz Ari Sharapov olmalısınız."

"Seni tanıyor muyum?" diye terslendi, yanından geçmek için ilerledi. "Hayır, ama bana ödeme yapıyorsun," dedi ve sonunda durakladı.

"Sen yeni hemşiresin," diye yorumladı ve başını salladı. "Nerede o?"

Hemşire omzunun üzerinden Bayan Parker'a bakarak, "Korkarım bu gece dışarıda kalacak," diye iç geçirdi. "Onu yarın ziyaret edebilirsiniz."

"*Valentine nerede?*"

"Oh, evet, uğrayabileceğinizi söyledi. İşe gitmesi gerekti."

Hemşire Crockett söyledi. "Patronuyla ayarlamalar yapması gerektiğini ve bazı şeyler alması gerektiğini söyledi."

"Eğer buraya benden önce dönerse," dedi Ari, koridorda geriye doğru koşmaya başlayarak. "Ona beni beklemesini söyle. Anlaşıldı mı? Ben gelene kadar gitmeyecek."

"Bay Sharapov, sanmıyorum-"

Ama kapanmadan hemen önce bir asansöre binip bodrum kattaki otoparka inerken onu duymadı.

Orada olsa iyi olur.

Trafik tam bir keşmekeşti, bir kaza şehrin diğer ucuna giderken birden fazla şeridi kapatmıştı. Ari dişlerini sıktı ve ellerini Etrafındaki herkese ölüm dileyerek direksiyonu kırdı. Sonunda Caché'nin önüne geldiğinde saat neredeyse on olmuştu. Girişe doğru ilerleyen bir çifti atladi ve doğruca fedaiye gitti. şimdiye kadar iyi biliyordu.

Bu yüzden adamın kolunu uzatıp Ari'nin girmesine izin vermemesi şok ediciydi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu, göğsüne bastırıldığı eline bakarak.

"Üzgünüm Bay Sharapov, ama üyeliğiniz iptal edildi."

Aman Tanrım, çok kızmış olmalı.

"Tanrım," diye homurdandı ve tepinerek uzaklaştı.

Bloğun sonuna kadar yürüdü ve köşeyi döndü, ardından ara sokakta sinsice ilerledi. Caché'nin arka kapısı açıktı ve birkaç işçi dışarıda durmuş sigara içiyorlardı. İçerideki fedai Serge de onların arasındaydı.

"Ari, dostum, özür dilerim," dedi dev, Ari yanına geldiğinde ayağa kalkarak. "Ama seni içeri alamam."

"Evet, yapabilirsin," diye yanıtladı Ari.

"*Yapamam.* Nasıl olduğunu bilirsin, Aziz Valentine'in sözü buralarda kanundur," dedi Serge, ellerini çaresizlik jestiyle havaya kaldırarak.

"Biliyor musun? O zaman git Aziz Valentine'e söyle, *hemen* buraya gelsin," diye emretti Ari.

"Eh," diye iç geçirdi Serge, Ari'ye yaklaşıırken ensesini ovuşturdu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Görüyorsun, o çok üzgün, sen de çok üzgünsün ve bence iletişim kurmaya çalışırken böyle bir durumda olmak hiç de iyi değil. Bırak biraz stres atsın, tamam mı? Sabah onu ara."

Ari aniden yüksek sesle, "*Bütün gün* onu aradım, ben... o benim numaramı engelledi," diye fark etti. Serge yüzünü buruşturdu.

"Kötü şans, dostum. Şu Val, küçük bir top avcısı, ha? Biraz kazanırsın, biraz kaybedersin. Neden eve gitmiyorsun, dostum. Biraz uyu," diye önerdi Serge.

"Uyuyarak mı? Hayır. Hayır, siktir et. Ona hemen buraya gelmesini söyle."

"Bunu yapmayacağım," diye içini çekti Serge. "Ama sana ne yapmak üzere olduğumu söyleyeyim - seni önce şuradaki tuğla duvara fırlatmak üzereyim.

Kafatasın ne kadar kalın olursa olsun, bunu kaldırabileceğini düşünüyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Ari, Serge'e ters ters baktı. Bunun boş bir tehdit olmadığını biliyordu - Caché'den kovulan başkalarını da görmüştü. Ama önce Valentine ile konuşmadan gitmek de istemiyordu. Kendisine bakan diğer insanlara ters ters baktı, sonra ceketinin ceplerini yoklamaya başladı. Bir zarf hissetti ve onu çıkardı, ardından Serge'in ön cebinden çıkan bir kalemi aldı.

"Pekâlâ. Eve gideceğim. Sakinleşeceğim. Ama beni bilirsin, Serge, sen 'Saint Valentine'ı görmek için içeri girmeye çalışan biri olmadığımı biliyorsun," dedi sıkılmış dişlerinin arasından ve zarfın üzerine aceleyle bir not karaladı. "*Bunu biliyorsun*. Bu onunla benim aramda kalmalı ama buraya o getirdi. Bunu ona götürecek misin?"

Ari zarfı ikiye katladıktan sonra uzattı. Fedai uzun bir süre zarfa bir yılanmış gibi baktı ve Ari onun bir yılan olduğundan emindi. bir kez daha kazıklanacaktı. Ama sonra Serge bir iç çekti ve kâğıdı onun elinden kaptı.

"Siktiğimin çocukları," diye homurdanarak merdivenlerden arka kapıya doğru yürüdü. "Lanet çocuklar gibi notlar dağıtıyorlar. Bu ne zaman benim işim oldu? Bu not onu daha fazla ağlatmasa iyi olur, pislik. Yüzünde gözyaşı görmekten nefret ediyorum. Ve döndüğümde burada olma, anladın mı?"

Ari hiçbir şey söylemedi, sadece Serge'in evin içinde kayboluşunu izledi. Sonra arkasını dönüp sokaktan çıkmaya başladı, neler olup bittiğini merak ediyordu.

Ağlıyordu. Onu ağlarken görmüş. Valentine sert biridir, asla başkalarının önünde ve iş yerinde ağlamaz. Ve onu ağlarken gördü. Bir şeyler çok, çok, çok yanlı.

"GİTTİ Mİ?" Serge kapı aralığından kafasını uzattığında VALENTINE sordu. Del'in ofisindeki kanepede oturmuş, bir köşeye kıvrılmıştı. Charice yanında oturmuş, parmaklarıyla saçlarını tarıyordu.

"Evet. Onu çok iyi korkuttum Val," diye gülmeyi başardı ama kaşları çatıktı. "Pisliğin tekiydi ama ondan hoşlanmıştım, biliyor musun?"

"Evet. Evet, ne demek istediğini anlıyorum," diyerek ona sulu bir gülümseme verdi. "Ben de ondan hoşlandığımı sanıyordum."

"İşte ilk hatan, tatlım," dedi Charice gür sesiyle. "Asla bir erkekten hoşlanma. Kadınlar sevmeye değerdir. Erkekler sadece lanet olsun."

"Hey, burada hepimiz kötü adamlar değiliz, Chari, bebeğim!" Serge yürüdü ve ve bir kağıt parçası uzattı. "Bazılarımız sevişmek ve hoşlanmak için iyidir."

"Ooohhh, tatlım, belki de bu teoriyi bir ara test etmemiz gerekecek," diye mırıldandı Charice, önüne geçtiğinde uzanıp poposunu sıktı.

"Ne zaman istersen, tatlım, ne zaman istersen. Ve o pislik senin için bir not bıraktı, Val.

"İstiyor musun, yoksa atayım mı?"

Valentine, Serge'in uzattığı ele ve elindeki katlanmış kâğıt parçasına baktı. Serge ve Charice onun ne kadar beyazladığını fark edemeyecek kadar birbirleriyle ilgileniyorlardı. Ya da kâğıdı ne zaman kendi ellerine aldığını göremeyecek kadar. Serge sadece arkasını dönerek Charice'in onun başka yerlerini hissetmesine izin verdi.

Bir zarftı. Mühürlüydü ve yanılmıyorsa içinde bir tür fatura vardı. İkiye katlanmıştı ve arkasında bir not yazılıydı. Derin bir nefes aldı ve zarfı açtı.

Söylediğim şeyleri söylememeliydim - ama sen de kaçmamalıydın. Uzakta. Bunu bir daha yapmayacağına söz verdiğini sanıyordum. Berbat ettim, hem de çok,

İzin ver özür dileyeyim, sonra da seninle ilgileneyim. Yoksa söylediklerinde ciddi miydin? Belki de gerçekleri sadece geceleri söylüyorsundur. ARA BENİ.

- Ari

Valentine'ın elleri titremeye başladı ve eğer öfke gerçekten enerjiye dönüştürülebilseydi, zarfın elinde alev alacağından emindi.

"Siktir et onu," diye homurdandı, Serge ve Charice'in yanında öpüşmeye başladıklarını fark etmemişti bile. "*Ben bir yalancı mıyım?* Tanrım, sadece ... lanet olsun ... sik onu!"

Kanepeden sıçradı, neredeyse ayağı yerdeki pisliklere takılıyordu. Kıyafet yığınının tekmeleyerek yolundan çekti, sonra kapıya doğru yürüdü. Kapıyı çekerek açtı ve neredeyse uçarak koridora çıktı. Del'in özel yaşam alanının kapısına ulaştığında kapıyı çalmaya başladı.

"Ne?" diye bağırdı ve kapıyı çekerek açtı. Arayanın o olduğunu görünce sakinleşti. "Özür dilerim, evlat. Nasılsın bakalım? Daha önce geldiğinde berbat durumdaydın."

"Sözleşmem bitti," dedi. "Yani işe geri dönebilirim." "Uh... ne?"

Val omuzlarını dikleştirerek, "Artık ayrıcalık yok," dedi. "Bu yüzden yeniden eskortluğa başlamak istiyorum. Ve daha fazla akşam yemeği randevusu da istiyorum. Ayarla."

"Valentine, bebeğim, şekerim, hayatımın ışığı," diye kıkırdadı Del, kapıdan içeri adımını atıp arkasından kapatarak. "Üzgün olduğunu anlıyorum ama belki de şu an iyi bir zaman değildir. Git büyükannenle biraz vakit geçir, tamam mı?"

"Bunu planlıyorum. Bana bir hafta izin vereceksin." "Öyle mi?"

"Evet. Ve geri döndüğümde, senin için daha önce hiç olmadığı kadar çok çalışacağım."

DelVecchio uzun bir süre ona baktı, endişesi yüzünden okunuyordu. Birkaç dakika boyunca kendini sabit tutmayı başardı ama sonra çenesi sallanmaya başladı. Omuzları titremeye başladı. Bir damla gözyaşı döküldüğünde Del inledi ve onu kucakladı.

"Ah, benim zavallı Valentine'im," diye içini çekerek elini onun saçlarında gezdirdi. "Yeryüzündeki bu cehennemde sıkışıp kalmış kutsanmış bir aziz. Tamam. Ne istiyorsan, Val, senindir. O senin evin. Mi casa es su casa. Seni tuttum."

"Teşekkür ederim Del," diye fısıldadı kollarını onun beline dolayarak. "*Teşekkür ederim.*"

Bir aziz olabilirim ve bu cehennemde sıkışıp kalmış olabilirim ama burayı elimden geldiğince cennete benzeteceğim ve Bay Ari Sharapov için bir dakika daha harcamayacağım.

Çünkü ben Aziz Valentine'ım, aşka zerre kadar değer vermemenin koruyucu azizi.



Ari dairesine adımını attı ve bir şeylerin farklı olduğunu hemen anladı. Hızlıca etrafına baktı ve şöyle düşündü
Belki de Harper yine etrafta gizleniyordu.

Ama bu değildi - başka bir şeydi. Bir şeyler eksikti. Televizyonu ve dizüstü bilgisayarını hâlâ oradaydı, pahalı Rolex'i de öyle, Komodininin üzerinde duruyordu, yani belli ki soyulmamıştı. Oturma odasını adımladı, yerinde olmayan bir şey aradı, sonra aklına geldi.

Valentine'ın sırt çantası gitmişti.

Harper gittikten sonra onu almış ve her şeyi içine geri koymuş, sonra da sehpanın üzerine bırakmıştı. Şimdi orada değildi.

"Akıllı kız," diye mırıldandı. Sonra aceleyle dolaba doğru gitti.

Valentine'ın tüm kıyafetleri gitmişti. Tayt, dantel ve örgülerin her bir parçası. Lavabonun altındaki devasa makyaj çantası ve tüm banyo malzemeleri de kayıptı. Geride tek bir saç teli bile bulamamıştı - her yeri silmiş olmalıydı.

Ben gittikten hemen sonra gelmiş olmalı. Her şeyi almış, sonra da saklanmak için Caché'ye gitmiş.

Siktir et onu. Haddini aşmıştı, tamam, evet, elbette, ama özür dileme şansını hak etmeyecek kadar değil. Büyükannesini bilmiyordu - nasıl bilebilirdi ki!?

Eğer ilişkilerindeki ilk gerçek sınava böyle tepki verseyse, Ari onu fena halde hayal kırıklığına uğratmıştı. Ondandaki iyisini beklemişti, daha iyisini yapabileceğini biliyordu. Dün gece duygularından çok emin görünüyordu, nemli gözleriyle ona bakıyor, kalmasına izin vermesi için yalvarıyordu.

Siktiğimin kadınları. Sikeyim onları. Siktir et onu. Kalmasına izin vermesi için yalvarıyor, o izin verince de kaçıyor. Ona ilgisizlikten daha fazlasını hissedebileceğini hissettirir. Birinin onu anladığını hissettiriyor. Sonunda yanında kendisi olabileceği biri var. Peki kadın ne yapıyor? Eline geçen ilk fırsatta her şeyi onun yüzüne vuruyor, çünkü kötü bir gün geçiriyor ve onu tersliyor.

Siktir et onu. Gittiğine sevindim. Her şeyi siktir et, onu da siktir et.

Öfkeyle dairesinin etrafında volta atıyordu ve kafasındaki çok anlamlı söylevi bitiremeden ayağının bir şeye çarptığını hissetti.

Yerden sekerek geçti ve oturma odasındaki halının altına saplandı. Bir süre eşyaya ters ters baktıktan sonra ona doğru yürüdü ve yerden kaptı.

Bu bir anahtardı. Yanılmıyorsa evinin anahtarı. *Valentine'in* anahtarı. Kendini dışarı kilitledikten sonra posta deliğinden geçirmiş olmalı.

Ama başka bir şey daha vardı. Anahtar her zaman boynuna taktığı zincirin üzerindeydi ve şimdi zincire bağlı başka bir şey daha vardı. Zincirin etrafına bir kağıt parçası sarılmıştı. Bir not.

Serge haklı, iki ortaokul çocuğunun notları birbirlerine iletmesi gibiyiz. Neredeyse kendimden utaniyorum.

Ari notu zincirden kopardı, anahtarı masanın üzerine fırlattı ve ardından kâğıdı açmaya başladı. Kelimelere ters ters baktı. Gözlerini kırptırdı. görüşünü temizlemek için gözlerini hızla açtı. Sonra tekrar okudu.

Sadece on tane vardı ama beyninde kısa devreye neden oluyorlardı. Bakışlarını kaçırdı, ifadesi gevşedi ve kelimeleri tekrar tekrar okudu. Onları beynine kazıdı. Bir yandan onları tekrarlarlarken bir yandan da nasıl olup da bir an için bile olsa bir pislikten daha iyi bir şey olabileceğini düşündüğünü merak etti. O, yeryüzünde yaşamak için gönderilmiş bir azizin vücut bulmuş hali olabilirdi ve o yine de lanet olası bir şeytan olurdu.

Ben Ari Sharapov'um ve her şeyi düzeltebilirim, her şeyi elde edebilirim. Ama bunu düzeltebilir miyim ve onu geri getirebilir miyim bilmiyorum.

Ama deneyecekti. Bunu ona borçluydu. Bunu *onlara* borçluydu. Ne gerekiyorsa yapacaktı. Özür dilediğinde ona inanması için ne gerekiyorsa. Her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu açıkladığında ona inandıracaktı.

Derin bir nefes aldı, sonra yemek masasına oturdu ve son bir kez daha okuyabilmek için notu düzleştirdi. Ve sonra onu yakacaktı, çünkü en iyi yeni başlangıçlar yıkımla gelirdi.

Yere baktı ve gözlerinin narin yazı üzerinde gezinmesine izin verdi ve neredeyse ne kadar kadınsı olduğuna gülümsedi. Kadınsı... tıpkı onun gibi.

Ari,

Hayat dersi için teşekkürler.

Kimden -

"Sadece bir fahişe."



GÜNDÜZDEN GECEYE, #2

~Alıntı~

Ari'nin o gün öğrendiği her şey yüzünden heyecandan neredeyse başı dönüyordu. Kasabaya doğru hızla ilerledi ve Oraya gittiğinden beri bir ay geçmiş olmasına rağmen, yolunu bulup Caché'ye kolayca ulaştı. Arkasındaki sokağın yakınına park etti, sonra arka kapıya doğru yürüdü. Zili çaldıktan sonra geri çekildi ve güvenlik kamerasına baktı. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve dev fedai Serge dışarı çıktı.

"Ari, adamım," dedi esneyerek ve gerinerek. Üzerinde sadece beyaz bir atlet ve buruşuk bir kot pantolon vardı. "Seni tekrar buralarda görmeyi beklemiyordum."

"Merhaba Serge," dedi Ari. "Patronun burada mı?" "Burası onun evi, değil mi?"

"Onu benim için almak ister misin?" "Pek sayılmaz."

Ari bu an için hazırlıklı gelmişti. Serge'in onu dövmekten başka bir şey istemeyeceğini biliyordu - Valentine onun küçük kız kardeşiymiş gibi davranıyordu ve onun onurunu korumak için her zaman hazırды. Bu yüzden Ari bir

İç cebinden bir zarf çıkardı ve fedaiye uzattı. "O zaman bunu ona ver. Ben burada bekleyeceğim."

"Peki bunu neden yapmalıyım?" Serge boş zarfa bakarak homurdandı.

"Çünkü bu onunla ilgili değil," diye karşılık verdi Ari. "Bu Del'le ilgili, Caché'yle ilgili ve onun her şeyi kaybetme olasılığıyla ilgili."

Serge kuşkulu görünüyordu ama sonunda arkasını döndü ve tepinerek içeri girdi. Kapı arkasından çarparak kapandı. Ari kollarını kavuşturdu ve parmaklıklara yaslanarak onun dönüşünü bekledi.

Çok beklemesi gerekmedi.

"Şanslı adamsın," diye homurdandı dev, kapıyı tekrar açıp bu kez Ari'nin geçebilmesi için geniş tuttuğunda. "Del'in biriyle ilişkisini kestikten sonra onu eğlendirdiğini gördüğümü hiç sanmıyorum."

"Ben zeki bir adamım - bu büyük bir fark yaratır."

"Valentine'ı kızdıracak kadar aptalsan çok zeki olamazsın."

Haklısın.

Üst kata çıktığında, Ari gösterişli ofiste neredeyse on beş dakika bekletildi. Kendi bildiğini okumaya, üzerine titrenmesine ve saygı görmesine alışkındı. İki ay önce olsa, ilk beş dakikadan sonra çekip gider ve Del'i dünyasının başına yıkılması için terk ederdi.

Ama şimdi o dünyada Valentine da vardı ve Ari umutsuzca o dünyaya geri dönmek istiyordu - buna *ihtiyacı vardı*.

"Cesur olmalısın evlat," diye iç geçirdi Del, sonunda ortaya çıktığında. Ari ayağa kalktı ve elini uzattı ama kulüp sahibi onu görmezden geldi. "Valentine burada değil. Onu ne kadar sevsem de, sokak hayvanlarını kabul etmemeyi uzun zaman önce öğrendim."

Ari, "Onun için burada değilim," diye güvence verdi ama Del sadece güldü.

"Tabii ki değilsin. Beş dakikan var avukat bey, iyi değerlendir."

"IRS ve FBI tarafından bir soruşturmanın konusu olmak üzeresiniz."

Bu Del'in yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı sildi. Bir an için Ari'ye sertçe baktı, belli ki yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu. Ari de ona baktı, kendi sırıtışı da yerinde duruyordu.

"Peki bu bilgiye nasıl ulaştınız?" Del sordu.

"Onu bana *sen* verdin," dedi Ari. "Altı hafta önce bana gönderdiğin diğer evrakların arasındaydı."

"Herhangi bir baskından haberim yok, o yüzden saçmalıyor olmalısınız." "Cook Pay Day Loan, bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Elbette, şehrin karşısındaki dükkanım."

"Better Business Bureau, Türkiye'de önemli miktarda şikayetler var" dedi Ari. "Ve bekleyen birkaç hukuk davası var. IRS işaretlendi."

"*Kahretsin*," diye tısladı Del, bakışlarını başka yöne çevirerek. Bir an düşündü, sonra tekrar ona baktı. "Ama yine de, daha önce olmamış bir şey değil, üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Bu kez durum farklı," diye başını salladı Ari. "Noktaları birleştiriyorlar, Caché de dahil olmak üzere *tüm* işlerinizi araştıracaklar."

"Kim diyor?"

"Bana diyor."

"Sen de kimsin lan?" Del sandalyesinde arkasına yaslanarak güldü. "O adamlar sana cevap vermiyor."

"Bu sefer yapıyorlar."

Odadaki tüm atmosfer değişti. Bir işletme sahibinin aptal karikatürü olan Del gitmiş, yerine tecrübeli işletme sahibi DelVecchio gelmişti. Sandalyesinde geriye yaslandı, gözleri yarıklara kadar daraldı. Sonra sinsî bir gülümseme verdi.

"Gördün mü? Sana söylemiştim. Bu onunla ilgili," diye yumuşak bir *sesle* konuştu. Ari başını salladı. "Her şey öyle değil mi?"

"İçinde bulunduğum durum hakkında bu kadar çok şey bildiğine göre, beni bu durumdan nasıl kurtaracağını da biliyorsundur herhalde?" Del sordu.

"Evet. Bugün çok meşguldüm, bir sürü telefon görüşmesi yaptım."

"Buradaki küçük durumuma çok fazla ışık tutuyorsun demek istiyorsun," Del homurdandı.

Ari, "Evet ama bunu tekrar gölgeler arasına götürecek gücüm de var," diyerek ona güvence verdi. "Ben çok güçlü bağlantıları olan güçlü bir adamım - bunu ortadan kaldırabilirim ama bu bana pahalıya patlar."

"Bu da *bana pahalıya* patlayacak demek. Ne kadar tutacak?" Del sordu. "Üyeliğimin yeniden başlatılmasını istiyorum," dedi Ari.

Uzun bir sessizlik oldu ve Del garip bir şekilde odaya baktı. "Ve...?" diye sordu ellerini kaldırarak. Ari başını salladı.

"Ve hepsi bu kadar. Bir de asla iptal edilmeyeceğine dair bir garanti."

"Bu devasa yasal sorunu buharlaştıracaksınız ve karşılığında tek istediğiniz *üyelik mi* olacak?" Del kontrol etti. Ari ona sırtıttı.

"Ne diyebilirim ki? Cüzdanımda o parlak altın DVC kartının olması beni özel hissettiriyor."

Del homurdandı.

"Buraya elini kolunu sallayarak gelmen, çalışanlarımı taciz edebileceğin anlamına gelmiyor," dedi. "Valentine'ın senden hoşlanmasını sağlayamam, sağlayabilseydim bile bunu yapmazdım, ne pahasına olursa olsun. Onu üzersen, umurumda değil, Serge'e kafanı koparttırırım."

"Onu üzmeyeceğim," dedi Ari. "Ya da en azından üzmemek için elimden geleni yapacağım." "Ama onu taciz edeceksin."

"Gerekenden fazla değil." "*Gerekli mi?*"

"Valentine..." Ari içini çekti. "Biraz inatçı bir yapısı var, belki fark etmişsinizdir."

"Oh evet."

"Kaçıp benden saklanabileceği çok fazla yer var. Buradayken kaçamaz. Sadece beni dinlemesini istiyorum. O zaman ben de onu rahat bırak."

*Bu bir yalan, çünkü biliyorum - **biliyorum** - eğer beni dinlemesini, gerçekten duymasını sağlayabilirsem, beni anlayacaktır. Ve eğer beni anlarsa, bana geri dönecek ve ben de onu bir daha asla yalnız bırakmak zorunda kalmayacağım. Buna inanmak zorundayım. **İnanmak zorundayım.***



Kane Serisi

Bozulma

"**Y** Bu oyunları sen başlattın," dedi Jameson. Tate elbisesini biraz yukarı kaldırdı ve dizini masasına doğru kaldırdı.

"Bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim," dedi ve öne doğru eğilip masanın üzerinden ona doğru süründü. Adam hareket etmedi.

"Çok daha uzun süre devam edecekler," diye uyardı onu. Kadın uzandı ve elini onun dizine koydu.

"Ne kadar süreyle?" diye sordu, elini mümkün olduğunca yavaş hareket ettirerek adamın kalçasına doğru kaydırırken sesi boğuk çıkıyordu.

Jameson, "Kazananın her zaman kim olacağını anlamamız ne kadar sürerse sürsün," diye yanıtladı.

Cevap veremeden kapı gürültüyle çalındı. Kıpırdamadı, gözlerini onunkilere kilitledi, eli onun kasıklarından bir santim uzaktaydı.

Yüzüne yayılan bir gülümsemeyle ona baktı. Şeytana benziyordu.

Birden gerildi.

Olamaz.

"Kim o?" diye sordu kapı bir kez daha çalındığında.

Jameson, "Unutmuşum, bir iş ortağım bazı şeyleri gözden geçirmek için uğrayacak," diye açıkladı. Sesi çok yumuşak, çok rahattı. Tate arkasına yaslandı, topuklarının üzerine oturdu.

"Oh. Tamam. Gitmemi ister misin?" diye teklif etti, kafası karışmıştı. Adam başını salladı.

"Hayır, burada kalabilirsin. Aslında harika bir fikrim var," diye başladı. Şimdi gerçekten gergindi.

"Aman Tanrım. Ne?" diye sordu omzunun üzerinden kapıya bakarak. "Bana zaman ayırmaya değer olduğunu kanıtlamalısın," dedi.

"Bunu yaptığımı sanıyordum," diye belirtti.

"Çok kolay! Şimdi beni endişelendirdin. Kütüphanemde bir el işi mi? Ben Arby's bile alamıyor muyum?" diye şaka yaptı. Kadın onun göğsüne bir şaplak attı. "Kapa çeneni," diye hırladı. Adam sandalyesinde öne doğru sıçradı, yüzü birkaç santim uzağında.

"Bay Greene iki dakika içinde buraya gelecek. Bazı mülk bilgilerinin üzerinden geçeceğiz - Vermont'taki çiftliğimi satın alıyor. Eğer

O odadan çıkmadan önce beni boşaltabilirsen, istediğin her şeyi kabul ederim," diye teklif etti Jameson.

Ona baktı. Biraz şaşırdı. Biraz şaşırdı. Çok meraklanmıştı. *Onu boşaltmak mı?* Odada başka bir adam varken mi? Bunu nasıl yapacaktı? İçkiler ve hafif şakalaşmalardan, sanal bir yabancıнын önünde cinsel ahlaksızlık eylemlerine nasıl geçmişlerdi?

Tate, "Seni bir adamın önünde otuz bir çekmemi istiyorsun," diye açıkladı.

Jameson kahkahalarla kükredi.

"Tanrım, hayır, her türlü röntgencilik evresini çoktan geride bıraktım. Yaklaşık bir dakikanız var," diye onu uyardı, tam o sırada kapı bir kez daha çalındı.

Nefes alış verişi hızlandı. Adamın yüzündeki ifadeden bunu yapamayacağını düşündüğü anlaşılıyordu. Bunu onun yüzünden *silmek* istedi. Ona sırtıttı ve bacaklarını ona doğru sallayarak hareket etti. Kadın masanın kenarına doğru ilerleyip zıplayarak bacaklarının V'sinde durunca Jameson sandalyesini çevirmek zorunda kaldı. Jameson kaşlarını kaldırdı ama kadın dizlerinin üzerine çökerken bir şey söylemedi. Kendini masanın altına attı - masa çok büyüktü ve altında neredeyse tamamen diz çökebileceği kadar boşluk vardı. Dizlerini kavradı, tırnaklarını geçirdi ve onu öne doğru itti. Adam ona doğru yuvarlandı.

"Kurallar olmak zorunda. Beni bilerek durduramazsın, saçımı çekemezsin," dedi ve kemer tokasını çıkarırken ona baktı.

"Saçını çekersem hoşuna gider," diye karşılık verdi. Tate gözlerini devirerek elini adamın pantolonunun fermuarında gezdirdi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yüksek bir sesle kapı çalındı, sonra kapının açıldığını duydu. Jameson öne doğru yuvarlandı ve o karanlıkta kaldı, sadece masanın altında yanan ateşten gelen küçük bir parıltı vardı. Kot pantolonunun belini çekiştirip durdu, başka bir adamın odaya girip Jameson'ı selamladığını ve masanın karşısına oturduğunu dinledi.

Birlikte geçirdikleri tek zaman çok uzun zaman önceydi ve Tate onun aletini görmemiş, hatta gerçekten hissetmemişti. Sadece onun içindeydi. *Çok fazla* onun içinde. Hatırladığından daha büyüktü. Ondan sonra pek çok erkekle yatmıştı ve o hâlâ neredeyse her yönden en etkileyicisi olmayı başarıyordu.

Elini adamın şaftında aşağı yukarı gezdirdi ve diğer elini adamın kalçasına dayadı. Gergin bir ten, belki de bir kas kıpırtısı hissetmeyi umuyordu.

Mücadele ettiğini gösterecek bir şey. Ama bacakları rahattı ve hatta

Ona mastürbasyon yapıyor olmasına rağmen, konuşurken sesi tamamen normal geliyordu. Neredeyse sıkılmış gibiydi.

Bunu değiştirebiliriz.

Tate yalan söylemiyordu, oral seks onun bir tür uzmanlık alanıydı. Bu eylemi seviyordu. Bir erkek üzerinde çok fazla güce sahip olmak, ama aynı zamanda onun tarafından tamamen boyunduruk altına alınmak. Bir kontrol yanılması. Bunu seviyordu ve bunu herkesin içinde yapmak? Jameson işi bittikten sonra seks yapmak istemezse, onun masasında kendi başının çaresine bakacaktı.

İlk başta acele etmeden onu yukarıdan aşağıya doğru yaladı. Dudaklarını başının etrafına doladığında, sonunda uyluğundaki bir kasın gerildiğini hissetti. Neredeyse gülümseyerek başını biraz aşağı yukarı salladı. Onu hissetmeye çalışıyordu. Elini onun bacağından çekip, kalçasının etrafına sardı. sonra mesafeyi kapatmak için yukarı ve aşağı çalıştı. Görüşmenin ne kadar süreceğini bilmiyordu. Kulağa daha çok sosyal içerikli bir görüşme gibi geliyordu. Bunu onun için uzatmayı, onu nefes nefese bırakıp terletmeyi çok isterdi ama oyunu kaybetmek istemiyordu.

Burnundan derin bir nefes alarak altın rengine yöneldi ve ağzını sonuna kadar onun üzerine indirdi. Adamın ucu ağzının arkasına çarpıp boğazından aşağı kaymaya başladığında, sonunda adamın sesinin titrediğini duydu.

Zafer. Ağzını yavaşça onun üzerinden çekti, sonra tekrar geri daldı. Adam kekelemesini gizlemek için öksürdü. Ağzında tamamen kılıflıyken, bir elini bacaklarının arasından geçirdi ve parmaklarını çuvalının etrafında yuvarladı. Adam tekrar öksürdü ve kadın geri çekildi.

Bitir şunu.

Elini ve ağzını sikinde aşağı yukarı gezdirerek pompalamaya başladı. Her seferinde dilini başının etrafında döndürdü. Her testislerini sıktı. Sonra değiştirdi. Bir kaç kez derin boğazına aldı. Sonra sallanmaya ve emmeye geri döndü.

Tate onun sesini duyabiliyordu, sorun yaşıyordu. Başının arkasında bir el hissetti ve adamın parmakları saçlarına doğru ilerledi. Büktü ve çekti. Onu uzaklaştıracak kadar değil ama onu hissetmesine yetecek kadar. Küçük, soluk soluğa bir inilti çıkardı, tırnaklarını adamın kalçalarına geçirdi.

Jameson'ın yüksek bir sesle, "John, biraz geç oldu ve yukarıda yapmam gereken bazı işler var," dediğini duydu.

Hile yapıyor! Ondan gitmesini isteyemez! Hilekar!

Tate çabalarını iki katına çıkardı, çantasından tüm numaralarını çıkardı. Dişlerini açıp tenine sürttü. Bu sefer onun tısladığını duydu. Onu yanağının iç kısmından tuttu, hassas ucunu azı dişlerinin kenarlarında gezdirdi. O zaman tüm vücudu ürperdi. Sonra dilini taşaklarının her santiminde gezdirdi.

Sesi gerginleşiyor, kasları geriliyordu. Daha fazla dayanamayacaktı. Jameson'ın adamı gitmeye ikna etmeye çalıştığını duyabiliyordu. Boştaki elini adamın bacağından beline, oradan da karnına doğru götürdü. Parmak uçları masanın üzerinde görüldüğünde, adamın eli saçlarını bıraktı ve parmaklarını kavradı. Elini parmaklarının üzerine, karnına doğru bastırdı. Pençelerini geçirdi ve elini tekrar aşağı indirdi. Bacakları daha da gerildi. Ağır ağır nefes alıyordu ve tişörtünün üzerinden teri hissedebiliyordu.

Kazanacağım. Ben kazanacağım. Kazanacağım,

"Saat neredeyse gecenin on biri John. Eve git de ben de yatayım," diye bağırdı Jameson aniden.

Çok öfkeliydi. Aldatan piç kurusu. Tate geri çekilmek istedi ama adamın eli tekrar saçlarındaydı ve başını ona doğru eğmeye zorluyordu. Bu kez yüksek sesle inledi, sonra adamın iki eli de saçlarındaydı ve onu yerinde tutuyordu. Ellerini şifonyerin iki yanına dayadı ve burnundan titrek nefesler aldı.

Kütüphanenin kapısı çarparak kapandığında, adam onu bıraktı. Kadın onu tükürdü, dizlerini itti ve onu geriye doğru zorladı. Hızla ayağa kalktı ve adama ters ters baktı ama adam ona sırtlamakla yetindi.

"Lanet olsun, Tate, dalga geçmiyordun. Bunu sanki işinmiş gibi yapıyorsun," diye güldü Jameson, onunla gurur duyuyor gibiydi. Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Hile yaptın!" diye tersledi onu. Adam onu görmezden geldi ve ayağa kalkarak sertleşmiş giysisini pantolonunun içine soktu.

"Aslında senin işin bu değildi, değil mi? Mutlu sonla biten yürüyüş turları mı?" diye şaka yaptı.

"Hile yaptın. Onu sen terk ettirdin. Sana sahiptim ve sen *aldattın*," diye tekrarladı Tate. Ona doğru yaklaştı.

"O odadan çıkmadan önce yapman gerektiğini söyledim. Bunun ne zaman ya da nasıl olacağını söylemedim. Bunun için daha çok çalışmalıydın," dedi ona.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye homurdandı. Bir parmağını yanağında gezdirdi.

"Aktif bir katılımcı olduğumda ne kadar iyi olacağını bir düşün," dedi.
Kadın başını salladı.

"Bir dahaki sefer olursa şanslısın."



AYRICA YAZARDAN

KANE SERİSİ

"... Stylo'ya beni kaybettirdiği, kuralları çiğnediği ve "oraya gittiği" için teşekkür ederim.

Bu taze ve karanlıktı..." - Penelope Douglas, Fall Away serisi ve Corrupt Degradation'ın NY Times ve USA Today Çoksatan yazarı

[Ayrılma](#)

[Tekrar](#)

[Ayrılma](#)

[Tamamlam](#)

[a Alım](#)

STANDALONLAR

"Bu hikâyenin bir anını bile boşa geçiremedim, her kelimesini ve her güzel ahlaksız sayfasını yuttum. Günler sonra hala düşünüyorum ve ruhuma kazınacak kitaplardan biri olacağını biliyorum, gerçekten o kadar çok sevdim." - Kitap Aşkını Seviyorum blogu

[Kötü Olanlar](#)

[İlişkide Benim](#)

[Zamanım](#)

[Ben Yokken Sadece](#)

[Biraz Hurda Kas](#)

[Hafızası KİLİSE..](#)

[düet Kilise.. Birinci](#)

[Kitap Vaaz.. İkinci](#)

[Kitap](#)

PARALI ASKERLER

[En İyi Planlar](#)

[Planların Dışında](#)

[Paralı Askerler: Boxset](#)

TWIN ESTATES

ROMANLARI

"... Tanıdığım tek bir yazar, hikâyelerindeki cesaret ve benzersizlikle aklımı başımdan almaya devam ediyor... Stylo Fantôme zekâsı ve coşkusuyla yazmaya devam ediyor... bir kez daha

En iyi haliyle seksi bir kaçış kitabı." - Natasha bir Kitap Bağımlısı

[Komşular](#)

[Mahalle Blok](#)

[Partisi](#)

Mahalle Nöbeti



TEŞEKKÜRLER

I son sürümünden sonra ara vermeyi planlamıştım - sürümler benden çok şey alıyor ve genellikle iki haftadan bir ay ara verdim. Kocam ve ben Netflix dizilerini takip ediyorduk ve arkadaşım Rebecca beni gerçek bir hikayeye dayanan "Baby" adlı bir İtalyan dizisini izlemeye teşvik ediyordu.

Biz de açtık ve birkaç bölüm izledik ve ben yeterince beğendim.

Ama bir sahne vardı. Diziyle pek ilgisi olmayan bir sahne, sadece kızlardan biri bir kulüpte dans ediyor ve odanın diğer ucundan bir adamın onu izlediğini fark ediyor. Kadın dans etmeye devam etti ve sonunda adam ona doğru ilerledi ve sonra... Tam olarak hatırlayamıyorum. Öpüştü mü? Meh, olay örgüsüyle hiçbir ilgisi yoktu ve kısa süre sonra karardı.

Ama nedense, müzik, ortam ve kamera açılar ve... kim bilir neden, hayal gücümü ele geçirdi. Sadece birkaç saniye ve zoom, beynim patladı. Ne konuşma vardı, ne de Neler olduğuna dair referanslar, bu yüzden kendi kendime düşündüm "hmmm, ya onu bir şekilde tanıyorsa? Ya kardeşinin arkadaşıysa ve onu bu kulüpte görünce şok olduysa? YA ARKADAŞININ ERKEK ARKADAŞIYSA?"

Bilirsin, her zamanki şeyler.

Ben de dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve bazı fikirleri not etmeye karar verdim ve bum - iki hafta sonra, Ari ve Valentine bana hikayelerinin kaba taslağını verdiler.

2017'deki Muscle Memory'den beri bir şeyler yazarken kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Demek istediğim, tüm hikayelerimi seviyorum, ancak karanlık romantizmler zarar görüyor, uzun seriler biraz durgun ve / veya zorlanmış hissetmeye başlayabilir ve ağır dramalar çok fazla enerji gerektiriyor. Bir hikayenin beynimi tamamen ele geçirmesini ve her şeyi içimden çıkarana kadar gitmeme izin vermemesini seviyorum. Bu benim

Yazmak için en sevdiğim yol ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten en iyi yaptığım zaman olduğunu düşünüyorum. Degradation bu şekilde yazıldı, My Time in the Affair, The Bad Ones, Neighbors ve Church gibi ve şimdi bu kitap da öyle.

Bu kitap bana yazmayı neden sevdiğimi hatırlattı. Bazı karakterlerin ne kadar *özel* olduğunu. Valentine muhtemelen tüm kahramanlarım arasında en sevdiğim ve

Ari, Jameson günlerimi hatırlatıyor. Wulfric her zaman biraz fazla asık suratlıydı - Jameson'ın sahip olduğu o kuru, alaycı tarafa sahip değildi; ve Jameson da Ari'de ima edilen daha yumuşak, daha savunmasız tarafa sahip değil. Bu yüzden onu yazmak çok eğlenceliydi.

Bu hikayeye bazı kişisel yönler de kattım - Valentine'ın büyükannesiyle olan tüm etkileşimleri, son dönem böbrek hastası ve aynı zamanda temel demans hastası olan kendi babamla olan deneyimlerime dayanıyor. Ben Valentine'dan daha şanslıyım çünkü babam hala

Onu gördüğümde beni hatırlıyor ama ben onun vekiliyim, tıbbi vekiliyim. Tıbbi olsun ya da olmasın, onun tüm kararlarını ben veriyorum ve otuz yaşımdan beri bunu yapmak zorundayım - ebeveyn-çocuk rolünün tersine çevrilmesi için genç bir yaş. Ve onun için

Nedense bu hikâyeye o anları paylaşmak istedim. O anlar

Yaşlanan ebeveynlerimize bakmak için yaşadığımız zorlukların yanı sıra güzel anların da daha fazla konuşulması gerekiyor.

Tüm beta okuyucularıma teşekkür ederim - bu sefer daha küçük bir grupta çalıştım, çoğunlukla uzun süredir benim için okuyan kişiler ve sadece birkaç yeni kişi. Rebecca, Andrea, Amy, Teri, Nanci, Jennifer, Paige, Deanna, Trisha, Sarah, Natasha, Aliana ve Michelle - tüm notlarınız ve mesajlarınız için, size geri dönme konusunda en kötü olduğum zamanlarda bile benimle kaldığınız için teşekkür ederim.

Özellikle Rebecca'ya, bu hikayeyi tetikleyen TV programını önerdiği ve tüm kahkahalar ve votka içmeye teşvik ettiği için teşekkür ederim. Ve her şeyimi erkenden okuduğu için "Anne "ye de teşekkürler. İkiniz de çok özel hanımlarsınız.

Najla Qamber Designs her zamanki gibi güzel kapağı ve etrafta görmüş olabileceğiniz eşleşen tanıtımları yarattı ve eğer bunu ciltsiz bir kitapta okuyorsanız, güzel iç tasarım için Champagne Formats'a teşekkür edebilirsiniz.

Give Me Books bana her zaman çok iyi bakıyor ve tüm teşekkürleri hak ediyor - sadece üç yıl sürdü, ama NİHAYET bu sefer her şeyi planlanandan önce aldım! Bilirsiniz işte... rezervasyon dışında... ama kesinlikle daha iyiye gidiyorum.

Her bir bloga, Goodreads yorumcusuna, bookstagrammer'a, okuyucuya, okuyan, inceleyen, öneren ve destekleyen HERKESE teşekkür ederim. Kitaplarımın iyi insanlara ulaştığını bilmek dünyalara bedel.

Ve her zamanki gibi yanımda olan Bay F. ılgın birkaç yıl oldu ve umarım daha da ılgınlaşır. Tek yaptığım kanepede sızlanmak ve bu sıcakta erimek olduğunda benimle ilgilendiğın ve huysuz kıcımla uğraştığın için teşekkürler.

Ve tüm kokteyller için teşekkürler.



SOUNDTRACK

S Yazarken dinlediğim şarkılar, bana hikayeyi düşündüren şarkılar, okuyucular tarafından önerilen şarkılar ve ilham veren birkaç şarkı gerçek sahneler.

- Lady Marmalade - Moulin Rouge film müziği
- Confusion (Bloodbath Remix) - New Order
- Silvertongue - Young the Giant
- Ain't My Fault - Zara Larsson
- Into You - Ariana Grande
- Superlove - Whethan ft. Oh, Wonder
- Rock The Boat - Aaliyah
- Blur - MØ
- Sex is On Fire - Kings of Leon
- Natural - Imagine Dragons
- Be Together - Major Lazer ft. Vahşi Belle
- Don't Let Me Down - Chainsmokers ft. Daya
- Sahte Aşk - BTS



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.